MEHALAH

En fortælling fra Essex saltmarsken

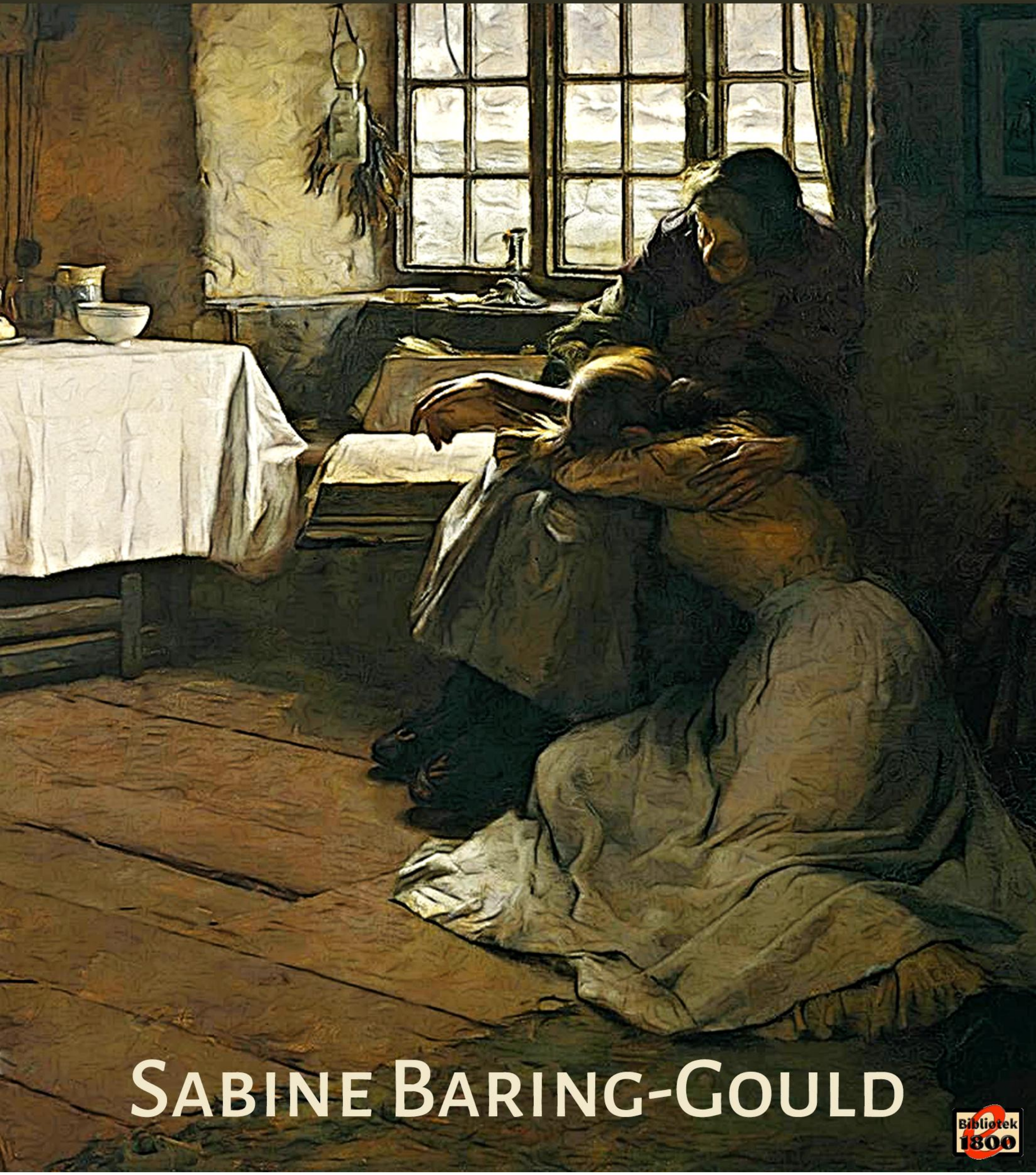

Sabine Baring-Gould

Sabine Baring-Gould

Mehalah

En fortælling fra Essex saltmarsken

eBibliotek 1800

2025

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Sabine Baring-Gould: *Mehalah* er oversat fra en original, som er public domain i hele verden. Oversætteren har givet tilladelse til brug af oversættelsen under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Sabine Baring-Gould: *Mehalah* is translated from a source in the public domain worldwide. The translator has consented to the use of his translation under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International license.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.*

1. The Ray

Ved østkysten af Essex ligger mellem mundingerne af floderne Blackwater og Colne en udstrakt strimmel marskland, som på alle leder og kanter er gennemskåret af vand. Det er en vild, øde egn, som uafladeligt er genstand for kamp mellem land og hav, idet det sidstnævnte stadig bryder ind over, mens landet hårdnakket forsvarer sin ret. Ved højvande er hele fladen dækket af søgræs og tang, hvorimellem der skinner pytter af skinnende vand frem. Ofte er disse pytter af stor længde og bredde og ser ud som årer, hvorfra en mangegrenet samling af mindre kanaler udgår. Under middagsfloden beholder søen sit herredømme over det store område og oversvømmer det fuldstændigt, så at kun den lange ø Mersea og den mindre, som bærer navnet Ray Island rager op af vandet. Den sidste, en langstrakt højde af grus, er dækket af ældgamle tornebuske, og gemmer et klenodie, som marsklandet ellers mangler: en kilde med det reneste ferskvand. Ved ebbetid kan The Ray kun nås ad den gamle romerske hærvej, som kaldes The Strood, som i længst forsvundne tider forbandt den gamle by Colchester med de sachsiske grevers kystkoloni. Men selv ved indtrædende ebbe kan The Ray kun nås ad landevejen, når aftenvinden eller solen har gjort den gyngende grund hård som sten; og selv da er den lange vej besværlig at befare, da den går igennem talrige sumpe og vandløb. Denne af naturen selv betingede utilgængelighed er det vel, som bragte indbyggerne i gamle dag til at anlægge en *rath*, en befæstet forhugning af træstammer, som gav øen dens navn også efter at træfæstningen for længe siden er borte.

En mere øde egn kan man næppe forestille sig, og dog er den ikke uden skønhed. Om sommeren dækker et hav af engelskgræs marsklandet med sine blomster i alle nuancer fra ungpigerødmen til liljehvid. Senere overtager en lilla glød landet, når hindebæger går i blomst, og på samme tid bræmmer strandasters alle bække og pytter i rigelige mængder. Endnu lidt senere viser sig kvelleren, som om foråret spirede frem i glasagtigt grønt, sig nu i sine karminrøde efterårsfarver.

Når så al vegetation ophører med at leve og lægger sig til at sove vintersøvn, er marsken stadig levende og årvågen af utallige vilde fugle. Året rundt hjemsøges landet af havmåger og gråkrager, om vinter myldrer det med vilde ænder og grågæs. Den statelige hejre elsker at vade rundt i pytterne, af og til hører man sangsvanens trompet gjaldre. Også spovens klagende stemme er velkendt for dem, som kommer her i marsklandet, ligesom knortegåsens gøen, når de lader sig høre i november på vej hjem fra deres ynglepladser nordpå.

Hen mod slutningen af det syttende århundrede stod der på Ray Island en lille gård bygget af sorttjæret vragtømmer, tækket med røde tagsten. Det sparsomme tornekrat nærmest omkring det ydede det en vis, omend kun meget ringe beskyttelse. Under den lille brink af grus lå en lille strand, hvis hårde grund blev brugt til havn for småbåde.

En aften sent i september stod en mand ved den buldrende ild i det ensomme hus; overfor ham sad en gammel kvinde, som krøb sammen og rystede af feberkulde i sin lænestol. Den kraftigt byggede mand kunne vel være omtrent femogtredive år gammel; han bar fiskerstøvler, en brun frakke og en vest af rødt plys. Hans hår var sort og lige afskåret over panden. Hans

kindben var høje og fremtrædende, og de mørke, fyrige og intelligente øjne havde et heftigt udtryk. Ørnenæsen ville have givet ham et vist ædelt udseende, hvis ikke hans vældige kæber og tunge hage havde givet hans ansigt et vist dyrisk præg.

Lænet til sin fuglebøsse stirrede han under de buskede øjenbryn og det nedfaldende sorte hår over den gamles hoved på en pige, stod bag kvinden og støttede sig til lænestolens ryg, og med et trodsigt udtryk i sine brune øjne besvarede mandens stirrende blik.

Som pigen stod der og støttede sig til stoleryggen, kunne man godt have taget hende for en skibsdreng, hvis ikke det var for hendes yppige, sorte hår. Hun var iført en blå, strikket sømandstrøje, som dækkede hendes bryst og arme; midt over brystet var med rødt uldgarn indsyet skibsnavnet *Gloriana*. Trøjen var i sin tid blevet strikket til en af mandskabet på et fartøj med dette navn, men var ad forskellige omveje endt i pigens besiddelse. På hovedet havde hun en bådsmands skarlagenrøde uldhue.

Det ved siden af ildstedet anbragte, kun af et eneste glas bestående vindue, vendte mod vest; aftensolen belyste nu pigens brune sigøjneransigt, glødede i hendes store øjne, og kastede et gyldent lys over hendes mørke hår.

Den gamle kone rystede atter af feber; en kold sved dækkede hendes pande, og nu og da løftede hun en hvid, skælvende hånd for at tørre de dråber bort, som hang i hendes øjenbryn ligesom regndråber i tagskægget af et hus.

"Her har jeg ikke fået feberen," sagde hun. "Jeg har fået den for mere end tredive år siden, da jeg var på Mersea Isle, og siden har den siddet mig i marven. Der findes ingen feber her

på Ray. Det er den sundeste plet i hele verden. Mehalah har aldrig haft feber her. Jeg vil aldrig forlade stedet, så længe jeg lever og heller aldrig lægge mine ben til hvile noget andet sted."

"Ja, så må du jo betale dine afgifter punktligt," sagde manden i en tør tone, uden at se på den gamle, men i stedet stadig stirrende på hendes datter.

"Det skal vi med Guds hjælp også, sådan som vi altid har gjort," svarede den gamle; "men når jeg får mine kuldeanfald –"

"Å, gid pokker tage din feber!" afbrød manden hende, "hvem bryder sig om det andre end måske Glory der, som så må arbejde for jer begge. Ikke sandt, Glory?"

Pigen, som de sidste ord var rettet til, svarede ikke; hun lagde armene over kors på stoleryggen og støttede hagen på dem. Hun lignede i dette øjeblik en årvågen kat, som iagttager en truende hund, rede til hvert øjeblik at vise sine klør og vove en fortvivlet kamp, ikke af ondskab, men for at forsvare sig.

"Hvis det ikke var fordi du sidder der og ryster og sveder, ville Glory ikke være bundet til denne ensomme lille ø, men kunne drage ud i verden og nyde livet. Her vokser hun op som en anden svamp, uden lys og uden liv. Er det ikke rigtigt, Glory?"

Pigens ansigt var ikke længere belyst af den nedgående sols lys, som var vandret videre mod nordvest, men flammeskæret fra det brændende drivtømmer glitrede i hende store øjne, som uforknyt stirrede ind i mandens, men hendes rød hue var endnu oplyst af aftenskæret, en knaldrød plet mod den violette skumring.

"Har du tabt mælet, Glory?" spurgte manden og stødte geværkolben utålmodigt i gulvet.

"Hvorfor siger du ikke noget, Mehalah?" spurgte moderen, idet hun vendte sit udtærede ansigt til siden for at fange et glimt af sin datter.

"Jeg har allerede svaret ham halvtreds gange," sagde pigen.

"Nej," protesterede den gamle med svag stemme, "du har endnu ikke sagt et ord til master Rebow."

"Ved Gud, hun har ret," afbrød manden hende. "Den dér lille djævel har en tunge i hvert øje, og hun har gennem hvert af dem tusind gange sagt mig, at hun hader mig. Ikke, Glory?"

Pigen rejste sig, bed tænderne sammen og vendte ansigtet bort for at se ud ad vinduet på den svindende dagslys.

Rebow lo højt.

"Hun hadede mig før, og nu gør hun det endnu mere, fordi jeg er blevet hendes godsherre. Jeg har købt The Ray for otte hundrede pund. Øen tilhører mig, siger jeg jer. Mrs. Sharland, fra nu af har I at betale forpagtningsafgiften til *mig*, mig og ingen anden. Jeg er jeres herre, og Mikkelsdag er i næste uge."

"Afgiften skal blive betalt, Elijah!" sagde enken.

"The Ray er *min* ejendom," fortsatte Rebow, svulmende af hovmod. "Jeg har betalt den med mine egne penge – otte hundrede pund. Jeg kan hugge træerne herude om, hvis det passer mig. Jeg kan køre møg i brønden og fylde den op, hvis jeg vil. Jeg kan rive staldene ned og bruge dem til brænde, hvis det falder mig ind. Alt her er min ejendom, alt, øen, marsklandet, saltmarkerne [Note 1)], vandløbene, gården. Muren her er min ejendom," fo'r han heftigt op, idet han satte geværet mod væggen, "og du er min, og Glory er min."

"Aldrig," sagde pigen stolt og gjorde et skridt frem, idet hun stillede sig med korslagte arme og fast sammenpressede læber,

og så ham frygtløs ind i ansigtet.

"Ej, ej, Gloriana! Har jeg vækket dig?" udbrød Elijah Rebow med et glimt af fryd i de heftige øjne. "Jeg siger dig, at huset og marskerne og saltmarkerne er mine, for jeg har købt dem. Også din moder og du er mine."

"Aldrig!" gentog pigen heftigt.

"Men jeg siger jo!"

"Vi er dine lejere, Elijah," bemærkede enken nervøst. "Lad dig ikke ophidse af Mehalah. Hun er vokset op her i ensomheden og ved ikke, hvorledes hun skal opføre sig. Hun mener intet ondt med sin opførsel."

"Jo, jeg gør" sagde pigen; "og det ved han også meget godt."

"Hun er et egensindigt barn," fortsatte den gamle, "og når hun sat sig noget i hovedet, så er der intet, der kan holde hende tilbage. Bryd dig ikke om hende, herre."

Manden tog sig ikke af den gamles snak; men fæstede atter sin opmærksomhed på pigen. Ingen af dem talte. Det var, som om en krig mellem to viljer blev erklæret og indledt. Han søgte at bryde hendes modstand med det gennemtrængende blik, han tilkastede hende, men hun afparerede det med frygtløs stolthed.

"Jeg har ved Gud aldrig set en pige som dig!" sagde han endelig. "Der findes ikke din mage. Jeg kan lide dig."

"Det vidste jeg," sagde moderen med en svag triumf i sin matte stemme. "Hun er en rigtig rar pige inderst inde, tro som guld og sej som jern."

"Jeg har købt huset og græsningen og marsken," råbte Elijah trodsigt, "og alt hvad dér er på dem, tilhører mig. Du er min, Glory! Du kan ikke undslippe mig. Ræk mig din hånd!"

Hun blev stående ubevægelig med korslagte arme. Han lagde sin tunge hånd på hendes skulder.

"Glory," sagde han roligere, "læg din hånd i min, så skal alt blive let for dig. Men falder den på dig, da vil den knuse dig. Undslippe mig kan du ikke. Vælg selv. Min hånd kærtegner ømt, eller den knuser."

Hun rørte sig ikke.

"De vilde fugle, som flyver her, og fiskene, som svømmer i bækkene, tilhører mig," fortsatte Elijah; "jeg kan skyde dem og fange dem."

"Det kan jeg også; det kan alle og enhver," sagde pigen hovmodigt.

"Lad dem prøve," sagde Elijah, "jeg er ikke god at kæmpe med, det ved folk kun alt for godt. Jeg vil så sandelig ikke tåle vildttyveri her. Jeg har købt Ray, og fiskene tilhører mig, fuglene lige så og du også. Jeg gad se den, der vover at røre ved min ejendom."

"De vilde fugle er fri for enhver at skyde; fiskene kan enhver fange," svarede pigen foragteligt.

"Det er nu ikke min mening," svarede Elijah. "Hvad der lever på min grund og i mine vande, det er mit, jeg kan råde over det efter behag, jeg kan gøre med det, som jeg lyster, og det gælder også alt andet, der lever på min ejendom." Med stædig hårdnakkethed kom han atter tilbage til dette punkt: "Og da du er i mit hus og lever på min grund, så er du også min."

"Moder," sagde pigen, "sig op, og lad os forlade øen!"

"Jeg kan det ikke, Mehalah; jeg kan det ikke," svarede kvinden. "Jeg har tilbragt hele mit liv i marsklandet, og jeg kan ikke forlade det. Hér er en sund plet jord, ganske anderledes

end marsklandet der, hvor vi engang boede, og hvor jeg fik hentet mig feberen."

"Du kan ikke forlade Ray, før du har betalt afgiften," sagde Rebow.

"Vi skal ganske sikkert betale dig den," svarede Mehalah.

"Det lover du nok, Glory," sagde Rebow. "Men om du ikke kan det, så har jeg ret til at tage bort hver eneste pind her i huset: Lænestolen, hvor din moder sidder og ryster i feber, tallerkenerne dér, sengen, hvor du sover, kommoden, hvor I opbevarer jeres klæder. – Jeg kan smide uret der – husets hjerte – i smudset. Ja, jeg kunne rive den uforskammede røde hue af dit hoved og jage jer begge ud i den hylende østenvind og den bidende frost."

"Jeg siger dig, at vi kan og vi vil betale."

"Men hvis I engang ikke kan det, så advarer jeg jer imod, hvad der venter jer. Jeg kunne godt tænke mig den jakke, du der har på, med *Gloriana* tværs over brystet. Jeg skal rive den af dig og selv tage den på." Han skar tænder. "Jeg vil have den, om det så kun er for at kunne have den på i min grav. Jeg lægge armene over kors ligesom du gør nu, og bide tænderne sammen, og ingen djævel skal få den af mig igen."

"Jeg siger dig jo, vi vil betale."

"Lad mig tale ud. Dette er bedre end penge. Jeg vil flå tagstenene af huset her og kaste dem ned i stuen, hvis I nægter at fjerne jer; jeg vil kaste dem ned over din moder og dig, Glory. Den dér røde hue vil ikke beskytte dig mod en tagsten, vel? Og dog påstår du, at jeg ikke er jeres herre, at I ikke tilhører mig på samme måde som marsken og de vilde ænder."

"Jeg siger dig, vi skal betale," gentog pigen lidenskabeligt og befriede sin skulder fra hans jernhårde greb.

"At I ikke tilhører mig!" snerrede Elijah. Så vendte han sig om og pegede på Mehalah og sagde hånligt: "Hun siger, hun ikke tilhører mig, som om hun selv troede på det. Men det gør hun, og det samme gør du og den stol, du sidder i, og den knude, der brænder i kaminen, og kaminen selv, denne husets sultne, evigt fortærende ildmave! Jeg har købt Ray og alt, hvad der findes på den, for otte hundrede pund. Jeg har selv set det skrevet, det står fast og kan ikke brydes. Notarens skrift binder og befrier som var det bibelord. Jeg vil holde på mine rettigheder, lige til sidste ord og bogstav. Hun er min!"

"Men Elijah, så vær da fornuftig," sagde enken, idet hun bedende løftede den ene hånd. Kuldeanfaldet var ovre. "Vi lever i et kristeligt land. Vi er ikke slaver, som man kan købe og sælge som kvæg."

"Hvis I ikke betaler afgiften, så kan jeg tage alting fra jer. Jeg kan kaste dig ud af din stol og lade dig ligge på gulvet. Jeg kan tage jeres potter og pander og alt det forråd, I har lagt hen. Jeg kan tage sengen, I sover i. Jeg kan flå tøjet af ryggen på jer." Han vendte sig pludselig mod pigen og stirrede på hende: "Jeg kan flå den trøje af hende og gå med den, til jeg rådner op. Jeg kan flå den røde hue af hende og lægge den på mit bryst, så den kan varme mit hjerte. Ingen skal vove at modstå mig. Sig mig, frue, hvad er du, hvad er hun, uden hus og seng og klæder? Jeg skal tage hendes bøsse og sænke hendes båd. Jeg skal jage jer med mine hunde over marsken ved fuldmånens lys. I skal ikke sidde og hygge jer her på min ø, hvis I ikke betaler. Jeg siger jer, jeg har købt Ray. Jeg gav otte hundrede pund for den."

"Men Elijah," protesterede den gamle kvinde, "vær dog ikke så vred. Vi skal bestemt betale."

"Ja, vi skal betale ham, moder, og så må han vel tie." I dette øjeblik gik døren op, og to mænd trådte ind, den ene ung, den anden gammel.

"Her kommer pengene," sagde pigen, idet den gamle mand tog en lærredspung frem og lagde den på bordet.

"Vi har solgt fårene ... det vil sige, Abraham har solgt dem," sagde den unge mand fornøjet og rakte hånden frem til hilsen. "Og solgt dem godt, Glory!"

Pigens ansigt var aldeles forandret. Den sky, som havde ligget over hendes træk, forsvandt; de hårde øjne blev blide, og et mildt udtryk skinnede fra dem. De sammenpressede læber bevægede sig, og hun smilede. Elijah så og bemærkede denne forandring, og hans pande blev mørkere, hans blik mere truende.

Mehalah gik hen til den unge mand og greb hans udstrakte hånd. Pludselig fo'r Elijah op og svingede geværet, og var hun ikke veget tilbage, ville kolben have truffet hendes håndled og måske brækket det.

"Du afviste min hånd," sagde han, "skønt du tilhører mig. Jeg købte Ray for otte hundrede pund." Så vendte han sig til den unge mand med et surt udtryk og spurgte: "Hvad fører dig herhen, George De Witt?"

"Å, fætter, jeg har vel lige så megen ret til at være her som du."

"Nej, det har du ikke. Jeg har købt Ray, og ingen sætter deres fod her uden jeg vil det."

Den unge mand lo godmodigt.

"Du vil da vel ikke forbyde mig at sætte min fod på din ejendom, så længe Glory er her?"

Elijah gjorde en bevægelse som om han skulle til at give et hidsigt svar, men holdt sig tilbage, omend med møje. Han sagde intet; men hans øjne fulgte enhver af Mehalah Sharlands bevægelser. Med et triumferende udtryk i sit ansigt vendte denne sig til ham, idet hun pegede på lærredspungen, der lå på bordet: "Der er pengene. Vil du have afgiften nu straks, eller vil du vente, til den er forfalden?"

"Den er først forfalden næste torsdag."

"Vi betaler først om nogle uger," sagde den gamle. "Vi har altid haft tre ugers frist."

"Jeg giver ingen frist."

"Så tag pengene med dig straks."

"Jeg rører dem ikke før forfaldsdag. Jeg vil have dem næste torsdag. Da bringer I mig afgiften til Red Hall."

"Er båden sikker på det sted, hvor jeg forlod den i morges?" spurgte den unge mand.

"Ja, George," svarede pigen, "hun ligger nøjagtigt der, hvor du har fortøjede hende. Hvad har du købt i Colchester i dag?"

"Lidt forskellige madvarer til moder," svarede han, "og der er også en gave til dig. Men jeg vil først give dig den senere. Du vil nok hjælpe mig med at få båden på vandet, ikke sandt, Glory?"

"Hun er allerede flot. Men jeg går med dig om lidt, jeg skal blot først give Abraham hans aftensmad."

"Ellers tak," sagde den gamle mand. "George De Witt og jeg har været inde om *Rosen* og fik os en bid. Jeg må nu straks se til køerne. Farvel!"

Han forsvandt.

"Vil du ikke blive her og spise til aften sammen med os, George?" spurgte enken. "Der er noget på ilden, som lige straks er færdigt."

"Jeg takker," svarede han," men jeg må hurtigst muligt hjem, natten bliver mørk, og desuden har jo du og Glory selskab." Han vendte sig til Rebow:

"Så du har altså købt The Ray?"

"Det har jeg."

"Så Glory og hendes moder er dine forpagtere."

"De er mine, ja."

"Jeg håber, de vil finde dig en god herre."

"Det tænker jeg ikke," sagde Elijah kort.

"Kom nu, Glory," råbte han, idet han forlod emnet og den uvenlige mand, og i stedet vendte sig mod pigen. "Kom og hjælp mig med båden."

"Bliv ikke for længe borte, Mehalah," sagde moderen.

"Jeg er straks tilbage igen."

Elijah pressede læberne tæt sammen; hans ansigt syntes som støbt i jern; men en levende ild skød frem under de mørke øjenbryn; ligesom den glødende lava undertiden skyder igennem den stivnede overflades revner. Han sagde ikke et ord, mens han så, hvordan hun gik ud sammen med De Witt, og et ondt smil spillede om hans barske læber. Han satte sig overfor enken og holdt sine store hænder frem over ilden. Han syntes at spekulere på noget. Skyggen af hans skarpskårne ansigt og de fremstrakte hænder faldt på væggen bag ham, og når flammen blaffede op, syntes skyggehænderne at åbne og lukke sig, at strække sig ud og gribe og holde fast.

Guldet var imidlertid svundet af himlen, og kun et perlemorsagtigt tusmørke krøb ind gennem vinduet, den stump af aftenhimlen, der kunne ses gennem glasset var blød og kølig i sin farve som vingen på en gråmåge. Den gamle kone holdt sig tavs. Hun var bange for sin nye herre. Hun havde kendt ham længe, hørt om ham endnu længere; hun havde aldrig kunnet fordrage ham, og hun holdt endnu mindre ham, nu da han indtog en magtfuld stilling i forhold til hende.

Nu rejste Rebow sig langsomt, og idet han stillede sin bøsse fra sig, sagde han: "Jeg har også en gave med, men ikke til Glory. Hun må ikke vide noget om dette, det er kun til dig alene. Jeg har lagt det lille anker udenfor døren under hvidtjørnen. Jeg ved, at en dråbe spiritus er god mod feberen. Vi får brændevinen billigt, ellers fik du den ikke." Han var ikke i stand til at være venlig mod nogen uden at ødelægge sin gerning med en uvenlig bemærkning. "Jeg vil hente det til dig. Måtte det være dig til trøst mod feberen."

Han gik ud af huset og vendte tilbage med en lille tønde under armen. "Hvor skal jeg gøre af den?" spurgte han.

"O, master Rebow, det er pænt af dig, og jeg er dig taknemmelig for det. Feberen er slem ved mig."

"Pokker i vold med din feber, hvem tager sig af den?" sagde han surt. "Hvor vil du have, jeg skal lægge ankeret?"

"Jeg vil selv rulle det væk," sagde den gamle og rejste sig hurtigt. "Jeg har bedre steder til at opbevare den slags her end nogen andre her på egnen."

"Undtagen min kælder på Red Hall og den på *The Rising Sun* i Salcott," bemærkede han.

"Nå ja, men mellem år og dag har der været gemt en hel del smuglergods af vejen her; skønt der ikke mere kommer så meget af den sort forbi," sukkede hun.

"Det går til Red Hall i stedet," sagde Rebow. "Å, hvis du var der, ville du have det mere muntert end her. Værsgo! tag bare ankeret. Jeg har haft besvær nok med at få det herhen. Nu kan du stuve det af vejen, hvor det passer dig, og så kan du skænke mig et glas. Jeg er blevet tør i halsen."

Han kastede sig igen ned i lænestolen og lod den gamle kvinde tage ankeret for at bringe det til et sted, hvor i gamle dage, da der blev smuglet stærkt, mangt et langt større fad vin eller brændevin var blevet gemt af vejen. Hun kom snart tilbage.

"Jeg har ikke åbnet det," sagde hun. "Brændevin har godt af at ligge. Men her har du lidt af det andet, du gav mig."

Elijah tog glasset fra hende og kastede indholdet i sig. Han lo ved sig selv.

"Du vi altså lægge et godt ord ind for mig hos Glory?"

"Stol på det, Elijah. Ingen har været så god imod mig som du. Der er ingen andre end dig, der har givet mig noget mod feberen. Men jeg er bange for, at Mehalah kunne mærke noget; hun mistænker bestemt allerede noget."

Han hørte ikke efter, hvad hun sagde.

"Så hun er ikke min, siger hun, og heller ikke huset eller landet eller fiskene eller fuglene!" mumlede han for sig selv i en hånlig tone. "Jeg har betalt otte hundrede pund for Ray og alt, hvad der er på den," fortsatte han, "for ikke at tale om, hvad sagføreren kostede mig." Han gned sig i hænderne; så rejste han

sig og greb geværet. "Jeg går nu," sagde han og gik hen imod døren.

I samme øjeblik viste Mehalah sig smilende og i det bedste humør i døren. Hun var så smuk at se til som nogensinde.

"Nå!" snerrede Rebow og holdt hende fast, "hvad gav han dig så?"

"Det kommer ikke dig ved," svarede pigen, idet hun søgte at slippe forbi. Han holdt sin fuglebøsse på tværs over døren og spærrede hende vejen.

"Hvad gav han dig?" spurgte han stædigt.

"Jeg kunne meget godt nægte at svare dig," svarede hun i en ligegyldig tone, "men jeg er ligeglad med, at du ved det; hele Mersea og resten af verden måtte gerne vide det. Dette!" Hun trak et rødt tørklæde af indisk silke frem, kastede det over skuldrene og knyttede det under hagen. Med sin brune teint, sine brune øjne, mørke hår og den røde hue, lignede hun i skæret fra ilden en skøn sigøjnerske.

Rebow tog bøssen ned, kastede hende til side med en voldsom bevægelse og fo'r som en gal ud af døren.

"Endelig er han borte," sagde pigen med en munter latter.

Da stak Rebow endnu engang hovedet ind gennem døren. Hans læber var trukket tilbage og de hvide, skarpe tænder lyste i mørket.

"Næste torsdag betaler I afgiften! Jeg giver ingen frist!"

Så slog han døren i og var forsvundet.

Note 1:

Saltmarkerne: Saltmarker kalder man det land, som kun undertiden er oversvømmet af havet, og som i mellemtiden bliver benyttet til græsning.

2. Rhyn

"Moder," sagde Mehalah, "har du det bedre i dag?"

"Ja, anfaldet er ovre, men jeg er frygtelig svag."

"Vil du give mig medaljonen, moder?"

"Hvad? Din bedstemoders amulet? Den kan du vel ikke have brug for!"

"Den bringer lykke og bevarer imod en pludselig død. Jeg ville gerne give George den."

"Nej, Mehalah. Det går ikke. *Du* skal have den til dig selv."

"Den er jo min, er den ikke?"

"Nej, barn; den er lovet dig, men den er endnu ikke din. Engang i fremtiden skal du få den."

"Men jeg vil have den nu, så jeg kan give den til George. Han har givet mig dette røde halstørklæde i dag og meget andet tidligere, og jeg har endnu ikke givet ham det ringeste. Foruden medaljen har jeg ikke noget, jeg kan give ham. Lad mig få den."

"Den må ikke komme ud af familien, Mehalah."

"Det kommer den heller ikke. Du ved, hvorledes det er mellem George og mig."

Den gamle tøvede og kom med undskyldninger; men hun var så meget i vane med at give efter for sin datter, at hun heller på dette punkt kunne holde stillingen. Hun gav modvilligt efter og forlod langsomt stuen for at hente den forønskede genstand.

Da hun kom tilbage, fandt hun Mehalah stående foran ilden med hænderne foldede bag ryggen og stirrende tankefuldt ned i gulvet.

"Her er den," brummede moderen. "Men jeg kan ikke lide at skille mig af med den, og den må ikke komme ud af familien. Behold den for dig selv, Mehalah, og giv den ikke bort til nogen."

Pigen tog mønten. Det var en rund sølvplade. Forsiden var en fremstilling Mars' bevæbnede skikkelse omgivet af vædderens og skorpionens himmeltegn. Den forgyldte bagside viste et kvadrat, delt i femogtyve små firkantede felter, hvoraf hvert indeholdt et tal. Alle rækkerne gav summen femogtres, enten man regnede ovenfra og ned eller fra venstre til højre. Medaljonen kom utvivlsomt fra udlandet. Theophrastus Paracelsus beskriver en sådan amulet i sit berømte værk *Archidoxa* fra året 1572, hvori han beskriver en sådan talisman og giver anvisning på brugen af den: "Dette segl eller tegn giver sin bærer styrke, sikkerhed og sejr i alle slag og beskyttelse i al nød. Den sætter ham i stand til at overvinde sin fjende og at gøre hans anslag til intet."

Mehalahs medaljon stammede fra det sekstende århundrede. Hverken hun eller hendes moder havde hørt noget om Paracelsus og kendte intet til hans *Archidoxa*. Figurerne på mønten gik langt over deres kundskab og forståelse. Hemmeligheden ved den vidunderlige kvadrat på bagsiden havde de heller aldrig udtydet. De vidste kun, at mønten var en amulet og ifølge familietraditionen skulle den bevare indehaveren fra en pludselig, voldsom død.

Der var boret et hul i medaljonen, hvori var indsat en kraftig sølvring. Gennem denne var trukket et bredt, falmet blåt silkebånd, så at man kunne bære medaljonen om halsen. Mehalah betragtede en stund de mystiske tegn ved ildens skær;

så tog hun båndet om halsen og gemte mønten med dens gådefulde tegn på brystet.

"Jeg må tænde et lys," sagde hun; hun standsede pludselig op ved bordet og tog det glas op, som stod på det.

"Moder, hvem har været her og drukket?" spurgte hun i en skarp tone.

Den gamle lod som om hun ikke hørte spørgsmålet og begyndte at rage op i ilden.

"Moder, har Elijah Rebow drukket brændevin af dette glas?"

"Ja, Mehalah, han tog sig en dråbe."

"Hvorfra fik han den fra?"

"Er der da noget underligt i, at en mand som han, der er så meget ude i marsken, har en flaske med sig? De fleste mænd, som har råd til det, beskytter sig jo på den måde mod kulden."

"Moder," sagde pigen utålmodigt, "du narrer mig. Jeg ved godt, at han har fået brændevinen her, og at du i nogen tid har haft sådan noget i huset. Jeg vil vide, hvor du har fået det fra."

Den gamle gjorde nogle svage, unyttige forsøg på at undgå at give datteren et direkte svar; men til sidst blev hun dog nødt til at tilstå, at Elijah Rebow ved to lejligheder, hvoraf den seneste var netop den samme aften, havde bragt hende en lille tønde rom.

"Du er vel ikke vred på mig for det, Mehalah, er du vel? Det gør mig så godt, når jeg har haft en anfald og er dårlig bagefter."

"Jeg er ikke vred på dig," svarede pigen; "men jeg holder ikke af, at du lader denne mand vise dig tjenester. Han har i dag truet os, og alligevel giver han dig hemmelige gaver. Hvorfor kommer han her i det hele taget?" Hun så moderen forskende

ind i øjnene. "Hvorfor forærer han dig brændevin? Han, som aldrig har gjort noget godt uden at forlange fire gange så stor en gentjeneste? Jeg kan love dig, moder, at hvis han kommer med mere, så vil jeg knuse tønden og lade den spiritus løbe ud, som du sætter så pris på."

Den gamle protesterede klynkende; men datteren stod fast ved sin trussel.

"Nu," sagde pigen, "er denne sag afgjort mellem os. Du kan stole på, at jeg skal holde ord. Jeg vil på ingen som helst måde stå i taknemmelighedsgæld til den mand, som jeg afskyr. Nu vil jeg tælle pengene." Hun greb den lille lærredspose, men lagde den så fra sig igen. Hun tændte et lys ved ilden i kaminen, trak en stol hen til bordet, satte sig, løste snøren på posen op og tømte indholdet ud på bordpladen.

Pludselig sprang hun op med et skrig og stod som forstenet med den ene hånd på panden, den anden på posen. Hendes vidåbne, forfærdede øjne stirrede på den lille bunke, hun havde rystet ud – En bunke hagl i forskellige størrelse, nogle pennystykker og et par bøssekugler.

"Hvad er der i vejen med dig, Mehalah? Hvad er der sket?"

Pigen kunne ikke få et ord frem. Den gamle kone trådte hen til bordet og kiggede.

"Hvad er dette, Mehalah?"

"Se her! Bly, ikke penge!"

"Der må foreligge en fejltagelse," sagde den gamle nervøst; "kald på Abraham; han må have givet dig en forkert pung."

"Der er ikke sket nogen fejltagelse. Det er den rigtige pose. Han havde ikke andre. Vi er blevet bestjålet."

Den gamle skulle til at stikke fingrene i bunken, men Mehalah holdt hende tilbage.

"Rør ikke noget," sagde hun; "lad alt ligge som det er, til jeg har hentet Abraham. Jeg må have rede på, hvem der har bestjålet os."

Hun støttede albuerne mod bordet, lagde hovedet i hænderne og sank hen i tanker. Hvad kunne der være sket med pengene? Hvor kunne de være forsvundet? Hvem kunne tyven være?

Abraham Dowsing, fårehyrden, var en enfoldig, ordknap mand, ærlig, men ikke særligt intelligent, egenkærlig, men pålidelig. Han var et udmærket eksemplar af en østsaksisk bonde, en mand uden den store tankevirksomhed og maskinagtige bevægelser, langsom og ikke meget højerestående end de umælende dyr; hvis instinkter på kanten til at blive intelligens, men ikke tilstrækkelig opvakt til at kende deres magt; mere ulykkelig og hjælpeløs end dyrene og ikke lykkelig som menneske, for han er tynget af sin smule tanker, ikke oplyst og hjulpet frem af dem. Han er mistænksom over for deres kræfter, ude af stand til at værdsætte dem, og afskyr at gøre brug af dem.

Hvad angik Abraham Dowsings redelighed, var Mehalah overbevist om, at hun kunne stole på ham. Det var ikke ham, som havde stjålet pengene. Hun havde betroet ham at sælge fårene til den bedst mulige pris, for som de fleste indskrænkede mennesker var han stædig og ivrig for at gøre en god handel. Men når han først havde pengene i hånden, vidste hun godt, at han ikke var helt så sikker at stole på. Han kunne kun tænke på én ting ad gangen, og hvis han faldt i selskab, ville hans sind

blive optaget af hans krus øl, hans brød og ost eller hans selskab. Han ville ikke have opmærksomhed til overs til noget andet.

Den landlige hjerne er hverken udstyret med hurtighed eller smidighed. Den kan ikke skifte fokus eller forandre det punkt, den i øjeblikket er koncentreret om. Det dannede sind vil kigge igennem et nålestik i et ark papir, og gennem det kunne se hele horisonten og himlen over den. Det uskolede sind opfatter intet andet end et hul, et hul uden ende, som man snarest skal vige tilbage fra, frem for at udforske. Bondehjernen tænker ikke, lever næppe og vil dø uden at være sig bevidst, at det nogensinde levede.

Mehalah sad grublende ved siden af moderen, hvis ængstelige blik var fæstet på datterens ansigt.

Pengene måtte være kommet bort i Colchester eller på hjemturen. Den gamle havde efter eget udsagn været inde i *Rosen* undervejs. Havde man bestjålet ham der? Hvem havde været sammen med ham i kroen?

"Moder," sagde Mehalah pludselig, "har posen ligget urørt her på bordet, siden Abraham lagde den der?"

"Ganske bestemt."

"Og du har været til stede hele tiden? Sad du hele tiden i din stol her i stuen?"

"Naturligvis gjorde jeg det. Foruden Rebow var her ikke et menneske. Du nærer vel ikke mistanke til ham, hvad?"

Mehalah rystede på hovedet.

"Nej, det har jeg ingen grund til. Men var du her hele tiden?"

"Ja."

Mehalah støttede atter hovedet i hænderne. Hvad var der gøre? At udspørge Abraham nyttede ingenting. Ethvert spørgsmål ville prelle af på hans tykke, indskrænkede hoved. Ligesom en vild, ville bonden, når han blev udspurgt, kun komme med tvetydige svar, og heller opfinde en løgn af frygt for at sandheden ville komme ham til skade. Løgnen er for ham ligesom huset for en snegl, et naturligt punkt at trække sig tilbage til, ikke kun fra faren, men også fra at blive iagttaget.

Han nærer intet ønske om vildlede spørgeren, men han vil gerne unddrage sig iagttagelse. Han opbygger en mur af bedrag, tvetydigheder, falskhed omkring sig på samme måde som han lader skidt klæbe til sin person: som et middel til at holde sig varm og komfortabel, ikke for at krænke andre.

Pigen rejste sig.

"Moder, jeg må straks hen til George De Witt. Han var sammen med Abraham på hjemvejen, og han vil kunne sige os sandheden. Det fører ikke til noget at udspørge den gamle, han bliver kun mistænksom og tror, at vi anklager ham. Floden stiger, og jeg kan sikkert endnu nå at fange George i Merseas havn."

"Tag lygten med."

"Det vil jeg. Aftenen er ved at blive mørk, og før jeg er tilbage, begynder ebben. Jeg må så gå i land i saltmarkerne."

Mehalah tog en lygte fra hylden og satte en lysestump i den, som hun tændte ved lyset på bordet. Så åbnede hun skuffen i bordet og tog en pistol frem. Hun så efter ladningen og fænghætten og stak den så i det læderbælte, hun havde på under matrostrøjen.

På denne kyst, hvor smuglere og al slags lovløst pak drev omkring, gjorde en pige ret i ikke at gå ubevæbnet. Ved siden af vejen til Colchester, der hvor korsvejen ligger, vokser der en eg, som var groet fra et agern i munden på en pirat fra Rowhedge ikke så mange år forinden. Han var blevet hængt for adskillige mord og bortførte jomfruer. Næsten alle mændene havde en bøsse med sig i håb om at få en fugl eller to med sig hjem, og når Mehalah sejlede ud i sin båd, tog hun som regel sit gevær med sig af samme grund. Men man bar ikke våben kun for at føre noget vildt med sig hjem, men også til brug i nødværge.

På denne tid var udmundingen af Blackwater et center for smugleri; mængden af slyngede kanaler gjorde stedet sikkert for dem, som levede af kontrabande. Det var nemt for dem, som kendte landet, at undgå toldbådene, og enhver gård og værtshus var mere end villige til at lægge kældre til smuglergodset og skjule smuglerne.

Mellem Mersea og mundingen af Blackwater fandtes end flade holme eller øer, hvoraf nogle var oversvømmede ved højvande, mens andre lige akkurat stak op af vandet, og mellem disse dannede vandløbene en indviklet labyrint, hvor det var let for smuglerne at undvige en forfølger og føre ham på vildspor. Trafikken blev derfor i dette farvand drevet med en åbenlys dristighed, som næppe havde sin lige andre steder. Selv om kystvagten havde station ved udløbet af deltaet ved Merseas "havn" – en stump kyst med hårdt grus, hvor fartøjerne kunne trækkes op på land – blev der ført smuglergods ind ved fuldt dagslys og lige for næsen af tolderne. Alle værtshusene på øen og på fastlandet fik alle deres forsyninger af vin og spiritus leveret af smuglerfartøjer. Om kystvagten var underkøbt til at

lukke øjnene eller lod sig bedrage af smuglernes behændighed, lader sig ikke afgøre, men sikkert var det, at kroerne ikke havde noget særligt besvær med at skaffe sig deres forsyninger så ofte og i så store mængde, de måtte ønske.

Landsbyerne Virley og Salcott var de mest brugte landingssteder, og dér holdt man heste og muldyr i et stort antal til at transportere spiritus, vin, tobak og silke til Tiptree Heath, engang skuepladsen for dronning Boadicæas store kamp mod Suetons legioner, som var smuglernes marked. Der fandt en stadig virksomhed sted, hvor man solgte og bortauktionerede kontrabande, og derfra blev de sendt videre til Maldon, Colchester, Chelmsford – ja, selv til London. På Tiptree Heath var der en permanent lejrplads for sigøjnerne, og en stadig trafik af vagabonder; alle var beskæftiget med distributionen af den ulovlige gods, der kom ind fra havet.

Men selv om kroerne på egnen var i stand til at holde sig forsynet med illegal spirituosa, uden at nogen blandede sig, så var kystvagten dog alligevel parat til at standse og konfiskere varer, som ikke var på den lige vej til deres kældre. Voldelige hændelser var ikke så sjældne, og mangen en toldbetjent faldt som offer for sin tjenstiver. Man sagde for eksempel, at en hel besætning var blevet fundet på Sunken Island ud for Mersea med halsen skåret over; de blev i al stilfærdighed befordret til kirkegården, begravede, og deres båd blev lagt med kølen op over deres grave.

Man mente, at sigøjnerne forfulgte overemsige og lidt for dygtige toldembedsmænd inde på fastlandet, og tog dem ud af spillet med en kugle eller to, hvis de skulle være undsluppet smuglernes forfølgelse på søen.

Hele befolkningen på denne egn var mere eller mindre indblandet i, og havde interesse i, den ulovlige trafik, og på trods af lovens repræsentanters modstand var alle, lige fra præsten, som tillod sin vogn og sit muldyr at tage på udflugt fra hans stald ved nattetide, som han havde ladet stå ulåst for det sammes skyld, og som fik en tønde nu og da som kompensation, til vagabonderne, som solgte silkestoffer og tobak langt inde i landet, som de havde købt toldfrit ude ved kysten.

Hvad der var sjældent andre steder i landet, var på ingen måde ualmindeligt her: sigøjnere giftede sig ind i engelske bondefamilier og blev fastboende på kysten. Livet som smugler var tilstrækkeligt eventyrligt og farligt til at friste dem til at opgive deres strejferliv; måske var forskellen trods alt ikke så stor, at det var dem modbydeligt. Og på den måde blandedes det vilde, rastløse, lovløse sigøjnerblod med Essex-marskens mere langsomtflydende, og gav nyt liv til den slimede og træge væske, som flød i de østsaksiske årer. Eventyrere fra Nederlandene, fra Frankrig, ja selv fra Italien og Spanien – som oprindelig selv var smuglere, slog sig ned på kysten, ofte som toldere, der stod i ledtog med ejerne af smuglerfartøjerne, og efterlod sig afkom. Der fandtes hverken nogen landlig adel eller godsejere på denne egn til at holde styr på sagerne og dæmpe ulovlighederne. Jorden var ejet af gårdejere og tilflyttere, som havde slået sig ned på og indhegnet et stykke land, uden at nogen havde sat sig imod dem. Da Nantes-ediktet blev ophævet var et stort antal franske Huguenotter flygtet til England og havde for en dels vedkommende bosat sig i marsklandet, hvor man i et helt århundrede efter holdt messer på skift på fransk

og engelsk. Det er muligvis deres foretagsomhed, man skylder de lange kystdiger, som beskytter omfattende græsningsområder mod højvandets indtrængen.

Disse Huguenotter tilførte ikke kun deres galliske blod i egnens folk, men også deres beske puritanske tro og en calvinistisk forkærlighed for gammeltestamentlige navn. De mest brugte fornavne er hentet hos bibelske patriarker, profeter og jødiske konger, og fadersnavnene er fremmedartede, omend ofte temmelig forvanskede.

Men trods denne indblanding af fremmed blod fra alle sider, står den engelske bonde uforandret, skabt af de gamle sakseres usyrede dej, og danner en særskilt klasse fra gårdejerne og sømændene, både hvad angår intelligens, temperament og tyngde. Alt, hvad han har fået fra de franske elementer, der har omflydt ham, er en vis nasal klang i hans engelske udtale.

I bindingsværkshytterne inde i landet, tæt op ad vandhuller, fyldt med stillestående vand, som er udklækningsanstalter for vældige skyer af myg, der spreder en art malariafeber, som klemmer livet af selv de kraftigste mænd og kvinder, henslæber de gamle østsaksiske daglejere deres liv uden nogensinde at tænke en eneste tanke; mens i de tjærede hytter af opdrevne planker og bjælker ude ved kysten en anden race sværmer omkring, en stræbsom, forivret, gærende race af blandet blod, som driver både fiskeri og smugleri.

Mehalah gik ned i båden. Den var allerede flydende. Hun satte forsigtigt den medbragte lygte i forenden, løste fanglinen og begyndte at ro. Hun ville få brug for lyset, når hun vendte tilbage, da hun næppe, når ebben satte ind, ville kunne nå helt ind til landingspladsen nedenfor huset, og derfor ville blive

nødt til at ankre op ude ved spidsen af øen og derfra gå til fods resten af vejen. Selv for den, som kendte marsklandet ud og ind, var det ikke rådeligt ved nattetid at bevæge sig omkring uden lys.

Der var endnu en smule lys tilbage på himlen, og i vest sitrede en gullig-grå glød over kysten ved Bradwell. Dens rand af træer og det gamle kapel, hvis fundament var murene fra den sunkne by Othone, stod dystre mod lysstriben, som om den havde været malet med tjære på en falmet-gylden grund. Vandet var roligt; der blæste ikke en vind, og det spejlede himlen og de frembrydende stjerner, så tydeligt at båden syntes at flyde på himlen mellem sorte skyer, som i virkeligheden var genspejlingen af det land, som brød horisonten.

Mågerne skreg over hovedet på Mehalah. Hun roede hurtigt ned ad Rhyn – sådan hed den kanal, der skilte The Ray fra fastlandet og førte til bugten ved værtshuset *Rosen*, som fik sit forråd af spirituosa og andre varer ad denne vej, og hvorfra alle gårdene i Peldon sogn hentede deres ankre med stærke varer. Vest for kanalen strakte et stort marskland sig, som et mange mile langt dige beskyttede fra højvandet. Mod nord så man en kirke, en stor gravhøj og nogle træer, som kronede bakken ved Wigborough; disse træer tjente skipperne som sømærke, når de skulle op i Blackwater. I gamle dage havde bakken været en signalstation, og i krigstid satte man den altid igen i stand til dette formål. Så blev der udstationeret en mand fra regeringen i tårnet, som havde til opgave at antænde en ildkurv på bakken som modsvar til et lignende fyr i Mersea, i det tilfælde en fjendtlig flåde viste sig i farvandet.

Nu og da hvislede bådens bund – det var en fladbundet pram – mod astersblomsterne, når Mehalah skød frem over steder, der som oftest var tørre, men i øjeblikket var oversvømmede; hun sejlede afsted langs kanten af en sivskov. Disse rør tåler kun dårligt saltvand i længere tid, og der hvor de gror, ved man at man befinder sig ved udløbet af en bæk eller flod med ferskvand. Pludselig blev prammen stoppet. Hun så sig omkring. Foran hende lå en båd på tværs, som netop var skudt frem af sivene og havde standset hende.

"Hvor er du på vej hen, Glory?"

Det var Elijah Rebows stemme, det menneske, som Mehalah allermindst ønskede at træffe ved nattetid, når hun var alene ude på vandet.

"Det er min egen sag og angår ikke dig," svarede hun. "Jeg har travlt; lad mig komme forbi."

"Det vil jeg ikke. Jeg vil ikke lade mig behandle på den måde, Glory. Jeg har skudt et par spover til dig, værs'go!"

Han kastede fuglene over i hendes båd. Mehalah smed dem tilbage.

"Du skal være på det rene med, Elijah, at vi ikke vil modtage nogen som helst foræring af dig. Du har bragt moder et anker rom, og jeg har svoret at slå bunden ud på det næste, du giver hende. Hun vil ikke have mere af dig."

"Du tager fejl, Glory; hun tager imod så meget, jeg bringer hende. Du vil vel sige, at *du* ikke vil have noget af mig. Jeg forstår din stolthed og elsker dig kun så meget mere for den."

"Din kærlighed og dit had er mig ligegyldigt. Vi er intet for hinanden."

"Jo da, for jeg er din godsherre. Vi skal se, om du ikke næste torsdag slår en anden tone an."

"Hvad mener du?" spurgte hun hurtigt.

"Hvad jeg mener? Jeg antager dog, at jeg udtrykker mig tydeligt nok til, at du kan forstå mig uden nærmere forklaring. Når du kommer til mig næste torsdag med afgiften, vil du nok ikke kunne sige, at vi ikke er noget for hinanden at skaffe. I har at betale mig afgift for alt, hvad I lever af, af huset, I bor i, af marsklandet, som føder jeres ko og fylder dens yver med mælk, og af saltmarkerne, hvor jeres får bliver fede og uldne."

Modet sank et øjeblik hos den tapre pige. Hun havde jo ikke pengene. Hvad ville Elijah sig og gøre, når han opdagede, at hun og moderen var fallit? Imidlertid antog hun en trodsig mine og kastede ved et kraftigt åretag båden om og sagde: "Du spilder min kostbare tid. Jeg må hjem, førend vandet synker igen."

"Hvor skal du hen?" spurgte Rebow atter og lagde igen sin båd foran hendes. "Det er ikke sikkert for en ung pige som dig at drive om på vandet ved nattetid, når her er fyldt med krybskytter og alskens slyngler, som farer omkring på mit land."

"Jeg skal til Mersea," svarede Mehalah.

"Du skal til George De Witt."

"Og hvad så? Det kommer ikke dig ved."

"Han er min fætter."

"Jeg ville ønske, han ikke var i slægt med dig på nogen som helst måde."

"Åh Glory! du spøger." Han greb fat i kanten af båden med den ene hånd, da hun gjorde en bevægelse for at komme

udenom ham. "Jeg skal ikke opholde dig meget længere. Tag disse spover! De er gode og fede, de vil smage din moder godt. Tag dem og vær ikke så pokkers stolt. Jeg har skudt dem til dig."

"Jeg vil ikke have dem, Elijah."

"Så vil jeg heller ikke," sagde han og kastede de døde fugle i vandet.

Mehalah benyttede lejligheden, satte årerne i vandet og halede ud. Hun hørte ham bande, for hans båd var gået på grund, og han kunne ikke følge efter hende.

Hun lo som svar på hans eder.

Efter tyve minutters forløb landede Mehalah sin pram på stranden ved Mersea. Lidt over højvande-mærket stod en klynge træhuse og et gammelt værtshus, som bar det noget prætentiøse navn *Staden*, og som var en regulær smuglerrede. Noget mod øst og et stykke fra byen lå et afmastet fartøj, som blev holdt oprejst ved hjælp af jernkæder, og hvis køl var sunket dybt ned i gruset. Det var sat på grund her ved springflod og blev kun berørt af den vanlige flod uden at blive løftet op. Mehalahs pram, der ikke have synderligt dybgående, flød ved skrogets side, og hun greb den nedhængende lejder, som førte op på dækket.

"Hvem der?" spurgte George De Witt og så ud over siden.

"Jeg kommer for at hente dig, George," svarede Mehalah.

"Men Glory, hvad er der dog på færde?"

"Noget meget alvorligt. Du må straks komme med mig tilbage til Ray."

"Er din moder syg?"

"Værre endnu."

"Død?"

"Nej, nej! det er ikke noget af den slags. Hun har det udmærket. Men jeg kan ikke forklare dig det hele nu. Kom bare straks med mig!"

"Jeg vil sætte min båd i vandet med det samme."

"Lad det være; du kan komme med i min pram. Du kan jo alligevel ikke vende tilbage i nat, for ebben kommer, før du er på hjemvejen. Du vil blive nødt til at gå tilbage til fods langs klitterne. Sig til din moder, at hun ikke skal vente dig."

"Men hvad er der da i vejen, Glory?"

"Det skal jeg sige dig, når vi er kommet ud på vandet."

"Jeg skal straks være tilbage; men jeg ved ikke, hvad vil den gamle vil sige til det." Han forsvandt ned i kahytten, hvor han meddelte moderen, at han skulle ud til Ray og ville komme hjem igen til fods.

En sand syndflod af skældsord udøste sig fra kahytten og fulgte den unge mand, idet han hurtigst muligt tog flugten.

"Jeg ville ikke gøre dette for nogen anden," sagde han; "den gamle er rasende og vil ikke tilgive mig for det. Det bliver slemt at gå tilbage gennem klitterne, Glory. Kan du ikke sejle mig tilbage gennem den anden kanal?"

"Hvis der er vand nok, så skal jeg nok gøre det. Lad det nu gå hurtigt. Vi har ingen tid at spilde."

Han kom ned ad lejderen og sprang ud i prammen.

"Lad mig få årerne, Glory; du kan sætte dig agter og tage lygten."

"Den står i boven."

"Det ved jeg nok. Men forstår du ikke, Glory, at jeg gerne vil se på dig, mens jeg ror? Hold lygten således, at jeg nu og da kan få et glimt af dit ansigt."

"Vær nu ikke så tosset, George," sagde Mehalah. Men hun gjorde alligevel som han ønskede og det gule lys faldt på hendes ansigt, det røde halstørklæde og huen.

"Du ser ud som en heks," sagde George leende.

"Jeg vil styre; ro så hurtigt du kan," svarede pigen; så råbte hun pludselig: "Jeg har noget til dig. Tag det nu og se på det siden."

Hun tog medaljonen fra brystet, og bøjede sig frem for at hænge båndet om hans hals.

"Vælt ikke båden, Glory! Sid stille! En pram er et usikkert fartøj, og det duer ikke til dansegulv. Hvad er det, du har givet mig?"

"En erindring."

"Jeg skal altid passe på den, Glory, for den piges skyld, som jeg elsker højst af alt her i verden. Sig mig nu, om vi skal tage Mersea-kanalen eller Rhyn?"

"Der er vand nok i Rhyn, skønt vi ikke kan nå helt hen til vor landingsplads. Ro kun til og bryd dig ikke om retningen; jeg skal nok styre. Vi lander ved saltmarsken. Derfor tog jeg også lygten med."

"Hvad gør du med lygten?"

"Jeg må stille den bag mig. Når jeg har lyset foran mig, bliver jeg blændet, så jeg ikke kan se, hvorhen jeg styrer."

"Sig mig nu, Glory, hvad det er, du har hængt mig om halsen."

"En medaljon, George."

"Lad det være, hvad det være vil; når det kommer fra dig, er det mere værd end guld."

"Den er virkelig meget værdifuld. Det er en amulet."

"Virkelig!"

"Den bevarer den, som bærer den, fra en voldsom død."

Ved det sidste ord skød der er lysglimt ud fra sivene, og en kugle peb forbi prammens agterende.

George De Witt holdt forskrækket op med at ro.

"Den kuglen gjaldt vist enten dig eller mig," sagde Mehalah lavmælt. "Havde lygten været placeret forude og ikke agterude, ville den have truffet dig."

Hun sprang op og holdt lygten højt i vejret over sit hoved.

"Din kujon, hvem du så end er, som lurer derhenne i sivene, vis et lys, hvis du er en mand! Vis et lys som jeg!"

"For Himlens skyld, Glory, sluk dog lyset!" udbrød George ophidset.

"Kujon! Vis mig et lys, så jeg kan sende dig et skud tilbage!" råbte hun endnu en gang uden at bemærke, hvad George sagde. I sin ængstelse for hende og sig selv, løftede George åren og slog lygten ud af hendes hånd; den faldt i vandet og slukkedes.

Mehalah trak sin pistolen fra bæltet og spændte hanen. Uden at skælve stod hun ubevægelig i båden med blikket stift rettet mod det sted, kuglen var kommet fra.

"George," sagde hun, "læg årerne ud og hold båden an, så den ikke driver af."

Han tøvede.

I dette øjeblik hørtes et sagte klik, derpå sås et svagt glimt som af flint der blev slået imod stål i den uigennemtrængelige mørke på bredden.

Så brændte en lille rød glød i mørket.

Ikke en lyd, kun støjen fra den udgående ebbe.

Mehalahs pistol var rettet mod gløden. Hun fyrede, og den forsvandt.

Hun og George holdt vejret.

"Jeg har truffet," sagde Mehalah; "ro nu båden derhen, hvor lyset var."

"Nej, Glory, det vil jeg ikke. Jeg vil ikke udsætte os begge for fare." Han begyndte at ro.

"George, du ror jo væk! Giv mig årerne. Jeg vil vide, hvem det var som skød på os."

"Det er jo vanvid," sagde han, men adlød alligevel. Et par åretag bragte prammen ind mellem sivene. Der var intet at se eller høre. Natten lå blæksort over vandet. Flere gange holdt George op med at ro og lyttede, men der var intet andet at høre end lyden af vandets gurglen og nattevindens susen mellem sivene.

"Hun er gået på grund," sagde De Witt.

"Vi må tilbage til kanalen og se at komme ud til Ray," svarede Mehalah.

Den unge mand sprang ud i vandet og trak prammen udefter, til den igen var flot, hvorefter han sprang i den igen og tog årerne.

"Pst!" hviskede George.

Begge hørte klikket af en bøssehane.

"Ned!" hviskede han, og kastede sig selv ned i bunden af prammen.

Atter et glimt og et knald, og en kugle splintrede en af prammens sideplanker.

De Witt rejste sig hurtigt, greb igen årerne og roede til.

Mehalah havde ikke rørt sig. Hun var blevet stående oprejst agterude uden den mindste skælven.

"Kujon!" skreg hun med en stemme fuld af raseri og foragt, "jeg trodser dig lige til døden, hvem du så end er!"

3. De syv brokfugle

George De Witts afhøring af gamle Abraham førte ikke til noget tilfredsstillende resultat. Den unge mand var ud af stand til kaste noget som helst lys over mysteriet. Han havde ikke været i selskab med hyrden hele tiden efter salget af fårene; ej heller havde han set pengene. Abraham havde ganske vist fortalt ham den sum, for hvilken havde skilt sig af med flokken, og samtidig rystet posen, som klingrede sigende. George mente, at det var umuligt, at de hagl og småmønter, der havde været i posen skulle have kunnet give den metalliske lyd, han havde hørt. Abraham havde fortalt ham om salget i Colchester; derpå var de skiltes, og hyrden havde forladt byen før De Witt.

George havde indhentet ham i værtshuset *The Red Lion* i Abberton, omtrent halvvejs mellem Colchester og hans mål, hvor han sammen med nogle sømænd havde drukket et glas øl. Herfra var de gået sammen hjemover. Efter nogle timers forløb var de nået til *The Rose*, et andet værtshus nogle mile længere fremme, hvor de var standset for at få et glas og noget at spise. Men heller ikke der havde De Witt været sammen med den gamle mand hele tiden, for værten havde hentet ham ud for at se på en anordning, han havde fundet på til sin pram.

Deres konversation om hans opfindelse havde varet ved i nogen tid, og da De Witt var vendt tilbage til krostuen, fandt han Abraham døsende, omend ikke helt faldet i søvn, med hovedet på bordet og pengeposen i hånden.

"Det er klart nok," sagde enken, "at pengene enten er blevet stjålet i *Lion* eller i *Rose*."

"Jeg har bragt pengene sikkert hertil," sagde Abraham mut. "Det nytter ikke noget at blive ved at spørge mig ud og besvære mit stakkels hoved med, hvad jeg har gjort det ene og det andet sted. Jeg var inde om *The Woolpack* i Colchester, i *The Lion* i Abberton og til sidst i *The Rose*. Men jeg siger jer, alle pengene har jeg bragt sikkert hertil og lagt dem lige til sidste skilling på bordet der."

"Hvordan kan du være sikker på det, Abraham?"

"Jeg siger jer jo, jeg ved det."

"Men Abraham, hvordan kan du være så sikker? Har du talt pengene, mens du sad i *The Rose*?"

"Jeg er ligeglad med, hvad I siger. Jeg har bragt pengene herhen. Hvis I har mistet dem eller om de er blevet forheksede, så er jeg ikke at bebrejde."

"Abraham, de må være blevet stjålet undervejs. Her har ikke været nogen, som kunne stjæle dem."

"Det angår ikke mig. Jeg siger, jeg lagde pengene dér!" Han pegede på bordet.

"Du kan gå nu, Abraham," sagde Mehalah.

"Beskylder I måske *mig* for at have taget pengene?" spurgte den gamle bekymret.

"Selvfølgelig ikke," svarede pigen. "Vi mistænker dig ikke et øjeblik."

"Hvem vil I så beskylde for det?"

"Vi mistænker en eller anden af dem, du har mødt i værtshusene."

"Men jeg siger jer jo," sagde han med en ed, "jeg har bragt pengene i god behold hertil."

"Det kan du jo ikke bevise," sagde De Witt; "hvis du har nogen særlig grund til at påstå det, så lad os høre det."

"Jeg har ikke nogen grunde," svarede fårehyrden, "men jeg ved alligevel, hvad der er sandt. Jeg har aldrig nogen grunde til noget, jeg vil heller ikke have dem, når jeg ved, hvad der er sandt."

"Har du rystet posen og fået pengene til klingre på vejen?"

"Jeg vil ikke svare på flere af jeres spørgsmål. Hvis I mistænker mig for at være en tyv, så sig mig det ligefrem i stedet for at luske og snige og prøve at fange mig; og så kan vi lade dommeren afgøre det."

"Du må hellere gå nu, Abraham. Her er ingen, som tvivler om din ærlighed," sagde Mehalah.

"Men jeg vil ikke gå, hvis der er nogen, som mistænker mig."

"Vi mistænker dig ikke."

"Hvorfor holder I da sådan et forhør over mig? Hvem gør det, hvis ikke de vil én noget ondt?"

"Gå nu i seng, Abraham," sagde enken Sharland. "Vi har lidt et rædselsfuldt tab, og kun den Almægtige ved, hvorledes vi skal komme over det."

Den gamle mand blev ved at brumme om, at han ville lade sig hænge, hvis han svarede på flere spørgsmål.

"Nå," spurgte Mehalah De Witt, da hyrden var gået, "hvad tror du, der er blevet af pengene?"

"Jeg tænker, han må være blevet bestjålet i et af værtshusene. Jeg kan ikke se nogen anden mulig forklaring. Posen er ikke blevet rørt, fra det øjeblik Abraham lagde den på bordet og indtil du åbnede den."

"Nej. Moder var her jo hele tiden. Der var ingen andre i stuen, bortset fra Elijah Rebow."

"Ham kan der ikke være spørgsmål om," sagde De Witt.

"Desuden har moder jo ikke på noget tidspunkt forladt stolen. Har du, moder?"

Den gamle kone rystede på hovedet.

"Hvad skal vi nu gøre?" spurgte hun. "Vi har ikke penge til afgiften, og den skal falde næste torsdag."

"Har I slet ingen penge?"

"Ikke andet, end hvad vi skal bruge til at købe forråd til vinteren. Der var mere i posen end nødvendigt til afgiften, og hvorledes vi nu skal klare vinteren, ved kun Himlen."

"I har ikke flere får at sælge?"

"Kun moderfår, men dem er vi nødt til at beholde."

"Heller ikke en ko?"

"Hende kan vi ikke undvære."

"Så skal jeg låne jer pengene," sagde George. "Jeg har lagt lidt til side og I skal få af dem, hvad I skal bruge til afgiften. Mehalah giver mig så pengene tilbage, når hun kan."

"Det skal jeg, George, det skal jeg," råbte pigen lidenskabeligt, idet hendes øjne fyldtes af tårer. Hun greb den elskedes hænder og så ham ind i ansigtet. Hendes øjne udtalte den dybe taknemmelighed, som hun ikke kunne udtrykke i ord.

"Så har vi altså det på det rene," sagde George; "lad os nu tale om noget andet."

"Hør, George," afbrød Mehalah ham hurtigt, "hvis du vil hjem over Freshwater Marsh, kan du ikke blive siddende længere her og sladre."

"Det er rigtigt, Glory. Og sammen med dig drager jeg hvor som helst, om det så er til verdens ende."

Da hun havde fået udenfor, hviskede hun: "Jeg var bange for, at du skulle tale om skuddene her i aften. Jeg vil ikke have, at moder hører om det, det vil kun ængste hende."

"Men jeg vil tale nærmere om dem med dig," sagde George. "Har du nogen formodning om, hvem det var, som skød på os?"

"Har du?" spurgte hun, idet hun undgik at svare.

"Jeg har en vis formodning."

"Jeg også. Da jeg roede ned ad Rhyn for at hente dig, blev jeg opholdt af Elijah Rebow."

"Nå, hvad ville han?"

"Han ville have, jeg skulle tage imod nogle fugle, han havde skudt, men det var ikke det hele; han prøvede at forhindre mig i at komme videre. Han sagde, at jeg ikke burde være på vandet alene ved nattetid."

"Det havde han ret i. Han ved et og andet om, hvad her går for sig."

"Han syntes ikke om, at jeg var på vej til Mersea – til dig."

"Det tror jeg nok. Han vidste vel, hvad det gjaldt."

"Hvad mener du, George?"

"Han forsøgte at hindre dig i at komme videre?"

"Ja, det gjorde han, mere end én gang."

"Så er han med i det. Jeg kan ikke lide Elijah, men jeg troede dog ikke, han var *så* slem."

"Hvad mener du, George?"

Mens de talte, gik de ned i retning af saltmarkerne. De måtte gå langsomt og forsigtigt. Ebben var faldet hurtigt, og nu tømte hver en rende i jorden sig med samme fart som en møllestrøm.

"Du ved nok, Glory, at den nye kaptajn for kystvagten har været noget besværlig på det sidste. Han havde observeret signalerne fra værtshuset *The Leather Bottle* i byen, og havde gættet sig til eller regnet ud, hvad nøglen var, og havde selv sendt falske signaler med en lygte. På den måde havde han nok så snildt fået nogle af smuglerne til at gå i den fælde, han havde lagt for dem. Nu er de allesammen djævleblændt onde i sulet på ham; det sværger, han har tiltaget sig en ublu fordel over dem, og de mener, han skal bøde med livet for det. Det er i hvert fald, hvad jeg har hørt nogen hviske om, og jeg hører mangt og meget."

"O George, har så ikke advaret kaptajnen?"

"Jeg, kære Glory? Hvad kan jeg gøre? Han ved jo lige så godt som jeg, hvilken fare han er i. De fører jo ligefrem krig mod hinanden, og så er det ikke rådeligt for tredjemand stille sig imellem. Men det var, hvad vi gjorde her i nat, og var på nippet til at lade livet af den grund. Kaptajn Macpherson er på færde både nat og dag. Der har aldrig været en så vågen karl her på denne station. Ved du, hvad han gjorde den anden dag? Der kom en båd ind, og han gennemsøgte hende, men uden at finde noget. Han ledte efter nogle tønder, som hun skulle have haft på slæb under vandet, men kunne ikke finde dem. Netop som han skulle til at gå i land, kastede han et blik op i takkelagen. 'Halløjsa,' sagde han så til kaptajnen, 'dine liner er vist ved at gå løs, hvad om jeg tog dine gamle reb og forærede dig nogle nye?' Han sendte en mand op, og det viste sig, at alle de løse reb var lavet af spundet tobak. Du kan jo nok tænke dig, at smugler ikke bryder sig synderligt om sådan en mand."

"Men, George, han ville dog næppe fare omkring om natten med en lygte i båden."

"Det er netop det, han gør; undtagen at det er kun en blændlygte, og med den giver han sine signaler. Det er det, som gør folkene så rasende. Det er ganske vist ikke efter mit hoved, at man skyder på en mand, som ikke gør andet end sin pligt. Er han smugler, så må han gøre, hvad hans håndtering kræver. Er han kystvagt, så må han gøre sin pligt efter loven."

"Men George, hvis han var ude og spejde efter smuglere, så ville han ikke have sin lygte stående åben hele tiden."

"Han må vel have holdt Rhyn for sikker."

"Men," vedblev Mehalah, "jeg råbte jo til ham, og der blev skudt en gang til efter det."

"Hvem det end var, som ventede på kaptajnen, vil han sikkert have taget dig for en dreng. Jeg tror, at skuddet gjaldt mig, ikke dig."

"Men jeg holdt lygten i vejret. Han kunne se, at jeg var en kvinde."

"Aldeles ikke. Alt hvad han kunne se var din hue og din trøje, som er af samme slags som en skibsdrengs."

Mehalah rystede tankefuldt og noget tvivlende på hovedet og gik videre sammen med George. En tid sagde hun ikke noget. Hun var ikke tilfreds med hans forsøg på forklaring, men hun kunne ikke rigtigt finde ud af hvorfor.

Pludselig sagde hun: "Tror du, at det var Rebow, som fyrede?"

"Nej, selvfølgelig gør jeg ikke det. Han vidste jo, at du var ude, og at du havde en lygte; desuden kender han jo også din stemme."

"Men du sagde dog, at han havde sin finger med i spillet."

"Jeg sagde, at jeg mente, han sikkert kendte til det; han vidste, at der var folk ude i deres pramme, som lå på lur efter kaptajnen; sandsynligvis vidste han også, at nogen lå i baghold på Rhyn; men jeg sagde ikke noget om, at han skulle have til hensigt at skyde kaptajnen. Det tror jeg ikke et øjeblik. Mandens agtpågivenhed er ham ikke til særlig meget besvær. Han tjener vel nok noget ved smugleriet, men ikke så meget, at det har nogen betydning for ham. En mand i hans stilling finder det næppe umagen værd at skyde på en toldofficer."

"Så du antager, at han kun ville advare mig, og derpå er tage hjem?"

"Det er meget sandsynligt; jeg ville selv have gjort det samme – nej, mere, for jeg ville ikke have ladet dig fortsætte, hvis jeg vidste, at der var folk ude i mørket med bøsser og pistoler. Han turde nok ikke sige med rene ord, hvad han vidste, men han gav dig da et tydeligt vink og et godt råd, og jeg beundrer og respekterer ham for det."

"Du og Rebow er jo fætre?"

"Hans faders søster er min moder. Godset og pengene gik alt sammen til Elijahs fader, som nu er død, og er derfor nu på Elijahs hænder. Min moder fik intet. Familien var vrede på hende, fordi hun giftede sig med en sømand."

"Jeg kan ikke se megen lighed i jeres ansigtstræk, men der er lidt ved stemmen."

"Så, Glory," sagde den unge mand, "nu er vi jo ved båden. Hvor hurtigt ebben er gået ud! Båden ligger jo allerede på det tørre, og vi må skubbe den hen over græsset og dyndet for at få den i vandet. Stig du ind, så skubber jeg hende."

Vinden var tiltaget og peb ind over marsken. Sukkende strøg den over søgræsset, over hindebægerne og de vilde asparges. Der var ikke en sky at se på himlen, og stjernerne stod tæt. Jupiter brændte i syd, og kastede en sølvstribe på de vigende vande.

De to unge stod tavse ved siden af hinanden et øjeblik, og deres hjerter bankede stærkere. Uventede begivenheder var indtrådt og havde oprørt deres kærligheds fredelige strøm; men i øjeblikket blev disse tanker skudt til side, og deres hjerter rakte ud mod hinanden. De havde kendt hinanden i mange år, og barndommens venskab var ubemærket vokset til kærlighed.

"Jeg har ikke sagt dig ordentlig tak for dit løfte om at hjælpe os i vor nød, George."

"Og jeg ikke dig for medaljonen, du gav mig, Mehalah."

"Lov mig, George, at du altid vil bære den. Den frelste dig liv i nat, det er jeg ikke i tvivl om."

"Hvad? Frelser den da folk fra døden?"

"Fra en pludselig død," svarede Mehalah. "Det har jeg jo allerede fortalt dig om det i båden."

"Det havde jeg glemt, Glory."

"Jeg skal fortælle dig det hele om den, min ven. Den har tilhørt min bedstemoder. Hun var, som du sikkert har hørt, en sigøjner. Min bedstefader forelskede sig i hende og giftede sig med hende. Han var en velhavende mand, og ejede et godt stykke land; men han tabte det i en proces med naboen. Nå, men min bedstemoder bragte medaljonen med sig ind i familien, og den har tilhørt os siden. Den havde været i sigøjnerfamiliens eje i umindelige tider, og blev altid lånt ud, når mændene skulle ud i et farligt ærinde. Ingen, som bærer

den, kan dø ved en pludselig og voldsom død – det vil sige *på landjorden*." Hun lagde eftertryk på de to sidste ord.

"Den bevarer altså ikke én ude på vandet?" spurgte George med en vantro latter.

"Det vil jeg nu ikke sige. Det gjorde den i hvert fald her i nat. Den beskytter mod skud og hug."

"Men ikke mod at drukne?"

"Det tror jeg ikke."

"Jeg må se og skaffe mig en sejrshue – så bliver jeg udødelig."

"Spot ikke, George," sagde Mehalah alvorligt. "Hvad jeg siger er sandt."

"Glory!" sagde De Witt, "jeg har altid ment, du lignede en sigøjner med din mørke hud og store brune øjne, og nu fortæller du mig med dine egne læber, at det netop er, hvad du er."

"Der er ikke noget af det blod i min moder," sagde hun. "Hun er som enhver anden kristen. Jeg tror, det springer en generation over."

"Nuvel da, min kære sigøjnerske, her har du min hånd. Læs mig min skæbne."

"Det kan jeg ikke. Men jeg har givet dig en sigøjneramulet mod onde mennesker og ulykker."

"Hør!"

Ud af den klare luft hørte man nu en klagende fløjten, højt oppe fra, usigeligt gribende og vemodige: "Iu! iu! iu!" De slog i begyndelsen skarpt mod øret, så blev de svagere, tog atter til og døde så helt bort. Det var ligesom ånder, der fløj forbi højt op i himlen, klagende over en broder, hvis livslys var slukket og forsvundet i intetheden.

"Det er spoverne, som flyver. Hvad er der i vejen, Mehalah?"

Pigen gøs.

"Fryser du?"

"George, det er de syv brokfugle."

"Sludder, det er langnæbbede spover, som drager sydpå."

"Det er de syv brokfugle; de spår død eller den yderste nød. For Guds skyld, George," hun slog armene om hans hals, "sværg, sværg på, at du aldrig vil lægge amuletten, jeg i dag har givet dig, fra dig, men bære den dag og nat,"

"Selvfølgelig, Glory, jeg sværger!"

4. Red Hall

Den dag, afgiften skulle betales, var klar og frisk. Tidevandet var kommet ind ved daggry, og Mehalah og hendes moder sejlede afsted på Mersea-kanalen med fuld sejlføring for en strygende nordøst, rundede Sunken Island, og gik op den kanal, som fører til Salcott og Virley, to landsbyer, som kun er adskilte ved en smal tidevandsbæk, og forbundet ved en bro.

Vandet dansede og glimtede, skarer af fugle var på vingerne, her og der dukkende ned i vandet for så at stige til vejrs igen, mens de rystede de glitrende dråber af sig. Et højt dige skjulte det inddæmmede land til venstre for dem. Bag det hævede sig den tynde, sorte profil af en vindmølle, som blev brugt til at pumpe vandet bort fra marsklandet. Den var netop i virksomhed nu, dens lange, sorte arme drejede sig i vinden og pumperne knirkede, som om maskineriet klagede over at være sat i arbejde på en sådan smuk dag. Lidt længere borte viste et teglstenstag sig over diget.

"Der er Red Hall," sagde Mehalah, idet hun løb båden på land og kastede ankeret ud. "Jeg har taget din stol med, moder," tilføjede hun og hjalp den gamle med at komme tørskoet i land. Så tog hun sejlene ned og gik op over diget med moderen og ned på den anden side til engene, som her var af en temmelig stor udstrækning. Engang havde der været saltmarsk, men det var så længe siden, at der ikke mere var salt i jorden, og de var noget af det bedste græsning for kvæget på egnen. Flere stillestående kaner eller grøfter strakte sig på kryds og tværs i det flade land og brød det op i øer, der dog alle var forbundet af

diget, og vindmøllen sørgede for at dræne vandet i grøfterne ud i havet.

Midt i disse enge rejste sig et højt hus af røde mursten. Der fandtes ikke et træ i nærheden, og huset ragede som et tårn op fra den vidtstrakte flade. I nederste etage var der kældre, som to rundbuede indgange i hver ende førte ind til. I en højde af fire fod over jorden kom lyset ind gennem to små, runde vinduer. En trappe af røde mursten bygget over en bue ført fra en brolagt terrasse op til husets dør, som lå omtrent seks fod over marsken. Huset var øjensynlig bygget således med tanke på en mulig stormflod, som kunne stige over dæmningen og for en tid forvandle huset til en ø, eller måske som en foranstalte til at beskytte beboerne mod sumpfeberen. Dæmningerne var imidlertid holdt i så god stand, at floden hidtil aldrig var brudt igennem; derfor kunne de store kælderhvælvinger også uden betænkning benyttes til oplagssted for indsmuglet spiritus. Husets beliggenhed var i det hele taget meget bekvem for smugleriet. En lille kanal, som et stykke bag huset gennemskar marsklandet, kunne, mens den anden del af landet blev bevogtet, benyttes til transport eller til flugt. Og dertil kom så, at selve marsklandet blev gennemskåret af tre bikanaler til de to hovedkanaler, så at man kunne krydse gennem landet i alle retninger. Blev derfor en båd løftet over diget, kunne den ros tværs over marsklandet og gennem den ene kanal komme ind i den anden, før forfølgernes båd fik tid til at vende og sejle rundt om den af vandløb gennemskårne landtunge. Vindmøllen, som stod på denne, blev ikke betragtet med netop blide øjne af kystvagten, for de mente, at den udfyldte en dobbeltrolle som både pumpe og udkigspost. Den syd for marsklandet liggende

store kanal vrimlede desuden af sandbanker og småøer, så den var vanskelig at befare. Mangen en toldbåd var løbet på grund der under forfølgelsen af smuglerne, om hvem kystvagten havde al mulig grund til at tro, at de havde landet deres godt på Red Halls enge, og at det var ført i sikkerhed i Salcott og Virley af bøndernes heste.

Huset var bygget af røde mursten, vinduesrammerne var af særligt formede sten, og taget var ligeledes af rødt tegl. Hvorfor det havde fået navnet Red Hall var indlysende.

Bygningen omgav en med røde sten brolagt gård og var selv omgivet af en vandgrav fyldt med siv og ukrudt. Der var nogle få lave udhuse, stalde, kostalde og et bagers, som tilsammen omgav en gårdsplads bag huset. Ned til denne plads førte en trappe fra køkkendøren, bygget over en bue, ligesom den foran huset.

Det første indtryk, som synet af Red Hall gav en besøgende, var dens ensomhed. Horisonten var begrænset af diget; kun når man nået toppen af trappen til hoveddøren, som var i højde med diget, blev den skinnende havflade, vandløbene, og skovene på Mersea og fastlandet synlige.

Mehalah og hendes moder havde aldrig tidligere været på Red Hall, og skønt de var ganske vante til marsklandets ensomhed, kom der dog ved synet af det store, dystre hus over dem en følelse af yderste forladthed. Tornebuskene på Ray gav deres lille gård et præg af hygge i sammenligning med dette. Fra Ray havde man i det mindste udsigt til landsbykirker og opdyrkede agre; men så længe de to kvinder befandt sig på Red Hall, så de intet andet end en flad græsslette, af og til afbrudt af klynger af siv, og afgrænset af en jordvold.

En del køer og heste gik omkring på engene, men intet menneskeligt væsen var i syne. Mehalah og hendes moder tøvede, før de gik op ad trappen.

"Dette er det læreste sted for et kristent menneske at leve, jeg endnu har set," sagde enken. "Se der, Mehalah, der er et årstal over døren, seksten hundrede og seksogtredive. Gå op og bank på."

"Kan du se det lille vindue til søsiden, moder?"

"Ja, der er jo kun det ene."

"Jeg skal fortælle dig, hvad det bruges til. Det er til at signalere gennem med en lygte."

"Det skal nok passe. Gå nu op."

Mehalah gik langsomt op ad trappen; den havde intet rækværk. Hun bankede på døren, som bestod af kraftige planker, tykt beslåede med nagler, og det årstal, enken havde tale om, var dannet af naglehoveder øverst over den.

Da ingen viste sig på hendes banken, åbnede hun døren og gik ind sammen med sin moder.

Værelset, de stod i, var stort og lavloftet. Det fik kun lys fra ét vindue, som vendte mod syd, og som var forsynet med blyindfattede ruder. Gulvet var af mursten, for kælderen under dem var støttet af stenbuer og afgav et solidt underlag. Der var ingen loftsbrædder, og egeplankerne under taget var sorte af ælde og røg. De eneste prydelser på væggene var geværer og pistoler, nogle af dem af mærkelige udenlandske typer.

Over den vældige kamin stod skåret dybt ind i egepanelet inskriptionen:

"NÅR JEG HOLDER (1696), SÅ HOLDER JEG FAST."

Mehalah havde næppe fået tid til at opfatte alt dette, da en lem i gulvet, hun ikke havde bemærket, blev slået op og først hovedet, så skuldrene og endelig hele Elijah Rebows skikkelse kom op fra kælderen. Uden at tage notits af sine forpagtere, jog han skødesløst en kraftig jernbolt gennem to øskener, først foroven, dernæst forneden på lemmen.

Denne opførsel forekom Mehalah mærkværdig. Det var, som om Rebow barrikaderede lemmen, som om han frygtede et indbrud fra kælderen.

Han skød en stor stol med læderbetræk hen over lemmen og satte sig i den. Hullet, han var kommet frem fra, var tæt på ildstedet, og da han havde sat sig, optog han så at sige hele kakkelovnskrogen.

"Nå, Glory," sagde han pludselig, idet han vendte sig til Mehalah. "Du har altså *ikke* bragt afgiften. Du er kommet her med din gamle moder for at jamre og bede om medlidenhed og henstand. Jeg ved det hele. Det nytter ikke. Tårer rører mig ikke, jeg har ingen medlidenhed og giver ingen henstand. Jeg vil have mine penge. Alle mennesker vil have deres penge. Penge skal betales, når de er forfaldne. Jeg har gjort regning på det; jeg har en gæld, som jeg vil betale med den, så nu bare ingen undskyldninger, de nytter alligevel ikke. Pak jer!"

"Rebow –" begyndte enken.

"Du kan spare din stemme," afbrød Elijah hende kort. "Puh! når jeg har været dernede" – han pegede med tommelfingeren ned mod kælderen – "trænger jeg altid til en pibe tobak." Han tog en kridtpibe og en tobaksdåse frem og begyndte at stoppe. Mens han tændte piben ved gløderne i kaminen, tog Mehalah en pung op af lommen og talte pengene til afgiften op på

bordet. Rebow lagde ikke mærke til hende. Han havde nok at gøre med at få sin pibe til at trække, og desuden stod bordet bag stolen.

"Nå," begyndte han endelig smilende og blæste en røgsky fra sig. "I er vist i en køn stilling, kan jeg forestille mig. Læs, hvad der står over ildstedet der – kan I se det? 'Når jeg holder, så holder jeg fast.' Det er ikke mig, som har ladet det indridse, mine forfædre har besørget det; og det er, hvad vi alle har gjort. Ja, George De Witts moder mente nok at kunne få nogle stykker marskland; det mente hun; men min fader fik fat i det og han holdt fast på det. Ikke en hvid lod han gå fra sig, end ikke en rød kobberslant. Det er et familietræk, og vi har vores fornøjelse af det. Vi sætter vor stolthed i det. Det er fuldstændig det samme, hvad det gælder, et stykke land eller en mønt eller en pige, det kommer ud på ét og det samme, og jeg tror nok, du skal få det at se af mig. Ej, Glory! Når jeg holder, så holder jeg fast." Han vendte sig i stolen og skævede til hende.

"Nå, nå," svarede hun, "så tag du afgiften til dig og hold fast på den til døden. Vi vil ikke have noget af den."

"Hvad skal det betyde?" udbrød Rebow og fo'r op fra stolen. "Hvad er det for penge?"

"Afgiften," svarede Mehalah; hun stod ret op ved bordet i stolt skønhed og lo ad den forbløffelse og vrede, som dækkede Rebows ansigt.

"Jeg vil ikke tage imod dem. I har stjålet dem."

"Elijah Rebow," indskød enken, "pengene er dine; det er afgiften, og der mangler ikke en penny."

"Hvor har I fået de penge fra?" spurgte han med en ed.

"Du befalede mig at bringe pengene til forfaldsdagen, og dér er de," svarede Mehalah. "Men nu har jeg også et spørgsmål, og jeg vil forlange et svar."

"O, så du *forlanger*, gør du?"

"Jeg forlanger et svar," gentog pigen. "Hvorledes kom du på den tanke, at vi ikke havde penge?"

"Og hvis jeg nu valgte at lade være med at svare?"

"Hvis du ikke –" begyndte hun, men holdt så inde.

"Jeg skal svare dig," sagde han surt. "Abraham Dowsing, jeres fårehyrde, er jo ikke stum, ved jeg. Han snakker, gør han, og han har spredt det rundt i hele egnen, hvorledes han blev røvet i *Rosen*."

"Abraham har aldrig sagt noget i den retning. Han benægter pure, at han skulle være blevet røvet."

"Nå, så sludrer han om, at man anklager ham for at have ladet sig bestjæle, hvad der kommer ud på det samme. Jeg tror, at historien er sand."

"Det er skam sandt nok, Elijah Rebow," svarede enken. "Det var et skrækkeligt tab for os. Vi har solgt alle de får, vi kan undvære."

"O! visselig et skrækkeligt tab," hånede han. "I svømmer jo formelig i penge, så et tab på ti eller femten eller måske endda tyve pund ikke betyder noget for jer. I har jeres lille lager i et af alle de skabe, I har fyldt jeres hus med, og I stikker hånden ind og tager, hvad I synes. I kalder jer fattige, og er dog åbenbart ligeglade med et tab som dette?"

"Vi er meget fattige," svarede enken; "Himlen skal vide, at vi har nok at slås med for at få det til at hænge sammen, og betale vores leje."

"Det tror jeg ikke. Du lyver for mig!"

Han begyndte at tælle pengene; hans pande blev mørkere og mørkere, og han skar tænder. Engang så han op med et glubsk blik og stirrede på Mehalah. "Denne guinea er falsk," sagde han og kastede mønten på gulvet.

"Den klinger ellers godt nok," svarede pigen; "saml den op og giv mig den. Du skal få en anden i stedet."

"Oho! din lomme er ligefrem foeret med guineas, hvad? Jeg vil sætte afgiften op på Ray. Jeg har før tænkt på det, jorden er federe der end på min marsk. I har stedet fordømt billigt. Lad mig se, – jeg sætter afgiften op med ti pund. Eller lad os bare sige tyve pund."

"Elijah Rebow," sagde enken hurtigt; "The Ray kan ikke indbringer os så meget."

"Vær ikke bekymret, moder," sagde Mehalah, "vi har kontrakt på enogtyve år, og der skal gå syv år endnu, før Rebow kan gøre alvor af sin trussel."

"Du er kløgtig, er du, Glory! forbandet kløgtig. Hør nu her, mrs. Sharland, jeg skal have mig en lille forfriskning, og spisetiden er nær, så bliv du her og få en bid med; pigen der kan også blive. I kan ikke være hjemme før aften, og I må være ved at dø af sult."

"Mange tak, herre," svarede enken ivrigt.

"Og du skal også få en snaps af min bedste brændevin."

"Moder, vi må straks hjem. Ebben kommer snart, og så kan vi ikke komme væk."

"Det passer ikke," svarede Elijah vredt; "lige så godt som I er kommet hertil, kan I komme bort igen. Der er vand nok i kanalen, og det vil der være de næste tre timer. Jeg vidste, at I

ville komme, og så havde jeg lagt nogle skiver flæsk på panden; her er de."

"Du er meget venlig," bemærkede enken.

"En godsejer er forpligtet til at beværte sine forpagtere den dag, afgiften forfalder," sagde Rebow med et ondt smil, som viste hans store tænder. "Det er Mikkelsdag, men jeg har ingen gås. Jeg holder ellers end del af dem ude i marsken. De trives godt der og betaler sig også glimrende."

"Jeg vil have vidne på, at jeg har betalt afgiften," sagde Mehalah. "Kald på en af dine folk."

"Gå selv ud og kald på en. Imens vil jeg stege flæsket."

"Den guinea ligger endnu på gulvet," sagde Mehalah.

"Jeg vil ikke have den. Saml den op og giv mig en anden."

"Jeg tager den ikke op og har heller ikke tænkt mig at give dig nogen anden, før du beviser mig, at den er falsk."

"Så lad den ligge."

"Hvor er dine folk?"

"Jeg ved det ikke, gå ud og søg dem op. De spiser vistnok til middag nu. Du finder dem sandsynligvis i nærheden af pumpen."

Mehalah forlod huset, men kastede før hun gik ned ad trappen et prøvende blik ud over omegnen. Der lå et slags skur til kvæget omtrent en halv fjerdingvej borte og hun troede at se nogen bevæge sig der. Hun begyndte at gå i den retning.

Hun havde næppe fjernet sig, for Elijah opfordrede enken til at rykke sin stol nærmere til ilden.

"Steg du nu flæsket," sagde han. "Til daglig kokkererer jeg for mig selv, men når der er en kvinde til stede, så overlader jeg hende gerne det stykke arbejde."

Den gamle kone adlød med så stor hurtighed, hun kunne mønstre. Mens hun stod optaget af sit arbejde, gik Elijah hen til døren, åbnede den og så ud.

"Hun går så rask til som en vildand," sagde han, "hun er en fordømt smuk pige. Hør engang, frue, din Glory er dog alt for køn til at sådan blive gemt bort på Ray. Du må se til at få hende gift og så tilbringe resten af dine dage i fred og ro under din svigersøns tag."

"Ak, hr. Rebow, hun er fattig, er hun; og nu for tiden ser de unge folk kun på pengene."

"Sådan en pige er ikke for en meget ung mand. Hun er jo vild som en sigøjnerske og behøver en stærk hånd, som kan holde hende i tømme. Han, der engang får fat på hende, må holde hende fast."

Enken rystede på hovedet. "Vi ser ikke mange mennesker på Ray. Hun må gifte sig med en af søen folk."

"Nej, det må hun ikke," svarede Rebow heftigt. "Pokker heller, hun skal ægte en bonde, som ejer land og marsk og saltmarker og huse, og som det ikke generer at smide en otte hundrede pund efter et stykke land, som er faldet i hans smag."

"Den slags mænd vokser ikke på træerne."

"Det har du ret i; men når du finder en, så –" han pegede med piben på den i væggen indridsede indskrift – "jeg er manden, og når du fået fat i mig, så hold godt fast."

"Du!"

"Ja, jeg! Jeg kan lide pigen, og ved Gud, jeg *vil* have Glory. Hun blev født til mig. Jeg har endnu ikke set nogen pige, jeg gad give en tom østersskal for, men hun – hun – hun bringer mit blod til at koge, og hjertet gnaver og brænder i brystet på mig

som om en slange lå der og bed i det. Jeg siger dig, jeg *vil* have hende. Jeg *vil*."

"Ja, hvis bare det gik efter mit hoved," sukkede enken.

"Hør, sæt panden til side," sagde Rebow, "og kom med, så skal jeg vise dig huset." Han greb hende om håndleddet og trak hende fra værelse til værelse og op ad trappen. Da han bragt hende tilbage til stuen, hvor de før havde siddet, lo han af stolthed. "Er det ikke et godt hus? Det er tyve gange bedre end det på Ray. Det er mere bekvemt, og her er flere værelser. Og så ejer jeg alle disse udstrakte enge og hele marsklandet, og jeg har også majsmarker i Virley inde på fastlandet. Ray er også min, med saltmarsken og alt det øvrige på den; – jeg købte den for otte hundrede pund."

"Du gør os en stor ære," svarede enken; "men du glemmer at tage i betragtning, hvor fattig Mehalah er; hun har jo intet."

Elijah lo. "Så fattig er hun vel heller ikke, tænker jeg. I har mistet pengene for fårene, og alligevel havde I til afgiften på rede hånd."

"Nej, nej, det havde vi så sandelig ikke."

"Hvor har I da fået penge fra?"

"Man har lånt os dem."

"Lånt jer dem – af hvem?" spurgte Elijah skarpt.

"George De Witt var så venlig –"

Elijah udstødte en frygtelig ed.

"Fortæl mig det hele!" sagde han rasende, idet han trådte helt hen til den gamle kone og så hende gennemborende lige i øjnene. "Svar mig uden at lyve; sig mig, af hvilken grund, med hvilken ret har George De Witt lånt eller måske endda foræret jer pengene? Hvilken fordring har I på ham?"

"Nuvel, Elijah, jeg må sige dig, at Mehalah –"

"Her er jeg igen," sagde pigen, idet hun hurtigt åbnede døren. "Hvorfor taler I om mig?" Et par fårehyrder fulgte bag hende.

"Se her," sagde hun, mens hun talte pengene op, "der ligger en guinea på gulvet. Tag den op og se efter, om den er ægte."

"Den er i orden," sagde en af mændene, efter at han havde undersøgt pengestykket på klangen og derpå prøvet den mellem tænderne.

"Her ligger altså beløbet for et halvt års forpagtning," fortsatte hun. "Ikke sandt, master Rebow? Er det ikke hele summen?"

Han svarede bekræftende i en ærgerlig tone.

"I ser, at jeg nu betaler ham summen. Jeg forlanger ingen skriftlig kvittering af ham, siden jeg betaler i vidners overværelse."

Rebow gav tegn til folkene om at gå, og skrabede så med rynket pande pengene sammen og stak dem i lommen. Den gamle kone fortsatte imens med stegningen af flæsket.

"Kom nu med mig, moder, afsted til vores båd. Vi kan ikke blive og spise."

"Men I *skal* spise med mig. I er i dag for første gang under mit tag og skal ikke gå herfra, uden først at have fået en bid med."

"Jeg er ikke sulten."

"Men det er jeg," sagde den gamle vrippent. "Jeg forstår ikke, hvorfor du har sådan hast, Mehalah, og i det hele taget indser jeg ikke, hvorfor du skal være så uhøflig overfor master Rebow, når han er så artig mod os."

"Spis du så blot, hvis du vil, moder," svarede Mehalah; "men jeg kan ikke. Jeg er ikke sulten," og efter et lille ophold tilføjede hun med eftertryk: "Jeg *vil ikke*!"

"Du har da vist et stædigt sind," bemærkede Rebow knurrende. "Det ville være en sand fornøjelse at knække den, og det skal jeg være mand for."

Nu var flæsket stegt færdigt, og enken satte det på bordet. Der var en tallerkenrække i det tilstødende værelse, sagde Elijah, hvor der var tallerkener, og der var knive og gafler i en skuffe.

Mens den gamle hentede de nødvendige sager, sad Rebow tavs i sin læderstol, med albuerne støttet på knæene, piben i hånden og hovedet vendt til siden, idet han iagttog Mehalah med et heftigt, lurende blik. Pigen havde sat sig på en stol ved væggen, så langt borte fra ham som muligt. Hun havde lagt armene over kors over brystet, og hun bøjede hovedet for at undgå at gengælde hans blik. Hun var vred på sin moder, fordi denne ville blive og spise sammen med denne mand, som hun hadede.

Under denne stilhed – for ingen af dem sagde noget – nåede en mærkelig kradsende lyd hendes øren, og derpå en klirren, ligesom fra en lænke. Hun kunne ikke rigtigt gøre sig klart, hvor denne støj kom fra. Der gik nogen tid, før den tiltrak sig hendes opmærksomhed tilstrækkeligt, til at hun begyndte at tænke nærmere over den; og før hun var kommet frem til en slutning, var hendes moder kommet tilbage, havde dækket bordet og sat kødet ind på et fad.

"Jeg skal straks hente brændevinen," sagde Rebow og fjernede sig. Mens han var borte, nåede den samme lyd atter Mehalahs

øre. Hverken hun eller hendes moder havde talt; men nu sagde Mehalah: "Hør, moder, hvad er det for en lyd?"

Den gamle kone stod stille et øjeblik, og fortsatte så sit arbejde ved bordet.

"Det er ikke noget," sagde hun ligegyldigt; "lyden kommer nedefra, et eller andet sted under gulvet. Jeg tænker, Rebow har et par køer stående dernede."

"I en lænke?" sagde Mehalah, men tænkte så ikke mere over sagen, da moderens forklaring forekom hende rimelig.

I næste øjeblik kom Rebow tilbage med en flaske.

"Dette her er første klasses sprit," sagde han. "Man kan ikke drikke vandet her; det giver en feber. Man må blande brændevin i det for at gøre det uskadeligt."

"Du har ikke sådan en dejlig kilde her, som den vi på Ray," bemærkede enken.

"Nej, og får det nok aldrig," svarede han surt. "Sæt jer nu til bords og spis. Kom, Glory."

Hun rørte sig ikke.

"Kom, Mehalah, sæt din stol herhen," sagde hendes moder.

"Jeg vil ikke have noget," svarede pigen bestemt.

"Men du skal," råbte Elijah og rejste sig rasende og stødte stolen tilbage. "Du fornærmer mig i mit eget hus, når du nægter at spise med mig."

"Jeg er ikke sulten."

"Du *vil* ikke spise, hørte jeg dig sige før. Jeg kender nogen den djævelskab, du har i dig. Du vil ikke, men *jeg* vil." I sit raseri trampede han på lemmen, som stolen havde stået på. Straks hørtes et rædsomt, langtrukkent hyl fra dybet, som gav genlyd i

hele stuen. Mrs. Sharland fo'r forfærdet tilbage. Mehalah løftede hovedet, og al farven veg fra hendes ansigt.

"Oho!" brølede Elijah. "Så du vil også være med, vil du?" Rasende skød han boltene ud af deres rigler.

"Kom herhen og se!" råbte han til Mehalah. "Kom her!"

Hun adlød uvilkårligt og så derned. Hun så ned i en dunkelt oplyst hvælving, hvis sparsomme dagslys kom ind gennem et af de runde vinduer, hun havde bemærket, dengang de nærmede sig huset. Og lige under sig så hun et ansigt så rædselsfuldt i al dets smudsighed og vanvid stirre op mod sig, at hun uvægerligt fo'r tilbage.

"Hun vil ikke spise, hun vil ikke være min gæst," råbte Rebow, "og derfor skal heller ikke hendes moder have noget, eller jeg selv. Du kan få det hele." Han greb fadet og slyngede flæsket ned i dybet. Manden dernede snappede ud efter dem og fangede dem i luften som et vildt dyr, mens det udstødte fornøjede brøl.

Rebow slog atter lemmen til og låste den. Derpå rykkede han sin stol tilbage til dens tidligere plads og så roligt fra enken til Mehalah, idet han lod til at nyde deres frygt.

"Min broder," sagde han. "Gal fra barnsben af. En god ting for mig, eftersom han var den ældste. Nu har jeg ham på kost, og land, hus og penge er mine. Hvad jeg holder, det holder jeg fast. Amen!"

5. Lokkeduen

Der var røre på stranden ved Mersea by.

Ved mundingen af Blackwater lå et krigsskib, en skonnert, og signalerede ved hjælp af flag til det kystvagtskib, som altid lå ankret op ud for øen, og som straks besvarede signalerne. Der havde været erklæret krig mod Frankrig i nogen tid, men foreløbig havde det ikke haft nogen indflydelse på den smuglertrafik, som fandt sted med Nederlandene. Krydsere i Kanalen havde gjort det til et risikabelt arbejde nede langs sydkysten, og dette havde givet kontrabandisterne et opsving op langs østkysten af England. Det var derfor med ikke så ringe uro, man betragtede tilsynekomsten af et krigsskib ud for Mersea. Hvorfor var hun her? Skulle man nu have et krigsskib til at krydse rundt ud for Colne og Blackwater uden ophør? Hvad var formålet med den udveksling, der fandt sted mellem skonnerten og kystvagten? Sådanne var de spørgsmål, man forhandlede blandt dem, der havde forsamlet sig på strandgruset.

De blev ikke længe holdt i uvidenhed, for en båd bemandet med toldbetjente satte af fra kystvagtens skib og landede i bugten. Kaptajnen sprang i land og gik ind over strandet til sin hytte, fulgt af nogle stykker af mandskabet. De ivrige øboer flokkede sig omkring de resterende og spurgte, hvad de havde af nyheder.

Kaptajnen havde fået kommandoen på skonnerten *Salamander*, som var kommet op fra Downs under befaling af en

førstestyrmanden for at tage ham ombord. Skibets bestemmelse var – selvfølgelig – ukendt.

Kaptajn MacPherson var en skotte, en dygtig, slank lille mand; idet han trængte sig igennem klyngen af mænd i sømandstrøjer og høje søstøvler, sendte han dem et nik og et par ord: "I burde hellere tjene jeres fædreland i stedet for at bestjæle det, I labaner. Hvorfor går I ikke med som frivillige, som det anstår sig en mand; der er mere at tjene ved priser end ved at smugle brændevins."

"Det går ikke, kaptajn," sagde Jim Morrell, en gammel fisker. "Vi ved, hvad der er endnu bedre – det er østers."

"Østers!" udbrød kaptajnen. "Der er ingen nu, som har tid til at spise østers, og der er heller ingen penge at købe dem for. Kom med mig, I strandkrabber, jeg lover jer større fornøjelser end I kan få ved at kravle rundt her i marsken. Vi skal gå Johnny Frølår på livet med geværer og sabler."

Så forsvandt han i sin hytte, som lå tæt ved kysten, for at sige farvel til sin kone.

"Hvis der skal laves ulykker, så er den fyr den rette mand til det," var den almindelige opfattelse blandt mængden, da kaptajnen havde vendt dem ryggen.

Pludselig blev deres opmærksomhed afvendt af en ung kvinde i en lille tohjulet vogn, som gjorde sig hæderlige anstrengelse for at få sin hest til at bevæge sig fremad på vejen, men dyret, som var klar over, at den havde en uøvet hånd ved tøjlerne, slog bak og gjorde sidespring, og spillede hende alverdens numre, til hendes store misfornøjelse.

"Å, vil en af jer mænd ikke nok tage ham ved seletøjet og føre ham frem. Jeg tror nok, han vil gå rigtigt, hvis man tvinger hans

hoved mod øst, men han er blevet bange ved at se alle de folk her."

"Hvor skal du hen, Phoebe?" spurgte gamle Morrell.

"Jeg skal kun til Waldegraves," svarede hun. "Å, det væmmelige dyr! nu går det løs igen!" Hesten gjorde nogle utålmodige dansetrin og slog bagud.

"De Witt," råbte hun i en bønfaldende tone, "tag hans hoved! Det er dog en skam af jer mænd sådan ikke at hjælpe en stakkels pige."

George kom hende straks til hjælp.

"Vær så rar, De Witt, at lede dyret, til vi er forbi bugten."

Den unge mand greb godmodigt fat i hesten, og den adlød ham uden at forsøge at gøre modstand.

"Der står et æsel på græsset henne ved Elm Tree Cottage," fortsatte pigen; "det skryder, hver gang en hest passerer forbi, og jeg er dødsensangst for at det skal skræmme mit dyr, så at det løber løbsk med mig. Hvis han gør, kan jeg ikke holde ham; mine håndled er så svage."

"Men hvorfor skal du absolut køre, Phoebe?" spurgte De Witt. "Der jo ikke mere end en halvanden fjerdingvej til Waldegraves, og du kunne meget godt have gået det stykke til fods."

"Jeg har forvredet foden og kan ikke gå. Jeg skal til Waldegraves med en besked til min tante, og Isak Mead har derfor lånt mig sin hest."

"Når du ikke forstår at køre, så kunne der nemt ske dig noget værre end at vride foden; du kunne komme til at brække halsen."

"Det er netop det, jeg er bange for, George. Drengen, som skulle have kørt for mig, blev vist så ophidset ved synet af det

krigsskib derude, at han er løb fra mig. – Hov, pas på!"

"Kan du mon køre videre selv nu?" spurgte De Witt og slap taget i seletøjet. Straks begyndte hesten på sine gamle kunster.

"Men du trækker jo så hårdt i tømmen, Phoebe, at du er lige ved at brække hans kæbe. Intet under, at dyret ikke vil gå ordentligt."

"Gør jeg det, George? Det er, fordi jeg er bange. Du godeste dog, jeg når aldrig Waldegraves ved egen hjælp."

"Lad bare hesten løbe, og hold ikke tømmerne så stramt på ham."

"Å, nu vender den om og vil hjem igen. Frels mig, George."

"Du trækker ham jo til siden; naturligvis vender han om, når du trækker på den måde."

"Jeg forstår mig ikke på heste," udbrød Phoebe og kastede tømmerne fra sig. "Kære, gode George, sæt dig op ved siden af mig. Her er god plads til to. Kør mig til Waldegraves. Jeg skal aldrig glemme dig din godhed." Hun foldede hænderne og så den unge mand op i ansigtet med et ynkeligt udtryk.

Phoebe Musset var en ganske smuk pige med strålende blå øjne og blondt hår, meget finere bygget end de fleste andre piger der på egnen. Hun klædte sig også finere end dem. Hun var en landsbykokette, vant til at blive gjort meget af, og til at være lunefuld og egensindig. Hendes fader ejede forretning, hvor han solgte stoffer og krydderier, og gik for at være en velstående mand. Han drev foruden forretningen også en smule landbrug. Phoebe var hans eneste barn og hun fik lov til at gøre, omtrent hvad hun ville. Faderen og moderen var flittige folk, men Phoebes små hænder var aldrig smudsige, for de blev aldrig brugt til noget. Hun malkede hverken køerne eller vejede

sukker af i forretningen. Hun holdt meget af at opholde sig der og sladre med kunderne, men de eneste varer, hun nedlod sig til at sælge, var tobak til de unge sømænd, som hun regne med at få en kompliment og et forelsket blik fra. Hun var altid net og smukt klædt; og i dette øjeblik var hun uimodståelig med sin lille kyse, kantet med blå silkebånd og en sløjfe under hagen og et hvidt kniplingssjal over skuldrene til at dække barmen med. Det fandt i det mindste De Witt, og han kunne ikke undslå sig for at sætte sig op i vognen, sætte sig ved siden af hende og tage tømmerne.

"Jeg er ingen særlig dygtig styrmand på et fartøj som dette," sagde George leende, "men min hånd er stærkere end din, og jeg kan nok redde dig fra skibbrud."

Phoebe så listigt til alle sider, og lod derpå sine store, blå øjne titte frygtsomt op på fiskerens ansigt. "Mange, mange tak, George. Jeg skal aldrig, aldrig glemme din store venlighed."

"Det er ikke noget at snakke om," svarede den grove fisker; "jeg ville såmænd gøre det for en hvilken som helst anden pige også."

"Jeg ved nok, hvor høflig du er," vedblev Phoebe, idet hun lagde hånden på tømmerne. "Jeg tror ikke, du behøver at køre slet så hurtigt, George; du må ikke udmatte hesten, så skælder Isaac mig ud."

"Sådant et langsomt trav skader ingen hest."

"Måske vil du hellere se at komme tilbage. Jeg er ked af, at jeg fik dig væk fra dine kammerater; du har sikkert vigtige forretninger. Du skulle sikkert over på Ray?" Et lille tindrende, listigt blink op mod ham ledsagede de sidste ord. De Witt blev rød.

"Jeg har skam slet ingen hast," sagde han.

"Hvor dejligt, George; det har jeg heller ikke."

Den unge mand kunne ikke lade være at kaste et stjålent blik på den lille skikkelse ved siden af ham, hun var så smuk og net og frisk. Selv var en han en ydmyg mand, som aldrig kunne drømme om at være en sådan forfinet lille jomfrus ligemand. Glory var en pige for ham, stor og stærk, hun kunne ro en båd og vade rundt i mudderet. Han elskede Glory. Hun var en solid og prægtig pige, sagde han til sig selv. Phoebe var af en ganske anden sort; hun tilhørte en anden sfære, hvor han kun kunne tillade sig at se og beundre – måske tilbede. Hun blændede ham, men han kunne ikke elske hende. Hun var ikke af hans slags, sagde han til sig selv.

"En penny for dine tanker," sagde Phoebe pludselig skælmsk. Han rødmede. "Jeg ved godt, hvad du tænkte på. Du tænkte på mig."

De Witts ansigtsfarve blev endnu dybere end før. "Jeg tænkte det nok. Nu vil jeg også vide, *hvad* du tænkte om mig."

"Nå," svarede George med et klodset forsøg på galanteri, "jeg tænkte på, hvor smuk du er."

"O George, vel ikke i sammenligning med Mehalah."

De Witt rykkede sig uroligt på sædet.

"Mehalah er en ganske anderledes pige, frøken."

"Jeg er ingen frøken, om jeg må bede. Kald mig Phoebe. Det er hyggeligere."

"Hun er –" han anstrengte sin hjerne for at finde det rette udtryk – "hun er mere – sådan skabt til både end du er –"

"Phoebe."

"End du er," han nølede, "Phoebe."

"Jeg ved det nok – hun tager lange skridt som en mand, hun ryger og bander og bruger skrå."

"Nej, nej, du misforstår mig, frøk... –"

"Phoebe."

"Du misforstår mig, Phoebe."

"Jeg har ofte tænkt over, George, hvad det mon kunne være, der tiltrak dig ved Phoebe. Og det er jo rigtigt nok, at det vil være meget bekvemt for dig at have en kone, som taget dækket med en svaber og tjære båden og hvidte hende. Men jeg tænker mig også, at en mand hellere ville have noget andet en sådan en – en slags mandfolkekvinde – en tjærejakke – en bådsmand i skørter – til at sidde foran hans kamin og trykke til sit hjerte. Det tilkommer nok ikke mig at tale om den slags; men jeg kan ikke lade være at tænke på dig, George, og det bekymrer mig så meget, at jeg ligger søvnløs om natten og tænker og spekulerer på, om du nu også vil blive rigtig lykkelig. Hun har temperament som en vild hankat, har jeg hørt. Hun kan sprænge i luften som en krudttønde."

De Witt flyttede endnu mere uroligt rundt på sig. Han holdt ikke af denne samtale.

"Og hun er jo også halvt sigøjner, så du kommer måske ikke til at have hende på slæb ret længe. Hun holder sammen med dig, så længe hun har lyst, og når hun ikke har det mere, så er det ransel på nakken og vandrestøvlerne på! Hiv-ohøj, og farvel med hende."

De Witt gav irriteret hesten et ordentligt rap over ryggen, og den satte farten op. En lille hvid hånd lagde sig, denne gang ikke på tømmerne, men på hans hånd.

"Det er jeg ked af, George. Først er du venlig mod mig og så driller jeg dig så nådesløst. Jeg kan bare ikke lade være. Når jeg tænker på Mehalah i sine søstøvler og sømandstrøje og røde hue, kommer jeg til at le – og når jeg så tænker på hende og dig sammen, så skammer jeg mig ved at sige, at jeg er lige ved at græde. George!" udbrød hun pludselig.

"Ja, frøken."

"Phoebe, ikke frøken, om jeg må bede."

"Jeg ville heller ikke sige 'frøken'."

"Hvad ville du da sige?"

"Nåja, kammerat, ja rigtigt, kammerat! Jeg har vænnet mig til den benævnelse på søen," sagde han undskyldende.

"Det kan jeg lide. Kald mig endelig kammerat. Vi er nu ude på et krydstogt sammen, du og jeg, og jeg overlader mig helt i dine hænder, kaptajn."

"Hvad ville du sige, kammerat, da du før råbte 'George'?"

"Bare dette: at vinden blaser koldt, og at jeg gerne ville have min kåbe og hætte; de ligger et eller andet sted omme bag vognsædet. Hvis jeg nu tager tømmerne, vil du så vende dig om og få fat på dem?"

"Nu vælter du vel ikke vognen?"

"Nej."

Efter at han havde hentet kåben frem, lagde han den over hendes skuldre og trak hætten over hendes kyse, så den dækkede hendes hoved.

"Får den mig ikke til at se frygtelig ud?" spurgte hun og så ham ind i ansigtet.

"Det er der ikke noget, som kan," svarede han ligefremt.

"Skub den heller lidt tilbage; jeg har på fornemmelsen, at den netop gør det, og det er slemt. Sådan! Tak, kammerat. Tag nu tømmerne igen."

"Men hør, vi er jo på en forkert vej; vi kører ad Strood til."

"Jamen dog, det gør vi jo også! Det er hestens skyld; jeg lod den gå, hvor den ville, og så er den gået til den forkerte side. Jeg så det ikke; jeg tænkte kun på at holde dens hoved i vejret, så den ikke snublede."

De Witt forsøgte at vende hesten.

"Å nej, prøv ikke på det," udbrød Phoebe. "Vejen er så smal, vi vælter bare. Kør hellere videre og vend nede ved Barrow Farm, det er kun en omvej på en halv fjerdingvej."

"En god hel fjerdingvej, bliver det nok snarere, kammerat. Men lad gå, hvis det er det, du vil have."

"Det er det. Det er en rar lille tur, George, ikke sandt?"

"Meget rar," svarede han og tænkte ved sig selv, "alt for rar."

De sludrede videre, indtil de endelig nåede Waldegravesgodset, hvor Phoebe steg af vognen.

"Jeg skal ikke blive længe væk," sagde hun i døren, idet hun vendte sig om og sendte ham et blik, som kunne betyde en hel masse eller ingenting, afhængig af den kvindes karakter, som sendte det.

Da hun kom tilbage i vognen, sagde hun: "Så, George, jeg gjorde mig færdig så hurtigt, jeg kunne. Kunne du nu tænke dig at vise mig 'Fuglekøjen'? Jeg har aldrig set den, men jeg har hørt en hel del om den, og jeg forstår ikke, hvordan den er indrettet."

"Den er lige her i nærheden," svarede De Witt.

"Det ved jeg nok; den lille bæk, som flyder dér, løber ud i den. Vil du vise mig den?"

"Men din fod – Phoebe? Du havde jo forstuvet den."

"Hvis jeg må støtte mig til din arm, kan jeg nok hinke derned. Det er ikke så langt."

"Og hvad med hesten imens?"

"Å, drengen der kan holde den eller sætte den ned i stalden. Løb hen og få fat på ham, George."

"Jeg kunne jo også køre dig derned, eller i hvert tilfælde indtil nogle få alen fra stedet; hvis vi tager drengen med, så kan han passe på dyret ved indgangen."

"Jeg ville hellere hinke afsted ved din arm, George."

"Nå, så kom da, kammerat!"

"Fuglekøjen" var et areal på omkring halvanden hektar, som var dækket af vand, og lå midt i en lille skov. Den jord, som var gravet ud for at danne denne lille sø, var blevet dynget op til en lille høj, hvor der voksede en gruppe piletræer på toppen. Den, som kun har set dette mishandlede træ i sin forkrøblede form, stynet og skåret ned til en stub, som stritter til alle sider med ny kviste, kan forestille sig, hvilket stateligt og smukt træ det er, når det får lov at vokse frit. En gammel, ubeskåret pil er et af vore smukkeste og ædleste træer. Sådanne pile kan man finde visse steder i Suffolk og Essex. Dammen var omgivet af siv, undtagen for enderne, hvor der var opsat net til at fange fugle i. Fra en lav højde så man havet gennem en lysning mellem nogle gamle elmetræer lidt fra dammen; man kunne herfra også se krigsskibet, som lå så tæt ved kysten, det kunne komme til. George De Witt stod et øjeblik og betragtede skibet opmærksomt. Søen lyste som sølv, og skibets skrog hævede sig skarpt og mørkt imod den skinnende bugt. I dette øjeblik fo'r en sejlbåd ud imod skibet.

"Det var da besynderligt," sagde George. "Jeg kunne sværge på at jeg kender den båd. Jeg kender dens røde sejl. Den tilhører min fætter, Elijah Rebow. Men han kan da ikke have noget at gøre med skonnerten."

Phoebe var misfornøjet over, at noget andet end hende selv kunne optage den unge fisker. Hun trak ham ned fra højen, hvor han stod, og lod sig forklare brugen af alle de buede og tragtformede net og den måde, man trænede lokkefugle til at føre de vilde fugle i fælden.

"Det er dog nogle meget dumme fugle, som lader sig fange således," sagde hun.

"De drømmer slet ikke om, hvorledes og hvad, de bliver lokket hen til," svarede De Witt.

"Jeg antager, at nogle af de små ænder må være frygtelig indtagen," sagde Phoebe med et forførerisk blik og et glimt i de blå øjne. "Se dog, George, mine kysebånd er gået op, og uden spejl kan jeg slet ikke binde en sløjfe. Tror du, at du måske kunne binde den for mig?"

"Så må du løfte hagen," svarede han med et suk. Han vidste, at han var et offer; at han gik mod sin samvittigheds råd. Han forsøgte at tænke på Mehalah; men han kunne ikke, når disse blå øjne så fortroligt så ind i hans. Han satte en finger under hende hage og løftede den op. Nu så han lige ind i det søde, forføreriske ansigt.

"Hvilken slags knude skal det være? Jeg kan kun sømandsknob."

"Å, George, hvad med en rigtig kæresteknude?"

Var det muligt at modstå disse fløjlsbløde kinder, disse røde læber, disse bedende øjne, som havde ham så aldeles i sin magt?

George gjorde det ikke. Han bøjede sig ned og kyssede hendes forføreriske læber og kinder og øjne.

Phoebe trak straks ansigtet bort og skjulte det. Han tog hendes arm og førte hende bort. Hun holdt stadig sit ansigt bortvendt fra ham og sagde ikke et ord.

Han følte, at den lille skikkelse ved hans side rystede af en eller anden hysterisk bevægelse, og at hun var bange.

"Jeg har fornærmet dig; det gør mig inderlig ondt. Men jeg kunne ikke lade være. Dine læber fristede mig sådan, og du så op på mig, som om du ville sige: 'Kys mig!' Jeg kunne ikke lade være. Du græder. Jeg har fornærmet dig."

"Nej, jeg ler! Å, George! George!"

De vandrede tilbage til gården uden at tale mere. De Witt følte noget ligesom skam, men han var under et trylleri, han ikke formåede at bryde. En rå, simpel fiskerdreng blev smigret af en pige, han indtil da havde anset for at stå over ham og som han mente var uden for hans rækkevidde, og nu så han, at han var målet for hendes tilnærmelser. Det var mere, end hans temmelig beskedne dyd kunne stå imod. Han vidste, at det kun var en kort, fortryllende drøm, som ville passere uden at efterlade sig nogen substans; men så længe han var var under denne drøms fortryllelse, kunne han hverken råbe om hjælp eller bevæge en finger for skaffe sig tilbage til virkeligheden.

I nogle minutter talte ingen af dem. Men endelig vendte George De Witt og idet han så med et forundret udtryk på Phoebe Musset, sagde han: "Du spurgte undervejs til Waldegraves, hvad jeg tænkte på, og tilbød mig en penny for mine tanker. Nu kan jeg ikke lade være at spekulere på, hvad du

mon går og spekulerer på, og jeg vil give dig fire farthings for at få at vide, hvad der foregår i dit lille blonde hoved."

"Du må ikke spørge mig, George – kære George."

"Å jo, kammerat, du må sige mig det."

"Jeg tør det ikke. Jeg ville skamme mig sådan over det."

"Så vend dig bort, når du siger det!"

"Nej, det kan jeg ikke. Jeg må se dig lige i ansigtet og du må også se mig lige i ansigtet. George, jeg tænkte på – Hvorfor kom du ikke først og talte med mig, før du begyndte at gøre kur til denne sigøjnerpige, Mehalah. Er du nu ikke ked af, at du er bundet til hende?"

Han slog øjnene ned. Han kunne ikke svare.

6. Mørk eller blond

Da De Witt kørte ind til "Byen" med Phoebe, var den første, han fik øje på på stranden den, som han under de forhåndenværende omstændigheder allermindst ønskede at se – Mehalah Sharland. Phoebe opdagede hende også, og glædede sig ved den lejlighed, hun her kunne udnytte til sin fordel.

Phoebe have igennem længere tid været misundelig på det ry, Mehalah havde for at være smuk. Hendes energi og stolte mod havde skaffet hende stor anseelse blandt fiskerne, og de udtryk af beundring, som blev ødslet på hendes kønne ansigt og frodige natur, bragte hele Phoebes giftige natur frem i hende. Hun ønskede at herske som uindskrænket skønhedsdronning, og ligesom dronning Elizabeth tålte hun ingen rivaler. George De Witt var det smukkest byggede mandfolk med det kønneste ansigt af alle Merseas unge mænd, og han havde hidtil holdt hende fra livet og i stedet lagt sin hyldest for fødderne af den rivaliserende dronning. Dette havde naturligvis vakt Phoebes skinsyge. Hun nærede hverken nogen virkelig tilbøjelighed eller varme følelser for den unge fisker; hun fandt ham ganske køn og det morede hende at kokettere med ham, men han havde ikke afsat noget alvorligere aftryk på hendes hjerte, for Phoebe var ikke i besiddelse af et hjerte, hvorpå der kunne afsættes noget dybere aftryk. Hun havde sat sig for at tiltrække ham og fange ham i et kærlighedsnet, alene fordi hun ville ydmyge Mehalah. Hun vidste ikke, om der var indgået nogen egentlig forlovelse mellem George og Mehalah, og sandsynligvis var hun

også ligeglad. Hvis der var, ja, så meget desto bedre, for det ville kunne gøre hendes sejr så meget mere pikant og fuldstændig.

Hun ville lege med den unge mand i et par uger eller en måned, indtil han havde brudt med hendes rival, og derefter ville hun holde på ham eller lade ham løbe, som det nu passede hende. Ved at opmuntre ham kunne hun anspore andre beundrere til et mere ildfuldt kurmageri, puste de døende gløder til flammende skinsyge, og derved smigre sin forfængelighed og sikre sig et fuldstændigt herredømme. De sociale love er temmelig ens blandt bønder og fiskere og de højere klasser i storbyen, kun knap mindre afpudsede og afdæmpede. I naturen er det hunnen, som forfølger og fanger, ikke indtager, hannen. Som det var i Edens have, således også i vore dages mere degenererede paradis: det er Eva, som lufter Adam, til at begynde med i lang snor, derpå i stadig mindre kredse omkring det forbudte træ, indtil hun har fået ham til at bide i den usunde frugt. Hos fuglenes stråler hannerne i storslået fjerpragt og svømmer alene rundt i den blanke dam, men himlen er oversået med mindre pragtfuldt befjedrede hunner, som forstyrrer hans hvile, drive ham op i et hjørne og tvinger ham til at dele sine orm og trælle for dem med at samle kviste og mudre op omkring deres rede. Den mandlige ildflue ser sig muntert omkring mellem de dugvåde blade med sin lille lygte; det er de mørke hunner som surrer rundt om ham, kommer ud fra mørket og forsvinder igen, smigrer og fængsler ham – og udslukker til sidst hans lys.

I mere kultiverede kredse bytter de to køn roller, men beholder i grunden de samme tilbøjelighed, blot mere skjult. Hannen formodes at jage den hun, han ønsker at få til mage, at

sværme omkring hende; og hun forventes at trække sig koket tilbage og lade forskrækket over hans tilnærmelser. Men denne beskedenhed er helt igennem falsk. Blufærdighed er et produkt af dannelse, en kunstigt fremstillet maske. Den kultiverede jomfru driver ikke sin jagt åbenlyst, men ligesom en krybskytte, i ly af mørket. Eva aflagde beskedenheden, dengang hun anlagde figenbladet; i landlige omgivelser spadserer hendes døtre om uden hverken det ene eller det andet. Hunnen jagter rutinemæssigt hannen så systematisk og uden blusel på landet, ligesom på alle andre niveauer af dyrisk eksistens. Moderens smykker sin datter til krigsstien med maling og kulørte fjer, og sender hende ud med en velsignelse og et smil for at fuldføre sin fremmeste mission som kvinde, og tager imod hende med fryd og lovprisninger, når hun vender hjem med et mandligt hjerte, stadig varmt og mishandlet, i bæltet.

Den tidlige kristne kirke afsatte en dag af syv til hvilke; de senere kristne hedninge afsatte den til at udøve jagten på mænd. Biskopperne på Stuarternes tid udgav et værk om tilladte søndagsfornøjelser, og tillod heri jagt i sabbatten. De fulgte kun trop med almindelig skik og brug. Søndag er dagen, hvor giftelystne ungmøer opmuntres til at jage og opsnuse alle slags ægteskabsegnede mandfolk.

En landsbypige, som ikke viser sin dreng frem er en udstødt, en forræder mod sit køn. En elsker anses for at være lige så stor en nødvendighed som en paraply: en ung pige kan ikke gå ud uden hverken den ene eller den anden. Hvis hun ikke kan charmere sig til en, må hun se at købe ham. Landlig moral tillader hende desuden at udskifte den kønne yngling, som hænger ved hendes arm, lige så tit som hun skifter bånd på sin

kyse, men hun bør ikke lade sig se om søndagen uden nogen af delene.

Phoebe Musset havde nok tænkt sig engang at gifte sig, men havde ikke gjort op med sig selv, hvem hun skulle vælge, og hvornår det skulle være. Hun kunne godt tænke sig at få fat på en ung, velstående bonde; men der var ikke for øjeblikket en sådan til disposition. Der fandtes ganske vist i Peldon fire ugifte brødre ved navn Marriage, men de var blevet grå i deres ugifte stand og var ikke indstillet på at forandre deres stand. En af de første bønder i Mersea ved navn Wise havde nok en giftefærdig søn, men han var desværre åndssvag. Resten var befængte med døtre – dvs. befængte ifølge Phoebes synspunkt, men velsignede fra deres eget. Endelig var der så en enkemand, men at gifte sig med en enkemand var jo næsten som at købe en udtjent hest.

George sad ganske godt i det. Han ejede nogle østersbanker og havde en fiskerbåd.

Men han var ikke rigtig noget parti. Imidlertid var der overhovedet ikke nogen partier, man kunne fiske efter, hverken med stang, trawl eller net. Phoebe bekymrede sig dog ikke synderligt om sin fremtid.

Hendes fader og moder ville sikkert ikke blive så særligt fornøjede med, hvis deres datter giftede sig udensogns, men hendes forældres ønsker havde ikke så meget vægt hos Phoebe, som var fast besluttet på at følge sit eget hoved i denne sag.

Da de nærmede sig byen, så hun Glory omringet af en flok unge sømænd, som flokkedes i håb om at få et ord eller et blik af hende. Phoebes hjerte snørede sig sammen af vrede ved synet, men svulmede i det næste øjeblik i triumf ved tanken om,

at hun i dette øjeblik var i stand til at såre sin rival og vise sin egen overlegenhed, for øjnene af alle dem, der var forsamlet på strande.

"Der står drengen fra *Leather Bottle*, George," sagde Phoebe; "han kan tage hesten."

De Witt steg af vognen og hjalp hende ned, hvorefter han til hendes store ærgrelse gik lige hen til Mehalah. Glory rakte ham begge hænder og smilede. Hun smilede sjældent, men det var smukt, og lyste op i hendes ellers alvorlige og mørke ansigt

"Hvor har du været, George?"

"Jeg har kørt pigen dér – hvad er det nu, hun hedder – til Waldegraves."

"Hvad, Phoebe Musset? Jeg vidste slet ikke, at du kunne styre en hest."

"Jeg kan skam mere end styre en båd og fange krabber, Glory."

"Hvad fik dig til at køre for hende?"

"Jeg kunne ikke gøre ved det, jeg blev næste tvunget. Ser du, Glory, en mand er ikke altid sin egen herre. Omstændighederne er ofte stærkere end de bedste forsætter og standser ligesom drivende tang hans åretag og kaster undertiden endog båden rundt."

"Jamen, hvad stikker dig dog?" udbrød Mehalah. "Hvad skal alle de undskyldninger til? Jeg er ikke skinsyg."

"Men det er jeg," sagde Phoebe, som var kommet hen til dem. "George, det er meget ugalant sådan at lade mig stå der alene. Og for resten har du vist også glemt dit løfte."

"Hvilket løfte?"

"Nåda! Hvilket løfte, siger du, som om dit hoved var en si, som alting render lige igennem. Mehalah hænger fast, men jeg er åbenbart løbet igennem."

"Men hvad har jeg da lovet?"

"At vise mig det skrog, hvor du og din moder bor; *Pandora* tror jeg, I kalder det."

"Har jeg lovet dig det?"

"Ja, det gjorde du, dengang vi stod sammen ved 'Fuglekøjen' under pilene. Jeg sagde til dig, at jeg gerne ønskede at se det indvendigt fra og hvordan I bor." Hun vendte sig til Mehalah: "George og jeg har været ude ved 'Fuglekøjen'. Han var rigtig rar og forklarede mig hele indretningen, og – og tydeliggjorde mig den. Den lille afstikker var svært fornøjelig, ikke sandt, George?"

"O! Så dét er altså din, 'hvad er det nu hun hedder'," sagde Mehalah sagte og så ud, som om hun morede sig. Hun var hverken vred eller skinsyg; dertil foragtede hun Phoebe alt for dybt; det havde ikke undgået hendes kvindelige instinkt, hvad pigen havde for, og hun havde med et eneste blik gennemskuet hendes affekterte væsen.

"Hvis jeg har lovet det, må jeg naturligvis også holde det," sagde George, "men det er sært, at jeg slet ikke kan erindre at have lovet dig det."

"Du har nok glemt meget af det, der blev talt og gjort ved 'Fuglekøjen'; men –" hun sukkede affekteret – "*jeg* glemmer det aldrig, er jeg bange for."

George De Witt så utilpas og forlegen ud. "Kunne en anden dag ikke være lige så god?"

"Nej, det kan den ikke, George," svarede Phoebe i en kværulantisk tone. "Jeg ved, at du ikke har noget andet at gøre; det sagde du selv, da du tilbød at køre for mig til Waldegraves."

De Witt vendte sig om til Mehalah og sagde: "Kom med os, Glory! Moder vil blive glad ved at se dig."

"Å, gør Dem endelig ikke ulejlighed, frøken Sharland – eller mester Sharland er det måske?" sagde Phoebe, idet hun stirrede først på Glorys korte skørter, så huen og sømandstrøjen.

"Kom, Glory," gentog De Witt og så så utilpas ud, at Mehalah uden videre indvilligede i hans ønske.

"Jeg kan traktere jer med øl og østers, ægte østers fra mine egne banker, som I aldrig har smagt bedre."

"Ikke øl til mig, George," sagde Phoebe. "Klokken er snart fem, og så det er min tetid."

"Te!" gentog De Witt. "Så fine sager har jeg ikke ombord. Men jeg du kan få rom eller brændevin, hvis du foretrækker det for øl. Moder har altid et godt glas grog ved denne tid; hendes hjertemusling behøver det, siger hun."

"Du må give mig armen, George; du ved, jeg har vredet om på foden. Jeg kan virkelig ikke gå uden støtte."

De Witt så først på Mehalah og derefter på Phoebe, som tilkastede ham et så ømt og smægtende blik, at han ikke kunne nægte hende sin arm. Hun lænede sig tungt til den og klyngede sig tæt ind til ham; så kiggede sig tilbage over skulderen på Mehalah og med et kast med hagen sagde hun: "Kom nu med, Mehalah."

Glorys pande begyndte at formørke sig. Hun blev misfornøjet. Nu vendte George sig også og nikkede til pigen,

som med bøjet hoved fulgte bag dem. Han gjorde tegn til, at hun kunne tage hans anden arm.

"Ved du, hvad moder gjorde forleden nat, da jeg ikke kom hjem, Glory – den nat, da du hentede mig, fordi pengene var blevet stjålet? Hun var ærgerlig over, at jeg var så sent ude, og ikke var i seng klokken elleve. Som du ved, kunne jeg jo ikke ret godt være det. Jeg forlod Ray, så snart det hele var klaret, og efter at du havde bragt mig over Fresh Marsh, gik jeg så hurtigt jeg kunne over engene og markerne, men nåede ikke hertil før den var over elleve. Moder var vred og havde tjæret hele skibet, trukket lejderen op og anbragt et tov og en spand søvand, der hvor den plejer at hænge ned. Nå, jeg kommer altså hjem og finder lejderen borte, så jeg tager fat i tov, som hænger der i stedet, og bliver så gennemblødt af vandet, der falder ned over mig. Jeg mærkede nok, at moder var vred og ville straffe mig for at være så sent ude; jeg lod mig imidlertid ikke holde ude, men prøvede at klavre op ad skibssiden og blev smurt ind i tjære."

"Så du kom alligevel ind?"

"Nej, jeg gik hen i værtshuset og lå der natten over."

"Jeg ville være gået gennem tjære, vand og ild," sagde Glory heftigt. "Jeg ville ikke have trukket det korteste strå."

"Det er jeg slet ikke i tvivl om, at *du* ville," bemærkede George, "men du glemmer, at der kunne være sket endnu værre ting. Man gør bedst i at lade en gammel kone sove sin rus og sin vrede ud, før man kommer hende nær."

"Jeg ville ikke snakke for højt op om den historie," sagde Mehalah, "den gør dig just ikke til megen ære."

"Det er virkelig ikke pænt af dig, Glory! Det var dig, der var årsag til hele historien, og nu bebrejder du mig den kurs, jeg

har sat."

"Du kan såmænd få dig alle mulige ubehagelige historier på halsen, hvis du løber efter Mehalah ved nattetid," indskød Phoebe med en uforskammet latter.

"Glory," sagde De Witt nu, "kom hen til den anden side af Phoebe og giv hende din arm. Hun er lam, hun har slået sin fod, og nu kommer vi til et mudret sted."

"Å, jeg kan ikke at tænke mig at besvære Mehalah," svarede Phoebe skarpt; "jeg ved, at du ikke vil blive vred over, at jeg lægger min vægt på din arm, George. Du havde ikke noget imod det ude ved 'Fuglekøjen'."

"Her er vi nu ved lejderen," sagde De Witt; "træd op på min fod, så smudser du ikke dine sko til i mudderet. Du skal ikke være bange for, at det gør mig ondt. Sådan en let lille fjer mærker jeg ikke."

"Hænger lejderen ned både dag og nat?" spurgte Glory.

"Nej. Den bliver altid trukket op, når jeg er kommet hjem. Det var kun den ene nat, moder havde trukket den op, før jeg var kommet. Vi er i *Pandora* lige så sikre som I er på Ray."

"Der vel endnu en lighed mellem de to," bemærkede Phoebe spottende, "nemlig den, at ingen af de to lokker tyve til eller behøver nogen lås, for ingen af stederne findes noget, der er værd at stjæle."

"Må jeg være fri," svarede George; "jeg har alle mine sparepenge ombord. Min moder sover meget fast, så hun tørner aldrig ind, før lejderen er oppe. Det svarer til at lukke døren i lås andre steder. Hvis man har penge i skuffen –"

"Jeg har altid penge dér, og det ikke så lidt."

"Det er jeg ikke i tvivl om, Phoebe. Og når det er tilfældet, går du vel heller ikke til sengs med dørene på vid gab."

"Bestemt ikke. Gå du nu først op ad lejderen, så følger jeg efter. Mehalah kan padle rundt i sin hjemstavns dynd eller komme med op, som det nu kan passe hende." Hun drejede hovedet mod Glory og sagde: "Det er kedeligt sådan at være tredje hjul på vognen, ikke sandt?" Og derpå til den unge mand: "George, ræk mig din hånd og hjælp mig op på dækket. Du har vist glemt dine gode manerer ude ved 'Fuglekøjen'."

Hun sprang op på dækket. Mehalah fulgte efter uden hverken at forlange eller forvente nogen hjælp.

Fartøjet var en gammel kulskude, som Georges fader havde købt for nogle få pund, da hun ikke mere var sødygtig. Han havde sejlet hende på grund på strandbredden, afmastet hende og lavet hende om til bolig. I den var George født og opvokset. "Der er en fordel ved at bo i sådan et hus som vores," sagde De Witt; "vi betaler hverken skat, tiende eller leje."

"Er det dig?" spurgte en høj, hård stemme, og et ansigt under en stor natkappe viste sig ved kahytstrappen. "Hvad går du der og laver, render med tøser dagen lang, hvad? Kom ned og lad mig høre det hele."

"Moder er lidt overfølsom," sagde George med dæmpet stemme; "hun kan godt blive lidt grov og gøre sig ud til bens af og til, men hun er et sjældent godt gemyt, når det gæler om hurtigt at blive god igen."

"Kom herned, George!" råbte det sjældne gemyt.

"Jeg kommer, moder." Han pegede på lejderen; mrs. De Witt var allerede forsvundet igen. "Gå hen til kahytten ude foran, og så lige frem. Vend ansigtet ind mod lejderen, når I går ned."

Phoebe tøvede. Hun var blevet rædselsslagen ved mrs. De Witts stemme og fremtoning. Imidlertid fulgte hun Georges vink og gik nedenunder, fulgt af Mehalah. Idet hun bøjede hovedet, passerede hun gennem den lille kahyt forude, som var Georges soveværelse og ind i den store kahyt, der fungerede som køkken, stue og soveværelse for mrs. De Witt. Der stod et bord midt i rummet, og i den ene ende var der et jernkomfur. Alt var rent, net og hyggeligt. På en hylde langs siden stod stolene; mrs. De Witt langede en ned.

"Til tjeneste," sagde hun til Phoebe, mere venligt end pigen havde forventet. "Og dig også, Glory," vedblev hun, lidt mere afsnuppet.

Mrs. De Witt brød sig ikke om sin søns forkærlighed for Glory. Hun var en herskesyg, halsstarrig kvinde, en despot i sit eget hus, og hun nærede intet ønske om at se dette hus indtaget af en svigerdatter, der var lige så viljestærk og stædig som hun selv. Hun ønskede at se George gift med en pige, som hun kunne behandle og bestemme over, som hun ville, ganske som hun gjorde med sin søn. Georges føjelige karakter var til en vis grad følgen af at være blevet opdraget af en moder som hende. Han var blevet kuet og råbt ad siden sin spædeste barndom. Hans intime samvær med det moderlige skød havde været med ansigtet nedad og var forbundet med følelsen af en sviende fornemmelse i bagenden. Enhver hævdelse af hans egen vilje var blevet banket eller skreget ud af ham. Hun var ikke nogen egentlig dårlig kvinde, men hun var en despotisk kvinde. Hun holdt af at have sin vilje, og hun fik den, først med sin mand og så med sin søn, og den lethed, hvormed hun havde erobret og

opretholdt sin enevælde havde gjort hende selv lige så megen skade som dem.

En kvinde, som bestemmer alting, hører op med at være kvindelig. Hun var en godhjertet natur på bunden, men den bund, hvor det gode hjerte fandtes, kunne ikke nås med et anker, så dybt lå den. Hendes søn vidste udmærket, hvor den *ikke* fandtes, men havde aldrig fundet ud af, hvor den *fandtes*. Mrs. De Witt lignede til en vis grad sin fætter, Elijah Rebow, men hun var ti år ældre. Hun havde den samme høgenæse og de samme mørke øjne, men ikke hans ulvekæbe. Hun var heller ikke i besiddelse af den fremtrædende intelligens, som lyste ud af Elijahs træk. Hendes ansigt var hårdt og groft og uoplyst af nogen tanke.

Da hun så Phoebe komme ind i kahytten, blev hun både forbavset og fornøjet. En smuk, spinkel, blod-og-mælk frøken, som hun mente Phoebe måtte være, var netop den slags svigerdatter, hun ønskede sig. Hvis hun kom til *Pandora* med sine nykker og fine vaner, ville hvedebrødsdagene med George snart antage en smag af eddike for hende, og de ville ende med, at denne nye datter fuldstændig underkastede sig hende. Hun ville være i stand til at forandre sådan en pige til meget hurtigt af være en træl i huset og finde sig i at blive brugt og misbrugt af hende. Mænd skaber sig selv, siger man, men kvinder bliver skabt, og skabelsen af kvinder bør ligge i kvindelige hænder, mente mrs. De Witt; mænd ødelagde dem, fordi de lod dem selv bestemme.

Mrs. De Witt havde aldrig tilgivet sine forældre for ikke at have testamenteret hende nogen penge; og hun kunne ikke tilgive Elijah, at han havde taget alt, hvad de efterlod sig, uden

at tilgodese hende. Hun fandt en vis tilfredsstillelse i at lade denne uretfærdighed gå ud over andre. Hun var en påholdende kvinde, og brugte ikke mange penge på sin egen fornøjelse. "Hvad jeg bruger af mønt," plejede hun at sige, "bruger jeg på rom, og smuglerrom er billigt."

Men selv om en vare er billig, så kan et rigeligt forbrug af den løbe op; og det var netop tilfældet med mrs. De Witt.

Det fartøj, hvorpå hun var kaptajn, steward og kok, hed *Pandora*. Den lokale præst plejede at bemærke, at det var en "Pandoras æske fuld af alle vinde, undtagen den blide Zephyr".

"Vil De ikke sidde ned?" sagde hun indbydende til Phoebe og stillede stolen frem for hende efter først at have åndet på sædet og tørret det af med ærmet. Så vendte hun sig til Mehalah og spurgte i en grov tone: "Nå, Glory! hvordan har din moder det så, det gamle fjols?"

"Bedre end dine manerer," svarede Mehalah.

"Jeg er glad for, at du er kommet, Glory," sagde mrs. De Witt. "Jeg skal have noget på det rene, skal jeg sige dig. Hvad bilder du dig ind at komme her ved nattetid og trække af med min søn, når han burde ligge under tæpperne i sin køje? Jeg vil ikke finde mig i det. Han skal passe sine tider. Det andet passer sig ikke. Ja, hvad mener De?" spurgte hun, idet hun satte sig på den anden side af bordet og talte til Phoebe, mens hun lod Mehalah blive stående. "Hvad mener De om, at sådan en tøs kommer anstigende her efter midnat og får min søn til at følge med hende ud i mørket, og Fanden må vide, hvor de var henne og hvilke ulykker, de lavede. Det er ikke respektabelt, er det vel?"

"George burde ikke være gået med, da hun spurgte ham," svarede pigen.

"Kære du søde milde! hun snor ham jo om sin lille finger. Han tør ikke nægte hende noget, lige så lidt, som han tør nægte mig noget. Men min dreng skal være respektabel, kan jeg love Dem! Jeg gav ham en dygtig overhaling, da han kom hjem, det ved den søde grød jeg gjorde! Den historie gentager han ikke."

"Hør nu lige, moder!" protesterede George; "mon ikke vi skulle holde os til at vaske vores beskidte linned, når vi er alene?"

"Jo, jeg be'er!" udbrød mrs. De Witt. "Det var da en sær indstilling! Hvem skulle vide, at vi overhovedet havde noget linned, hvis vi ikke viste det frem, når det var nyvasket og vi hængte det til tørre over skibssiden? Kom du lige her hen, George. Jeg har en høne at plukke med dig, min fine ven!"

For at være i højde med sin søn og kunne se ham ret ind i øjnene, sådan som hun havde for vane med alle dem, hun angreb, placerede den gamle sig på bordet med fødderne på stolen.

"Hvad er der blevet af pengene? Jeg har været i æsken, og der mangler tyve pund, alt sammen i guld. Jeg for min del har ikke taget dem, altså må du have været ude med fingrene. Nu vil jeg vide, hvad du har gjort med dem. Jeg *vil* vide det. Jeg tåler ingen udflugter. Hvor er pengene? Ud med sproget, eller jeg skal vende alle dine lommer, for have dem vil jeg. Du har ikke brug for penge, du. Jeg forsyner dig med tobak. Hvor er pengene? Tyve pund, og det hele i guld. Jeg følte mig som en reje i kogende vand, da jeg så i æsken her i dag og så, at pengene var borte. Jeg blev så rød, at man kunne have antaget det for et anfald af rosen, og jeg skreg sådan op, at man må have hørt mig helt ind til 'Byen'. Se så, vend nu lommerne straks!"

George stod og så forlegen ud.

"Jeg stikker min forskærerkniv i dig," skreg den gamle, "hvis du ikke kommer frem med mønten aldeles omgående."

"O nej, jeg beder Dem, gør ham ikke fortræd!" råbte Phoebe, idet hun afværgende strakte armen frem og begyndte at græde.

"Herre du milde Gud," sagde mrs. De Witt, "jeg sigter ikke efter hans liv, men efter hans lommer. Hvor er pengene?"

"*Jeg* har fået dem," sagde Mehalah og gik et skridt frem og stillede sig mellem George og hans moder. "George har opført sig smukt og ædelt imod os. Du har nok hørt, hvorledes man fik stjålet vores penge. Vi kunne ikke have betalt afgiften for Ray, hvis George ikke havde lånt os tyve pund. Han skal ikke miste pengene."

"*Du* har fået dem, du! – du!" skreg mrs. De Witt i vild og frygtelig forbløffelse. "Du leverer mig straks pengene tilbage!"

"Det kan jeg ikke. Den største del af dem har jeg ikke mere. Jeg har betalt dem til Rebow, vores godsherre."

"Elijah har dem! Elijah sluger alting! Min fader efterlod mig uden en skilling, og nu får dette menneske også mine surt erhvervede sparepenge."

"Det forekommer mig, frue, at George må have ret til sine indtægter og kan gøre med dem, hvad han vil," sagde Mehalah koldt.

"Så det mener du? Det er nu ikke min mening." Derpå fortsatte hun eftertænksomt: "Tyve pund er en formue. Man kan gøre en hel del med sådan en sum, Mehalah; du kan sige, hvad du vil, tyve pund er tyve pund, og de skal betales tilbage."

"Det skal de også blive."

"Hvornår?"

"Så snart jeg kan tjene dem sammen."

Mrs. De Witts blik hvilede i dette øjeblik på Phoebe, og hun antog et mildere væsen. Hendes humør vekslede så hurtigt som søens farve. "Jeg må undertiden være streng," sagde hun; "jeg må holde disciplin her ombord. Bliver du hos os og spiser med?"

"Tak, George har allerede lovet os østers – det vil sige, lovet *mig*."

"Kom op på dækket," sagde George. "Vi spiser dem der; moder kan så brygge punschen hernede imens."

Den gamle gryntede et syrligt samtykke.

Da de tre unge mennesker var kommet på dæk, gik solen netop ned. Blackwaters munding skinnede som flydende guld. Floden var begyndt at stige og slog allerede fra alle sider imod *Pandoras* skrog. Phoebe og Mehalah ville blive nødt til at forlade skibet ved hjælp af en båd; eller blive båret ind af George.

De to piger stod side om side. Forskellen imellem dem var så iøjnefaldende, at det ikke kunne undgå den unge mands opmærksomhed. Mehalah var høj, slank og stærk som en ædelgran, rank i ryggen, hver en muskel fuld og veludviklet, ansigtsfarven brunlig som en moden abrikos, hendes øjne, som solen i dette øjeblik spejlede sig i, var dystert, men fuldt af ild som to vulkankratere. Hendes sorte hår faldt i overflod fra hendes hoved, og set fra siden var det ligesom gennemvævet af en let kobberglans; hun bar det opsat i en enkel knude. Den blå sømandstrøje, den røde hue, silketørklædet og skørtet af samme farve gav hende et så prægtigt, farverigt udseende, at man snarere skulle have taget hende for et Sydens barn end for en Nordens datter, der havde hjemme på denne kolde, tågede

og dystre østkyst af England. Ved siden af hende så Phoebe ud som et afbleget maleri uden nogen klare linjer. Hendes ansigtsfarve var som en forfinet lyserød rose, figuren lidet udviklet, uden kraftige linjer. Men ved sin ejendommelige ynde frembød hun ret et billede af en smuk engelsk landsbypige, med ungdommens skønhed og den sødme, der findes i en modnende kvinde – et væsen uden ånd, uden lidenskab, uden karakter, uden noget som helst – køn, men tom. Hun syntes at føle sin ubetydelighed ved siden af den pragtfulde Mehalah, og blive vred over det. Hun tog kysen af hovedet og lod vinden lege med sine blonde krøller, der i glansen af den nedgående sol omgav hendes fine ansigt med en gylden glorie.

"Løs dit hår, Mehalah," sagde den ondskabsfulde lille tøs.

"Hvorfor det?"

"Jeg vil se, hvordan det tager sig ud i solen."

"Gør det, Glory!" bad George. "Se, hvor Phoebes lokker skinner. Man kunne smelte dem og støbe dem til guineas."

Mehalah tog en nål af håret og lod det falde ned; det skinnede som en ibenholtsort flod, isprængt røde gnister. Det nåede hende helt ned til hofterne og flagrede i aftenvinden som et slør om den stolte skikkelse.

Hvis Phoebes hår lignede en af solen forgyldt vårsky, som driver i den milde, varme luft, så Mehalahs ud som en vred tordenbyge med et svagt løfte om solskin glimtende gennem regnen.

"Sort eller blondt, hvad synes du bedst om, George?" spurgte Phoebe i en udfordrende tone.

"Det er ikke noget pænt spørgsmål at stille mig," sagde George; men han lod sine fingre glide igennem Mehalahs

mørke lokker og førte den til sine læber. Phoebe bed sig i tungen.

"George," sagde hun i en skarp tone, "Se, hvor solen lyser i mit hår; den omgiver det som med en glorie. Det er da noget mere end kun at bære dens navn."

"Men din glorie, Phoebe, varer ikke længe; om et minut er solen forsvundet, og så er den ikke mere."

"Og hendes," svarede hun ondskabsfuldt, "den varer evigt, siger du? Jeg vil hjem."

"Vær ikke fornærmet, Phoebe; der kan da ikke findes torden i sådan en gylden sky. Der kan i det højeste være en regnbue."

"Hvad er det, du bærer om halsen, George?" spurgte hun nu; hendes vrede var dæmpet ved Georges kompliment.

"Et bånd."

"Ja, og der hænger noget i det – en medaljon med en dusk af sort hestehår."

"Nej, aldeles ikke."

"Kald mig hellere 'kammerat', sådan som du gjorde ved 'Fuglekøjen'. Hvor lykkelige var vi ikke der; men vi var også alene dengang; det gør hele forskellen."

George svarede hende ikke. Mehalahs varme blod begyndte at gløde i hendes mørke kinder.

"Sig mig nu, hvad du har i båndet der; hvis du holder af mig, George, så sig mig det. Vi små piger er altid så nysgerrige."

"En erindring, Phoebe."

"En erindring! Den må jeg sandelig se." Hun greb ud efter båndet, der hvor det var synligt over Georges sømandsjakke.

"Jeg lagde mærke til det, dengang du var så opmærksom mod mig ved 'Fuglekøjen'."

Mehalah strakte sin arm ind mellem de to, og idet hun anbragte sin hånd på Georges bryst, skubbede hun ham ud af den frække kokettes rækkevidde.

"Skam dig dog, hvor vover du at opføre dig sådan!" udbrød hun.

"Ih dog!" hvinede Phoebe, "nu forstår jeg det hele. Din erindring! Hvor rørende! O, George, jeg dør af latter!"

Hun affekterede en voldsom latterkrampe. "Jeg kan ikke gøre ved det; det er virkelig alt for tosset."

Mehalah skælve af raseri. Hendes sigøjnerblod var i fyr og flamme; der skulle ikke meget til, før harmen kogte over i hendes hidsige natur.

Phoebe trådte hen til hende og hviskede til hende, idet hun holdt sine fine fingre ved siden af Mehalahs stærke hånd: "Se engang på disse små fingre. De skal snart rive din elsker ud af dine grove klør." Hun kunne se, at hun ramte sin rival med større kraft, end denne kunne udholde. så tilkastede hun George et koket sideblik, og fortsatte højt: "Sandelig må jeg også bidrage min skærv til indsamlingen, som man forhåbentlig foranstalter, nu da du og din moder har mistet jeres skillinger. Frem med den røde hue, Mehalah, og lad den gå rundt. Her er en krone!"

Den fornærmelse var for uudholdelig. Mehalahs følelser overvældede hende. På et øjeblik havde hun grebet pigen, løftet hende i vejret med sine stærke arme og uden at overveje, hvad hun gjorde, slynget hende overbord. Så tumlede hun tungt åndende tilbage.

Et skrig af forfærdelse undslap De Witt. Han fo'r hent il skibssiden.

"Bliv, hvor du er!" sagde Mehalah og holdt ham tilbage med den ene hånd, mens hun pressede den anden mod sit hjerte. "Hun drukner ikke."

Vandet var ikke dybt. Adskillige fiskerdrenge var allerede kommet til hjælp, og Phoebe blev slap og dryppende trukket ind mod stranden. Mehalah bøjede sig, tog pigens stråhat op fra dækket og slyngede den efter hende.

En høj latter hørtes fra en båd, som roede forbi *Pandora*.

"Godt gjort, Glory! Du gav den kønne møgtøs, hvad hun havde godt af. Det kan jeg lide dig for."

Hun kendte stemmen. Det var Rebows. Han måtte have hørt, måske endda set det hele.

7. Elijah igen

"Skam dig, Glory," sagde De Witt, da han var kommet sig af sin overraskelse, men ikke sin forfærdelse. "Hvorledes kunne du falde på at gøre dig skyldig i sådan en ondskabsfuld og ukvindelig handling?"

"Skam du dig, George!" svarede Mehalah, idet hun snappede efter vejret. "Du stod hele tiden roligt og hørte på, hvordan den krage bed efter mig og plagede mig til vanvid, uden at sige et ord."

"Jeg er vred på dig. Du har opført dig som en vild," sagde George, der var tydeligt ophidset. "Jeg elsker dig, Glory, det ved du jo. Men dette er dog utåleligt."

"Når du ikke er i stand til eller ikke vil hjælpe mig, så må jeg jo selv forsvare mig," sagde Mehalah, "og det skal jeg nok sørge for. Jeg tålte hendes uforskammethed så længe jeg på nogen måde var i stand til, og ventede hvert øjeblik, at du ville få hende til at tie, lukke munden op og sige: 'Glory er min kæreste, og jeg vil ikke tillade, at man fornærmer hende.' Men du gjorde intet, du løftede ikke en finger, og så brød ilden i mit hjerte endelig ud og sendte en røg op, som formørkede mit blik og forvirrede min hjerne. Jeg så intet, hørte intet. Jeg vidste ikke af noget, før det hele var ovre. George! Jeg ved godt, at jeg er rå og vild; når raseriet kommer over mig, så er jeg ikke til at spøge med."

"Forhåbentlig kommer det aldrig over dig, når det er mig, du har at gøre med," sagde George surmulende.

"Det vil jeg da ikke håbe. Men nedgør mig ikke, tir mig ikke, George! Jeg har sigøjneren i mine årer, men under kontrol. Og pludselig bryder alligevel den gamle natur frem, og så ved jeg ikke, hvad jeg gør. Jeg kan ikke skaffe mig luft i ord som visse andre og jeg er ikke så tungefærdig som sådan en som Phoebe."

"Hvad vil folk sige til dette her?"

"Det er jeg ligeglad med. Lad dem bare snakke. Men jeg advarer dig, George. Pigen har dig kun til morskab, og du har været blind og dum nok til ikke at gennemskue, hvordan hun leger med dig, og holde hende på afstand."

"Du er bare skinsyg, fordi jeg har talt med en anden pige end dig."

"Nej, det er jeg ikke. Jeg hører ikke til dem, der bliver skinsyge. Stoler jeg på én, så gør jeg det med hele mit hjerte. Tror jeg på én, tror jeg med hele min sjæl. Jeg kender dig også for godt til at blive skinsyg. Jeg ved, at du ikke kunne være falsk mod mig hverken i tanke eller handling så lidt som jeg mod dig. Jeg kan ikke tvivle på dig, for hvis jeg mente, der var grund til at gøre det, kunne jeg ikke elske dig."

"Se nu hellere at komme afsted!" råbte George og så sig tilbage. "Den gamle kommer."

Den gamle kvinde viste sig vaklende på dækket, hendes huebånd flagrede hende om ørene som fjerene på en ophidset kakadue.

"Hvad går her for sig? For pokker, hvor er Phoebe Musset? Hvad har du gjort med hende? Hvor har du gjort af hende? Hvad var det skrigeri for?"

"Kom væk, mens der endnu er tid!" hviskede De Witt. "Når den gamle er rasende, kan man lige så lidt stille noget op med

hende, som man kan med en orkan. Sæt sejl og kom op i vinden, så hurtigt du kan!"

"Hvad du gjort med den unge kvinde? Hvor er hun? Frem med liget! Jeg hørte, hun skreg op."

"Hun fornærmede mig," sagde Mehalah, stadig hidsig, "og jeg smed hende overbord."

Mrs. De Witt fo'r hen til rælingen og så, hvordan den dryppende jomfru blev båret – hun var ikke stand til at gå selv – fra stranden hen til hendes faders hus.

"Du smed hende overbord!" udbrød den gamle, idet hun samlede en svaber op fra dækket. "Hvor vover du? Hun var min gæst, hun kom her for at drikke min grog og spise mine madvarer her ved mit gæstfrie bord, og du kaster hende uden videre overbord som en anden tom østersskal!"

"Hun fornærmede mig," gentog Mehalah vredt.

"Jeg skal lære dig at lege haj mellem mine småsild og lave min fredelige *Pandora* om til en bjørnegrotte!" skreg mrs. De Witt og gik til angreb med svaberen.

Mehalah slog våbnet ud af hånden på hende og satte foden på det.

"Pas på!" udbrød hun med en stemme, der skælvede af passion. "Om et øjeblik har du sluppet Djævelen løs i mig igen!"

"Han har vist meget nemt ved at slippe løs," gav mrs. De Witt igen. "Jeg skal lære dig at forulempe sådan en fin ung kvinde, som kommer på besøg hos min søn og mig her på vores eget skib. Eller tror du måske, du allerede er frue i huset her? Er *Pandora* måske din? Skal jeg også smides overbord sammen alle de andre tøser, som ærgrer dig? Har jeg ikke mere noget at

betyde for min søn, som jeg har ladet suge mælk af min moderlige flaske, og madet æg og mælkebrød af min egen ske?"

"For Himlens skyld," afbrød George, "kom nu afsted, Mehalah. Moder er den sødeste gamle dame i verden, når hun er ædru. Hun er det Stille Hav, når det ikke er opbragt af en storm. Hun vil snart igen blive rolig."

"Jeg går nu, George," sagde Mehalah, stadig tungt åndende af vrede; hendes årer svulmede, hendes øjne skinnede, og læberne skælvede; "jeg går nu, og jeg sætter ikke min fod på dette dæk igen, før du og din moder har bedt om forladelse for jeres opførsel; hun for sine fornærmelser, og du, fordi du har tilladt, at man tilføjede mig dem, feje kryster som du er."

Hun fo'r ned ad lejderen og vadede i land.

Mrs. De Witts vrede forsvandt lige så hurtigt som den var opstået. Hun trak sig tilbage til sin grog. Hun forsvandt nedenunder; det sidste man så af hendes stoute skikkelse var det glødende ansigt badet i det hvide månelys.

George var nu overladt til sine egne tanker. Han så Mehalah gå i sin båd og ro bort. Han vinkede med sin hue til hende, men hun besvarede ikke hans hilsen. Hun var dybt fornærmet. George befandt sig i en vanskelig stilling. Den pige, han var trolovet med var vred, og havde erklæret ikke at ville sætte sin fod på *Pandora* igen, og den pige, som havde lagt an på ham, og som hans moder ville have foretrukket, var uden videre omstændigheder blevet smidt af, var måske endog kommet til skade, og sandsynligvis mindst lige så fornærmet som Mehalah.

Det var hans pligt at gå ind til familien Mussets hus og spørge til Phoebe. Det var det mindste, han kunne gøre, så han

steg ned ad lejderen og gik i land.

Phoebe var ikke kommet til skade, hun var kun blevet bange. Hun var også blevet gennemblødt, og var blevet lagt til sengs, så snart hun var kommet hjem. Hun havde grædt en hel del, og gamle Musset svor på, at han ville anmelde hendes angriber til øvrigheden. Mrs. Musset græd i samdrægtighed med sin datter, og begyndte at skælde ud på De Witt for at have tilladt dette angreb at finde sted uden at søge at forhindre det.

"Hvordan skulle jeg forhindre det?" spurgte han, fortvivlet over sin stilling. "Det var overstået, før jeg opdagede det."

"Min pige er ikke vant til at omgås med kannibaler," sagde mrs. Musset.

Da George lidt efter vendte tilbage til den nu menneskétomme strand i en noget forpjusket sindsstemning, traf han på Elijah Rebow.

"George!" sagde ejeren af Red Hall, idet han lagde en hånd på sin fætters skulder, "du burde ikke være her."

"Men hvor skulle jeg da være, Elijah? Det forekommer mig, at jeg hele dagen har været alle de steder, hvor jeg ikke burde være. Det hele er ét håbløst roderi."

"Du burde ikke have ladet Glory forlade dig i vrede."

"Hvordan skulle jeg have kunnet forhindre det? Jeg er meget ked af vores skænderi, men du må indrømme, at hendes opførsel var noget af en prøvelse."

"Hun var også blevet i høj grad udæsket. Jeg undrer mig i virkeligheden over, at hun ikke ligefrem slog det pigebarn ihjel. Hun har et temperament, har Mehalah, som ikke stikker op for noget; men hun er også gavmild og tilgivende."

"Hun er så vred på mig, at jeg tvivler meget på, at jeg vil være i stand til at få hende til at blive god igen."

"Det gør jeg også, hvis du ikke gør det på den rette måde – og det er ikke, hvad du gør lige i øjeblikket."

"Men hvad skal jeg da gøre, Elijah?"

"Vil du slå op med hende, George? Vil du af med Glory og lægge dig efter mælkefjæset?"

"Nej, det vil jeg ikke."

"Så du er stadig opsat på Glory, hvad? Du vil klamre dig til hende, indtil døden, og kun den, vil skille jer ad?"

"Kun den."

"Men George, den anden pige ser da godt ud, og hun har penge. Opgiv Mehalah og læg an på Phoebe. Jeg ved, din moder vil synes om det, og det vil også være i din egen interesse. Glory ejer ikke en hvid, Phoebe har lommerne fyldte. Tag mit ord for det, du kan få mælkefjæset uden at anstrenge dig, og nu er det netop det rette øjeblik for dig til at bryde med Glory, hvis du vil."

"Men det vil jeg ikke, Elijah."

"Men hvad kan Glory være for dig, eller du for Glory? Hun med hendes store hjerte, hendes stædighed, hendes sjælsstyrke, og så dig – dig – bah!"

"Elijah, du kan sige, hvad du vil, men jeg vil holde mig til Glory, til døden skiller os ad."

"Giv mig din hånd på det. Sværg det."

"Det skal jeg gerne. Jeg vil have en kone, som kan ro en båd, en skøn pige, som oplyser mit hjerte, når jeg ser på hende."

"Jeg gentager det, Glory er ikke en pige for dig. Se bare, hvor lidenskabelig hun er; på et øjeblik er hun fyr og flamme, og så er

hun i stand til at knuse dig, hvis du kommer hende for nær. Nej, der må en ganske anden mand end dig til for at holde hende i tømme."

"Hun skal blive min," svarede George; "jeg vil ikke have nogen anden."

"Er det din faste beslutning?"

"Min faste beslutning."

"I godt og ondt?"

"I godt og ondt – til døden skiller os ad."

"Til døden skiller jer ad," sagde Elijah og lo tvungent. "Hvis du ikke er den største nar, jeg nogensinde har set for mine øjne, George, så ved jeg ikke, hvem det skulle være."

"Hvorfor det?"

"Fordi du handler imod dine egne interesser. Du passer ikke for Glory; du forstår hende ikke nu og kommer aldrig til at forstå hende."

"Hvad mener du?"

"Du lader pigen ro afsted, såret, vred og med hjertet fuldt af bitterhed, og giver ikke det ringeste tegn fra dig på, at du ønsker forsoning."

"Det har jeg da. Jeg vinkede til hende med hatten, men hun tog ingen notits af det."

"Vinkede med hatten!" gentog Rebow med undertrykt foragt. "Du vil aldrig komme til at læse i denne piges sjæl, aldrig forstå, hvad der rører sig hos hende. Din nar, din store nar! At strække dine arme ud efter det uopnåelige! Hvis hun var min –" Han stampede med foden og knyttede næverne.

"Men din bliver hun aldrig, Elijah," svarede George med en sorgløs latter.

"Nej, naturligvis ikke," sagde Elijah og istemte latteren. "Hun er jo din, til døden skiller jer ad."

"Sig mig engang, hvad er det egentlig, jeg har gjort galt?" spurgte De Witt.

"Se, se! Endelig kommer du da til mig og beder om en forklaring. Det står skrevet med ildbogstaver: Du er vejet og fundet for let, og i nat skal dit rige blive dig frataget og givet til –"

"Den tale forstår jeg ikke, Elijah. Hvad skal jeg gøre for atter at vinde Mehalahs gunst?"

"Du må straks gå efter hende. Føler du ikke i hver fiber, at du er nødt til det, du blodfattige menneske? Efter hende, nu, straks! Hun er nu hjemme, sidder alene og grubler over fornærmelsen; det smerter hende så uendeligt, at du tillod Phoebe at fornærme hende uden at sige et eneste ord. Denne uretfærdighed vil vokse sig så stor som et bjerg, hvis den ikke dæmpet endnu i nat. Når ophidselsen er ovre, kommer stoltheden, og så vil hun ikke høre et eneste ømt ord mere fra dig. Hun vil hade og foragte dig. Den lille sprække vil udvide sig til en gabende afgrund. Jeg hørte, at hun kaldte dig en ussel kryster."

"Det gjorde hun; du behøver ikke at gentage det. Det vil gøre hende ondt, når hun igen kommer til sig selv."

"Det er netop sagen, George. Så snart vreden fordamper, vil hendes ædle hjerte gøre hende bebrejdelser, og hun vil gå i rette med sig selv for det, hun har gjort i dag. Hun vil anklage sig for at have været voldsom, for at have handlet uværdigt og være blevet så rasende over en ligegyldig lille dukke. Hun vil være utilfreds med sig selv, skamme sig og være ude af stand til at

undskylde sig. Måske henflyder hun nu i tårer; men denne stemning varer ikke længe. I morgen vender stoltheden tilbage med større styrke; så tænker hun atter på, hvad hun har lidt og bliver bare mere og mere hårdnakket; hun vil synes, at hele verden fordømmer hende, og så vil hun i trods trække sig tilbage fra dem. Se op på himlen! Der står den Store Bjørn og der Cassiopeia, der Slangen og der Svanen. Jeg kan tydeligt se hvert eneste stjernebillede, men det er der ikke mange, som kan. På samme måde kan jeg også læse enhver konstellation på Mehalahs sjæls mørke himmel, men det kan du ikke. Du ville lide skibbrud, hvis du ville sejle efter dem. Altså George, tag Glory, mens hun endnu er i to sind, eller du mister hende for bestandig. Gå straks til hende, George, bed hende om tilgivelse, fordøm dig selv og din moder, skæld ud på dukkehovedet, og hun vil tilgive dig uden videre. Hun falder dig om halsen og beder om tilgivelse for det, hun har gjort."

"Jeg tror, du har ret," sagde De Witt eftertænksomt.

"Jeg *ved*, at jeg har ret. Når jeg har arbejdet i min smedje, har jeg iagttaget essens flamme, hvorledes den ved hammerslaget dansede frem og tilbage. Der var noget i flammen, jeg ved ikke hvad, som gjorde, at den steg i vejret eller den blev mindre, efter som slagene faldt tungt eller let. Der gives ting i naturen, som svarer hinanden, uden at man ved, hvorfor det sker og hvad den hemmelige overensstemmelse består i. Således ved jeg alt, hvad der foregår t Mehalahs sjæl. Jeg føler min egen sjæl danse og springe efter hendes puls. Havde du ikke været en nar, George, så havde du allerede opsøgt hende. Hvad er det egentlig, du venter på?"

"På moder – hvad vil hun sige?"

"Ligger din moder dig mere på hjerte end Glory? Hvis du tænker på hende nu, så mister du Glory for altid. Endnu engang spørger jeg dig: tvivler du? Vil du forlade Mehalah for mælkefjæsets skyld?"

"Nej," svarede De Witt utålmodigt. "Hvorfor spørger du nu om det igen? Jeg har jo sagt dig, at Glory er min."

"*Med mindre* døden skiller jer ad?"

"*Til* døden skiller os ad, sagde jeg."

"Så hurtigt afsted! En time længere, og huset på Ray er lukket, og pigen og hendes moder i seng."

"Jeg vil hente båden og ro derhen med det samme."

"Det er ikke nødvendigt. Se her, spring i min båd. Vi tager hver sin åre, og jeg sætter dig i land på Ray."

"Det er svært, så interesseret du er i mine anliggender."

"Å ja, meget interesseret," svarede Rebow tørt.

"Lad os så gå!"

"Følg mig!"

Rebow gik frem over gruset til sin båd, drejede sig så pludselig om og spurgte med dæmpet stemme: "Ved du også, hvor du går hen?"

"Til Ray."

"Til Ray, ja naturligvis. Ser du nogen ved bugten?"

"Ikke en sjæl. Men var det ikke bedre, om jeg først gik ind til moder og sagde, at jeg tager afsted med dig?"

"Under ingen omstændigheder. Hun vil ikke tillade dig at ro med mig til Ray. Du ved, at hun ikke vil."

De Witt var ikke indstillet på at begynde at diskutere denne sag.

"Nu er du vel sikker på," spurgte Rebow igen, "at der ikke er nogen på stranden. Ingen, som ser at du går i min båd, ingen, som ser, at du støder fra land sammen med mig. Ingen, som ser, hvor vi tager hen."

"Ikke en sjæl."

"Så afsted med os!" Elijah skød båden udefter, indtil den kom flot, sprang i den og greb sin åre. George sad allerede ved sin.

"Det røde gardin er trukket for vinduet i *The Leather Bottle*," bemærkede Witt. "Man giver ikke signaler i nat; skonnerten ligger ved højden."

"Et rødt signal. Det kan betyde mere end du tror."

De roede til.

"Er der en rød hånd på den røde skive?" spurgte Rebow sagte, "som skriver med fingre, der er dyppet i ild?"

"Ikke så vidt jeg kan se."

"Ligesom du ikke kan se skriften på væggen: Mene, mene, tekel ufarsin."

"Du spøger, Elijah!"

"En underlig spøg; måske lyder skriften i sædvanligt sprog: Du er vejet og fundet for let, dit fjols, og dit rige er taget fra *dig* og givet til *mig*."

Mehalah sad på gulvet foran ildstedet i gårdhuset på Ray. Hendes moder var i seng og sov. Pigen havde taget huen og jakken af. Hænderne lå foldede i skødet; skinnet fra den døende ilds sidste gløder faldt på hendes blottede, bølgende bryst.

Elijah Rebow havde på stranden i Mersea ret præcist åbenbaret George alt, hvad der rørte sig i pigens hjerte. Den lidenskabelige ophidselses storm var forbi, og selvbebrejdelsens

flod hævede sig og oversvømmede hendes sjæl. Hun var klar over, at hun havde handlet urigtigt, at hun uden tilstrækkelig grund havde givet efter for et udbrud af blindt raseri. Phoebe var en alt for ligegyldig skabning at ofre den mindste skinsyge på, et alt for svagt væsen til det, hun var blevet udsat for. Hendes vrede overfor George var borte; han havde ret til at være vred på hende. Det var sandt, at han ikke havde bebrejdet Phoebe hendes opførsel eller havde lagt en dæmper på sin moder, men grunden hertil var jo klar nok. Han var alt for overbærende, når det kom til kvinder, til at ville fornærme dem, hvor dumt, overfladisk og hæmningsløst de end opførte sig. Han havde stolet på sin Glorys hjertes storhed, der ikke ville bryde sig om sådanne smålige uvejr.

Hun havde taget støvler og strømper af og kastet dem fra sig, og sad med de bare fødder vendt mod ilden. De bevægede sig nervøst i takt med hendes tanker. Hun kunne ikke holde dem i ro. Hun var i svær nød. Tårer var der ingen af, det var det eneste punkt, Elijah havde taget fejl i. Hendes mørke øjne var drømmende rettet mod ilden – de var som de sorte pytter på marsken med en lygtemand i hvert. De så ikke de glødende kul, de så lige gennem jernpladen på ildstedets bagmur, ud gennem murstenene og over saltmarkerne, over vandet, ud i uendeligheden.

Hun elskede George. Kærligheden til ham var den eneste alt fortærende lidenskab i hendes liv. Hun holdt også af sin moder, men ellers af ingen – kun hende og George. Hun havde ingen andre at holde af. Hun havde ingen slægtninge. Hun var vokset op uden en eneste legekammerat på den næsten utilgængelige lille ø, kun afbrudt af et besøg i Mersea i ny og næ, og da kun en

times tid. Hun havde aldrig set andet til verden end marsklandet. Hun havde ikke haft omgang med andet liv end kvæget på Ray og fiskene og fuglene omkring øen. Hendes sjæl længtes efter andet og mere end den lille, begrænsede verden på Ray. Hendes sjæl havde flugt og ville gerne flyve bort med hende – hvorhen eller hvordan vidste hun ikke. Hun havde en dunkel anelse om, at der fandtes noget bedre end hver dags sorger, som fyldte hele det liv, hun kendte til.

Hun havde tilbragt sine ungdomsår uden at have følt magten af den stærke og ædle drift, som slumrede i hendes hjerte. Hun følte, at der i hendes indre talte en stemme, som talte et sprog anderledes end det, som til daglig nåede hendes øre; men hvilket sprog vidste hun ikke, og hvad stemmen ville heller ikke. Så havde hun mødt De Witt. I virkeligheden havde de kendt hinanden i mange år, for så vidt man tog deres uregelmæssige sammentræf i betragtning; men hun havde ikke set nok til ham til at kunne vide, hvad han egentlig var, og derfor elskede hun ham snarere som et ideal end et menneske. Det store kridttidshav var fyldt at opløst kalk, der søgte at samle sig og blive hårdt. Men der var intet andet i dette hav end tang og itusłåede muslingeskaller, og omkring dem samlede sig det hårdeste af alle elementer og hærdedes. Mehalahs sjæl var et sådant hav, fuldt af uforståede, ukendte elementer, som søgte steder at fæste sig, og i mangel af bedre fæstede de sig til halmstrå. For hende var George De Witt indbegrebet af alt, hvad der var sandt og mandigt. Hun var selv en ædel natur, og hende ideal var den fuldkomne adel. Ganske vidst var hun rå og upoleret, og det idol, hun tilbad, noget groft udskåret, men dog stadig med træk og holdning som en helt. Hun kunne ikke –

ville ikke – tro, at George De Witt var mindre end hun forestillede sig.

Tanken om et liv sammen med ham fyldte hende med henrykkelse. Ved selve tanken kunne hun springe op som en svane, udfolde sine sølverne vinger og give sig luft i et skrig af henrykkelse og trods. Han ville åbne hende portene til den hemmelighedsfulde verden, hun endnu kun vagt anede, han ville løse hendes urolige sjæls forvirrede gåder, han ville føre hende frem til det lyset, som skulle illuminere hende længselsfulde sind.

Ikke desto mindre var hun rede til at vente tålmodigt på virkeliggørelsen af sine drømme. Hun havde ikke travlt. Hun vidste kun, at hun ikke ville kunne leve under samme tag som Georges moder. Hun kunne ikke forlade sin egen svagelige moder, som var helt afhængig af hende. Mehalah afventede tålmodigt, hvad fremtiden ville bringe, med den rolige tillid til fremtiden, som unge menneske som regel nærer.

De sidste gløder slukkedes, og alt blev mørkt inde i stuen. Ikke en lyd var at høre ud over urets tikken og vindens sukken under taget og i tornebuskene udenfor. Mehalah rørte sig ikke. Hun drømte med åbne øjne, stadig stirrende ud i det tomme rum, men nu ikke mere med nogen lygtemænd i de mørke øjnes dyb. Den grå nattehimmel og stjernerne så på hende ind gennem vinduet.

Som hun sad der, blev hun pludselig grebet af en ubeskrivelig angst, en fornemmelse af, at George var i fare og råbte til hende om hjælp. Hun rettede sig op på gulvet, trak benene op under sig og lyttede intenst med hagen støttet i hænderne. Vinden fo'r stønnende ind under døren; alt andet var stille.

Hendes frygt kom over hende som et heftigt feberanfald. Hun tørrede sin pande; den var dækket af kolde sveddråber. Hendes hjerte sprang et slag over, hendes puls stod stille. Hendes sjæl syntes at ville fly hende for at forfølge noget usynligt og dragende, og led ved, at hendes legeme holdt den tilbage. Hun følte sig ganske sikker på, at man havde brug for hende. Hun måtte ikke blive i huset. Hun sprang op og løb hen til døren, trak slåen fra og fo'r ud. Himlen var uden en sky og tæt oversået med stjerner. Jupiter hang glødende over Mersea. Hun kun ane et rødt skær, langt borte over Mersea by. Det kom fra vinduet i værtshuset, som en rød stjerne indlagt i ibenholt. Hun gik ind i huset igen. Måske var det dette lys, som havde forårsaget hendes mærkelige fornemmelse. Hun måtte ryste den af sig. Hun gik ind i sit værelse og kastede sig på sengen. Men det var, som om hun lå på en tiliset strand og en iskold bølge af forfærdelig angst skyllede ind over hende; derpå kom atter fornemmelse af, at hendes sjæl ville rive sig løs, flyve et sted hen, bort fra øen, hvorhen kunne hun ikke sige.

Hvor var George? Var han hjemme? Var han i sikkerhed? Forgæves søgte hun atter og atter at trøste sig med den tanke, at han ikke var i nogen fare, at han var beskyttet af hendes talisman. Hun følte, at uden et svar på disse spørgsmål kunne hun ikke mere blive rolig, og at natten ville blive én lang feberdrøm for hende.

Hurtigt tog hun jakke og støvler på, sneg sig ud af huset, løste båden og skød ud over vandet imod Mersea. På floden var alt stille; men hun kom ud i den åbne kanal, kunne hun høre fjerne åretag langt borte i mørket, i retning af havet. Hun hørte en ugle skrige i nærheden af nogle høstakke ved en gård tæt på

vandet. Da hun roede forbi *The Leather Bottle*, hørte hun dæmpede brudstykker af sømandssange derinde fra.

Hun mødte ingen båd; hun så ikke et menneske. Hun løb sin båd ind på stranden og gik hen imod *Pandora*, som på denne tid lå temmelig højt over vandfladen. Lejderen hang endnu ned, følgelig var George endnu ikke kommet hjem. "Hvem der?" spurgte mrs. De Witt fra skibets indre. "Er det dig, George? Kommer du endelig hjem? Hvor har du været i al den tid?"

Mehalah trak sig tilbage. Ikke alene var George ikke der, men hans moder vidste heller ikke, hvor han var.

Den kølige aftenluft og roningen havde imidlertid adspredt Mehalahs frygt. Hun forestillede sig nu, at George var i værtshuset og sad bag det røde gardin for så længe som muligt at holde sig borte fra sin moders grove udfald. Hans båd lå jo på stranden. Hun så den, og hun så, at årerne lå i den; følgelig var han ikke på vandet; han var på landjorden og altså sikker. Han bar jo også hendes medaljon i et bånd om halsen, tæt ved sit hjerte.

Hvor glad og taknemmelig var hun ikke over at have givet ham den kostbare amulet, som beskyttede ham mod alle farer, undtagen det at drukne.

Hun roede tilbage til Ray med lettere sind, og lagde båden til. Forsigtigt gik hun over saltmarkerne; hun fandt sin vejen ved stjernernes lys, og sprang let over digerne og renderne, som vel på denne tid var uden vand, men fulde af mudder, som sugede én fast og var nærmest bundløst.

Hun var lidt urolig for, om hendes moder måske skulle være vågnet under hendes fravær og havde savnet sin datter. Sagte trådte hun ind i huset; døren var uden en lås og kun lukket med

en haspe, og listede sig stille ind i moderens kammer. Den gamle lå i dyb søvn og åndede roligt.

Mehalah trak støvlerne af og satte sig atter ved ovnen. Hun var ikke søvnig. Hun ville være alene med sig selv og søge at gøre sig rede for den følelse, som havde bemægtiget sig hende.

Lyt! hun hørte nogen tale. Hun lyttede anspændt, og hendes hjerte slog hurtigere. Det var hendes moder. Mehalah rejste sig og gik på tåspidserne ind til hende. Den gamle kone drømte og talte i søvne. Hendes hænder lå udenfor tæppet og hun bredte dem ud og slog dem sammen og råbte: "Nej, Mehalah, nej! Ikke George, ikke George!" Hun gjorde en voldsom bevægelse med hånden, greb pludselig efter Mehalahs håndled og råbte: "Men Elijah!" I næste øjeblik slap hun datterens hånd og sov roligt videre, tilsyneladende uden flere drømme.

Mehalah gik tilbage til stuen.

Det var sært. Næppe sad hun atter på plads ved ovnen, før angsten atter kom over hende. Det var, som om en sort sky dækkede himlen og udslettede alt lys, så at hverken solen eller månen eller stjernerne var at se, som om hun drev forladt omkring på et ubekendt hav uden ror eller kompas, og kun så de selvlysende dønninger omkring sig, som ikke oplyste hende vejen, men blot forøgede hendes rædsel. Det forekom hende, som om hun pludselig befandt sig i en grav i det dybeste, sorte mørke, og ikke vidste, hvordan hun var kommet derhen, eller om der fandtes en vej ud.

Trykket af denne rædsel løftede hun blikket til vinduet, for at se en stjerne, se et lille lys af en eller anden slags. Hvad hun så, fik hende til at stivne.

Ved vindue stod den mørke skikkelse af en mand, som fordunklede stjernernes skær. Hun kunne ikke se ansigt, hun så kun konturen af hovedet og armene og hænderne, der var trykket op mod vinduesglasset. Skikkelsen stod og så ind – så på hende.

Hendes syn blev tåget og det svimlede for hende.

Hun hørte et slag mod vinduesposten og lyden af blyindfatninger, som blev revet over og glas, som faldt ind på gulvet; derpå faldt et eller andet med en metallisk klang ned for hendes fødder.

Da hun igen kom til sig selv, var skikkelsen borte; kun vinden peb og blæste koldt gennem det sønderslåede vindue.

Hvor mange minutter der gik, før hun kom så meget til sig selv, at hun kunne rejse sig og tænde et lys, vidste hun ikke, og det betød heller ikke noget. Da hun havde fået tændt lyset, bøjede hun sig ned og famlede rundt på gulvet.

Mrs. Sharland blev vækket af et gennemtrængende skrig.

Hun sprang ud af sengen og styrtede ind i det tilstødende værelse. Der stod Mehalah i det svage skin af det knækkede lys, som lå på gulvet og flakkede. Hendes hår var faldet ned over skuldrene, hendes ansigt var ligblegt, læberne hvide; hendes øjne var vidåbne af rædsel og stirrede stift på Paracelsus-medaljonen, som hun holdt i sin hånd mens havvand dryppede fra båndet, som var snoet omkring hendes fingre.

"Moder, moder! Han er druknet. Jeg har set ham. Han kom og gav mig den tilbage!"

Så faldt hun sanseløs om på gulvet med medaljonen presset mod sit hjerte.

8. Hvor er han?

Havde der allerede den foregående dag, da skonnerten ankrede op, været stor ophidselse på stranden ud for Mersea, så var den denne morgen endnu større. Krigsskibet var forsvundet, hvorhen vidste ingen, og der var heller ingen der tog sig af det. Bugten vrimlede af hviddinger; vandet var nærmest levende af dem, og mågerne fo'r henover bølgerne og spejdede, fandt, dykkede efter deres bytte. Fiskerne fik deres både på vandet, og alt blev sat ind på at få en god høst af denne fisk, som er mest delikat, når den lige er trukket op af vandet, mest fad, når den har ligget et par timer oven vande.

Mrs. De Witt tumlede ned ad lejderen på *Pandora*; hendes næse så spidsere ud end sædvanlig, hendes natkappe derimod slappere. Hun var klædt i en soldatertrøje, som hun havde købt brugt i Colchester. Hendes ansigtskulør gik i det varmt rødlige, farvet af en lige blanding rom og vrede. Hun styrtede midt ind blandt fiskerne og spurgte med høj og bydende stemme efter sin søn.

Var det da muligt, at drengen efter den alvorlige lektion, han forrige uge var blevet tildelt, igen havde vovet at sætte sig op imod hende? Verden var da også rent af lave efterhånden! Dommedagsbasunen kunne gerne lyde for mrs. De Witts skyld og lade menneskeheden gå til grunde, for menneskeheden var ude over det punkt, hvor man kunne "kymre" sig om den.

George havde trodset hende og den nautiske del af *Byen*s beboere bistået og befordret ham i hans oprør.

"Det er, hvad der kommer af al den kissemissen," sagde mrs. De Witt; "først kissemisser han med Mehalah og så med Phoebe. Det er der aldrig kommet noget godt ud af. Hvis jeg var konge, så ville jeg lave en lov imod det, men kærlighedssmugleri ville sikkert få lov at fortsætte ustraffet ligesom brændevinssmugleriet. Unge mennesker nu om stunder er blevet så falske og ondskabsfulde – Hvor er min George?" spurgte hun pludselig, idet hun tog fat i Jim Morrell.

Den gamle sømand fo'r sammen, som om han var blevet grebet af en toldbetjent.

"Men du godeste dog, frue! Der gav De mig vistnok en slem forskrækkelse! Hvad vil De have? En pris snus?"

"Jeg vil have min George," svarede den ophidsede moder. "Hvor lusker han rundt nu for tiden?"

"Hvor skulle jeg vide det fra?" spurgte Morrell. "Han er stor nok til at kunne passe på sig selv."

"Han er her hos jer," fortsatte mrs. De Witt; "jeg ved, I har slæbt ham med jer til jeres fine selskab i *The Leather Bottle*. I mandfolk rotter jer sammen og forfører de unge til at sætte sig op imod deres forældre."

"Jeg ved ikke noget om George. Jeg har ikke engang set ham."

"Jeg har nu i samfulde tyve år strikket hans trøjer og lappet hans bukser, og nu er går han så på afveje og lader mig alene."

"Tom!" råbte Morrell til en ung fisker, "har du set George De Witt her til morgen?"

"Nej, det har jeg ikke, Jim."

"Oh, I unge slyngler!" udbrød den gamle dame og slap den gamle sømand for at styrte sig ind blandt de unge fiskere. "Hvor

er min dreng? Hvad har I gjort med ham, så at han ikke kom hjem i nat og intetsteds er at se?"

"Han gik i går aftes til Mussets, frue. Siden har vi ikke set ham."

"Å, så han gik derhen, hvad? Atter den kuren!" Hun vendte sig omkring og fo'r over strandens grus i retning af Mussets landhandel.

Før hun betrådte dette respektabilitetens højsæde, antog mrs. De Witt en værdig og alvorlig mine.

Hun lagde bånd på sin vrede og fik med en vis anstrengelse frembragt et høfligt smil i sin hårde træk, da hun hilste på mrs. Musset, som stod bag disken.

"Kan jeg være Dem til tjeneste med noget, madam?" spurgte Phoebes moder køligt.

"Jeg vil have min George."

"Ham har vi ikke på lager."

"Han var her i aftes."

"Tror De, vi har beholdt ham natten over? Er det Deres mening at fornærme os, madam? De har drukket og forglemmer Dem selv og hvor De er. Vi ønsker ikke at se mere til Deres søn. Min Phoebe er ikke vant til at nedlade sig til at holde selskab med kannibaler. Det er uheldigt, at hun i går kom uden for sin sædvanlige kreds, men hun har fået en lærestreg, som vil være hende uvurderlig i fremtiden. Jeg ved ikke, og det er mig forresten også ganske ligegyldigt, om det var Deres søn eller Deres svigerdatter, som opførte sig så skammeligt. Lige børn leger bedst, og lammene skal ikke blande sig med ulvene. Jeg beder Dem, madam, at det må være en afgjort sag mellem vore familier, at al nærmere omgang, når undtages det

forretningsmæssige, såsom køb af tobak, sukker, rosiner eller calico den slags, må ophøre."

"Så, virkelig!" udbrød mrs. De Witt, idet vredesrødmen plettede hendes kinder. "De vil altså antyde, at vor sociale stilling er så meget forskellig?"

"Forsynet, madam, har gjort forskel på menneskene såvel som på rosinerne. Nogle er saftige og gode, andre nærmest at sammenligne med grus og småsten."

"De glemmer," svarede mrs. De Witt, "at jeg er en Rebow – en Rebow fra Red Hall. Derfra har jeg arvet det ædle blod i mine årer og den krumme næse."

"Og det var så nogenlunde alt, hvad De arvede efter dem," bemærkede mrs. Musset. "De må være af stor betydning for Dem, siden De ikke har andet at prale af!"

"Så, virkelig, madame Musset!"

"Ja, virkelig, madame De Witt." Hun nejede dybt.

Mrs. De Witt forsøgte at efterligne hende; men da man i hendes ungdom ikke havde indviet hende i finere manerer, og hun i den modnere alder ikke havde haft anledning til at gøre sine egne erfaringer, så fik hun benene snoet sådan sammen, at hun landede på gulvet i en siddende stilling, hvorfra hun kun vanskeligt kunne rede dem ud igen.

Under forsøgene på at komme på benene igen, stødte hun til et en sirupstønde og væltede den. En strøm af sort sukkermasse flød ud over gulvet.

"Hvor er min søn?" skreg mrs. De Witt, som nu ikke længere kunne holde sit raseri i tømme.

"De skal såmænd komme til at betale mig min dejlige gyldne sirup," sagde mrs. Musset.

"Gylden sirup!" lo mrs. De Witt hånligt, "ussel melasse, som stammer fra det vand, de sorte vaskede fødder i, når de kom hjem fra arbejdet i sukkerrørene."

"Den bliver skrevet på Deres regning," skreg forretningen herskerinde, som optog kampen fra den anden side af den sorte flod. "Jeg sender Dem en inkassator på halsen for den sirup."

"Og jeg vil have en retskendelse til at få huset gennemsøgt efter min søn."

"Jeg har ham ikke. Jeg ville skamme mig ved at skjule ham under mit respektable tag."

"Hvad er det for et spektakel her?" spurgte mr. Musset, som kom ind i butikken med sin pibe i munden.

"Jeg vil have min søn," skreg den ophidsede moder. "Siden han i går aftes var her, har ingen set ham. Hvad har I gjort ved ham?"

"Han er ikke her, frue. Han var her kun nogle minutter for at høre til Phoebes befindende og gik så sin vej. Vi har ikke set ham siden. Gå De til *The Leather Bottle*; der vil De sikkert finde ham."

Rådet lød fornuftigt nok, og den forladte moder fjernede sig, efter at hun til afsked endnu engang havde givet mrs. Musset det glatte lag. Hun slog ind på vejen til det maleriske gamle værtshus ved stranden, som bar navnet *The Leather Bottle*.

Mrs. De Witt åbnede døren og trådte ind. Der var kun værten Isaac Mead derinde. Han vidste ikke noget om, hvor George kunne være. Han havde hverken set ham eller hørt noget om ham. Da mrs. De Witt nu var kommet ind, holdt hun det for passende at fortære noget til husets bedste.

Værten tog plads overfor hende ved bordet.

"Hvor kan han være?" spurgte mrs. De Witt. "Drengen kan da ikke bare sådan forsvinde."

"Har De søgt efter ham overalt?"

"Jeg har spurgt hans kammerater; men enten ved de ikke noget, eller også vil de ikke ud med sproget. Jeg har været hos Mussets. De påstår, at de ikke har set ham siden i går aftes."

"Måske er han roet et eller andet sted hen."

"Hans båd ligger hernede ved stranden."

"Plag De nu ikke Deres hoved med ham," sagde værten tillidsfuldt, "han vil nok dukke op igen. Mærk Dem mine ord. Jeg siger, at han vil ganske bestemt komme frem igen, måske ikke netop på den tid, De ønsker, eller der, hvor De forventede det, men han vil helt sikkert vise sig igen. Jeg har haft syv sønner, og de blev spredt ud over hele verden; men de er allesammen kommet frem igen, den ene efter den anden, og" – tilføjede han i en overlegen tone – "verden er større end Mersea. At blive borte tolv-fjorten timer, det har jo intet at sige. De unge mennesker regner ikke med tiden, de sætter mindre pris på den end de sætter pris på at tage sig godt ud. Den har noget ganske andet at sige for os gamle; vi holder fast på det, som er ved at slippe op for os. Da vi var børn, troede vi, at vi kunne gebærde os med tiden på samme måde som med brislingerne. Vi trækker dem ind i vore net, og dem, vi ikke kan nå at fortære, smider vi væk. Til sidst finder vi så ud af, at vi har ødelagt fiskerier, og bliver nødt til at bruge mindre fintmaskede net. Jeg skal også sige Dem en anden ting, frue," fortsatte værten, som holdt meget af at moralisere, "tiden er som et ur; er det nyt, så går det langsomt, er det gammelt, så galoperer det afsted. Da De og jeg endnu var små, forekom en dag os som et år; da vi

blev ældre, gik tiden hurtigere, og jo mere årene lægger deres vægt på os, jo større hastighed løber tiden for os med, lige indtil den forsvinder med et knald og et glimt, og det er evigheden."

"Han kan ikke være druknet," sagde mrs. De Witt. "Det ville være for dumt."

"Det ville det være, ja." Lidt efter tilføjede Isaac: "Jeg hørte, at Elijah Rebow var stranden hernede i går aftes; kan være, at George er fulgt med ham."

"Det tror jeg næppe, Isaac. Jeg og Elijah står ikke på nogen god fod med hinanden. Min fader efterlod mig intet. Elijah tog alt, hvad der var efter hans forældre, og jeg fik ikke en skilling."

"De ved vel, at vi har udsigt til krig med andre lande," bemærkede værten. "Nu har jeg gjort den iagttagelse, at i denne verden bevæger alt sig i modsætninger. Er der fred ude i verden, så er herhjemme krig og omvendt. I går lå der et krigsskib på bugten. Det ville ikke undre mig, om George i den anledning skulle være blevet fredeligt sindet. Når De vil prøve at anslå en mands meninger, så spørg Dem først for hos folk i hans omgivelser og indtag så den stik modsatte opfattelse, og De rammer som regel lige i plet. Ser De noget, som kunne tænkes at trække en mand i én retning, så kig den modsatte vej, og dér har De ham. Det blev mere end antydet i går, at vi snart ville gå i krig med visse fremmede magter, så De kan være sikker på, at George straks har anlagt sig fredelige anskuelser, og har skyndt sig med at bilægge sine gamle stridigheder med Elijah."

"Det er vel muligt," svarede mrs. De Witt. "Jeg vil ro hen til Red Hall og finde ud af det."

"Tag et glas mere, før De går," sagde værten. "Man skal aldrig skynde sig for meget med noget som helst. Er George hos sin

fætter, så vil han nok komme tilbage til rette tid. Man vinder mere med tålmodighed end med bekymring."

"Men måske er han ikke der heller?"

"Så er han et andet sted."

"Han kan være druknet."

"Han vil vise sig. Druknet eller ej, så kommer han nok tilbage. Jeg har aldrig hørt om, at drenge sådan forsvinder for tid og evighed. Havde det været en pige, ja, så var det en anden sag. Det ser De altid i drukningstilfælde. En drengen flyder altid med ansigtet op, og pigen med ansigtet ned. Sådan er det også i livet. Løber en pige bort fra hjemmet, så synker hun til bunds som et blylod, men en dreng flyder ovenpå som en korkprop."

Mrs. De Witt fulgte så godt Isaac Meads råd, at hun ventede på ham hjemme hele eftermiddagen. Men da George endnu kom tilbage, blev hun for alvor urolig, ikke så meget for hans som for hendes egen skyld. Hun ville heller ikke et eneste øjeblik tro, at der kunne være tilstødt ham en ulykke, men hun betragtede hans udebliven som en opsætsighed mod hendes autoritet. En sådan revolution ville der ikke blive set gennem fingre med. Efter mrs. De Witts opfattelse var ingen mand i stand til at klare sig selv, han måtte give sig under kvindeligt regimente eller gå i hundene. Overbeviste pebersvende var, mente hun, gudsforgående væsener, altid redningsløst på hælene og fortabte. Hun havde regeret over sin mand, og han havde underkastet sig med en sagtmodighed, der burde have ladet ham arve jorden. George havde altid vist sig som en lydig søn. Hun havde med sin skarpe tunge lært ham lydighed og med sin knytnæve hamret denne dyd ind i ham.

Pludselig fik hun en idé – hvad om han var gået ombord på skonnerten og havde ladet sig hverve? Men hun gav straks slip på denne tanke som ganske umulig. Blandt kystbefolkningen var der udbredte rygter om, at man ombord på flåden blev dårligt behandlet. Lønnen var for lille til at lokke en ung mand, der havde sin egen båd, en gammel kulskude, og rige østersbanker. Han havde hidtil haft sit gode udkomme; på flåden var der ingen fremtid for ham. Kaptajn MacPherson havde ganske vist opfordret George og andre til at følge sig, men ikke en var gået med som frivillig.

I sin utålmodighed besluttede hun sig endelig til at drage til Red Hall og gik derfor i sin båd. Mrs. De Witt roede lige så godt som en mand. Det var dog ikke uden en vis tøven, at hu satte kursen mod Red Hall. Hun havde ikke været der, siden hun var blevet gift, dertil var hendes krænkelse for stor. Elijah havde ikke gjort noget skridt til forsoning og heller aldrig indbudt hende til at besøge sit fødested, og hun var selv for stolt til som den første at række hånden frem til forsoning. Hendes fader havde slået hånden af hende, familien havde set net på hende, og det havde alt sammen sat dybe mærker i hendes sjæl. Elijahs fader og moder var vistnok døde, og han selv var jo ikke skyld i de tidligere tvistigheder; men han havde fået de penge, som efter hendes mening skulle være tilfaldet hende.

Hun var imidlertid noget beklemt ved at se det gamle sted igen. Hendes unge dage der havde ikke været lykkelige, snarere tværtimod, for hendes fader havde været en brutal mand, og moderen var calvinistisk, altid modvillig og sur. Men Red Hall var nu engang hendes gamle hjem. Dens marsk var det første landskab, hendes øjne havde skuet; bellis fra disse enge havde

dannet hendes første halsbånd, deres siv hendes første piske, diget været grænsen for hendes lille barnlige verden. Det var længslen efter en større, ikke så flad verden, som engang i et hurtigt øjeblik havde drevet hende i armene på Moses De Witt.

Det var ebbe, så mrs. De Witt var tvunget til at lande ved landtangen nær ved vindmøllen. Derfra gik hun over diget. Hun kendte dette dige godt, her duftede der om sommeren af tjæret træ og strandkål. Nu var strandasterserne afblomstrede; de violette blomsterblade var faldet af, og kun de gule i midten af blomsten stod tilbage.

Foran hende, som en strandet ark, lå det gamle røde hus, uforandret, ensomt, uden en busk eller et træ til at skærme det.

Kvæget stod ligesom dengang og græssede på engen. Der var en lille dam i marsken, en skare vilde fugle flagrede rundt om det, akkurat som i efterårsaftenerne for så længe siden. Derhenne lå også den lille bugt og skinnede, hvor engang hendes båd havde ligget, den båd, hvori hun så ofte var roet over til Mersea for at hente varer til moderen hos købmanden.

Den hårde skal, som omsluttede hendes hjerte, begyndte at smelte, og de varmere følelser bag den så småt at sive igennem. Blidere følelser fik overtaget. Hun ville ikke tage sin søn ved ørene og give ham en lussing, hvis hun fandt ham her på Red Hall. Hun ville tilgive i en kristelig ånd og nøjes med at forbande ham ganske lidt.

Hun trådte uden videre ind i huset. Elijah sad i sin store lænestol, med hovedet lagt på siden, og sov. Bøjet over ham betragtede hun i tavshed hans lidet tiltrækkende ansigt, indtil han pludselig fo'r op og råbte: "Hvem er det? Hvem er det?"

I næste øjeblik havde han genkendt sin gæst.

"Så det er dig, tante. Du har aldrig tidligere gjort mig den ære. Vil du have et glas whisky?"

"Tak, Elijah, tak! Roningen har gjort mig tørstig. Men hvorledes går det til, at du sover på denne tid af døgnet? Har du været på andejagt i nat?"

"Nej, jeg har ikke været ude. Jeg har ligget i min seng. Jeg gik tidligt til sengs."

"Hvor er min søn, Elijah?"

Han fo'r sammen og så mistænksom på hende.

"Hvor skulle jeg vide det fra?"

"Jeg kan ikke finde ham nogen steder," svarede moderen. "Jeg er bange for, at drengen er stukket af. Jeg har måske været en smule streng mod ham; men det var for hans eget bedste. Man kan ikke gøre et dæk rent med hvidtekalk, man må have pimpsten til plankerne, og sådan er det også med børn. Hvis man ikke er hård, får man ikke slebet kanterne af, og hvis man vil polere, må selv være pimpstenen. Jeg tvivler på, at han virkelig skulle have taget løbepas."

"Hvad får dig til at tro det?"

"Jeg ikke set ham. Ingen på Mersea har set ham. Har du?"

"Ikke siden i går aftes."

"Da så du ham?"

"Ja, jeg traf ham på stranden, han var på vej til Mehalah."

"Kæresteri!" udbrød mrs. De Witt. "O, hvor meget ondt kommer der ikke af den slags!" Så betænkte hun sig. "Men hvordan skulle han komme derhen? Hans båd ligger jo derhjemme!"

"Jeg tænker, han er gået over land. Han talte om noget i den retning. det ville blive ebbe igen, hvis han regnede med at blive

der længe."

"Men hvad skulle han på Ray? Han havde jo allerede truffet Mehalah ved sin båd?"

"Han sagde, at de var kommet op at skændes, og nu ville han gøre det godt igen. Gå du til Ray og se efter ham. Er han ikke allerede hjemme nu, så finder du ham der eller hører i alt fald om ham."

"O, hvilke bekymringer har vi forældre ikke af disse kæresterier!" stønnede mrs. De Witt, "den, der ikke selv har erfaret det, kan ikke dømme om det. Ophold mig ikke, Elijah! Jeg må hjem. Nu er drengen måske atter ombord på *Pandora* og prøver på at give sig en uskyldig mine." Hun gned sig i hænderne og hendes øjne skinnede. "For pokker!" udbrød hun, "jeg ville nødig være i hans klæder!"

Så var ude af stuen uden et ord til nevøen til farvel, nede af trappen, over engen til diget og båden. Hendes hjerte bankede voldsomt af vrede.

Det var sent ud på eftermiddagen, da mrs. De Witt kom tilbage til Mersea. Hun klatrede op ad lejderen og åbnede lugen. Hun så sig om. Der var ingen George at opdage. Hun ilede atter ned til stranden og begyndte igen sine efterspørgsler. Ingen havde set ham. Sandsynligvis kæresterede han endnu med Mehalah på Ray. Uvisheden blev hende uudholdelig. Hun sprang nok en gang i båden og roede hen til den øen, hvor Mehalah boede med sin moder.

Med næsen i vejret og vajende kappebånd steg hun ud af båden. Hun havde taget sin soldaterjakke på for at give sig et mere værdigt og truende udseende.

Døren til huset stod åben. Hun stod stille og lyttede. Hun hørte ikke Georges stemme. Hun ventede; hun kunne se Mehalah bevæge sig omkring i værelset. En gang så pigen på hende, men der var hverken genkendelse eller glans at opdage i hendes blik. Mrs. De Witt gjorde en bevægelse hen imod hende; men Glory gik ikke frem for at tage imod hende.

Da hun trådte ind, drejede mrs. Sharland, som sad ved ilden, sig om og så på hende. Enken rejste sig straks med et udtryk af bedrøvelse i ansigtet, og gik hende i møde med hånden strakt frem.

"Hvor er George?" spurgte den mrs. De Witt i en hård, utålmodig tone, idet hun overså den fremstrakte hånd.

"George," gentog Mehalah og stod stille. "George er død."

"Sikke noget vrøvl!" sagde mrs. De Witt, greb pigen ved skulderen og rystede hende.

"Jeg har set ham. Han er død." Hun skælvede som et espeløv. Alt blod var veget fra hendes brune ansigt. Hun så mrs. De Witt ind i ansigtet med et smerteligt blik.

"Han kom og så ind på mig gennem vinduet og kastede den erindringsgave, jeg havde givet ham, ind til mig, og som han havde svoret på aldrig skilles ved, så længe han var i live."

"Himmel!" udbrød mrs. De Witt; "pigen drømmer, eller også er hun gal. Hvad skal alt dette betyde, mrs. Sharland?"

"I nat," forklarede enken, "da Mehalah sad her i mørket, kom der nogen hen til vinduet, slog ruden ind – se bare, hvorledes blyindfatningen er ødelagt og glasset knust – og kastede en medaljon, hun havde givet ham i torsdags, for hendes fødder. Hun tror nu," tilføjede den gamle i en dæmpet tone, "at det, hun har set, har været hans ånd."

Mrs. De Witt blev forfærdet. Hun var rigtignok hengiven til overtroiske forestillinger, men så længe der endnu fandtes udsigt til en rimelig forklaring, kæmpede hun imod alle overnaturlige indgreb.

"Er det sandhed?" spurgte hun.

"Det er sandt," svarede enken.

"Så du virkelig ansigtet, Glory? Og er du sikker på, at det var George, du så?"

"Ansigtet så jeg ikke. Jeg så blot skikkelsen. Men det var George. Det kunne ikke være nogen anden. Han alene kunne være i besiddelse af medaljonen, og han har bragt den tilbage til mig."

"Medaljonen var et arvestykke," tilføjede mrs. Sharland. "Den måtte aldrig komme ud af familien."

"Jeg indser det hele," udbrød mrs. De Witt. "Kæresterier igen! Han har bragt Mehalah hendes erindring tilbage, fordi han ville bryde med hende og tage det op med en anden."

"Nej, aldrig!" råbte Mehalah lidenskabeligt. "Det kunne han aldrig gøre. Han var lige så tro imod mig som jeg imod ham. Det kunne han ikke. Han kom for at sige mig, at alt var forbi."

"For pokker," sagde mrs. De Witt, "du kender ikke mandfolkene som jeg. Du har lige så lidt erfaring med dem som du har med en kænguru. Jeg tror ikke på, at han kan være død."

"Han *er* død," brød Mehalah voldsomt ud. "Han er druknet; han er ikke falsk. Han er død, han er død!"

"Det ved jeg bedre," brummede mrs. De Witt for sig selv, idet hun bed sig i tommelfingeren. "Drengen er ude og se sig om efter et andet skørt; det er kun spørgsmålet om, hvor? Bare jeg dog vidste det."

9. I sorg

Der gik en måned, uden at hverken mrs. De Witt eller Mehalah havde hørt det ringeste fra George. Den førstnævnte håbede stadig på efterretninger fra sin søn. Hun kunne ikke tro på hans død og blev bestyrket i sin tro af Isaac Mead. Men Mehalah havde aldrig næret noget håb; hun ventede ikke på noget nyt, hun vidste, at George var druknet.

Hans lig var ikke blevet fundet. Hans forsvinden var fuldstændig uforklarlig. Mrs. De Witt gjorde alt muligt for at komme på sporet af ham, men forgæves. Fra det øjeblik, døren havde lukket sig efter ham hos Mussets, havde intet menneske set ham. Da den dør faldt til, lukkedes også beretningen om hans liv. Det var som om han gennem denne dør var gået gennem dødens port.

Der fandtes kun en mulig måde at forklare hans forsvinden på, og det var da også den, som til sidst var den almindelige mening. Han havde slået ind på vejen til Ray ad en sti, som vel var fremkommelig, men temmelig besværlig, og i mørket havde han så tabt sporet og var faldet i en af de talrige kanaler, som gennemskærer denne trøstesløse egn, og var sunket i mudderet. Havet kaster efter en storm sine døde op, men marskernes mudder gør det aldrig.

Mehalah gjorde ingen forsøg på at forklare sig Georges forsvinden; det var hende nok, at han for altid var tabt for hende. Men hans moder gjorde forespørgsler overalt, hvor hun var henne, når hun solgte rejer ved landevejen til Colchester, og

når hun var rundt på Mersea. Han var ikke blevet set noget sted. Han havde heller ikke været i *The Rose*.

Det var Elijah Rebow, som til sidst fik mrs. De Witt til at indse, at hendes søn var fuldstændig tabt for hende.

Han besøgte hende i november. Hun blev både overrasket og glad ved at se ham. Hun havde siden Georges forsvinden endnu ivrigere kastet sig over groggen. Hendes følelser behøvede trøst, og den fandt hun i glasset. Måske havde Georges tilstedeværelse virket afdæmpende på hans moder. Hun havde ikke ønsket, at han skulle tro, hun var vanedranker. Hendes drikkeri havde fortrinsvis fundet sted, når han var ude, eller med en undskyldning om, at hun havde et maveonde. Hvad angik hendes indre plager og behov, havde mrs. De Witt givet sin søn adskillige oplysninger, der dog var mere vidtløftige end egentlig oplysende eller interessante. Hendes fordøjelse blev påvirket af enhver af de mange omvæltninger, som dengang rystede Europa. Omvæltninger i hendes indvolde blev bibragt af selv ganske almindelige fødemidler, og måtte altid slås ned med spirituøse drikke.

Dette emne blev altid taget op af mrs. De Witt, når hun mærkede trangen melde sig til at få en lille opstrammer. Nu, hvor George var borte, sad hun alene og rugede over sit tab, mens hus rørte så heftigt om i sin grog, som var det mudderet i marsken, og hun troede at kunne piske George frem af det smeltende sukker.

Den røde soldaterjakke havde hun lagt til side; hun fandt, at den passede dårligt til hendes sorg og ynkelige stilling. Oktober måned havde bragt herskerinden på *Pandora* meget på knæene. Der var voldsom ebbe i hendes midler. Den, der havde skaffet

brød på bordet var borte; romdrikkersken derimod havde fået en ny undskyldning for at se dybt i glasset. Fisk var der som før mere end nok af i havet, men den, som havde trukket den op, lå nu begravet under mudderet. Således kunne det imidlertid ikke blive ved at gå.

Mrs. De Witt sad netop i sørgelige tanker over sin fortvivlede stilling, da Elijah viste sig i lugen og kom ned i hendes kahyt.

Den gamle havde som tegn på sin sorg anbragt en sort sløjfe på sin kappe. Egentlig behøvede hun ikke at sætte dette flag, da hendes ansigt og hele skikkelse tilkendegav den største nedslåethed. Man kan ikke påstå, at hendes moderlige natur længtes efter sønnen af ren og skær kærlighed til ham; snarere skyldtes hendes sorg hendes ensomhed. Hun sørgede naturligvis over "sin stakkels dreng"; men denne sorg var for størsteparten farvet af ængstelse for hendes egen fremtid. Hvorledes skulle hun slå sig igennem? Hvad skulle hun leve af? Hun havde sin salig mands gamle vrag til bolig, hun ejede en fiskersmakke og en robåd. Der var også lidt småpenge i en dåse, men ikke just meget. "Heldigvis har man da ikke haft nødig at spilde penge til en begravelse," sagde mrs. De Witt. "Det er da altid noget."

Men som allerede nævnt, accepterede mrs. De Witt kun tøvende, at hendes dreng skulle være druknet. Hun var fast i mælet om denne sag, når hun udtalte sig offentligt, af grunde, som hun kun indrømmede for sig selv over et ensomt glas rom. "Der er ingen grund til at spilde gode penge på at trække vod efter liget, og på en begravelse, når det så bliver fundet. Det vil efter min mening kun være at smide gode penge efter dårlige. Min George var en god dreng," sagde hun med stolthed. "Hvis

han fandt på at forlade sin stakkels moder, så gjorde han det så billigt for hende, som han overhovedet kunne."

En anden grund, hun havde til at benægte hans død, var karakteristisk for den mangel på logik, som hyppigt er egen for hendes køn. Hun betroede den til Elijah. "Det lyder jo rent utroligt, at den stakkels dreng er druknet. Det kan virkelig ikke være tilfældet, for hvad skulle jeg så leve af, og hvad skal der blive af mig, enke som jeg er?"

"Mrs. De Witt," sagde Rebow og tog for sig af romflasken, "vær rolig, hvad det punkt angår. Er George ikke død, hvor kan han så være?"

"Det kan jeg ikke sige."

"Han er intetsteds på Mersea, vel?"

"Bestemt ikke."

"Han gik heller ikke til Colchester ad vejen over Strood?"

"Nej, så havde jeg nok hørt om det."

"Desuden fortalte han mig, at han havde tænkt sig at tage ud på Ray."

"Det gjorde han, ja."

"Og han nåede aldrig Ray."

"Nej, det er sikkert nok."

"Så er det jo klart, at han må være forsvundet mellem Mersea og Ray."

"Der er noget i, hvad du der siger, Elijah; det er noget, vi kan kalde et argument."

"Han havde sine grunde for at gå til Ray."

"Det tænker jeg, der var."

"Han var blevet uenig med Glory og ønskede endnu samme nat at blive forsonet med hende."

"Ja, jeg ved, at der havde været et eller andet vrøvl mellem dem."

"Så må du ikke smigre dig med falske forhåbninger. George er og bliver borte; du og Glory må opgive ham."

Mrs. De Witt rystede på hovedet, tørrede øjnene med kappebåndene, så sørgmodigt ned i glasset og sagde: "Jeg arme stakkel!"

"Ja, du er virkelig til at beklage," sagde Elijah. "Men hvor meget ved jeg ikke, selv om jeg nok har en mistanke. Hvad har du at leve af?"

"Det er jo netop det," svarede mrs. De Witt; "det kører rundt i mit hoved som var det fyret på Swin, frem og tilbage, frem og tilbage. Men der er dog en forskel, for Swin skifter mellem lys og mørke, mens der kun findes forskellige grader af mørke i mit hoved."

"Hvad har du tænkt dig at gøre?".

"Jo, jeg har en tanke." Mrs. De Witt trak sin stol tættere hen til sin nevø og åndede ham såvel sin idé som sin spiritusånde ind i øret. "Jeg tror jeg vil gifte mig."

"Du –!"

"Ja, jeg. Hvorfor ikke? Der ligger fiskerbåden hen til ingen nytte, den rådner jo op; den råber efter en herre og mester, som kan få den ud på havet igen. Her findes jo lige så mange fiskerdrenge på denne kyst, som der er hajer i oceanet, rede til at snappe mig bort, hvis jeg lod mig kaste ud til dem. Jeg har nok mærket det. De har allerede gjort sig lækre for mig. Tænk blot, Elijah! her er nu *Pandora*, hvor man kan bo som i et palads; så er der fiskersmakken og båden og garnene og østersbanken,

og så er der al min erfaring med i købet, ganske gratis, og fremfor alt" – hun rettede sig i vejret – "er der mig selv."

Rebow lo foragteligt.

"Hvad kan vel disse knægte kalde for deres eget?" spurgte mrs. De Witt og bankede i bordet med sin ske for at understrege sine ord. "De har intet, de er ligeså fattige som mågerne. De har intet andet at gribe til end at slå ned på alt, hvad de kan få øje på, ansjoser, smelt, hvillinger, isinger, og når der ikke er andet at få, så muslinger. De vover vistnok ikke at hæve deres tanker til mig, så jeg må nedlade mig ned til dem. Jeg siger dig, Elijah, at hvis der var et lotteri med mig som første præmie, til en shilling pr. lod, så ville der være et sandt stormløb af drenge, og jeg kunne stikke en formue til mig. Men så dybt vil jeg nu ikke lade mig synke. Jeg har bestemt mig til at udsøge mig den strammeste og sundeste af dem, så jeg kan sende ham ud på fiskeri; han tjener penge til mig ligesom George, og så vil jeg kunne leve anstændigt, selv om det vel ikke bliver i overflod."

"Men sæt nu, at de unge fyre betakker sig for æren?"

"Jeg skulle nok ønske at se den karl, som dristede sig til det," svarede mrs. De Witt med fast stemme. "Jeg har haft rigelige erfaringer med mandfolkene og kender dem ud og ind og kan finde rundt i deres hjernevindinger og hjertekamre lige så let, som du finder rundt i din marsk ved nattetide. Nej, Elijah, der spørges ikke, om de vil have mig, men om jeg endnu engang vil gå i bås med et sådant kreatur. Jeg gør det ikke, så længe jeg har andre muligheder. Jeg gør det ikke, før alt andet har slået fejl. Men en kvinde må jo leve, Elijah."

"Hvor meget har du til løbende udgifter nu?"

"Kun nogle få pund."

"Sharlands skylder dig jo femogtyve pund. Du vil vel ikke forære dem pengene?"

"Nej, det vil jeg bestemt ikke."

"Regner du med, at du får pengene ved at sidde her og vente på dem?"

"Når jeg skal være oprigtig, Elijah, så havde jeg ikke ofret disse femogtyve pund en tanke. Jeg vil tage over på Ray og forlange mine penge."

"Du får dem ikke."

"Jeg må have dem."

"De kan umuligt betale."

"Men de *skal* betale. Jeg vil have mine penge og skal nok få dem."

"Mehalah vil påstå, at George har foræret hende pengene."

"Nej, det vil hun ikke. Hun vedkendte sig gælden i Georges og min nærværelse, Hun lovede at betale tilbage, så snart hun havde pengene."

"Hvis du ikke lægger beslag på hendes ejendom eller på en del af den, får du aldrig en hvid af dine penge at se."

"Jamen, jeg må og skal have dem."

"Så følg mit råd. Få dig en udpantningskendelse. Jeg skal låne dig nogle af mine folk. Du har intet andet at gøre end at bekendtgøre på her på øen, hvornår auktionen skal finde sted, få samlet tilstrækkeligt mange sammen, så der er folk nok til at byde og købe, og du har dine penge. Du bliver *nødt* til at holde en auktion."

"Kan jeg det, Elijah?"

"Naturligvis kan du det. Du drager straks over til Ray og forlanger dine penge. Vil de ikke betale, så giver du dem en uges frist eller mere, hvis du synes. Jeg skal gå med dig, når auktionen finder sted og byder måske også. Vi vil holde en hollandsk auktion."

"Det var som pokker! Jeg gør det. Jeg går derover straks med det samme."

Hun gav efter for sin impulsive natur og rejste sig straks. Hun gav sig dog tid til, får hun gik ud, at iføre sig sin røde soldaterjakke for at give et respektindgydende og strengt indtryk. For også at vise at hun bar sorg, bandt hun en sort las om armen. Ovenpå natkappen satte hun en bredskygget, temmelig medtaget, stråhat, på hvis forside hun fæstnede den store sorte sløjfe, som havde prydet kappen. Således udstyret gik hun i sin båd og roede over til Ray.

Pengeforlangendet fyldte mrs. Sharland med rædsel. Det var et krav, som var lige så uventet som pinligt. Hun og Mehalah havde på ingen måde de nødvendige midler til at afgøre gælden. Vistnok ejede de endnu et par pund tilsammen, som var beregnet på at få dem igennem vinteren, og dem tilbød de mrs. De Witt, som imidlertid ikke ville høre tale om afdrag; hun ville have hele summen med det samme.

Mrs. Sharland bad om henstand til foråret, men mrs. De Witt var ubønhørlig. Hun ville ikke vente længere end en uge. Hun fjernede sig med den erklæring, at alle deres ejendel måtte gå under hammeren, såfremt de fem og tyve pund ikke blev skaffet til veje.

Siden George De Witts død eller forsvinden havde Mehalah passet sine sædvanlige pligter aldeles mekanisk. Hun bar også

sorg. Hun stillede den imidlertid ikke til skue ved sorte sløjfer på huen eller en las om armen som den forsvundne drengs moder. Hun bar som før sin røde hue, det røde halstørklæde og den blå jakke. Men hendes øjne havde mistet deres glans, hendes kinder var blege og læberne livløse. Hendes gang var ikke mere let, hendes stemme ikke længere munter. Koen blev malket lige så regelmæssigt som før og fodret med samme opmærksomhed som tidligere. Huset blev holdt omhyggeligt rent, og hun passede mrs. Sharland på samme ømme måde som hun plejede; men al Mehalahs tidligere frejdighed og stolthed var forsvundet. Enken fandt til sin forbavselse, at hun kunne få alt til at gå, som hun ville, og at datteren føjede sig i det uden modsigelse.

Det ligger i de stærke naturers karakter ikke at give udtryk for sorg, at skjule fortvivlelsen og dække sårene. Glory talte ikke om George. Hun græd ikke. Hun klagede sig ikke over hans forsvinden, og rettede til sin moders største forbavselse ingen som helst bebrejdelse mod nogen for den. En svag natur giver altid sine besværlighed luft i bebrejdelser mod andre; den stærke lader sorgen fortære sig indefra. Mehalah lyttede ligegyldigt til sin moders mumlen uden nogensinde at svare. Mrs. Sharland tænkte derfor, at hendes datter ikke ejede nogen følelser. En svag, selvmedlidende kvinde som hun var ikke i stand til at måle dybden af hendes datters hjerte, endsige forstå dets virkemåde. Resultater var, at hun læste det forkert og tog fejl bestik af, hvad der foregik i Mehalah.

Når moderen var gået til sengs og sov, satte Mehalah sig ved ovnen eller lagde panden op til vinduet og stirrede op mod stjernerne; i timevis kunne hun sidde der, ubevægelig, uden en

lyd. Hun byggede ingen luftslotte og lavede ingen fremtidsdrømme; hun håbede ikke på noget, hun ønskede ikke noget, hun åndede blot sin sorg ud. Ligesom man kan se den jord, som netop er vendt af ploven, opsende dampe ved pludselig indtrådt frostvejr, således lettede det forpinte hjerte sig, det dampede, lindrede sin feberhed og afkølede sig i tavshed og ensomhed. Der var *noget*, som endnu ikke stod tydeligt for hende, men som hendes udmattede sjæl ubevidst rakte sig ud imod. Det var et fællesskab uden ord, uden de tanker, der former sig til ord, med det Usete, som dog føles så virkeligt og nært. Det var sjælen – essensen af mennesker, som er uden grænser, men alligevel, imod dens natur, holdes i tømme og længes mod Evigheden.

Det menneskelige hjerte i sorg er som den udtørrede, revnede jord om sommeren; når dets himmel er dækket af skyer, og det ikke kan se ud over det dække, som ligger lavt over det, så må det optage heden i sig og stønne i feber. Men skulle en revne opstå i det jordfødte, fugtige slør, hvorigennem det kan se ud i det umådelige rum, vil det udånde heden og afkaste sig feberen og slukke sin tørst i himlens dug.

10. Han har strøget flag

Kvinde er kvinde værst. Når en kvinde er over de tredive eller er af et ordinært udseende, og den anden er ung eller smuk, er fjendskabet uundgåeligt og mildnes ikke af nogen slags medlidenhed. En kvinde kan være heroisk selvopofrende og opføre sig med storslået generøsitet mod en mand, men ikke overfor nogen af sit eget køn. Hun er som den ildsøjle, der ledede israelitterne og forvirrede ægypterne: hun er ikkun skygger og mørke for de sidste, men lys og ild for de første. Hun vil nådesløs forfølge og pine en medsøster, som fornærmer hende ved et smukkere ansigt og lavere alder. Intet tegn på underkastelse vil dæmpe hendes hån, ingen venlighed vil opsuge hendes gift. Der findes kun én utilgivelig synd i Guds øjne, men to i den midaldrende kvindes øjne, ungdom og skønhed. Hun bliver aldrig træt af at forfølge sin modstander, og er uden skrupler overfor et medlem af sit køn, der har syndet imod hende på den ene eller anden måde. Retfærdighed og de grundlæggende principper for dyd sættes til side som upassende i kvindernes verden. Storsind, næstekærlighed, medlidenhed er ukendte faktorer i det feminine regnestykke. Som den romerske tyran, der ønskede, at hele menneskeheden kun havde én hals, som kunne hugges over på en gang, således ønsker kvinden, at hele den feminine halvdel af menneskeheden kun havde én næse, som kunne vrides ud af form. Enhver kvinde er til ærgrelse for enhver anden, en mislyd i den universelle harmoni. Hendes ideelle verden er som biernes, hvor der kun findes én dronning, og alle de andre

hunner bliver stukket ihjel. Eva var den eneste kvinde, som nogensinde smagte den ublandede lykke, for i Paradisets have fandtes ingen medsøstre.

Jernjomfruen i Nürnberg så altid sød og smilende ud på overfladen, men berøringen af en lås viste et indre, som struttede af spidse pigge, og hendes ofre blev kun sluppet fri som lig, der kunne kastes på møddingen. Alle kvinder er Nürnberg-jomfruer, der kan have flere eller færre pigge, og som måske bliver opdaget af deres ægtemænd, men som ingen andre mænd mistænker, – men som er kendt af alle andre kvinder, der bærer ar efter deres omfavnelse.

Mehalah vidste, at hos mrs. De Witt var ingen eftergivenhed at finde. Hun fandt denne dame overmåde stiv og nøjeregnende; men det var kun noget hun tænkte, fordi hun intet kendte til verden. Hendes moder brugte sin tid på at klage og jamre, og strammede sig op ved håb om en udvej, som på forhånd var dødsdømte. Farens umiddelbare nærhed fik Mehalah til at vågne op af sine drømme. Af deres kreditor var ingen hensyn at vente, og hun kunne ikke få øje på noget middel til at dække gælden. Hun spekulerede for at prøve at finde en udvej, men fandt ingen. Nu mere end nogensinde behøvede hun råd, om måske ikke hjælp, af ham, som var borte. Der var intet på gården, som kunne sælges, uden at berøve dem midler til driften, og udsigten til at klare næste halvårs afgift ville så blive sørgeligt lille. Koen, fårene, hendes båd, var alt sammen uundværligt for dem. Deres møbler var af ringe værdi, og desuden var det umuligt for hende at få dem transporteret ind til Colchester for at sælge dem.

Mehalah sad en aften overfor sin moder ved ildstedet og grublede over den fortvivlede stilling; de talte ikke et ord sammen. Hænder og strikkepinde var sunket ned i skødet; hun kunne ikke arbejde; hun var alt for optaget af deres trykkende sorger.

Pludselig moderen hende af hendes grubleri ved at sige: "Det kan ikke blive anderledes, Mehalah, du må rejse til Wyvenhoe og opsøge min fætter Charles Pettican. Han er så vidt jeg ved den eneste af alle mine slægtninge, som er i live; i femten eller seksten år har jeg ikke set ham. Jeg ved ikke engang sikkert, om han lever endnu. Vi har ikke haft nogen mulighed for at træffe sammen. Jeg går ingen steder, jeg er som en fange på øen her, og han er skilt fra os ved floden Colne. Jeg ser ingen anden udvej af vore besværligheder end at låne penge af ham. Han var i sin ungdom et rart og venligt menneske; men hvorledes det nu i hans alderdom er fat med ham, det kan jeg ikke sige. Du må gå til ham og forsøge, hvad du kan udrette. Han er vel aflagt, og tyve pund er for ham ikke mere end tyve skilling for os."

Det var Mehalah imod at gå til en fremmed for at låne penge, selv om han var en slægtning. Det sårede hendes stolthed og uafhængighedsfølelse; i hendes øjne var det en fornedrelse. Hellere havde hun arbejdet, så blodet piblede hende af fingrene end at falde så dybt; men hvilket arbejde skulle kunne skaffe hende tyve pund på en uge? Tanken om at gå til den fremmede mand var hende så ulidelig, at hun vægrede sig imod det så længe hun kunne. Hun var gerne gået fra gården og den smule, de ejede, men hun var nødt til at tage hensyn til moderen. Til slut gav hun modstræbende efter, og med tårer af harme i øjnene og rødmende af skam tog hun sin sædvanlige dragt af og

iførte sig en blå kjole, tog et hvidt tørklæde om halsen, satte en lille kappe på hovedet og begav sig på vej til Wyvenhoe. Hun havde næsten syv engelske mil at gå. Vejen førte hende op på en højtliggende bakke, hvorfra man kunne overse floden Colnes munding.

Det blå vand var oversået af sejl. På den anden side af floden rejste sig, halvt skjult af træer, det store tårn i Brightlingsea. Hun så op ad et snoet vandløb, og langt borte kunne hun ane St. Osyths klosters grå bygninger, som dengang var sæde for jarlen af Rochford, og indgangen til smuk park. Hun gik ned ad bakken, og en færgemand satte hende over floden landsbyen Wyvenhoe.

Mens hun gik, tænkte hun på, hvad hun skulle sige til mr. Charles Pettican, men uden at hun kom til noget resultat. Moderen havde ladet nogle vink falde om, at fætteren i sin tid havde været en af hendes tro tilbedere, men at de var blevet skilt af hjerteløse forældre. Mrs. Sharlands erindringer var temmelig vage, og man kunne næppe fæste megen lid til dem. Imidlertid håbede Mehalah, at der måske kunne være *noget* sandt i det, og at hun måske kunne vække gamle følelser og erindringer i mr. Petticans bryst, og derved stemme ham gavmild. Floden vrimlede som sagt af både, og ved landingsstedet var der fuldt op af folk. "Vi har travlt i dag," sagde den færgemand, der satte hende over, "det er tiden for regattaet. Det er sent i år, men som sagerne står, kunne det ikke godt være tidligere."

"Vil mr. Pettican være der?"

"Herren velsigne dig, nej," svarede manden, "det er umuligt."

Glory spurgte ham om vejen til hendes moders fætters hus. Han var, eller rettere havde været, skibsbygger. Han beboede et

lille hvidmalet træhus i udkanten af landsbyen. Det var et venligt lille sted. Skodderne var efter fransk mode, sad uden på huset, og var malede smaragdgrønne. Taget var dækket med tegl og så meget rødt ud, som husjomfruen hver morgen stænkede okker på det efter at have hvidtet husmurene. Over husets dør var der en balkon med et snirklet jernrækværk; mod dette lænede sig på hver side en kvindelig galionsfigur med ansigter holdt i meget lyserøde og hvide kulører, og uden noget som helst udtryk i de stive ansigter.

Der gik en grussti fra havelågen og op til døren, og der var to grønne stykker med græs, et på hver side af den. Midt på den til venstre stod der endnu en galionsfigur – en Medusa med flyvende slangelokker, men et ansigt så frit for følelser og så dagligdags som en syerskes gine. Midt på det andet græsstykke var der plantet en mast. På denne særlige dag, hvor hele Wyvenhoe var i festdragt, burde der rettelig være hejst et flag i masten. Alle andre huse og både var prydet med et sådant, mens mr. Petticans som det eneste ignorerede festdagen.

Idet Mehalah gik ind ad stien, udstødte en stækket måge et højt skrig, idet den fo'r over plænen med udbredte vinger og angreb hendes fod med sit skarpe næb, hvorpå den trak sig tilbage med fremskudt bryst og åbent næb, mens den brød ud i en lang række af umelodiøse skrig, skrål og gurglen.

I samme øjeblik åbnedes en rude i vinduet til højre for døren. Et lille, indtørret ansigt kiggede ud og nikkede.

"Hvis De har tænkt Dem at banke på, så lad helst være. Kom blot ind, men gør ikke nogen støj. Mange tak. Hun er ude."

Mågen foretog et nyt angreb på Mehalahs fod.

"Spark til ham," sagde ansigtet; "De skal ikke være bange for at skade ham. Han er lige så god som en vagthund. Åbn døren, og når De er kommet ind i forstuen, så drej til højre."

Derpå blev ruden smækket i, og Mehalah drejede på dørgrebet. Hun befandt sig straks efter i en smal gang med en meget stejl trappe foran sig, og en dør til hver side. Over hver af disse stod der på en hylde et fuldt rigget skib med alle sejl sat.

Hun gik ind i værelset til højre, som hun var blevet anvist, og befandt sig nu i en lille stue med meget hvide vægge, som var dækket med billeder af skibe, nogle broderede på lærred, andre malet med oliefarver og endnu andre i akvarel.

I vinduet sad halvt tilbagelænet en gammel mand med et tætklippet, gråhåret hoved, et par meget livlige øjne, men en svag og skælvende mund.

Han bar meget brede skjortemanchetter, som var umådelig stive, og havde et sort silketørklæde bundet i tykke folder om halsen. Den blå frakke havde en høj, sort fløjlskrave. Den lille mand så ud, som om han trak hovedet ind bag fadermorderne og ned under frakkekraven, så hele hans ansigt næsten forsvandt, og så pludselig stak det frem igen, som om han var en slags skildpadde, der skiftevis trak sig ind i sit skjold og kom ud igen.

Da Glory kom ind, var det lille rynkede ansigt næsten usynligt, undtagen de skinnende øjne, som blinkede imod hende fra et sted inde i en kaotisk sammenblanding af sort fløjl, blåt stof, hvidt linned og sort silke; så skød hovedet pludselig frem, og en munter stemme sagde: "Jeg kan ikke rejse mig for at komme dig i møde, Mary," – han gjorde en hilsende gestus med

hånden – "ellers kastede jeg mig gladelig for dine fødder. Glæder mig at se dig. Hvordan har du det, kæreste Lizzy?"

"Jeg hedder hverken Mary eller Lizzy, men Mehalah."

"Det kan lige så godt være Metusalem eller Melchisedek, eller hvad som helst, du ønsker, det er mig det samme. Jeg er ligeglad med, hvilket navn man giver en vin; hvis den er god, så drikker jeg den og smækker med tungen, ligegyldigt om den bliver kaldt for Oporto, Tarragona eller Roussillon; og jeg er også ligeglad med, hvad en pige hedder. Hvis hun er så sød og glad og køn som" – han gjorde et lille buk og en blomstrende gestus med hånden – "som du er, så ser jeg på hende og lytter til hende og beundrer hende."

"Mit navn er –"

"Jeg har jo sagt, at det er uden betydning. Jeg har aldrig hørt et pigenavn, som ikke var kønt, undtagen ét, og selv det syntes jeg var kønt engang."

"Hvad er det for et navn?"

"Admonition Note 2)."

"Hvorfor kan De ikke lide det?"

Den lille mand kiggede ud af vinduet, frem og tilbage langs muren, vendte sig så om og sukkede. "Det er lige meget. Kan De se den galionsfigur derude? Den hørte til et skib, jeg byggede; hun hed *Medusa*. Hun var forfulgt af ulykker. Hun ødelagde altid andre skibe. Hun løb engang en franskmand ned, ikke at det gjorde noget, og senere gjorde hun det samme med en hollænder. Til sidst fik hun sådan et rygte på sig, at jeg blev nødt til at forandre hendes navn, men det blev det kun værre af. At forandre et navn helbreder ikke altid – hverken kvinder eller skibe. Nå!" sukkede han igen, "lad os forlade den slags

ubehagelige emner og le og more os, mens vi kan. De har ikke sagt mig, hvem De er. Det er vældig pænt af Dem at se ind til mig. Det er ligesom i gamle dage, 'min storhedstid', som man vist kalder det. Jeg har ikke fået sådan et besøg siden," han gjorde en gestus i retning af flagstangen, "siden jeg strøg flaget."

"Men, min herre," sagde Mehalah, "De må lade mig forklare, hvorfor jeg er her, og for at kunne gøre det, må jeg fortælle Dem, hvem jeg er og hvorfra jeg kommer."

"Jeg ønsker ikke at høre om det. Jeg er fuldstændig ligeglad med det. 'Vær munter og sank dine rosenknopper, mens du kan'. *Hun* er ikke ude ret længe, og vi må være glade, når lejligheden byder sig til. Jeg ved lige så godt som Dem, hvorfor De er kommet. De er kommet af Deres kvindelige hjertes godhed for at opmuntre en stakkels invalid stakkel som mig."

"Jeg vidste ikke, at De var en invalid, hr."

"Nå, ikke. Giv mig mine krykker. Se nu engang." Han tog krykkerne under armene, svang sig hurtigt op fra stolen og vaklede omkring i værelset, slæbende benene efter sig, som om de slet ikke tilhørte ham. De var lamme og livløse. Da han nåede tilbage til sin stol, kastede han sig atter ned i den. "Vær nu så rar, Jemima, og læg mine ben op på stolen der igen. Jeg kan ikke selv bevæge dem. Ikke en tomme kunne jeg løfte dem, om De så lovede mig et kys for at prøve. Sådan, tak skal De have. Sæt Dem nu ned og vær fornøjet."

"Min herre," sagde Mehalah, "De husker nok min moder, mrs. Sharland?"

"Hvad? Liddy Vince, den smukke kusine Liddy? Jeg skulle nok mene, at jeg husker hende. Hun har jo først for nylig giftet sig."

"Jeg er hendes datter og jeg er nitten år gammel."

"Jeg har ikke set hende siden – nå, ikke i mange år. De er altså hendes datter, hvad? Kom herhen, så jeg kan tage Dem ordentligt i øjesyn."

Han trak hovedet ind i sine klæder og så på hende inde fra fadermorderne. "De er en usædvanligt smuk pige," sagde han efter at have betragtet hende en stund – "men aldeles ikke som Liddy. De ligner mere hendes moder – hun var et forbandet smukt fruentimmer, hvilke øjne, hvilket hår – men hun var –" han tøvede, da hans høflighed forbød ham at sige, hvad der lå ham på tungen.

"En sigøjnerske," supplerede Mehalah.

"Javel, det var hun; men ved De hvad, det kunne hun ikke gøre for. Men det var ikke det, jeg ville sige. Jeg skulle til at bemærke, at hun var lidt – forud for mig. Hun var allerede gammel, da jeg lærte hende at kende, men jeg har hørt, hvilken skønhed hun havde været, og hendes øjne forblev altid store og smukke og hendes hår rigt. Men kvinder forbedrer sig ikke med alderen, sådan som god portvin og mænd. Nå, men sig mig så Deres navn."

"Mehalah."

"Et rigtigt Essex marsknavn. Jeg håber, jeg vil kunne huske det. Men jeg har i mit hoved så mange navne på nydelige piger, og på skibe, jeg har bygget, at de render hinanden i sænk, og jeg aldrig er sikker på at beholde dem. Jeg er ikke ved at miste hukommelsen – tro endelig ikke det. Gud ved, at jeg kan erindre hvert eneste ord, som Deres moder og jeg talte sammen, dengang vi havde et godt øje til hinanden. Det tyder ikke ligefrem på nogen dårlig hukommelse, eller hvad? Men ser

De, på vores vej gennem livet bringer hver dag noget nyt, man skal huske på, og så bliver hovedet overfyldt. Et barn i et-årsalderen har omkring tre hundrede og femogtres ting at huske, hvis vi antager, at han kun husker én ting pr. dag, og en mand på de halvtreds har over atten millioner ting proppet ind det her lille varehus," han bankede på tindingen, "så han er nødt til at rode og rumstere, før han kan finde den vare, han skal bruge. Hans hukommelse forsvinder ikke med alderen, den bliver kvalt. Men for at komme til noget andet, hvorfor har De så ikke besøgt mig tidligere?"

"Det kunne jeg ikke, min herre. Jeg kendte Dem ikke, og der er desuden et pænt stykke vej fra The Ray og hen til Dem. Moder kan ikke gå så langt."

"Og jeg kan heller ikke; ikke for alderens skyld, men som følge af et ulykkestilfælde. Så, Deres moder kan ikke længere vove sig ud på de par mils vej? Store Himmel! Hvor dog kvinder forfalder, enten det så skyldes alderen eller ægteskabet. Nå, sig mig så, hvad der har bragt Dem herhen, Mehalil'?"

"Jeg er kommet," sagde Mehalah og slog øjnene ned, "fordi nøden tvang mig til at vende mig til Dem, vor eneste slægtning."

"Hvad! De forlanger min hjælp? Hvorledes det? Jeg ville ønske, at jeg for min tilstands skyld lige så let kunne vende mig til Dem om hjælp, min kære pige; men jeg står nu ikke længere til at hjælpe. Jeg har strøget flaget. Med mig er det forbi; mit skrog er trukket på land og sat til auktion. De hugger mig op. Fortæl De Deres moder det. Fortæl hende, at der var en tid – men lad blot fortiden ligge. Hvordan ser hun ud? Er kindernes roser aldeles falmede?"

"Hun er meget svækket og lidende. Hun er slemt plaget af feberen."

"Det var hun allerede som pige. Da jeg en dag gjorde hende min opvartning og hviskede hende søde ord i øret, smilede hun og rødmede; men så kom pludselig et feberanfald over hende og hendes tænder klaprede; hun blev grøn og blå i ansigtet, og det blev helt dækket af en kold sved. Hun er altså meget svag?"

"Hun er meget svag og sygelig."

"Kvinder vinder ikke ved at blive modne sådan som mændene," bemærkede mr. Pettican. "Piger er engle til det enogtyvende år, nogle endda lidt længere; men derefter bliver de til nogle stride gamle katte. De er roser indtil brylluppet, så bliver de til hyben med hårde røde skaller på ydersiden og forstokkede og hårde indeni. Med mænd er akkurat det modsatte tilfældet. De er tølpere til det femogtyvende år, så vanskabte af yde som unge føl, og åndeligt begavede som ugler, der netop er kommet ud af ægget; men så begynder de at modnes, og jo ældre de bliver, desto bedre bliver de. En ung mand er en frugt, som er rå og hård og ufordøjelig, men en mand på fyrre er fuld af saft og sødme. Deres moder behøver De forresten ikke at fortælle, hvad jeg har sagt om gamle koner."

"Det gør jeg ikke."

"Sæt Dem nu ned, sæt Dem og vær munter. De behøver ikke at stå; det bliver man ikke gladere af."

"Min herre, jeg må nødvendigvis gøre Dem bekendt med grunden til mit besøg."

"Alting til sin tid. Men først vil vi være glade. Fortæl mig noget fornøjeligt; det er så længe siden, jeg har hørt noget – ikke siden," han pegede trist på sin flagløse flagstang og rystede

på hovedet. "Det er næsten slut med mig, undtagen når et glimt af morskab og glæde skyder frem bag de tunge skyer på min himmel. Men det er efterhånden meget sjældent, det sker nu om stunder."

"Mange tak, min herre," sagde Mehalah og tog en stol. "Nu til sagen."

"Lad mig nu først se et fornøjet ansigt. Jeg har nok af nedtrukne mundvige – men lige meget. Kom herhen. Det vil glæde mig meget, hvis Deres moder får alting at vide om mig. Sig hende, hvor ung jeg endnu ser ud. Sig hende, at jeg ganske sikkert ville besøge hende, hvis min ulykke ikke forhindrede mig i det."

"Jeg skal fortælle hende, hvorledes jeg har fundet Dem."

"Krykkerne behøver De nu ikke at dvæle for længe ved; men hun ved det nok, hun har sikkert hørt fortælle om mit uheld; det hele grevskab talte jo om det; tusind ømme hjerter slog medfølende for mig. Min ulykke indtraf for længe siden. Jeg ville ikke sige præcis hvornår. Mit hoved husker ikke datoer så godt, men i hvert tilfælde var det vist ikke hverken sidste år eller året før. Det har taget på mig. Jeg ser ældre ud, end jeg, men jeg er dog alligevel ved godt mod og helbred. Jeg har en rigtig god appetit. Løft mig op i stolen her, kæreste, og jeg skal fortælle Dem, hvad jeg spiser. Jeg fik en skive bacon og en kotelet til morgenmad, og et godt krus hjemmebrygget øl; det ligner da ikke en dårlig fordøjelse, vel? Og jeg skal have – Gud velsigne Dem! Jeg spiser som en plovdreng. Det ligner vistnok ikke alderen, der angriber de vitale dele, gør det vel, min kønne veninde? Hør nu på mig, og jeg skal fortælle Dem alt om det. Har De bemærket, at der hist og her er en grå stribe i mit hår?

Nærmest sådan noget som nogle få korn salt, der er drysset ud over en skål sort peber? De kommer af bekymringer, min kære, ikke af år. Jeg havde ikke et eneste gråt hår på hovedet, før – før jeg strøg flaget. Nu skal jeg fortælle Dem det hele, og så må De fortælle det videre til Deres moder. Hun vil beklage mig. Jeg faldt en dag i mit gårdsrum over en plankestabel, slog rygraden fordærvet og er siden den dag en krøbling. Det er sørgeligt for en sådan smuk, rank, mandig fyr som jeg, i min mest blomstrende alder at blive lagt op som et gammelt, udslidt skib. Nu må jeg så ligge her dag ud og dag ind og kan kun se ud igennem vinduet, og det, jeg ser, interesserer mig ikke stort. Men pigerne fra Wyvenhoe – Gud velsigne deres kærlige hjerter – de er engle til deres enogtyvende år – plejede at komme hen til mit vindue og ønske mig en god dag, spørge til mit befindende og sladre en stund med mig i al gemytlighed. Ofte, så snart de kunne komme til det, kom en eller to af dem herhen med sit strikketøj eller broderi og tilbragte en times tid hos mig, og vi sladrede og lo og havde det morsomt. Det var lystigt, ikke sandt? Det er forbavsende, alt det, de kære tingester havde at fortælle; de blev ganske fortrolige overfor mig og betroede mig alle deres kærlighedshistorier, hvem der var deres udvalgte, og hvor langt sagen allerede var kommet. Det lønnede sig virkelig at være blevet syg, når man kunne ligge på sin ryg og få et sådant selskab. Når jeg kedede mig og trængte til lidt adspredelse, så lod jeg min karl hejse flaget, og den første den bedste pige, som kom forbi, sagde: 'Aha, den stakkels fyr derinde vil gerne have, jeg skal underholde mig med ham en stund,' og ind kom hun og snakkede med mig, så længe hun havde tid. sommetider fik jeg en tebakke bragt ind, eller lidt

kage eller frugt. Det var en lystig tid. Jeg ville ønske, den kunne komme igen. Fortæl din moder alt dette! Jeg var helt og holdent de venlige unge menneskers yndling her i Wyvenhoe. Det er nu forbi. Jeg vil fortælle Dem hvorfor." Han sukkede og strøg sig med den skælvende hånd over sine lyse, skinnende øjne. "De må fortælle Deres moder – Liddy var det. De ser, jeg ikke glemmer hendes navn. Sig mig nu Deres nok engang; for det har jeg glemt."

"Mehalah."

"Jeg skal skrive det i min notesbog, så skal jeg nok erindre det. Min hukommelse er overfyldt, og det koster mig en hel del tid at finde, hvad jeg søger, nede i den. Men Deres moders navn er aldrig blevet begravet, det ligger altid øverst. Sig hende det. Og nu til mine genvordigheder. Der var en gang en lille jomfru, som hed Admonition; hun var meget tiltrækkende og meget opmærksom overfor mig, og mangen en lille spøg havde jeg med hende over hendes navn. Hun havde hovedet fuldt af alskens løjer og somme tider løb de over. Hun var hattemagerske og måtte arbejde for sit daglige brød; hun havde hverken slægt eller penge. Det er ganske forunderligt, hvilken mængde af fætre hun har *nu*, fortrinsvis inden for søfarten og lutter unge mennesker. Dengang fandt hun altid tid til en slå en sludder af. Hun tog sit broderi med og sad her i timevis. Det var til stor fornøjelse for mig, og jeg tænkte ofte på, hvor meget behageligere det ville være, om hun kunne være hos mig hver dag, og jeg kunne blive opmuntret af hendes latter og morsomme påfund. Mit humør falder altid et par grader, skal jeg sige Dem, hvis jeg er alene – det er ikke alderen, som har bragt *det* med sig, jeg var også sådan i min ungdom.

Sommetider forekommer det mig, at det kun er et par dage siden, jeg var en opløben knægt, for jeg bliver altid oplivet, når jeg har kvindeselskab – det vil sige, kvindeselskab, som er indtil enogtyve år gammelt – men jeg hænger ufejlbarligt med hovedet, når jeg er alene. En dag gik så flaget til vejrs, men Admonition var den eneste, som den dag fulgte kaldet. Der var nemlig kaproning ligesom i dag. Hun ytrede da, at hun var så ulykkelig ved at stå så ganske alene i verden og fik tårer i øjnene, mens hun talte; hun havde ingen haft til at ledsage sig til kaproningen, og derfor var hun kommet for at holde mig med selskab. Hun forsøgte at være munter og le; men hendes forladthed gik hende sådan til hjertet, at jeg blev rørt; jeg friede til hende, og vi blev mand og kone." Der opstod en lang pause. Mr. Pettican så ud gennem vinduet. "Jeg tilstår, at jeg havde ligesom en underlig forudanelse, dengang jeg sagde: 'Jeg tager dig, Admonition, til min ægtehustru', men det var for sent at trække sig tilbage. Nu er flaget, som har trodset tusind storme, strøget. Det har ikke været oppe siden den dag."

"Hvor er mrs. Pettican nu?" spurgte Mehalah.

"Til kapsejladsen," svarede krøblingen. "Fortæl Deres moder, hvorledes det står sig med mig. Hun vil nok ofre en tåre på stakkels Charlie. Jeg skal sige Dem noget, Me-" han kastede et blik sin notesbog, "Mehalah; mænd tror, at alle piger er søde og saftige rosiner, men når de bider i dem, så får de stenhårde kerner imellem tænderne. Der løb dengang en metodistpræst omkring og omvendte folk heromkring, og han fik overbevist Admonition om, at hun var et nyt menneske. Det skal jeg love for, hun er. Hun blev omvendt på vores bryllupsdag; men den omvendelse var ikke til gavn for nogen. Når kvinderne gifter

sig, så går det akkurat på samme måde, som når man vender et skib under fart: først svajer de en smule usikkert frem og tilbage, og derpå tager de den stik modsatte kurs af den, de havde før. Ægteskab, Mehalah, er ligesom Devonshire-fløde, det er fedt og smagfuldt, men det giver sure opstød. Se engang her, min smukke!" Han svang sig op og vaklede et en gang rundt i værelset på sine krykker, idet han slæbte de lamme ben efter sig. Så vendte han tilbage til sin stol. "Vær nu så rar og læg mine ben op igen," bad han. "Det er sådan, det er; min bedre halvdel er Admonition, og den anden, den stakkels lamme, hjælpeløse, døde halvdel, er mig."

Han tav en stund og fo'r med hånden over øjnene. Endelig sagde han: "Nu har jeg åbnet mit hjerte for Dem. Fortæl det alt sammen til Deres moder. Og sig mig nu, hvad De ønsker."

Mehalah satte ham i korthed ind i omstændighederne. Hun sagde, at hendes moder gennem hende anmodede ham om et lån af femten eller tyve pund. Hvis hun ikke var i stand til at fremskaffe denne sum, ville man tage deres eneste ko fra dem, og de ville være ude af stand til næste Vor Frue dag at betale afgiften, og de måtte undvære mælk hele vinteren. De ville blive sat ud af den lille gård, hvor hendes moder rolig og tilfreds havde boet så længe, og det ville knuse hendes hjerte. Hun fortalte ham også uden omsvøb, at de kun ville kunne betale lånet tilbage afdragsvis.

Den gamle mand hørte tålmodigt på hende og fo'r sig blot nu og da med hånden over ansigtet.

"Jeg ville ønske, jeg kunne hjælpe jer," sagde han, da hun var færdig, "jeg *har* nemlig penge. Jeg har lagt lidt til side. Der er

rigeligt i æsken og flere i banken, men jeg kan ikke komme til dem."

"Men, mr. Pettican!"

"Før jeg strøg mit flag, Mehalah, gjorde jeg med mine penge, som jeg havde lyst. På markedsdagene sendte jeg min karl til Colchester og gav ham altid en pæn sum med, som han købte nogle småting med til mine kvindelige gæster. Det skal siges, at der ikke behøvedes meget for at glæde dem. Nu er det anderledes. Jeg selv giver ikke en penny ud. De bliver givet ud for mig. Jeg har ikke nøglen til pengekassen. Admonition har den."

"Så er det ude med os," sagde Mehalah og rejste sig. "Min moder, Deres kusine, vil blive kastet på gaden uden nogen som helst midler. Men hvis De virkelig ønsker at hjælpe os, så vær en mand, brug Deres autoritet, og gør, hvad De vil, med Deres ejendom."

"Jeg vil ved Gud være en mand," udbrød mr. Pettican og fo'r med de skælvende hænder over panden. "Jeg vil være en mand! Hvis jeg ikke er en mand, hvis jeg ikke selv udøver min autoritet, så siger folk, at jeg går i barndom. Jeg – jeg – i min bedste alder – gå i barndom! Gå, Me--" han kastede et blik i sin notesbog, "Mehalah, og hent mig min pengekasse, som står i skabet i soveværelset ovenpå, til højre, lige over dette værelse. Bring den herned. Men vent! Før De kommer ned igen, så mærk efter på lommen i min kones gamle kjole. Måske har hun glemt at tage nøglen med sig til kapsejladsen. Det er da muligt."

"Det kan jeg ikke."

"Nå ja, måske er det bedst, om du lod være. De har vel ikke tilfældigvis selv et bundt nøgler med Dem?"

"Nej."

"Nå, lige meget. Bring mig æsken. Jeg vil være en mand. Jeg vil vise alverden, at jeg ikke går i barndom. Jeg vil være en mand, når det passer mig, og så kan Admonition skabe sig så meget hun vil, hvis hun ikke synes om det."

Mehalah adlød. Hun fandt æsken, som var af jern, bragte den nedenunder, og satte den på bordet ved siden af mr. Pettican. "Jeg har tænkt lidt over det," sagde han, "og jeg kan se en udvej, som ikke vil give mig vrøvl med Admonition. Giv mig ildrageren. Der ligger en koldmejsel i skuffen der.

Nu skal De høre, hvad jeg har tænkt. Mens jeg har været her alene, har der været indbrud, og tyvene, som har kendt til min hjælpeløse tilstand, har ransaget hele huset, fundet pengekassen og har brudt den op." Han kluklo for sig selv og gned sig i hænderne. "Jeg vil kunne beskrive slynglerne ganske nøje. Den ene havde en sort moustache og den anden et rødt skæg, og de så fremmedartede ud og talte med hollandsk accent."

Han satte mejslen til låget og slog hårdt på den med ildrageren, så hængslerne begyndte at give sig ved slaget.

I dette øjeblik blev døren slået på vid gab og ind sejlede en henrivende ung kvinde iført en meget kulørt dragt i armene på en kaproer.

"Charles!" udbrød hun, "hvad er det dog, du laver?" Derpå vendte hun sig brat om mod Mehalah. "Og De – hvad har De at bestille her i mit hus, om jeg må spørge?" Mr. Petticans hoved, som før havde været ivrigt fremstrakt over pengekassen, trak sig tilbage bag fadermorderne, indtil det næsten forsvandt af syne.

"Hvem er De?" spurgte hun Mehalah i en fornærmet tone. "Se til De kommer ud af mit hus aldeles omgående!"

"Men min kære Monie!" sagde mr. Pettican bedende, med de skælvende hænder strakt frem mod hende som i bøn.

"Ikke noget med 'min kære' og 'Monie' her, om jeg må bede," sagde hans kone. "Jeg vil vide, hvad du er ude efter i min pengekasse? Ha-ha! prøver at bryde den op og smide om sig med penge, hvad? smide om sig med *min* smule penge, som jeg har lagt til side til husholdningsudgifter for – ja, Gud ved hvem."

"Mr. Pettican er min moders fætter," sagde Mehalah.

"Fætter, må jeg være fri! Jeg har aldrig hørt mr. Pettican tale om dig. Fætre og kusiner har det med at dukke op, når de mangler penge."

"Mr. Pettican," sagde Mehalah, som nægtede at tage sig af det rædsomme kvindemenneske, "mr. Pettican, vær nu en mand og lad mig få de penge, De har lovet mig."

"Jeg kunne godt tænke mig at være en mand – oh, jeg ville ønske, jeg var en mand! Men jeg kan ikke, jeg kan virkelig ikke, kære. Jeg har ikke været mig selv, siden jeg strøg flaget."

"Charles, ræk nu hånden frem og inviter min fætter Timothy til middag. Han har været så venlig at indvillige i at bo hos os en fjorten dages tid."

"Timothy?" gentog mr. Pettican, "jeg vidste ikke, du havde en fætter, der hed sådan."

"Tror du da, du kender noget som helst til min familie?" udbrød Admonition. "Nej, det tror jeg sandelig ikke, de står noget over din omgangskreds. Og jeg har mange flere!"

Den sølle lille mand krøb sammen bag sine fadermordere, hvorfra han kiggede ynkeligt frem, først på Mehalah og så på sin kone.

"Vær nu en mand," sagde Mehalah og greb begge hans hænder. "Frels os fra ødelæggelsen."

"Det kan jeg ikke, min smukke pige, jeg kan ikke. Jeg har strøget flaget."

Note 2:

Admonition: Advarsel eller irettesættelse.

11. En hollandsk auktion

Mehalah vendte tilbage til Ray i en trist stemning. Det håb, der havde knyttet sig til bistand fra Wyvenhoe, var udslukt.

Hendes moder var meget skuffet over ekspeditionens ringe resultat, men følte sig smigret ved, at hendes fætter stadig huskede hende.

"Hvis det ikke havde været for det kvindemenneske, ville vi have fået pengene," sagde mrs. Sharland. "Det var ærgerligt, hun ikke kunne have holdt sig væk lidt længere. Charles er meget vel aflagt, og han ville hjælpe os, hvis han kunne tage mod til sig og trodse sin kone. Kunne du ikke prøve igen, Mehalah, en anden dag, og vælge dig et bedre tidspunkt?"

"Jeg går ikke derhen igen, moder."

"Hvis vi bliver smidt ud herfra, så kunne vi jo slå os ned i Wyvenhoe, og passe vort snit."

"Moder, den mand ligger fuldstændig under for sin kone. Der er ingen hjælp at hente der."

"Så er der kun én mulighed tilbage, Mehalah. Vi må skaffe pengene hos præsten i Mersea."

"Han kan ikke hjælpe os."

"Der sker ikke noget ved at prøve."

Den dag, som mrs. De Witt havde truet med at komme igen, var gået, uden at hun havde vist sig. Ganske vidst havde det blæst orkan og regnet i strømme, men mrs. Sharland håbede, at faren var ovre. Fortidens primitive beboere i marsklandet i gamle dage havde bygget på pæle; mrs. Sharland forlod sig på halmstrå. Der findes mennesker, som ikke indser faren, før

ulykken rammer dem og de ikke kan afværge den. Sådan et menneske var mrs. Sharland. Hun holdt af sine besværligheder og hun elskede at jamre sig over dem; havde hun ikke et virkeligt problem, så opfandt hun noget, ligesom børn, der holder begravelse over deres dukker. Hun havde vænnet sig så meget til at jamre sig over småbesværligheder, at da nu et virkeligt problem truede, var hun ikke stand til at indse dets alvor.

Hun var en svag kvinde uden karakter. Mehalah havde arvet sine bedsteforældres røde, varme blod, mens mrs. Sharland kun havde fået vand, og selv det flød trægt nok i hendes farveløse årer. Hun var parasitisk af natur. Hun kunne ikke trives på egen rod, men måtte støtte sig til en karakter, som var stærkere end hendes egen. Hun havde hængt sig på sin mand og knust ham ved det, og nu gjorde hun det samme med sin datter. Mehalah måtte holde sig rank; hvis hun ikke gjorde det, ville mrs. Sharland tynge hende til jorden og knuse hende også. Der findes kvinder, som er ligesom den slags møbler, der altid vipper lidt, indtil man lægger en mønt eller en trækile under deres skæve ben. Mrs. Sharland havde altid brug for "en smule" til at stive sig af.

Mehalah delte ikke sin moders anskuelse om, at faren var drevet over og at mrs. De Witt skulle være kommet på venligere tanker; hun var ganske sikker på, at hun ville vise sig nådesløs og drive sagen til det yderste. Det var denne sikkerhed, som drev hende til endnu engang at følge moderens forslag og gå til præstegården i Mersea for at forsøge at låne pengene af præsten og derved holde dem fri af den umiddelbare fare.

Hun fandt præsten i haven i skjorteærmer – hans frakke hang på rækværket – hvor han netop var beskæftiget med at lægge sine kartofler hen til vinteren i en jordkælder.

Han lå på alle fire og lagde kartoflerne tæt sammen i halmen, og såvel hans støvler som hans benklæder var tilsmudsede af jord.

"Hallo!" udbrød han, da han så Mehalah komme. "Er du ikke den pige, de kalder for Glory? Se her, så skal du få nogle smukke kartofler at se. Har du nogensinde set dem smukkere? Vil du gerne have nogle? Her har du en håndfuld. De er glimrende, når de er kogt."

"Jeg ville gerne tale med Dem, sir."

"Tal du bare væk og bryd dig ikke om mig. Jeg må passe mine kartofler her. Det går ikke an at spilde sådan en smuk dag på denne årstid. Kom frem med det."

Atter dukkede hans hoved ned i dybet og forsvandt næsten i halmen. Mehalah ventede. Hun brød sig ikke om at tale til hans ryg og han ben, so var de eneste dele af ham, der var synlige.

"Man kan ikke være for omhyggelig med kartofler," sagde præsten, idet han dukkede frem igen, kogrød i hovedet og med en klump ler på næsen. "Man må gøre det hyggeligt for dem til vinteren. Gør mod andre, som du vil have, de skal gøre mod dig. Hold dem fri for frost, og du har kogekartofler for hele vinteren. Kom så frem med, hvad du har på hjertet. Jeg lytter," sagde han og hans hoved forsvandt igen i hullet.

Mehalahs mod sank. Hun kunne ikke få sig til begynde.

"Puh, hvor jeg sveder," udbrød pastoren, idet han atter dukkede frem. "Solen brænder mig på ryggen, og den sorte vest

trækker varmen til sig. Og så er vi i november måned. Dette vejr holder ikke. Har I fået jeres kartofler i hus, Glory?"

"Vi har kun lidt af den slags på Ray."

"Det burde I have. Kartofler holder af en let, veldrænet jord. I har grus nok, og med lidt ko- eller fåregødning skulle de kunne gro glimrende. Jeg skal give jer nogen til at starte med. Det er helt forkert, som man gør her, med at lægge små hele kartofler i jorden. Tag hellere en god, kraftig knold og skær den i stykker, så der er et øje på hvert stykke; så får man en langt bedre plante, end hvis man lægger små, halvfærdige kartofler i jorden. Men jeg spilder jo min tid. Jeg er straks tilbage; jeg må hente en kurv til. Snak du bare løs, jeg kan udmærket høre dig. Jeg er kun henne i udhuset omme bag præstegården."

Pastor Tyll var kapellan for et sogn på den anden side af Strood og de to på Mersea. Menighedens egentlige præst boede ikke i sognet, som han påstod havde et usundt klima. Han havde haft embederne i tredive år, og i hele den periode havde han besøgt sine menigheder to gange, den ene for at holde sin tiltrædelsesprædiken, den anden for at inddrive en del tiende, man nægtede ham.

"Nu," sagde mr. Tyll, idet han kom tilbage fra den anden side af huset, vaklende under byrden af en vældig kurv fuld af kartofler. "Sig frem, jeg lytter. Kan du ikke samle de kartofler op, som er faldet ud af min kurv. Pokkers også, jeg hader når de falder ud og bliver stødte; så kan de ikke holde sig. Se her, har du nogensinde set en finere kartoffel? Jorden her er den samme som den, I har på Ray. Plant ikke for tæt, og ikke i rækker. Jeg skal sige dig, hvordan jeg selv gør. Jeg lægger mine med fem fods afstand og hypper jorden op om dem. Jeg holder ikke af

rækker. En lille høj om hver enkelt, det er nu min doktrin. Nå, kom så, jeg lytter. Giv mig en hånd med, du kan række mig kartoflerne, efterhånden som skal bruge dem. Du kan udmærket tale samtidig."

Pastor Tyll krøb ned i sit hul og satte sig på hug. "Kom så med dem, men ikke for hastigt. De skulle nødigt blive stødte. Sig så frem, jeg kan sagtens lægge kartoflerne ned og lytte samtidig."

"Vi er i stor nød og bekymring, sir," sagde Mehalah, helt nedslået over den modtagelse, hun havde fået.

"Det tror jeg gerne – meget gerne. I dyrker for få kartofler. Se bare på mine. Det er de frodigste og bedste kartofler, jeg kender. Jeg fandt dem, og de går under mit navn. Du kan finde dem alle vegne, spørg blot efter Tylls nyrekartofler. Nå, hvad var det så. Jeg lytter."

"Vi skylder mrs. De Witt femogtyve pund," fortsatte Mehalah, rød i hovedet af skam, "og vi ved ikke, hvordan vi skal kunne betale hende."

"Jeg heller ikke," sagde præsten. "I har forsøgt at slå jer igennem uden kartofler, og det kan man ikke. Andre har forsøgt og fejlet. I skulle prøve at holde gæs og høns i saltmarsken. Høns skulle kunne trives på sandjord, men på den anden side har I ikke noget korn, og det ville gøre en forskel. Kartofler, og da især min sort, burde være jer en sand skat. Tag mit ord for det, hvis I vil have det godt, så dyrk kartofler. Fortsæt endelig, jeg lytter. Ræk mig nogle flere. Hvor mange er der tilbage i kurven? Trænger den til at blive fyldt op? Hør, min tøs, løb hen i udhuset og hent mig nogle flere. Der ligger en bunke i hjørnet til venstre. Bunken til højre er en anden slags, de skal i en

særskilt kule. Du kan fortælle videre imens, jeg bliver siddende her og lytter."

Mehalah gik med en vred mine hen til stedet, hvor de dyrebare rodfrugter lå, og bragte ham en kurvfuld.

"Men for resten," sagde præsten, idet han kiggede op fra sit muldvarpeskud, "så slår det mig pludselig, at du da vist ikke burde være her lige nu. Er det ikke i dag, der holdes auktion hos jer?"

"Auktion, sir?"

"Auktion, ja. Mrs. De Witt har taget min skriver med som auktionarius, ellers skulle han have hjulpet mig med mine kartofler. Hun har været rundt for at indbyde flere af bønderne til at komme og byde, og de er taget derhen for at se, om de ikke kunne skaffe sig et lam eller en ko for en billig penge."

Mehalah vaklede. Var dette muligt?

"Fortæl bare videre; jeg hører efter," vedblev pastoren og dykkede atter ned i sit hul, så at kun den mindst ærbare del af hans rygrad var synlig over jorden. "Nu vi taler om kartofler, så er der ikke nogen, som kommer på siden af Tylls nyrekartofler. Sig dog noget, jeg er lutter opmærksomhed! Og ræk mig nogle flere kartofler."

Men Mehalah var væk, og var allerede næsten halvvejs hjemme.

Pastor Tyll havde haft ret. Denne smukke novembermorgen havde bragt mrs. De Witt på den tanke, at en så smuk dag ville være den rette til en så indbringende auktion som muligt.

Ikke lang tid efter, at Mehalah havde forladt Strood, begyndte en højst særpræget procession at bevæge sig over marsken.

Mrs. De Witt sad højt til vejrs på bukken af en kærre, som hun havde lånt af kroværten Isaac Mead, ved siden af hans dreng, som styrede vognen. Bag dem sad skriveren i en temmelig ukomfortabel stilling, som om han var halvt slået sammen ligesom en lommekniv; hans hoved hvilede op mod mrs. De Witts ryg og vognsædet, mens hans ben dinglede ud af vognens bagende, svingende omkring som en kalvs, der er på vej til markedet eller til slagteren. Mrs. De Witt bar sin røde kofte og en ren, stivet og nystrøget hue. Hun anførte toget. Vejen over marsken var dårlig, fuld af huller og fedtet af mudder. Tidevandet havde opløst leret til kraftigt, brunt klister.

Gårdmændene og de øvrige, som fulgte med for at overvære auktionen, havde efterladt deres køretøjer ved den hytte, som forvalteren på Strood boede i, og var taget videre til fods. Men mrs. De Witt var hævet over den slags nervøse svagheder. Hun havde lejet kærren for hele dagen og ville have valuta for sine penge. Drengen havde protesteret og sagde, at det var umuligt for hans herres vogn at køre over marsken, og at Isaac Mead aldrig havde tænkt sig den mulighed, at den skulle ud på en så ringe og farlig vej. Så havde mrs. De Witt bragt sin store blå paraply i anvendelse på drengens rygstykker, og svor på, at hun ville åbne ham som en østers med sin lommekniv, hvis han ikke makkede ret. Hun så ud til fuldt ud at kunne godtgøre sin trussel, og han gav efter.

Kærren svajede fra side til side. Skriverens hoved tildelte mrs. De Witt adskillige hårde slag over lænden. Hun vendte sig om og prikkede til ham med paraplyen og bad ham opføre sig anstændigt.

"Lad mig få lov at komme af, madam. Jeg kan ikke holde det her ud, frue," bad manden.

"Det klæder Dem bedst som en retfærdighedens tjener at komme kørende til åstedet," svarede hun. "Hvis jeg køre, kan De også. Og lig så stille." Hun slog igen ud efter ham med paraplyen.

I dette øjeblik gav vognen et stød af en mere voldsom karakter end hidtil, og mrs. De Witt blev kastet fremefter og efter en modstræbende flugt gennem luften placerede sig først på ryggen af hesten og derfra videre ned i en mudderpøl. Hesten var også faldet sammen, mens skriverens ben stod ret op over hans hoved. Han kæmpede for at komme op, men kunne ikke, og brølede på hjælp.

Mrs. De Witt fik samlet sig op og hjalp drengen med at få hesten på benene igen. Så kiltrede hun uden videre omstændigheder kjolen op over knæene og gik fremad med lange skridt. Dette kostume var ikke så flovt for hende, som man måske kunne forvente, og ej heller forargede det gårdmændene, for det var ikke anderledes end den måde, muslingesamlerne gik klædt, når de vadede rundt revler efter deres bytte. Mrs. De Witts fremtoning var dog ikke desto mindre aldeles grotesk. Da hun var faldet i mudderpølen, var hun sunket i lige til knæene, og det så ud som om hun var iført et par velpudsede kravestøvler. Skørtet og den røde jakke gav hende et vist ubestemt militært anstrøg, nærmest som en soldat fra et af højlænder-regimenterne. Men skønt hun nu selv var til fods, ville hun ikke tillade skriveren at gøre det samme. Hun stak til de dinglende ben, når han ville rejse sig, og bad ham ligge stille, for det var mest passende, at han efter sin

funktion denne dag skulle ankomme til vogns og ikke på sine flade fødder.

"Hvis De sætter Dem op på sædet, så dratter De ned som en ært på et trommeskind. Lig De bare stille, hvor De er, og hold Dem i ro, som det passer sig for Deres stilling," sagde mrs. De Witt, idet hun stak efter ham med paraplyen ind over vognsiden.

Det var for resten en besynderlig forsamling. Der var de fire brødre Marriage fra Peldon, som aldrig havde giftet sig. Engang havde den yngste, Herbert, ganske vist gjort sig ægteskabelige overvejelser, men da han luftede emnet, var han blevet overfaldet af såvel sine tre brødre som af deres tre ugifte søstre, der holdt hus for dem, som om han havde foreslået at lægge en tønde krudt i kælderen. Han var blevet skældt ud og belært, og kaldt en frafalden, udsvævende, og fortabt, som kun pønsede på familiens ruin, på at bortødsle hele den kapital, de havde samlet sammen ved års hårdt arbejde, og stifter af splid i et hidtil enigt hus. Og dog var huset vistnok kun enigt i teorien, for brødrene sloges og bandede hinanden over det arbejde, som skulle gøres, og søstrene skændtes konstant om husholdningen.

Så var der Joshua Pudney fra Smith's Hall, som elskede sin flaske og forsømte sin gård, hvor der groede flere tidsler end hvede, og som holdt flere jægere end køer; en fed og munter mand med et rødt ansigt og hvidt hår, som altid gik i ridestøvler. Ved siden af ham kom Nathaniel Pooley, som forenede en virksomhed som prædikant med driften af sin gård. Han var kendt for sin hårde praksis i pengesager og for ikke altid at komme fra en handel med helt rene hænder.

Pudney bandede og Pooley velsignede, men deres arbejdere plejede at sige, at Pudneys forbandelser ikke gjorde nogen skade, mens Pooleys velsignelser snød dem for mangen en skilling. Pudney lod hveden ligge mellem stubbene og lod de fattige komme ind og samle dem op, når de havde lyst. Pooley derimod rev markerne over mindst tre gange og åbnede først derpå sine marker for samlerne, idet han påkaldte Forsynet og nedkaldte dets velsignelse over enken, den faderløse og de fattige, som kom til.

Gårdmand Wise var en stout, glatbarberet mand, altid net klædt og en ivrig snuser. Han var politiker om en hals, og påstod at være Whig, mens alle de øvrige af hans stand var Toryer. Han var en diskussionslysten, påståelig og meget forsigtig mand, som man sagde var ikke så lidt af en gnier.

En handlende på en sort pony – et herligt lille dyr, som ilede afsted i hastigt trav, indhentede dem og satte så farten ned. Det var en kraftig mand iført en slidt og bulet hat og en luvslidt frakke; han var ret munter og gik for at være en god kender af kvæg.

Denne dags begivenheder var måske ikke ganske i overensstemmelse med gældende engelsk lov, men engelsk lov var, ligesom Bibelens forskrifter, noget, der var lavet for andre mennesker. I marsken i Essex ulejligede folk sig ikke med at tænke meget over det lovlige i deres handlinger; de tog i stedet loven i deres egne hænder. Når loven passede dem, så udnyttede de den; gjorde den ikke, så klarede de sig uden. Men med eller uden loven, så fik de, hvad de ville have. Det var alt for besværligt og dyrt at skulle skaffe en sagfører og en dommer for indkræve en eller anden lille gæld, og det var derfor almindelig

skik og brug at få ordnet sagerne hurtigt og billigt ved hjælpe af sognets degn eller skriver, der optrådte som auktionarius, og skyldneres bo blev bortauktioneret af ham til en tilfældig forsamling af købere, som havde tid og lyst den dag. Auktionarius fulgte for så vidt loven, som han ikke jobbede priserne *op*, men *ned*; han startede budgivningen med en eller anden absurd høj vurdering frem for en alt for lav.

Da vognen med dens indhold og dens følge nåede frem til Ray, blev hesten blev spændt fra, og vognen blev anbragt op ad en høstak, som man jog vognstængerne så dybt ind i som muligt, så den kunne holde sig lige og fungere som podie for auktionarius.

"Først går vi ind og optager en fortegnelse over inventaret," sagde skriveren; "vi skal have femogtyve pund til at dække gælden og tyve skilling til mine omkostninger. Hvad findes der at sælge?"

"Vent nu et øjeblik, skriver," sagde kvæghandleren, "du går lidt for hurtigt frem. Den gamle kone må jo først fremsætte sit krav."

"Det skal jeg snart få gjort, mr. Mellonie," svarede mrs. De Witt; "De behøver ikke at belære én, som kunne være Deres bedstemoder, om hvad hun skal og ikke skal." Hun kastede et blik ud over de omtrent tyve personer, som var forsamlede. "Kom med mig. Nej – stop! der kommer endnu flere. Ah, det er Elijah Rebow med sine folk; han vil vel se, at alt går rigtigt for sig. Er du kommet ad søvejen, Elijah? Vi skal ikke sælge nogen af dine sager; det behøver du ikke at være bange for."

Hun lagde paraplyen over skulderen som en anden åre, og gik op til huset. I døren stod mrs. Sharland, bleg og skælvende.

"Har I mine penge?" spurgte mrs. De Witt.

"Ak, frue," udbrød den ulykkelige enke, "hav dog medlidenhed og tålmodighed. Mehalah er netop gået ud for at finde dem."

"Så-h, gået ud for at finde dem?" gentog mrs. De Witt. "Hvor i alverden regner hun med at de kan findes?"

"Hun er gået til pastor Tyll for at låne dem."

"Så vil hun ikke få dem," mente en af mændene. "Man kan ikke klippe håret af en skaldet."

"Lad mig komme ind i huset," sagde mrs. De Witt. "Vi vil se, hvad du har. Der har vi et ur. Bær det ud og stil det under træet ved siden af kærren. Et par pund er det vel værd. Og tag også stolen der."

"Det er min stol. Når feberen kommer over mig, må jeg sidde i den."

"Tag stolen," gentog mrs. De Witt, og Rebows folk bar den ud. "Dér er nogle gode tallerkener. Er det et fuldstændigt sæt?"

"Der er kun seks."

"Det er bedre end ingen. Ud med dem. Hvad har du i hjørneskabet?"

"Kun nogle småting."

"Vi kan sælge skabet og tallerkenrækken. Det må vi huske. Se nøje på det," sagde hun til skriveren, "pas på, du ikke glemmer at få dem med. Så går vi videre til soveværelset – eller måske først til stalden?"

"Lad sovekammeret være," sagde Mellonie; "De kan da ikke sælge sengen under den stakkels kone."

"Det kan jeg skam, hvis det andet ikke rækker til at betale med," svarede mrs. De Witt. "Jeg har selv ofte nok sovet på det bare gulv."

"Å dog, å dog!" stønnede enken Sharland; "bare Mehalah var kommet tilbage; måske har hun pengene."

"Det har det små udsigter med," sagde Rebow. "I er nu håbløst ruinerede. Hvad vil I nu tage jer til, du og den tøs, Glory? Det gad jeg gerne vide."

"Jeg håber endnu, at hun skal kunne skaffe pengene," gentog enken.

Elijah vendte hende ryggen med en hånlig grimasse.

"Nu ud med jer alle sammen," råbte mrs. De Witt. "Auktionen skal begynde."

Mændene – for der var ingen kvinder til stede ud over mrs. De Witt – forlod hurtigt huset og gik til staldene.

Der var ingen hest, og kun én ko. Fårene var ude i saltmarskerne. Der var heller ingen vogn og ingen markredskaber at tale om. Den lille gård drev kun fåreavl, og der var ikke den mindste stump opdyrket mark knyttet til den.

Nu klatrede skriveren op på vognen.

"Holdt, holdt! for Himlens skyld!" gispede Mehalah, som nu kom løbende til. "Hvad er dette? Hvorfor er vi ikke blevet advaret?"

"Å ja! advare jer, så I kunne skaffe sagerne af vejen," knurrede mrs. De Witt. "Jeg fortalte jer jo, hvad jeg havde i sinde, og det var virkelig ganske smukt af mig."

Mehalah styrtede forbi hende ind i huset.

"Sig mig det, sig mig det!" råbte moderen ophidset, "har du pengene?"

"Nej. Præsten kunne ingen give mig."

"Hør! auktionen er begyndt. Hvad råber de op nu?"

"Uret, moder. Å, det er forfærdeligt."

"De vil også sælge koen," sagde enken.

"Det vil de helt sikkert."

"Så! Nu kan høre, tallerkenrækken bliver råbt op. Hvem har købt uret?"

"Å, skidt med det, det betyder intet. Vi er ruinerede."

"Å, du godeste, du godeste," stønnede mrs. Sharland, "at det skulle komme så vidt! Men jeg tror, jeg bliver nødt til – ja, jeg bliver virkelig nødt til det. Løb, Mehalah, løb hurtigt op og tag bæltet af min grønne kjole. Hurtigt, bring det til mig."

Pigen adlød hurtigt. Den gamle kvinde tog en kniv og skar med skælvende hænder foeret op flere steder. Skinnende sovereigns viste sig.

"Her er tyve," sagde hun med et suk, "og af dem, George lånte os, har vi endnu syv til overs. Giv de elendige deres penge."

"Moder, moder!" udbrød Mehalah. "Hvordan har kunne du så låne? Hvordan kunne du sende mig –"

"Det er ligegyldigt, jeg ville ikke bruge min lille beholdning, før alle andre muligheder var udtømt. Løb ud og betal dem pengene."

Mehalah fo'r ud af døren.

Skriveren var netop ved at sælge koen.

"Femogtyve pund! Hvad? Ingen byder? Kun femogtyve pund, det er jo den rene spotpris, og ingen bud! Nu har jeg da aldrig, og for sådan et smukt kreatur! Nå, lad os så sige treogtyve –"

"Stop!" råbte Mehalah. "Her er mrs. De Witts penge, femogtyve pund."

"Fordømt!" brølede Elijah, "hvor fik du dem fra?"

"Det er vores spareskillinger," svarede Mehalah og vendte ham ryggen.

12. En forgyldt balkon

Mehalah var såret og vred over moderens opførsel. Hun mente, at hun ikke var blevet behandlet anstændigt af hende. Dengang tabet, antagelig ved Abrahams Dowsings skødesløshed, var blevet opdaget, havde mrs. Sharland end ikke antydet, at hun havde en privat beholdning, og havde ladet De Witt låne sig de penge, hun skulle bruge til afgiften. Glory fandt denne opførsel uærlig. Det skurrede i hvert fald mod hendes opfattelse af, hvad der var ærligt. De havde sagte, at de var fuldstændig ude af stand til at betale afgiften, og havde modtaget femogtyve pund af den unge fisker. Og igen, da mrs. De Witt forlangte gælden tilbagebetalt, havde Mehalah måttet nedværdige sig til at bede mr. Pettican om hjælp, og var blevet jaget bort af Admonition. Så havde hun yderligere været drevet til at forsøge at låne pengene hos kapellanen; ganske vist havde hun ikke direkte bedt ham om pengene, men det var kun fordi han var veget uden om – bevidst eller ubevidst, det var hun ikke klar over – og aldrig havde ladet hende komme til sagen. Hun var gået til ham i den hensigt at tigge, og alene hans opførsel og den tilfældige opdagelse af, at auktionen allerede var i fuld gang, havde forhindret hende i at underkaste sig den skam, det var at bede og blive afvist.

Hun kunne ikke lide at anklage sin moder for at have opført sig uærligt, for hun følte instinktivt, at hendes moders opfattelse af sagen og hendes egen ikke var så ganske ens. Hun rynkede panden og et uhyggeligt glimt flakkede i hendes blik. Hun mente, at den behandling, hun havde været udsat for,

havde været unødvendig. Den ville kun have kunnet retfærdiggøres, hvis de vitterligt havde været i yderste nød, og det havde aldrig været tilfældet. Hendes moder ville heller ofre sin datters selvrespekt end skille sig af med sin lille skat.

"Charles sagde, at han havde penge i banken, ikke sandt?" spurgte mrs. Sharland.

"Jo."

"At tænke sig! Min fætter har penge i banken og kan udskrive checks, og man kan ombytte en check med Charles Petticans underskrift til rede penge! Det er da nok noget at være stolt af, Mehalah."

"Er det, moder?"

"Og du siger, at han har et smukt hus med en veranda og en virkelig, forgyldt altan. At tænke sig! Og Charles er min fætter, din egen moders fætter. Det giver noget at tænke over. Jeg tror nok, jeg kunne dø lykkelig, hvis jeg blot en dag fik lov at se denne forgyldte – for du sagde jo, den var forgyldt – balkon. Charles Pettican har en balkon. Hvad bliver mon det næste? En virkelig, forgyldt balkon, med to galionsfigurer – det var da en original idé! Fortalte du mig ikke også, at der var en sofa i hans dagligstue; og du nævnte vist også, at servantebordet havde lyserødt omhæng? At tænke sig! Jeg kunne have været mrs. Charles Pettican, hvad alt var gået, som det skulle, og så kunne jeg have haft en balkon udenfor mit vindue. Jeg er glad for, at du gik derhen, det var jo ligesom dronningen af Saba, der besøgte kong Salomon og så al hans pragt, og nu er du kommet her tilbage og har opfyldt mig med din storslåede beretning."

Mehalah lod sin moder snakke løs uden at lægge mærke til noget af, hvad hun sagde. Mrs. Sharland var steget nogle grader

i sin egen agtelse, efter at hun havde fået at vide, hvor velaflagt hendes slægtning var, i hvert fald hvad penge angik. Det smittede ligesom lidt af på hende, når hun tænkte på, at hvis skæbnen havde villet det, kunne hun have haft del i al denne glans, i stedet for at være fattig og ensom ude på den øde Ray. Mrs. Sharland holdte meget af at slå en sladder af, men fik næsten aldrig muligheden for at tale med nogen, som var af samme disposition. Havde hun giftet sig med mr. Charles Pettican, ville hun selv have være sladderens midtpunkt. Det strammede hende voldsomt op at tænke på, at hvis sagerne havde taget en anden drejning, så kunne det netop have været hendes stilling i Wyvenhoe.

"Jeg tror ikke, mrs. De Witt havde nogen anelse om, hvor rige og ansete mine slægtninge er, dengang hun kom her for at forlange sine femogtyve pund. Jeg tør sværge på, at hun ikke har en fætter med en balkon og en sofa. Jeg tror ikke, vi vil blive besværede mere nu, når det er kendt, at min fætter kan skrive checks, og at navnet Charles Pettican er kendt og anset i banken."

"Du glemmer, at vi ikke fik, og heller ikke vil få, nogen hjælp fra ham."

"Jeg glemmer aldeles ikke noget, Mehalah. Jeg husker meget godt, hvor elskværdigt han omtalte mig – hans Liddy Vince, hans smukke kusine. Jeg skal aldrig glemme, hvor beredvillig han var til at låne os pengene. Tyve pund! Havde du bedt ham om halvtreds pund, ville han have været lige så villig til at give dig dem. Han skulle jo netop til at bryde sin pengekasse op, fordi han ikke havde nøglen hos sig, og ville jo have givet mig de penge, jeg skulle bruge, hvis der ikke var kommet et menneske

imellem, et menneske, som slet ikke er i slægt med mig. Det er, hvad der kommer af at lade beregnende fruentimmer komme imellem nære slægtninge. Charles Pettican er min fætter og han skammer sig ikke ved at anerkende det. Hvorfor skulle han også det? Jeg har altid holdt mig respektabel og det har jeg tænkt mig at fortsætte med."

"Moder," sagde Mehalah, idet hun afbrød denne skylregn af forfængeligt sludder, "du skulle ikke have lånt de penge af George De Witt. Det var begyndelsen til hele elendigheden."

"Begyndelsen til hvilken elendighed?"

"Begyndelsen til vore besværligheder."

"Nej, det var det ikke; Abrahams skødesløshed var begyndelsen."

"Men jeg gentager det, moder, det var forkert af dig, at ikke kom frem med dine skjulte penge i stedet for at låne af andre."

"Jeg lånte ikke noget. Jeg bad aldrig George De Witt om penge; han tilbød selv at give os dem."

"Det er jo sandt nok; men så skulle du straks have afvist hans tilbud, og sagt til ham, at det ikke var nødvendigt, at vi skulle være i gæld til ham, fordi du selv havde lagt tilstrækkeligt til side."

"Det er alt sammen godt nok, Mehalah; men når man giver mig et højmodigt tilbud, hvorfor skulle jeg da ikke modtage det? Mener du måske, at man i dag ikke skal malke koen, fordi der er lidt mælk tilbage fra i går? Jeg var glad over at finde en udvej til ikke at røre mine sparepenge. Desuden har jeg altid tænkt mig, at George ville tage dig til hustru."

"Det tænkte jeg også," sagde Mehalah sagte, og hendes ansigt fik atter det tidligere bedrøvede og udtryksløse udtryk; hun

forsvandt i en drøm, men kom snart til sig selv og sagde: "Men da mrs. De Witt ville have sine penge, hvorfor gav du hende dem så ikke straks og befriede os for hendes fornærmelser og insinuationer?"

"Jeg ville ikke skilles fra mine penge. Og det hele er jo endt på bedste vis. Havde jeg gjort, som du sagde, så havde vi ikke fået opfrisket et gammelt bekendtskab og opnået Charles Petticans værdifulde understøttelse."

"Han har ikke understøttet os."

"Han har gjort, hvad han kunne, og han ville have givet os pengene, hvis ikke ubehagelige omstændigheder havde stillet sig i vejen. Han var på nippet til at give os de tyve pund. Det er da noget at være stolt af – at blive understøttet af en mand, hvis navn er agtet i banken – endda banken i Colchester."

"Men moder, du har gjort mig usigeligt ondt!"

"Gjort dig ondt?" udbrød mrs. Sharland. "Hvordan kunne jeg gøre det?"

Hun spærrede øjnene op på vid gab. Mehalah så på hende. De havde så vidt forskellige sind, at pigen indså, at det var til ingen nytte at forklare moderen, hvad hun var såret over; hendes følelser kom af noget, som hendes moder ikke ejede. Det er spildt ulejlighed at tale om rødt til en mand, som er blind.

"Jeg gjorde det alt sammen for din skyld," sagde mrs. Sharland bebrejdende. "Jeg har kun haft dig for øje hele tiden, Mehalah, fra først til sidst."

"Kun haft mig for øje?" gentog Glory forbløffet.

"Ja, naturligvis. Jeg syede guldstykkerne ind, hvert kvartal ét, – lige siden din fødsel, indtil jeg ikke længere havde noget, jeg kunne lægge til side. Jeg lagde dem til side til dig. Jeg tænkte, at

når jeg var død og begravet, så ville du have denne lille sum til at begynde noget med, og for at du ikke skulle sige, at din moder døde uden at efterlade dig noget. Intet i verden skulle have formået mig til at røre pengene, for det var dine penge, Mehalah – intet, uden den alleryderste nød, og du må vel også indrømme, at i dag var den yderste nød os inde på livet. Det ville have været det værste, der kunne have hændt dig, hvis pengene ikke var blevet betalt, for du ville være sunket til bunds."

"Moder!" råbte Mehalah, dybt bevæget og rørt, "du har gjort alt dette for *mig*? Du sørgede derved for *mig – for mig!*"

Tanken om at hendes moder havde gjort noget for hende, kun tænkt på hende og ikke på sig selv, havde tænkt på hendes fremtid, kom Mehalah så aldeles uventet og overraskende, at hun ikke straks kunne fatte det. Så længe hun kunne erindre, havde hun arbejdet for sin moder, sørget for hende og ofret sig for hende, uden at vente noget til gengæld af hende; hun havde betragtet det som selvfølgeligt, at hun kun levede for moderen, at alt hendes arbejde gik ud på at hjælpe hende, uden at denne behøvede at anerkende det.

Og nu var hun revet ud af den forestilling; at moderen virkelig tænkt og handlet for hende overvældede hende næsten. Hun havde ikke grædt, når hun tænkte på, at George De Witt var tabt for hende; men nu sank hun ned i en stol, skjulte ansigtet i sine hænder og brød ud i en voldsom hulken.

Mrs. Sharland så på hende med et forundret udtryk. Hun havde aldrig forstået Mehalah, og hun var også ladet i mørke over, hvad der passerede i hende bryst i dette øjeblik. Hun lænede sig tilbage i sin stol og lod sine tanker atter vandre

tilbage til Charles Petticans forgyldte altan og det lyserøde omhæng på servanten.

Da Mehalah efterhånden havde genvundet sin fatning, gik hun hen til moderen og kyssede hende lidenskabeligt på panden.

"Kære moder," sagde hun med brudt stemme, "aldrig, aldrig skal jeg forlade dig. Hvad der så end kan ske, så vil vi stadig blive sammen."

Så rettede hun sig op og stod igen med rank holdning, kold og utilgængelig i sit væsen som før.

"Jeg må se efter fårene på saltmarsken," sagde hun. "Abrahams hoved er endnu forstyrret efter alt det, der er sket her i dag, og han sidder nu i *Rosen* og drikker og sladrer. Det er fuldmåne, og vi får højvande."

I næste øjeblik var mrs. Sharland alene.

Hun sukkede. "På den pige kan ingen blive klog; jeg forstår hende slet ikke," mumlede hun.

"Men jeg gør," svarede Elijah Rebow henne fra døren. "Jeg har et ord at tale med dig, gamle."

"Jeg troede, du var gået, Elijah, dat auktionen sluttede."

"Nej, jeg gik ikke sammen med de andre. Jeg ventede blot lidt afsides, til der blev en lejlighed til at komme til at tale alene med dig. Jeg kan ikke tale med Glory i nærheden; hun bliver altid straks så heftig."

"Kom ind, master Rebow, og sæt dig. Mehalah er gået ud for at se efter fårene og vil ikke være tilbage før om en times tid."

"Som sagt, jeg har et ord at tale med dig. Sig mig, hvor har Glory været? Jeg så hende tidligere i dag i søndagsklæderne på vej i retning af Fingringhoe. Hvad havde hun der at bestille?"

Mrs. Sharland rettede sig stolt i vejret. "Jeg har en fætter, som bor i Wyvenhoe, og vi udveksler nu og da høfligheder med hinanden. Jeg kan ikke gå til ham, og han kan ikke komme til mig, og så må Mehalah være vores budbringer."

"Men hvorfor?"

"Min fætter, mr. Charles Pettican – formodentlig har du hørt det navn, for det er et navn, som banken holder i ære" – her holdt hun inde, og spidsede munden.

"Fortsæt endelig. Jeg har hørt tale om ham, en gammel skibstømrer."

"Han erhvervede sig i hvert fald sin formue ved skibsbygning," svarede mrs. Sharland. "Han har lagt en god slump til side og er en højmodig mand, hvad penge angår – i det mindste overfor sine nære slægtninge."

"Ad Hekkenfeldt til med ham," snerrede Elijah; "gav han jer måske pengene?"

"Jeg sendte Mehalah til ham for at bede ham om at låne mig den ubetydelighed, da vi for øjeblikket manglede penge," svarede mrs. Sharland i en afmålt tone.

"Hvad – hun – Glory – hun har altså nedladt sig til at tigge en gammel skibstømrer om penge?" udbrød Rebow, idet vreden forvrængede hans træk.

"Hun gjorde det kun højst ugerne," sagde enken; "men jeg bad hende om at stikke sine forbehold i lommen og gøre, som jeg sagde. Du må dog indse, master Rebow, at det ikke var som at gå til en fremmed for at låne penge. Charles er min fætter, min nærmeste endnu levende slægtning, og en dag, måske, hvem ved" – og hun blinkede med øjnene, nikkede og blæste sig op ved tanken. "Han er en gammel mand, meget ældre end jeg. Jeg

er næsten en ung pige i sammenligning med ham, og han er desuden halvt lam."

"Han gav pengene uden betænkning og uden at gøre vanskeligheder?" spurgte Elijah, ildrød i hovedet.

"Han var meget villig, endog ivrig, kunne jeg gerne sige, for at hjælpe. Ser du, master Rebow, han er rig og har ingen andre slægtninge. Han er en mand med et hus med en forgyldt altan og en virkelig sofa i sin dagligstue. Han har sit navn på en messingplade på døren, som er meget respektabel at se til, og hans underskrift gælder for meget i banken i Colchester."

"Nå! Så I smisker rigtigt for ham, hvad?" brummede Elijah.

"Han har veritable oliemalerier på sine vægge, og også nogle akvareller og et par broderier, men dem vil jeg nu ikke regne med; men ægte oliemalerier, det giver noget at tænke på. Ingen mand giver penge ud på oliemalerier, hvis han ikke har penge i banken."

Mrs. Sharland var aldeles henrykt over at kunne paradere med sin genfundne fætter overfor andre end sin datter.

"Han har gardiner omkring sin seng – dét er luksus!" sagde enken, "det er nemlig en himmelseng. Og hvad angår hans servantebord, så er den klædt i et bedre skørt end noget, jeg ejer, lyserød calico, som ser ud som silke, og med et lag tyll yderst, ligesom en fin dame til et bal. Min fætter er ikke af den slags, som roligt ville se på, at hans Liddy – ja, han kalder mig sin smukke kusine Liddy – før jeg blev gift, hed jeg Vince, men i stedet for Sharland kunne det lige så godt være blevet Pettican, hvis ellers alt var gået, som det skulle. Men som jeg var ved at sige, så er min fætter Charles ikke en mand, som roligt ville se

til, mens hans slægtninge bliver trådt i smudset af sådan en som mrs. De Witt."

"Du mener altså, at han vil hjælpe jer igen, hvis I ikke næste gang kan betale mig afgiften?"

"Såfremt der til den tid skulle være ebbe i min kasse, master Rebow, så ville jeg ikke betænke mig et øjeblik på atter at sende Mehalah til ham. Charles er et menneske med et varmt, højmodigt hjerte, og det er rørende, hvorledes han hænger ved sit eget kød og blod. Han er blevet meget glad for Mehalah. Han kalder hende sin niece og vil, at hun skal betragte ham som sin onkel; men du ved jo nok, at så nært er slægtskabsforholdet jo ikke. Han var søn af min moders eneste broder, så vi er altså virkelige søskendebørn, men han kan vistnok kun være en slags grandfætter eller noget til Mehalah."

"Forbandet være jeres slægtskab!" afbrød Rebow hende vredt. "Hvor meget kan I regne med hans understøttelse?"

"Så meget vi behøver," svarede enken, alt for opløftet til at lægge en dæmper på sine overdrivelser.

"Hvorledes står det sig med Mehalah? Er hun blevet mere villig til at tænke på mig?"

Mrs. Sharland rystede på hovedet.

"Hun elsker mig ikke?" vedblev Elijah med en bitter latter.

"Det er jeg bange for, at hun ikke gør, Elijah."

"Hun vil altså ikke være indstillet på at bo på Red Hall?"

Mrs. Sharland sukkede.

"Eller tåle mig i sin nærhed den hele dag?"

"Nej, Elijah."

"Nej, det vil hun ikke," sagde han med en krampagtig latter; "det vil hun ikke, før hun er nødt til det. Hun vil ikke leve med

mig, før jeg tvinger hende. Til Helvede med denne fætter! Han er mig i vejen. Jeg vil aflægge ham et besøg. Der kommer Mehalah tilbage. Jeg må bort."

"Min fætter er en mand af megen anseelse," råbte mrs. Sharland; "han er ikke vant til at blive forbandet. Mænd med navne, som banken holder i ærer og som har forgyldte balkoner på deres hus, de fortjener det heller ikke."

13. Flaget går til tops

En måned efter den afbrudte auktion viste Elijah Rebow sig foran mr. Petticans husdør i Wyvenhoe. Mågen skreg op og fo'r omkring og snappede i hans fødder. Han slog hårdt med sin stok på døren, men støjen indenfor var for høj til at nogen lagde mærke til eller besvarede hans banken.

Så blev han da tålmodigt stående udenfor, med et sarkastisk smil om læberne, og underholdt sig imidlertid med at drille mågen.

Pludselig fløj døren op, og en ung kvinde med et flot udseende stormede ud – kirsebærrøde bånd flagrede fra hendes hat, og kirsebærrøde var også hendes kinder.

"Alt i orden, Monie?" spurgte en stemme fra balkonen, og da Elijah så op, opdagede han en ung mand iført en blå matrosjakke og stråhat, som med en pibe i munden lænede sig ud over balustraden mellem de to galionsfigurer.

"Han har endelig engang lært, hvor han hører hjemme," svarede Admonition, "men jeg har aldrig oplevet ham så modig før. – Kom nu, Timothy." Den unge mand forsvandt og kom straks efter ud af gadedøren. I samme øjeblik kom et lille indskrumpent ansigt til syne i vinduet, tilsyneladende med en klump kit i midten, som dog nok snarere var en næse, som blev trykket flad mod glasset. To små, knyttede næver blev rystet voldsomt i luften, og en skinger stemme udslyngede forbandelser og truede med en frygtelig hævn, hvilket dog fuldstændig blev ignoreret af Admonition og Timothy, som et øjeblik stirrede på Elijah, og derpå forsvandt ned ad den

gruslagte havesti uden at ulejlige sig med at spørge om hans ærinde.

Døren var blevet stående åben, og Elijah gik ind, idet han dog blev stående på dørtærsklen og så efter parret, som drejede ud af havelågen og tog vejen ad Colchester til, leende og snakkende. Admonition slog muntert med hoved i retning af ansigtet bag ruden, og tog så sømanden under armen.

Der var sket en forunderlig omdannelse af mrs. Pettican ydre såvel som hendes opførsel, efter at hun var blevet gift.

Hun havde været en ærbar lille skikkelse med smeltende blå øjne og tykt brunt hår, som faldt blødt ned til hver side af panden – en beskeden lille pande med uskyldigheden skrevet tværs over – og de enklest små krøller ned ad de runde kinder. Hun gik kun klædt i sort til erindring om sin aldrig forglemte moder, og med en net lille kappe og et forklæde. Hvis hun en enkelt gang tillod sig lidt farve, var det kun form af en blomst ved barmen. Stakkels Charles Pettican! Hvor tit havde det ikke været ham, som havde givet hende den blomst!

"Jeg kan ikke plukke en selv, Admonition," havde han sagt, "gå du selv ud i haven og pluk en rose."

"Men *du* må give mig den," havde hun ved disse lejligheder uvægerligt svaret, idet hun sendte ham et sky blik, som hun straks atter sænkede.

Og naturligvis havde mr. Pettican givet hende blomsten med en kompliment og en hentydning til hendes kinder, som altid var rødmet beskedent.

Nu foretrak Admonition lyse farver – kirsebærrød var hendes foretrukne. Hun, som før i tiden havde klædt sig mere beskedent, end hendes stilling egentlig krævede, gjorde nu det

modsatte; i dag dansede hun ned gennem Wyvenhoe iført en bredbræmmet stråhat med højrøde bånd og foer i samme farve, en hvid kjole med påsyede nelliker og et rødt sjal over de skuldre, hun aldrig dækkede til hjemme i huset. Der kunne ikke være tvivl om, at Admonition så særdeles godt ud i dette antræk, endog bedre end i det sorte.

Hendes hår var nu redt i frynser ned i panden, og hun havde en mængde krøller i nakken, som blev holdt sammen af et rødt bånd. De blide øjne var nu bemærkelsesværdigt hårde, når hun rettede dem på sin mand, og beholdt kun deres fløjl til Timothy. Kinden rødmede ikke mere over noget som helst, men flammede højt, når hun mødt modstand.

"Jeg giftede mig med én kvinde og fik en anden," sagde Charles Pettican til sig selv flere gange daglig. "Jeg forstår det slet ikke. Ægteskabet er tilsyneladende for en kvinde som et varmt bad for en baby; det bringer det værste frem i dem begge. Unge piger ligner hinanden som gibs og hvedemel, og det først når man begynder at forarbejde dem, man mærker forskellen. Nogle bliver til brød, andre til sten."

Da Elijah Rebow kom ind i den lille dagligstue, fandt han mr. Pettican halvkvalt af ophidselse; han trak heftigt i halsdugen for at skaffe sig luft, og han var rødlilla i ansigtet. Nogle øjeblikke så han ikke den besøgende, men fortsatte med skiftevis at knytte næverne mod vinduet og trække i sin halsdug.

Da han ikke var i stand til at vende sig om, var den ulykkelige næsten ved at kvæle sig selv i forsøget på at skaffe sig af med halsdugen. Dette forøgede hans vrede, og skreg og gurglede krampagtigt.

"De får Dem ligestraks kvalt," bemærkede Elijah tørt, trådte hen til ham og løste halsdugen.

Udmattet lænede krøblingen sig tilbage og snappede efter vejret. Han kom sig snart så meget, at han kunne strække hovedet frem mod Rebow og spørge ham om, hvad han ville, og hvem han var.

Elijah sagde ham sit navn, men Charles Pettican hørte ikke efter, for hans tanker var allerede optaget af andre ting.

"Kom her hen," sagde han, "her hen ved siden af mig. Kan De se dem?"

"Se hvad?" spurgte Elijah i en grov tone, hvorefter Pettican greb ham i armen, trak ham ned til sig og pegede ud igennem vinduet.

"Der er de. Er det ikke til at ærgre sig gul og grøn over?"

"Mener De Deres datter og hendes kæreste?"

"Datter!" gentog krøblingen. "Datter! Jeg ville ønske, hun kun var det. Nej, hun er min kone. Men jeg mener ikke hende."

"Hvad da?"

"Mine krykker, selvfølgelig! Kan De ikke se dem?"

"Nej," svarede Elijah, idet han så sig rundt i værelset.

"De er her heller ikke," sagde Pettican. "Admonition gik løs på mig, fordi jeg ikke ville give hende nok en anvisning på banken, og så tog hun krykkerne fra mig for at holde mig fanget, indtil jeg gjorde, hvad hun ville have. Der er de. De hænger oppe i mastetoppen. Hun fik denne fætter til at hejse dem op. Hun ved, at jeg ikke selv kan få dem ned igen, at jeg må sidde stille her, til nogen henter dem til mig. De skulle have hørt dem le, hun og hendes fætter, som hun kalder ham, da krykkerne gik til vejrs. Å, hvor de morede sig, og fnisede og gjorde løjer ad mig,

som jeg sad hjælpeløs her og trykkede næsen mod vinduet og så mine krykker gå til vejrs. De kunne lige så godt have berøvet mig mine ben – ja, dette her er oven i købet værre, for mine bene er ubrugelige, og det er krykkerne ikke. Vil De nok få dem ned til mig?"

Elijah indvilligede med en dæmpet kluklatter over den ulykkelige skibsbyggers kvaler. Han fik hurtigt krykkerne hejset ned og gav dem til Pettican.

"At gøre mig til spot for hele byen!" brummede Pettican. "Udstille min ulykke for hele verden! Og det er min egen kone, som gør det. Hun forsøgte først at få sin dyrebare fætter Timothy til det. Han skammede sig i begyndelsen ved det; men hun forførte ham ved sin latter og sit smiskeri, akkurat som Eva forledte Adam til at spise af Kundskabens Træ. Hun har også jaget min tjener bort, og her sidder jeg nu alene og hjælpeløs i mit hus hele dagen, mens hun morer sig med sin galan på markedet i Colchester. *Fætter* – ha! Det er en net fætter! Hvad siger De til det, mr. – jeg ved ikke, hvad De hedder?"

"Elijah Rebow, fra Red Hall."

"Hvad siger De til det, master Rebow? Denne fætter har nu allerede været her på besøg i en måned, en hel stiv kalendermåned. Han har fået husets bedste værelse, og hun giver selskaber for ham i et væk; alle mine østers har de ædt op, og alt mit gammeløl har de drukket, og knækket halsen på halvdelen af mine whiskyflasker i kælderen, og mine Havannacigarer er gået op i røg. Jeg havde nogle kasser, for jeg holder af en god cigar i ny og næ. De er dyre. Men hvad gør så min kone, tror De? Hun konfiskerer alle mine kasser, og forærer sin galan en havanneser både to og tre gange om dagen, hvis

han har lyst; jeg har ikke haft en cigar mellem mine læber siden han kom indenfor døren. Og den sending skotsk whisky, jeg fik sendt ned fra Dundee er fuldstændig forsvundet. Før jeg giftede mig med hende, ville Admonition ikke røre andet end vand, i det højeste kun en kop te, hvor vandet næppe havde rørt ved bladene, og nu fylder hun sig med øl og rom og whisky! Et sandt under er det, at hun ikke også ryger."

Så tog krøblingen sine genfundne krykker under armen, rejste sig møjsommeligt fra sin stol og slæbte sig et halvt dusin gange rundt i stuen. Endelig vendte han tilbage og kastede sig ned på stolen, ganske åndeløs og varm.

"Læg mine bene op for mig," bad han Elijah. "Se så," sagde han så, "nu har jeg forvundet min ærgrelse lidt. Gå nu ud i forstuen og se efter i kisten under trappen, der finder De et engelsk flag. Hejs det op i toppen af masten derude. Nu er alt mig lige fedt, jeg byder hende trods! Når den pige, som for nylig besøgte mig – jeg har glemt hendes navn – ser flaget vaje, vil hun komme og hjælpe mig. Hvis Admonition har fætre, så har jeg kusiner, og mine er ægte, hvad jeg tvivler meget stærkt på også er tilfældet med Admonitions. Hvis den pige –"

"Hvilken pige?" spurgte Rebow i en dyster tone, idet han lagde armene over kors over brystet og skulede til Charles Pettican.

"Jeg kan ikke huske hendes navn, men jeg har noteret det op. Her har jeg det i min notesbog – ah! Mehalah Sharland. Hun er min kusine, hendes moder er min kusine. Hør nu engang, mester, hvad jeg agter at gøre. Men før jeg siger et ord mere, må De gøre mig den tjeneste at gå op i mit bedste værelse – det blå værelse – og kaste den fyrs sager ud igennem vinduet; mågen

kan så få sig den fornøjelse at rive og hakke dem i stykker. Skade, at fyren har sin bedste jakke på i dag, ellers skulle dyret nok vide at give den med både næb og kløer; men han kan få lov maltraktere alt det andet; og det vil han også."

"Glory –" begyndte Elijah.

"Ja, De har ret," afbrød Pettican ham. "Det vil blive en sand fornøjelse at kaste fætter Timothy ud af huset, og når flaget vajer, vil min kusine – hvad var det nu, hun hed – Mehalah står der, ja, – komme herhen og bringe sin moder med, og når mester Timothy vender tilbage fra markedet – de vil i dag fornøje med en del ture i karussellen, jeg har hørt dem lægge planer for dagen – skal mine slægtninge være installeret her i huset, og fætter Timothy må lade sig nøje med altanen eller krydse et andet sted hen."

"Glory – eller Mehalah, som De kalder hende –"

"Ikke et ord mere vil jeg høre, før De har kastet mig den fyrs klæder overbord. Han har nok også en kuffert deroppe, smid den samme vej, og lad min måge få fornøjelsen af at undersøge dens indhold også."

Der var ikke andet for Elijah at gøre end at adlyde, hvis han skulle komme til at tale om det, der var grunden til hans besøg. Den gamle mand befandt sig i en så ophidset stemning, at han ikke var i stand til at samle sig om noget, før hans ønsker var tilgodeset. Rebow gik altså ovenpå og tømte værelset for ethvert spor af dets beboer. Der faldt en lind regn af støvler, klæder, børster og piber ned i haven, og Pettican gned sig i hænderne og klukkede som en høne af bare fornøjelse.

Rebow vendte tilbage til stuen, og den gamle skibsbygger overvældede ham med taksigelser. "Og nu," sagde han, "skal De

sende flaget til tops. Det har De endnu ikke fået gjort. Og så skal De have en lille én. Jeg har ikke så mange flasker whisky tilbage, men et par stykker er der dog, som ikke er låst inde, for Admonition regnede med, at hun havde mig på plads, når mine krykker hang oppe i masten. Gå nu og lad flaget vaje muntert i vinden ligesom i min lykkes og friheds dage."

Dette blev også udført, og da vinden foldede Englands stolte flag ud, svingede han med armene og råbte højt af glæde.

"Sådan skal det være! I mange måneder har jeg ikke set mit flag vaje, ikke siden den dag, da jeg blev gift. Nu vil pigen – hvad hed hun nu – Mehalah – Mehalah, var det, ja – se det og komme mig til hjælp. Kender De hende?"

"Hvem? Glory?"

"Nej, det hedder hun ikke. Hun hedder – hedder – ah – Mehalah!"

"Vi kalder hende Glory. Det er den samme pige. Jeg kender hende godt," lo han, og hans øjne lynede og han bed tænderne sammen. Charles Pettican så på ham og tænkte, at han aldrig havde set et mere uhyggeligt ansigt. Han blev bange og spurgte hurtigt:

"Hvem er De?"

"Jeg er Elijah Rebow fra Red Hall."

"Jeg kender hverken navnet eller stedet."

"Min ejendom ligger i Salcott og Virley. Mit navn må sikkert være Dem bekendt."

"Å ja, måske kender jeg det. Min hukommelse er ikke længere, hvad den var engang, for min kone ærgrer og plager mig så frygteligt, at jeg ikke kan holde tankerne samlet. Jeg tror, jeg har hørt om Dem, men jeg har aldrig truffet Dem."

"Jeg er Glorys godsherre, eller Mehalahs, som De kalder hende. Ray – sådan hedder deres gård – tilhører mig med marskland og saltmarsk og alt hvad derpå står. Jeg har købt det for otte hundrede pund. Glory og hendes moder tilhører mig."

"Jeg forstår Dem ikke."

"Jeg har købt landet og gården og folkene på det, det hele under et, for otte hundrede pund."

"Ja, jeg kan huske, at pigen – jeg har glemt hendes navn, men jeg det skrevet ned her – –"

"Glory!"

"Nej, ikke det – Mehalah. De må ikke kalde hende noget andet end hun hedder, for det forvirrer mit stakkels hoved, og jeg har i den sidste tid haft nok af ting, der kunne forvirre mig. Ægteskab roder voldsomt op i éns liv. Men Mehalah kom for nogle uger siden til mig og bad, om jeg ville låne dem nogle penge, da hendes moder ikke var i stand til at betale afgiften. Hendes moder er min slægtning, Liddy Vince hed hun før sit giftermål – 'Smukke Liddy' kaldte jeg hende – og jeg vil ikke benægte, at jeg i sin tid gjorde kur til hende; men feberanfaldene stod vor kærlighed i vejen og tillod den ikke at blive alt for varm."

"De lånte hende pengene."

"Jeg – jeg?" sagde mr. Pettican tøvende. "De ser, hvordan min stilling er, og min kone –"

"De lånte hende pengene. Mrs. Sharland har fortalt mig det."

"Gjorde hun det!" udbrød Pettican overrasket.

"Ja, det gjorde hun. Nu ville jeg gerne vide, om De vil gøre det igen. Jeg er hendes godsherre. Jeg har købt Ray for otte hundrede pund, og jeg bryder mig ikke om at bruge mine

penge uden at få noget til gengæld. Det forstår De vel. En mand vil ikke kaste sit guld bort for intet, og lade sig snyde af et plaprende gammelt kvindfolk og trodse af en Fandens tøs!" Han knyttede hænderne hårdt sammen.

"Nej, naturligvis ikke, naturligvis ikke," sagde krøblingen. "Jeg forstår Dem meget godt. De mener, at de to ikke kan passe gården ordentligt, og heller skulle forføje sig andetsteds hen."

"Jeg vil være sikker på mine penge," sagde Elijah, og rynkede øjenbrynene og betragtede Pettican med et stift blik.

"Jeg forstår så udmærket," svarede denne og bankede sig eftertænksomt på panden. "Ja, ja, jeg er endnu en ganske god forretningsmand, er endnu i fuld vigør, så kan Admonition sige, hvad hun vil."

"Hvad jeg nu ønsker at få vide af Dem," fortsatte Elijah, "er følgende – hvor længe vil De betale afgiften for Deres slægtninge? Hvor længe skal denne tøs, Glory, endnu komme til mig og trodse mig og slænge pengene i ansigtet på mig?"

"Jeg forstår ikke helt, hvad De mener," sagde Pettican.

"Hvor mange gange vil De betale afgiften for dem?" spurgte Rebow.

"Nå ja!" sagde krøbling og strøg med hånden over ansigtet. "Jeg ønsker slet ikke, at de længere skal være på Deres gård. Jeg vil gerne have, at de skal komme herhen og tage dem af mig. Jeg kan ikke forsvare mig selv. Om jeg forsøger at være en mand – den unge pige, hvis navn jeg bliver ved at glemme, og De forvirrer mig med Deres 'Glory' – sagde, at jeg skulle mande mig op, og det vil jeg også, når blot hun vil hjælpe mig. Jeg har jo dog netop vist mig som en mand, ikke sandt, master Rebow, da jeg lod Timothys klæder kaste ned til mågen – det kalder jeg i

hvert tilfælde ret mandigt. De skal se, at pigen – Mehalah – der var navnet ... Jeg vil lade bogen være åben på den side. Mehalah, Mehalah, Mehalah, Mehalah."

"Jeg vil gerne vide –" afbrød Elijah ham.

"Lad mig nu kun gentage navnet ti gange, så vil jeg ikke glemme det igen." Pettican gentog det. "De kaldte hende noget andet. Måske taler vi slet ikke om den samme person."

"Jo, det gør vi. Jeg kalder hende Glory. Det er det navn, jeg er vant til at bruge. Fortæl mig, hvad det er, De vil med hende."

"Jeg ønsker, at hun og hendes moder skal komme og bo sammen med mig og sørge for mig, og så vil jeg være en mand, som kan sejle op mod den vind, jeg har imod mig nu. Ser De hende?"

"Ja."

"I dag?"

"Måske."

"Vil De ikke nok sørge for at træffe hende eller hendes moder, for det tilfældes skyld, at hun bemærker flaget, og sig, at jeg ønsker, de skal komme her straks; det *må* være straks, ellers får jeg aldrig mod til være en mand igen, ikke sådan som jeg har det i dag. De var virkelig ondskabsfulde mod mig i dag, da de fjernede mine krykker og hejste dem op i masten og lod mig sidde her alene og hjælpeløs. Jeg ville ønske, at Mehalah nåede at komme her før Admonition og hendes galan kommer tilbage. De kommer sent hjem. Der er både en trup beridere i Colchester og en karrusel, og de skal nå begge dele, og måske skal de også i teatret bagefter. De morer sig, mens jeg, stakkels mig, sidder her uden nogen til at sørge for mig, og med mine krykker ude i masten. De må sige til pigen og hendes moder, at

jeg venter på deres hjælp, og at jeg vil være en mand – det vil jeg virkelig. Det ville være rigtig fortræffeligt, ikke sandt, når Timothy kommer tilbage og finder sit værelse optaget og hans sager revet i laser, og når Admonition opdager, at jeg har slægtninge lige så vel som hun?"

"De er fast bestemt på dette?"

"Jeg stoler på Dem. De vil opsøge dem og sige til dem, at de skal komme herhen, og jeg vil sørge for dem, så længe jeg lever, og bagefter – når jeg ikke er mere – nå, vi vil ikke tale om eller tænke på den slags. Det er ikke rart at tænke på, og det behøver jo heller ikke at ske de første mange år. Jeg er ikke så gammel, som De måske tror. Min tilstand skyldes en ulykke, og min fordøjelse er, eller rettere var, førsteklasses. Jeg kunne spise og drikke hvad som helst, før jeg blev gift. Nu er jeg dømt til at se andre spise og drikke, hvad jeg havde lagt til side til mig selv, og jeg må nøjes med resterne af hønen og det tyndeste øl, mens andre tyller mit gammeløl i sig. Jeg vil ikke finde mig i det længere. Sig til den pige – nu har glemt hendes navn igen – og hendes moder, at de må skynde sig at komme til mig."

"Men hvis de nu ikke vil komme?"

"Det vil de, jeg ved, de vil. Det kvindelige hjerte er blidt og medfølende, og har medlidenhed med elendigheden. Mine lidelser vil bevæge dem til at komme. Og hvis det ikke skulle være tilfældet, så vil udsigten til at være fri og leve et sorgløst liv nok få dem til det. Jeg har masser af penge. Jeg vil ikke fortælle Dem, og jeg har heller ikke fortalt Admonition, hvor mange. Jeg har penge i banken i Colchester. Jeg har aktier og forsikringer og renter, og jeg vil ikke give Admonition flere penge en jeg er nødt til, for det hele bliver ødslet på fætter Timothy og

snurretoppe og kunstberidere, eller kaproninger og røde pyntebånd og Gud ved hvad; intet af det bliver givet ud for min skyld. Nej. Sharlands skal have mine penge. De er mine slægtninge. Jeg har nemlig slægtninge lige så vel som Admonition. Jeg vil være en mand og vise hende, at jeg også kan være modig. Men jeg har også et andet lokkemiddel, som nok vil få dem til at komme."

"Hvad er det?"

"Jeg har lagt mærke til," sagde Pettican med en klukkende fnisen, "at præcis ligesom gale katte vil søge højt og lavt efter andre gale katte, blot for at have fornøjelse af at rive dem og flå pelsen af dem, på samme måde vil et fruentimmer lede højt og lavt efter andre fruentimmer, hvis der er en mulighed for at komme op at toppes med dem. Sig bare til min kusine Liddy, at Admonition er klar, at hun har tænder og negle og en skarp tunge, og jeg kan forsikre Dem for, at Liddy, hvis da ikke feberen har taget ethvert spor af hendes kvindelige natur ud af hende, vil være her inden aften, kun for at prøve sine tænder og negle og sin skarpe tunge på Admonition. Det siges, at hvis man på en morgen i maj gnider sine øjne med gøgespyt, kan man se ting, som ellers er skjulte; man kan se elverpigerne danse og holde kommers, flyde på æggeskaller over havet for at bore skibene i sænk, malke køerne før pigerne når at komme ud med spanden, og stjæle honningen ud af bistaderne. Nå, ægteskabet gør næsten det samme for en mand, som hvis han gned øjnene med gøgespyt; det lader ham se en verden, som han aldrig havde drømt om; det giver ham indsigt i, hvad der foregår i kvindernes verden og alt det ondskabsfulde, som gærer i deres hjerter. Fortæl blot Liddy Sharland om min

Admonition, og hun vil være her inden aften med alle kanoner ladte og skudklare."

Rebow rystede på hovedet. "Mrs. Sharland og Glory vil ikke komme."

"Sig ikke det. De *må* komme, eller jeg går til grunde. Jeg kan ikke blive ved at leve som nu, tyranniseret, fornærmet, trådt på af Admonition og hendes fætter. Jeg vil ikke længere tåle det. Flaget er gået til tops. Jeg her erklæret min frihed og selvstændighed. Men som De kan se, er jeg ikke i stand til at leve alene. Hvis ikke Liddy og hendes datter vil komme og bo hos mig, bliver jeg drevet til yderligheder. Mit liv er blevet uudholdeligt, og jeg vil ikke tåle Admonition længere."

"Hvad vil De da gøre?" spurgte Rebow med et hånligt smil.

"Jeg siger Dem, jeg er ligeglad. Jeg vil være i stand til alt, måske endog sætte ild til huset og brænde det ned over hovedet på dem."

"Hvad ville det nytte?"

"Hvad det ville nytte?" gentog Pettican. "Huset ville da ikke yde min hustru og hendes kønne fætter tag over hovedet mere. Jeg lader mig ikke længere lege med, jeg har allerede tålt alt for meget. Jeg vil være en mand. Jeg ville ikke et øjeblik betænke mig på at ryge dem ud af deres behagelige rede."

"Og hvad med Dem selv?"

"Jeg? Å, jeg kan indlogere mig i *The Blue Anchor* og tilbringe resten af mit liv dér. Jeg tror nok, jeg kunne være lykkelig i et værtshus, i hvert tilfælde lykkeligere end her, og jeg kunne glæde mig ved tanke om at have jaget slangerne ud af deres paradis."

Elijah sprang op og begyndte af gå frem og tilbage i stuen med bøjet hoved og blikket rettet mod gulvet. Hans hænder knyttedes, og han holdt armene stift ned langs siden.

"De vil nok sige det til Liddy?" sagde krøblingen, idet han så på Elijah.

"Ryge dem ud! Ha! ha! det var en god idé!" udbrød Elijah og lo.

"De vil vel sige det til Liddy?" gentog Charles Pettican. "De *må* gøre det, ikke sandt, for ellers er jeg fortabt. Hvis Admonition kommer tilbage med Timothy i hælene, og finder flaget oppe og mig alene –" skælvende strøg han sig med hånden over ansigtet og hans læber bævede.

"Javel," sagde Rebow. "Så ville De ophøre at være en mand."

Det var blevet sent, da Admonition og hendes fætter vendte hjem fra markedet. Det var allerede så mørkt, at de ikke opdagede flaget. Men da Admonition lagde hånden på lågen, var der nogen, som greb fat i den.

"Stands," sagde Elijah. "Jeg må tale et ord med Dem."

"Hvem er De?" spurgte mrs. Pettican forskrækket, og Timothy nærmede sig for at ville forsvare hende.

"Skidt med, hvem jeg er. Jeg har ventet her i flere timer for at komme til at advare Dem. Var der ikke en pige, en køn pige, for omtrent en måned siden her og besøgte det menneske derinde, Deres mand? De behøver ikke at svare mig. Jeg ved, hun har været her. Hun er hans kusine. Han har lånt hende penge."

"Nej, det har han ikke. Jeg fik stoppet det, ikke sandt, Timothy?"

"Han lånte hende penge. De tror, De fik det stoppet, men det gjorde De ikke. Han lod hende få pengene, tyve pund; hvordan ved jeg ikke. Hun havde hans penge, og hun vil få flere – dem alle – hvis De ikke holder skarpt opsyn med ham."

"Tim, hører du det?" spurgte Admonition.

"Han vil sende bud til sine slægtninge for at få dem til at komme og bo hos sig og støtte ham imod Dem."

"Se, se! Det kunne være kønt, ikke sandt, Tim?"

"Hvis de kommer, så vil Deres herredømme være forbi. Den pige, Glory, har et hoved af jern og en løvindes hjerte. Kun én eneste er stærk nok til at modstå hende. Kun et menneske i hele verden er der, som tør, og det skal også nok lykkes ham. Tro ikke, at De vil være i stand til at løfte en lillefinger imod hende. Hun vil være for stærk for Dem og hundredvis af Deres Timothyer."

Admonition lo. "Min lille mandsling vover det ikke. Ham har jeg helt under min tøffel."

"Flaget vajer," sagde Elijah hånligt.

I samme øjeblik brød det sidste svage lysskær gennem skyerne i horisonten og Admonition så det engelske flag vajende fra mastetoppen.

"Han har ret. Hvilken uforskammethed! Løb, Tim, og få det ned og bring det herhen til mig. Det skal på ilden og koge vandet til vores grog."

14. På Burnt Hill

Det var juleaften. Det var sat ind med hård frost. De blade, som endnu havde hængt fast på tjørnene på Ray, var slået ned af regnen og blæst bort af vinden og spredt ud over Rhyn vande. Det var mange pytter og småsøer på saltmarskerne, som var blevet fyldt nedefra, gennem krabbehuller og fra kanalerne; når tidevandet steg, flød vandet op gennem disse passager og fyldte pytterne til randen, og når det atter faldt, blev det suget ned gennem dem igen som gennem hullerne i et dørslag. Nu dannedes der et tyndt lag is langs randen af disse smådamme, og de marskplanter, som dyppede sig i dem blev overtrukket med et lag som krystal. De vilde gæs og ænder indfandt sig i store mængder og plaskede rundt i vandet i Mersea-kanalen.

"Fire er borte," sagde Abraham Dowsing til Mehalah.

"Fire hvad?"

"Fire får naturligvis. Er der da andet, vi har mere en et af?"

"Hvor er de?"

"Det gad jeg også gerne vide. To var borte allerede i går, men jeg sagde ikke noget om det, fordi jeg tænkte, de kunne blive fundet igen, eller at jeg havde talt galt; men i dag mangler der to til."

"Hvad kan der være blevet af dem?"

"Det må De ikke spørge mig om. Hvordan skulle jeg vide det?"

"Men det er da meget mærkeligt. De må være kommet bort fra saltmarsken og ud på landevejen, og er så kommet på afveje."

"Ja, det er nok muligt," sagde Abraham. "Det kunne godt ligne får at gøre sådan, at to eller tre sådan gik alene bort fra flokken, ikke sandt? Det vil jeg måske tro på, hvis fårene begynder at opføre sig helt anderledes, end de plejer."

"Så er de faldet i et vandhul og er druknet."

"Så ville jeg have fundet skrogene, og det har jeg ikke. Måske har der været en springflod på den forkerte årstid, som har overrasket dem og druknet dem. Det kunne måske tænkes, hvad?"

"Men Abraham, vi må finde dem."

"Så må De selv gøre det."

"Hvor kan de være?"

"Jeg sagde jo lige før, at det ikke nytter noget at spørge mig."

"Kan de være blevet stjålet?"

"Jeg tænker, at det er præcis, hvad de er."

"Stjålet!" udbrød Mehalah, idet blodet gik hende til hovedet og formørkede hendes kinder og pande. "Vil du da fortælle mig, at en eller slyngel har været her om natten og har slæbt fire af vores får med sig?"

Abraham trak på skuldrene. "Sommetider kan mudderet fortælle historier."

Mehalah rystede af vrede.

"Der var nogle både her i nat og også natten før; der er stadig mærker efter kølene. Jeg så dem, og jeg så også fodspor af får lige tæt ved."

"Hvornår?"

"Nu er det højvande, og man kan ikke se noget. Men det var i nærheden af Burnt Hill."

"Abraham, dette er ikke til at bære!"

"Men hvem kan gøre noget ved det?"

"Jeg vil. Jeg vil holde udkig," Hun stampede vredt med foden på den røde glasurt. "Jeg vil dræbe den tyvagtige kujon, der kommer her og berøver en enke og en faderløs deres udkomme."

"Så må du først finde ham," sagde Abraham. "Og fåretyve er som regel ikke af den slags folk, som lader sig se."

"En mand, som stjæler får, kan blive hængt for det."

"Ja."

"Jeg skal fange ham," lo hun, "og så skal der blive rejst en galge på Burnt Hill, og han skal komme til at dingle for vinden, til hans knogler falder fra hinanden og forsvinder i dyndet!"

"De skal fange ham først," sagde hyrden og trak atter på skuldrene.

Mehalah marcherede frem og tilbage på marsken med rynket pande og årerne svulmende i tindingerne. Hun åndede hurtigt, og blodet sang i hendes øren. At blive bestjålet på den kujonagtige måde! Det var til at blive gal over. Indtil nu havde hun og hendes moder følt sig sikre på Ray: ingen havde nogensinde bestjålet dem; dyndet og havvandet havde været som en mur omkring dem. The Ray var en fælde, som man kun kunne komme til og fra ved hjælp af en båd. Man fortalte, at en desertør engang var kommet ind på Mersea Isle og havde vandret omkring i marsken i dagevis. Han turde ikke gå tilbage til landevejen, hvor han var bange for at blive set og anholdt, og han havde ingen penge til at bestikke nogen til at sætte ham i land et andet sted. En aften mødte han en bonde med en spade på skulderen, som var på vej ud til diget for at udbedre en sprække, før floden satte ind. Han faldt over manden bagfra, fik

vristet spaden fra ham og kløvede hans hoved med den; derpå vendte han hans lommer i håb om at finde penge, men fandt intet. Flygtningen blev taget. Han kunne ikke flygte nogen steder hen, og han blev hængt i marsken, hvor han havde myrdet bonden.

Og hvis marsken omkring Mersea var en fælde, så var Ray det endnu mere. Mrs. Sharland og hendes datter havde endog ikke en lås på døren. Man så aldrig nogen på øen efter mørkets frembrud andre end dem, som boede der, for den var omgivet af en labyrint af vandløb og dyndhuller, undtagen på den side, som vendt ud til havet. En røver ville være som en flue i et spindelvæv, og ville blive fanget omgående. Fårene fik lov at gå, som det passede dem; det var kun ved fuldmåne eller nymåne og vinden stod i sydøst, at hyrden drev dem ind i folden, indtil vandet igen trak sig tilbage. Der var dog tidspunkter – fx. når en særlig vindretning faldt sammen med jævndøgnsfloden – hvor det at efterlade et får ude i marsken var det samme som at drukne det. Dette var imidlertid en så velkendt sag, at man altid sørgede for at gardere sig.

Følelsen af at blive uretfærdigt behandlet, at være udsat for en frygtelig forurettelse, at man drog fordel af deres svaghed og forsvarsløshed, fyldte Mehalahs hjerte med bitterhed, med raseri. En overvældende trang til at hævne sig kom over hende. Hun, som kun var en pige, ville forsvare sin ejendom og straffe den mand, som sårede hende. Hun opgav enhver tanke om at få hjælp af Abraham, om hun da ellers på noget tidspunkt havde næret en sådan. Den gamle mand var for langsom, og han så og hørte for dårligt til at være til nogen nytte. Og forresten ville han sandsynligvis nægte at løbe nogen risiko på saltmarsken i

nattemørket, eller udsætte sig for den fugtige tåge eller måske endog for en kugle. Hvad kunne han, en svagelig gammel tosse, også stille op mod en kraftig fåretyv?

"Mistænker du nogen?" spurgte Glory pludselig.

Han trak på skuldrene.

"Kom nu, lad mig høre."

"En tom mave."

"Abraham! Én mand kan da ikke have stjålet fire får kun for sin egen mund!"

Han trak igen på skuldrene.

Der var ikke noget at få ud af den stædige gamle fyr. Mehalah ventede til det blev aften, så tog hun en kappe over sig, stak en pistol i bæltet, og begav sig så ud i retning af det sted, som hyrden havde kaldt Burnt Hill.

Over hele denne flade landstrækning langs kysten, er der med uregelmæssige mellemrum strøet store runde høje af ler, som er brændt murstensrøde og som indeholder små partikler af trækul. I dem kan man finde stumper af knogler, rester af de måltider, som blev indtaget af dem, der rejste højene, men de indeholder ingen urner eller krukker eller skeletter. De har aldrig været ment som gravmonumenter, og vidt forskellige fra de jættestuer og gravhøje, som findes længere inde i landet. Disse "brændte" eller røde høje findes altid ved højvandslinjen; tæt omkring dem, under overfladen af rådnende plantedele, ligger der vældige mængder af østersskaller. Og tæt ved dem kan man også af og til finde flinteredskaber og våben dybt begravet i marskdyndet. Hvem rejste disse høje? Og med hvilket formål? Der findes ikke noget tilfredsstillende svar på disse spørgsmål, men én ting er sikker: Der må være gået en vældig

mængde træ med for at brænde så store mængder ler, og landskabet må have været betydelig mere tæt bevokset med skov, end det er tilfældet nutildags. Mange af højene er nu omgivet af marker langs med digerne, ploven har været trukket over dem, og spaden har spredt dem ud over landskabet, hvor de farver en hel ager rød og bidrager til en rig kornhøst. Der findes ingen bedre gødning end en rød høj.

Men hvorfor blev der brugt tid og kræfter på at rejse disse høje? Traditionen blandt marskfolkene er, at de var fundamenter til hytter, og at de blev brændt for hindre feberdunsterne i at trænge ind. Mærkeligt nok findes der stammer i marskområder i det centrale Afrika, som benytter den samme fremgangsmåde for at beskytte sig usunde dunster. Men hvorfor så mange mennesker skulle bosætte sig i saltmarsken forbliver en gåde. Om de levede her for at brænde glasurten til nitrat, for at syde salt af havvandet eller for at udnytte de rige østersbanker, ved man ikke. Der findes en mængde skår af lertøj i højene og spredt ud over dem, men ikke en eneste hel krukke. Det brændte høje er bygget direkte på den gamle strandbreds grus, der findes ingen planterester under dem, og marsken kan derfor muligvis først have holdt sit indtog, efter at de blev rejst, og har efterhånden næsten dækket dem helt.

Glory nåede frem til Burnt Hill og stillede sig op på toppen af den. En kold østenvind susede over ødet; der lå en hvid tåge som en creme over saltmarsken, som ligesom klamrede sig til overfladen og næppe steg højere end tre fod over den. Hist og her hævede den sig som en gennemsigtig søjle og bevægede sig for vinden som en hvid, spøgelsesagtig kvinde, der nikkede

med hovedet og viftede med armene under den sølvhvide, fugtige dragt. Over hende var himlen klar og en tynd, seglformet måne skinnede fra den uden at være i stand til at kvæle lyset fra de klare, glitrende stjerner. Cassiopeia sad i sin pragt i sin stol, Orion lå på siden over Mersea. I nat sås der intet rødt skær fra kroens vinduer i byen, for tågen lå som et slør over den og skjulte det. I nordvest anedes horisonten som en sølvgrå glødende linje, så skød der en klar lysstråle frem, lige fra et tilbagevendende gry, det blev besvaret af rytmiske glimt fra nordøst, brød så ud i to adskilte stråler, samledes og spredtes og forsvandt pludselig. Mehalah havde ofte set nordlys, og hun vidste, at det varslede om stærk kulde eller dårligt vejr.

Hun satte sig ned på højen og trak sin kappe tættere omkring sig; den fugtige kulde bed, men hun vidste, at hun var i sikkerhed for de usunde dampe fra dyndet heroppe på den brændte høj.

Hendes vrede dæmpede sig, ikke sådan at forstå at hun følte sig mindre forurettet, men hendes tanker havde bevæget sig i andre retninger. Hun tænkte på George, på hendes døde forhåbninger, på den ukendte fremtid, der lå foran hende. Der var faldet en solstråle på hendes triste og ensformige liv, men den var borte, og nu havde hun ikke andet at leve for end sig selv og sin moder. Hendes hjerte var begyndt at åbne sig som en blomst, og nu havde frosten atter brændt det til aske. Alt hvad hun nu tænkte på, var fortiden. Hun ønskede sig intet af fremtiden; hun var ligeglad med nutiden. Alting var hende det samme, når blot moderen var forsørget. Hun havde ikke andre at elske. Hun havde ingen venner. Hun kunne ærgre sig over en uretfærdighed og bekæmpe en fjende. George kunne måske

have vist hende en ny verden fyldt med blidhed, med medynk, med kærlighed. Nu var døren til den verden lukket for altid, og hun måtte slå sig igennem en verden af hårde realiteter, hvor alle mennesker slog ud efter deres medmennesker, hvor der var had og vrede, og hvor man holdt nøje regnskab med den mindste enøre. Hun havde rakt ud efter hjælp, men havde ikke fundet andre end George. Mrs. De Witt, Phoebe Musset, Admonition var de typer af kvinder, hun havde truffet på; og mændene var selvoptagne som pastor Tyll, fjolser som Charles Pettican, tvære som Abraham eller brutale som Elijah Rebow.

Hør! – Hun opfangede den svage lyd af en åre, som ramte vandfladen.

Hun holdt vejret og løftede hovedet. Så så hun en båd skyde frem fra tågen, hvid og spøgelsesagtig som de tågeskikkelser, der lå over vandet, og i båden sad en mand.

Så dér var han! Fåretyven, på vej til atter engang at stjæle fra hende og hendes moder. Pludselig kogte vreden igen op i hende. Foran sig så hun den mand, som havde forurettet hende; hun tænkte ikke på sin egen svaghed overfor hans styrke, på at der ikke var nogen indenfor rækkevidde, hun kunne kalde til hjælp, hvis hans arm skulle vise sig stærkere end hendes. Hun sprang op med et råb af samme slags som det, en indianer udstøder, når han kaster sig over sin fjende, og fo'r ned til vandkanten netop som båden landede. I samme øjeblik havde han hendes hænder om struben.

"Din kujon, din tyv!" skreg hun og rystede ham vildt.

"Glory!"

I det samme havde et par stærkere hænder vredet hendes bort fra hans strube og holdt dem fast.

"Ved Gud i Himlen, din vildkat! Hvad farer du sådan på mig for? Hvad laver du her på denne tid af natten?"

Mehalah fyldtes med skam, og hendes raseri fordampede. Hun havde taget fejl; dette var ingen fåretyv. Hendes ophidselse var så stærk, at hun ikke kunne få et ord over sine læber; hun anstrengte sig kun for at gøre sig fri af hans jerngreb, men det var forgæves. Elijah lo kun hånligt af hendes fortvivlede anstrengelser.

"Hvorfor er du her?" spurgte han atter. "Kan du ikke svare mig?"

"Der er nogen, som har stjålet vore får," sagde hun.

"Og du tog mig for tyven!" sagde Rebow. "Meget forbunden for komplimenten. *Mig* – ejeren af Red Hall, og den mand, som købte Ray, marsklandet og alt hvad derpå er, for otte hundrede pund, skulle blive grebet og hængt for fåretyveri! Det lyder da meget sandsynligt, ikke sandt, Glory? Næste gang må du se at opføre dig lidt klogere."

"Hvad fører dig herhen?" spurgte hun ærgerlig, vred både på sig selv og på ham.

"Det spurgte jeg dig om lige før, og nu sender du spørgsmålet tilbage? Det skal jeg sige dig. Jeg er ud for at skyde ænder; men tågen ligger så tæt over vandet, at man ikke kan se dem, og den bider lige ind til marv og ben. Jeg sad og frøs i min pram, og derfor kom jeg herhen for at ligge en stund oppe på Burnt Hill, til tågen var lettet, hvilket vel vil ske om en times tid. Så vil jeg tage ud igen."

"Var du her i går nat?"

"Nej, da var jeg henne ved Tollesbury Creek og hentede mig et par dusin vildænder. Vil du have nogle? Jeg har et par stykker i

båden."

"Jeg har allerede ofte nok sagt dig, at jeg ikke vil have dem, og jeg gentager det endnu engang."

"Hvorfor spørger du, om jeg har været her i går nat?"

"Fordi der blev stjålet to får fra os. Var du her natten til i forgårs?"

"Nej, da var jeg på marsken ved Abbot's Hall. Mistænker du mig stadig for at være fåretyv?" spurgte han hånligt.

"Nej, men jeg tænkte, at hvis du havde været her, havde du måske set den skurk, som har bestjålet os."

"Lad os gå ud af tågen, Glory, og op på Burnt Hill."

"Jeg vil hjem."

"Det får du ikke lov til, før jeg har sagt alt, hvad jeg har at sige til dig. Kom nu med ud af disse feberdunster!"

"Nej, jeg går hjem nu."

Han holdt hende fast ved begge håndled. Hun var stærk, men hendes styrke var intet i sammenligning med hans. Og hun gjorde sig heller ikke nogen særlig anstrengelse for at rive sig løs fra ham. Var han virkelig bestemt på at sige noget til hende, så ville hun roligt høre på ham. Hvis hun kæmpede imod, ville han måske bilde sig ind, at hun var bange for ham, og hun ville ikke tillade, at han skulle tro, han var så vigtig for hende. Hvis han skulle forsøge på noget, så havde hun sin pistol, og hun ville ikke betænke sig på at bruge til at forsvare sig med.

Han trak hende med sig op til toppen af højen; der var de fri af tågen, som lå som sne under dem og rundt om højen, og dækkede sumpen og vandet. Månen stod netop over en gruppe graner på øen Mersea. Rebow så på dem, og pegede så i retning af dem.

"Ser du Grim's Hoe dernede? – Den store høj med grantræerne på? Ved du, hvorledes den er kommet der? Har du nogensinde hørt den historie?"

Mehalah tav.

"Nuvel, så skal jeg fortælle dig den; for jeg tænker ofte på den, og det vil du nok også, når du først én gang har hørt den. I gamle tider, da de danskerne kom hertil, overvintrede de på Mersea Isle, og om sommeren fo'r de myrdende, brændende og plyndrende op langs hele kysten. De havde to høvdinge, brødre, som elskede hinanden højt – de var tvillinger, født i den samme time, og de var ét hjerte og én sjæl; den enes vilje og begær var også den andens. Et forår sejlede de op ad floden til St. Osyths kloster, plyndrede det og dræbte den hellige Osyth. Men dennes søster, en skøn pige, lod de leve, og ved byttets deling tilfaldt hun brødrene. Da de var kommet tilbage til Mersea, krævede de begge at eje pigen. Begge fortæredes af en vanvittig kærlighed og skinsyge, og til sidst trak de begge to deres lange sværd og kæmpede rasende mod hinanden om besiddelsen af pigen. De sloges forbitret, til rustningerne var splintrede, deres kød var skåret op, og blodet flød i strømme fra dem, og da dagen led, sank begge døde om. Da trak danskerne jamrende deres skib op på stranden ved højen derhenne. De lagde ligene i forskibet og satte pigen midt imellem de to døde brødre med deres sønderhuggede rustninger og sværdene i hænderne, og de rejste en jordhøj over skibet og begravede dem alle tre, den levende og de døde sammen."

Rebow standsede og pegede på månen, som hang over højen.

"Når det er nymåne, så vokser kødet ud på de døde brødres knogler; deres sår lukker sig; deres blod hører op at flyde, og

åndedraget hæver deres bryst. Og når det er fuldmåne, rejser de sig i skibet og trækker på ny deres sværd mod hinanden, og når man da lægger øret til oppe på højens top, kan man høre, hvorledes de to brødre endnu stadig kæmper dernede i gravens dyb. Man hører deres vilde kampråb, deres skrig og rasen og sværdene, der slår mod hinanden. Når månen aftager, bliver lyden svagere; deres rustninger går i stykker, kødet falder fra knoglerne, blodet strømmer fra deres legemer – og til sidst er alt atter stille. Men når månen står i sidste kvarter kan man høre pigen klage og hulke; man hører hendes jamren, indtil det atter er nymåne, så tier hun og brødrenes kamp begynder igen. Dette gentager sig fra måned til måned, fra år til år, til den ene af dem har sejret og vundet pigen; men det vil aldrig ske; for brødrene er af samme alder, er lige stærke og lige viljestærke."

"Hvorfor fortæller du mig det?" spurgte Mehalah.

"Hvorfor jeg fortæller dig det?" gentog Rebow; "fordi vi, du og jeg, ligner disse brødre, med den forskel rigtignok, at de begyndte med kærlighed og endte med kamp, mens du og jeg begynder med kamp, men skal og må ende med kærlighed. Ja, jeg elsker dig, Glory, og dog hader jeg dig næsten ind imellem."

"Og jeg," afbrød Mehalah ham, "jeg hader dig af mit ganske hjerte og vil aldrig, aldrig elske dig!"

"Du har en stærk sjæl, men det har jeg også," sagde Rebow; "jeg holder af at høre dig tale på den måde. Længe har du allerede ladet mig føle, at du hader mig; du har kæmpet tappert imod mig, Glory, men alligevel vil du komme til at elske mig. Vi må kæmpe mod hinanden, Glory, det er vor skæbne. Vi er skabt for hinanden, for at elske og kæmpe, at kæmpe og elske, indtil den ene har vundet eller dræbt den anden. Hvorledes kan du

leve på Ray og jeg i Red Hall, adskilte fra hinanden? Du ved det, du føler det: vi må være sammen og elske og kæmpe lige til døden. Hvad nytter det dig at sætte dig imod det, som under alle omstændigheder *vil* ske? Da jeg så dig første gang, da vidste jeg, at du var bestemt for mig, kun for mig, fra det øjeblik du blev født. Du voksede op og modnedes for mig, for mig og for ingen anden. Du mente at føle kærlighed til George De Witt, og jeg hadede dig for det, for han var dig ikke værdig, denne elendige, ynkelige, modløse svækling. Du ville have taget ham, men inden en uge ville du have kendt ham til bunds og med væmmelse have slynget ham fra dig, denne dreng, der elskede dig som et lille barn leger med en smuk pige, en dreng, hvis sjæl ikke var dybere, end at loddet ville ramme bunden, før det knapt havde forladt din hånd. Du tænkte, at George De Witt skulle blive din. Det kunne ikke ske, for skæbnens vilje formår end ikke du at afvende. En stærk sjæl som din må kun forenes med en sjæl, der er lige så stærk, sådan én som min. Før jeg så dig, hadede jeg kvinderne, disse stakkels, svaghovedede, sjælløse tingester. Da jeg så dig, så jeg den eneste kvinde, der kunne blive min, og ligesom magneten ved, at Nordpolen er dens mål, så vidste jeg, at du af skæbnen var bestemt for mig. Du hader mig, fordi du ved dette lige så godt som jeg. Du ved, at der ikke findes nogen anden mand på hele jorden, som kan blive din, undtagen mig, men alligevel vil du kæmpe imod din skæbne. Før eller senere kommer du dog til at give dig. Du tænkte at vinde George De Witt, og se, hvordan han blev fejet af din vej. Ingen anden end mig kan du tage til mand, så meget du end måtte ønske det, for du behøver mig og jeg dig. Du kan

hade mig, du kan blive ved med at hade mig og kæmpe mod mig, men du kan ikke undslippe mig."

"Elijah," sagde Mehalah, "jeg skal nu alligevel undslippe dig! I al den tid, jeg har kendt dig, har al den ulykke, der er kommet over os, haft forbindelse til dig – hvorledes, det ved jeg ikke; men jeg føler, at du er som en giftig vind eller som en forfærdelig stormsky, som farer ødelæggende hen over mit liv. Jeg ville så gerne løfte mit blik til himlen og le, men jeg kan det ikke; mit hjerte forhærdes og jeg hader hele verden – ene og alene fordi du findes i den. Hvor anderledes ville verden ikke være for mig uden dig."

"Hvorfor forhærdes dit hjerte, og hvorfor hader du verden? Kun fordi du vandrer ad en forkert vej, fordi du kæmper imod din skæbne. Alting går dig imod, fordi du går imod den vej, der er bestemt for dig. Hvorfor hader du mig? Fordi du i din sjæls dyb føler, at du før eller senere *må* blive min, og din stolte vilje rejser sig imod, at din fremtid er bestemt for dig. Og dog ved jeg, at den tid er nær, da du vil tage mig for gode som for onde dage, da du vil blive min for livet. Vi kan ikke være fra hinanden et øjeblik. Hvis jeg døde nu, skulle du også dø; du ville rase og sætte dig op imod døden, men den ville komme. Jeg *ved* det. Vort liv er knyttet sammen til ét, og den kniv som overskærer den enes livstråd, overskærer også den andens. Vore sjæle er tvillinger, bestemte til at hade og elske, elske og hade, til døden os skiller. Ja, til døden skiller os!" gentog Rebow hånligt. "Men døden kan lige så lidt skille os som livet. Vi skal leve sammen og vi skal dø sammen, og blive til jord i hinandens arme. Den orm, som æder dig op, skal gøre det samme med mig. Jeg tænker på dig dag og nat. Jeg kan ikke andet: det er min skæbne. Jeg vidste

det, den første gang jeg så dig. I nat er jeg kommet herhen. Jeg kan ikke holde mig fra dig, indtil den dag du kommer til mig på Red Hall."

"Jeg vil aldrig komme derhen," svarede Mehalah trodsigt.

"Ikke før det nye år?"

"Aldrig!"

Han lo. "Hun ville gerne sværge på det, og dog vil hun være der, når det nye år kommer. Og hun vil tage mig og blive min, for hun må og vil elske mig. Det er hendes skæbne; hun kan ikke stå imod den for evigt. For min skyld ville hun endog have opgivet George De Witt."

"George De Witt er død."

"Jeg siger, at havde du valget: George eller Elijah, den ene eller den anden – ville du flygte til Elijah og skubbe George fra dig."

"Lad mig gå. Jeg vil ikke høre mere af dette vanvittige sludder," sagde Mehalah, idet hun rev sine hænder ud af hans greb. Men hun ville ikke flygte for ham, dertil var hun for stolt. Hun lagde armene over kors på brystet og vendte sig mod ham.

"Hør!" sagde hun, "juleaftensklokkerne."

Langt borte fra hørte man den muntre lyd af klokkerne i Colchester. Vinden var sprunget om.

"Fred på jorden og i menneskene velbehag," mumlede Elijah; "men død og ulykke over dem, som kæmper imod deres skæbne!"

"Gå hjem, Elijah, og tal aldrig mere til mig om disse ting. Jeg vil ikke høre på dig igen. Det var kun akkurat, jeg kunne udholde det i dag."

"I dag er det juleaften," sagde Rebow. "Om otte dage har vi nytår, og da vil du være i Red Hall, Glory."

"Hør på mig, Elijah," udbrød Mehalah lidenskabeligt; "finder du mig der, da kan du også håbe på, at se din anden drøm opfyldt – da vil skæbnen have været stærkere end mig!"

"Farvel."

"Måtte vi aldrig se hinanden igen!"

"Det vil vi. Det kan ikke være anderledes. Jeg føler det komme. Du kan stride imod, så meget du vil, men undslippe kan du ikke. Skæbnen må ske fyldest. Vi må kæmpe og elske og elske og kæmpe, i livet, i døden og i evigheden, ligesom de gamle krigere i Grim's Hoe."

"Farvel."

"Til i dag om syv nætter."

15. Nytårsaften

Der blev ikke stjålet flere får; men det kunne skyldes, at månen var i tiltagende, og man derfor ikke kunne forsøge et tyveri uden risiko for at blive opdaget. Men selv om der ikke blev stjålet mere, var Mehalah dog alligevel urolig. En eller anden ildesindet person havde besøgt Ray, og bestjålet dem for fire får, og andre, eller måske de samme, kunne meget godt falde på at bryde ind i selve huset i håb om at finde penge der. Auktionen havde jo vist folk, at mrs. Sharland ikke var blottet for midler.

Nytårsaften gik Mehalah til Colchester for at gøre nogle indkøb til nytårsdag. Blandt bønderne på kysten af Essex er nemlig den første januar og ikke Kristi fødsel vinterens store fest. De tænker ikke på at ønske hinanden en glædelig jul, men kun et lykkeligt nyt år. Ubekendt for dem er juleilden, at gå forklædt rundt og hilse på bekendte, og alt, hvad der ellers er skik og brug i England; men enhver, der blot på nogen måde kunne opdrive midlerne, følte sig forpligtet til under larm og skrål, druk og sang at våge og vente på det gamle års død og døbe det nye år med takofre af brændevin og øl.

Da Mehalah kom tilbage, medbragte hun en ny lås til husets dør. Der havde engang været en lås, men den var blevet ødelagt for mange år siden, og var aldrig blevet repareret. Man mente ikke, at man behøvede nogen lås på Ray. Nu var Mehalah af en anden mening. Den korte dag var allerede forbi. Fra Abbertonhøjen havde hun set det sidste dagskær forsvinde over Bradwell; i stedet for dette var fuldmånen kommet op, og hun

kendte marsklandet så godt, at hun uden besvær nok kunne finde vejen hjem i måneskin.

Hun nåede Ray, skød døren op og gik ind. Hendes moder sad ved ildstedet med hovedet hvilende på bordet. Mehalahs hjerte sprang et slag over, og så blev hun ildrød i hovedet. Lugten af spiritus i det lave rum, hendes moders stilling, det stive blik, hun kastede på hende et øjeblik, før hendes øjne faldt til igen uden tegn på genkendelse, fortalte hende, at hende moder havde drukket.

Men Mehalah var på samme tid både rasende og dybt bedrøvet. Dette var en ny kilde til bekymringer, som hun ikke før havde kendt til. Hun vidste meget godt, at moderen nu og da brugte lidt rom i vand som middel mod feberen, og hun havde aldrig misundt hende det. Men i den sidste tid havde det været noget mere end det. Siden Rebow så rigeligt havde forsynet mrs. Sharland med rom, havde den gamle været ude af stand til at modstå fristelsen til at tage sin tilflugt til det lille anker, så ofte hun følte sig alene eller nedtrykt. Mehalah havde rigtignok stået på, at moderen ikke måtte modtage mere af Elijah Rebow; men hun var på ingen måde sikker på, at enken havde adlydt hendes ønske. Synet af moderen i denne tilstand gjorde Mehalah vred, for nu var hun sikker på, at der var kommet friske forsyninger, som var skjult et eller andet sted. Hun var rasende på sin moder for hendes bedrag og på Rebow for at lede den gamle i fristelse og sætte hende i taknemmelighedsgæld til ham. Hun var vred på sig selv for ikke at have våget mere omhyggeligt over sin moder, og begyndte at udforske de mange skjulesteder, der fandtes rundt om i huset.

Nogle øjeblikke stod hun foran den gamle med armene lagt over kors på brystet og bøjet hoved, rynkede øjenbryn og en mørk ild i øjnene. Så ruskede hun heftigt i hende og råbte hårdt til hende:

"Moder, svar mig! Du har atter fået noget mere af Rebow, ikke sandt?"

"Det var meget venligt af ham, virkelig meget venligt," stammede den gamle kvinde. "Intet er bedre for feberen og gigtsmerterne i mine gamle knokler."

"Har Elijah været her igen?"

"Han er meget venlig; han ved, hvad der gør gamle knokler godt."

"Har han bragt dig et lille anker igen?"

"Det er gemt af vejen," sagde enken søvnigt. "Et sikkert sted. Gå i seng, Mehalah, det er snart tid at stå op igen."

Pigen vendte sig med afsky og vrede bort fra den gamle. Elijah gjorde hendes moder foragtelig i hendes øjne. Men hun var fast besluttet på, hvad hun nu måtte gøre. Hun løftede den faldlem, som førte ned til kælderen op og fandt ganske rigtigt dernede under en knippe halm et nyt fad, endnu næsten helt fuldt. Hun bar det op i stuen og løftede det i vejret.

"Moder!" råbte hun.

"Jeg er jo lige her, Mehalah. Så slemt hærger feberen endnu ikke i mig."

"Ser du dette lille anker? Det er fuldt, ganske fuldt."

"Hold op med det, du kunne nemt tabe det."

"Jeg skal slå det itu," sagde pigen, og hun slyngede det af al sin kraft ned på stengulvet. En stave gik løs og den dyre væske flød ud over gulvet. Noget af det sprøjtede ind i ilden og sprang

som en blå flamme op gennem skorsten. På et øjeblik var gulvet oversvømmet, og de tørre mursten sugede spiritussen til sig. Den gamle kvinde var for drukken til at forstå, hvad der var sket. Mehalahs barm bølgede vildt af lidenskabelig ophidselse.

"Nu er det gjort," sagde hun; "jeg sagde, jeg ville gøre det, og jeg har holdt mit ord. Aldrig, aldrig skal min stakkels moder være sådan igen. Det var ham, som bragte hende til det." Hun knyttede hænder og der flammede en ild i hendes øjne, som meget lignede den flammende sprit i skorstenen.

"Kom nu i seng, moder." Hun drev eller bar den gamle kvinde ud af stuen, klæde hende af og lagde hende i seng. Mrs. Sharland gjorde ingen modstand. Hun fandt sig søvnigt i det hele, og så snart hendes hoved blev lagt på puden, faldt hun i søvn.

Mehalah gik tilbage til stuen. Hun fandt noget værktøj frem og begyndte at fastgøre låsen i døren. Hun var fra barn af vant til selv at udføre al slags arbejde; hun kunne endog udføre groft tømrerarbejde og havde ofte selv repareret sin båd. Det gamle hus var nærmest halvråddent og der var ofte brug for at udbedre det, og hun havde i snart adskillige år gjort, hvad der var nødvendigt. At sætte en lås i døren var ingenting, men de gamle søm, som havde holdt den gamle lås fast, var vokset sammen med træet og måtte bankes ud, og nøglehullet sad ikke præcis på det rigtige sted for den nye lås og måtte forandres. Men endelig sad låsen, som den skulle, en stærk lås, meget stærk i forhold til den gamle ormstukne dør.

Mehalah gik derpå ind i moderens værelse og så på den gamle kvinde. Hun sov tungt, ikke som hendes sædvanlige

søvn, der som regel straks blev afbrudt, når hendes datter kom ind med et lys.

Så vendte Mehalah tilbage til køkkenet og satte sig ved ildstedet. Hvor længe havde dette anker brændevin været i huset? Hun havde ikke lagt mærke til, om der var blevet bragt spiritus ind i huset siden Georges død, for hendes tanker havde været optaget af andre genstande. Hendes moder og Rebow havde draget fordel af dette. Hvorfor kom Rebow altid, når hun var ude? Han kom aldrig, når hun var til stede, i det mindste ikke siden den nat, da pengene var blevet stjålet; men hun var sikker på, at han besøgte hendes moder, når hun var ude, efter de småbemærkninger, hendes moder af og til lod falde.

Hvordan kunne han komme afsted med at indrette sine besøg, så han aldrig traf sammen med hende? Hun ville se at finde ud af, hvornår han sidst havde været på Ray. Hun sprang op og gik ud af døren, og råbte på Abraham. Der kom intet svar. Den gamle mand var allerede tørnet ind på sit loft over kostalden og sov fast.

Hun kaldte på ham igen, men med samme manglende resultat. End ikke et tordenbrag lige over tornebuskene ved siden af huset ville være i stand til at vække ham. Det vidste Mehalah, og gik derfor tilbage til sin plads foran ilden, idet hun huskede at låse døren i bag sig. "Jeg vil spørge ham i morgen. Han må ganske sikkert vide det."

Hun trak skoene af og satte sine nøgne fødder tæt op til det varme ildsted. Hun havde hverken sin matrosjakke eller den røde hue på, for dem tog hun aldrig på, når hun tog til Colchester.

Som hun havde for vane, faldt hun hen i tanker. Siden Georges død havde hun vænnet sig til at sidde således foran ilden, når hendes moder havde trukket sig tilbage. Men det var ikke ham, hun tænkte på nu, det var Elijah. Hans ord, han mærkelige, gale, frygtelige ord vendte tilbage til hende. Var der en skæbne, som formede hendes liv mod hendes vilje, og som tvang hende i armene på ham? Hun gøs ved tanken. At hade og elske, og elske og hade, år ud og år ind, det var, hvad de var skæbnebestemte til, ifølge ham. At han var tiltrukket af hende ved en eller anden kraft, som hun ikke var herre over, vidste hun udmærket, men hun ville ikke tillade, at han udøvede nogen som helst tiltrækning på hende. Og dog følte hun, at der lå en eller anden fortryllelse over hende. Selv om hun hadede ham, sådan som hun gjorde og også ville, vidste hun dog, at hun ikke helt kunne undfly ham, hun var sig instinktivt bevidst, at hun blev fastholdt i hans greb, hvordan vidste hun ikke. Måske var det virkelig hendes skæbne at hade og kæmpe mod ham, men for hvor længe? Elske ham ville hun aldrig blive i stand til, og hun ønskede det heller ikke. Men der var en sikkerhed i hans væsen og hans ord, som gjorde indtryk på hende imod hendes vilje. Han talte, som om det kun var et spørgsmål om tid, før hun underkastede sig ham fuldt og helt og kom ind i hans hus og knyttede sin lod til hans for liv og død. Hvilken ret havde han til at antage dette? Hvilke grunde havde han til at være så sikker? Intet andet end en blind, stædig overbevisning hos ham selv om, at skæbnen havde bestemt dem for hinanden. Så tænkte hun på historien om Grim's Hoe, om de to, som elskede og hadede, som omfavnede hinanden og kæmpede mod hinanden for al evighed, de to, som lige fra de

sammen lå i deres moders liv havde været skæbnebestemte til at være sammen i liv og død, tvillingesjæle og tvillingekroppe, som ville have kunnet hvile i fred, hvis de havde elsket hinanden i livet, men som nu i stedet måtte kæmpe videre. Der var de, i det gamle, tomme skib nede i den mørke jord, elskende hinanden som brødre, kæmpende som rivaler; kampen ville vare, til den ene overvandt den anden, og det ville aldrig ske, for begge var født med samme styrke og samme attrå og med samme stædige viljestyrke. Dampene fra spiritussen i det ødelagte anker lå tungt i luften og stimulerede Mehalahs tanker, men i stedet for at bedøve dem, hensatte de i stedet hendes sjæl i vild ophidselse. Hendes hjerte bankede højt. Det forekom hende, at hun var dernede i skibet og iagttog den evige kamp, og som om hun skulle tage parti for den ene mod den anden; som om dette ville afgøre, hvem der sejrede. Men hvem skulle hun ønske sejren, når de begge var hinandens fuldkomne spejlbillede? Hun kunne ikke udholde tanken, hun kunne ikke udholde spiritusdampene; de var ved at kvæle hende. Hun fo'r op. Fuldmånen stirrede ind gennem vinduet fra en skyfri himmel.

Hun åbnede døren. Luften var kold, men det blæste ikke. På den sydøstlige horisont kunne hun se øens højeste punkt, den store gravhøj med de mørke graner på toppen.

Månen var fuld. De gamle krigere var i dette øjeblik på det højeste af deres kamp, og den tågede, fangne pige så til med hænderne foldede over hjertet, og de store øjne skinnende som ildfluer i det rådnende skib. Ha! hver gang sværdene ramte hinanden, stod der gnister til alle sider. Ha! det sårede kød glitrede som selvlysende fisk, og blodet randt som slanger af blå ild. Var historien sand? Kunne nogen mon høre krigernes brøl

og sværdslag, når man lagde øret til højen ved fuldmåne? Der var højst to engelske mil hen til Grim's Hoe. Mehalah tænkte, at hun ville gå derhen og med sine egne øren lytte efter. Hun *måtte* derhen!

Endnu engang gik hun ind i sin moders værelse og så efter, at mrs. Sharland sov. Derpå trak hun sine sko, sin sømandsjakke og sin røde hue på, gik ud, låste døren, og stak nøglen i lommen.

"Hvem var det?" Hun fo'r sammen. Hun syntes, hun så noget – nogen, som bevægede sig; men så lo hun. Månelyset var så klart, at det kastede skyggen af hende selv op mod husvæggen, så tydelig og sort, som om det var en virkelig krop. Hun stod stille, lyttede, og så sig omkring. Hun kunne se ud over saltmarsken, så tydelig som var det højlys dag, bortset fra, at skyggerne var blæksorte og ikke violette som ved sollys. Der var ikke en lyd at høre.

"Jeg går," sagde hun for sig selv, og gik afsted i retning af digevejen.

Stien over marsken var klar og tydelig. Hun gik hurtigt, jorden knirkede under hendes fødder, det var skarp frost. Med jævne mellemrum hævede hun blikket i retning af Grim's Hoe. Granerne på dens top rørte sig ikke, de stod stive og ranke som sørgende omkring en grav.

Mersea-kanalen glitrede som et bælte af sølv, der var ikke en krusning at se på vandet til venstre for digevejen, og kun en anelse af småbitte bølger, drevet op af nordøstenvinden, legede mellem sivene på den anden side af Strood.

Hun nåede snart øen Mersea ad digevejen, og begyndte at bestige højen. En gang vendte hun sig om og så sig tilbage. Hun

kunne se Ray hæve sig over marsklandet, badet i månelyset og med sorte skygger fra de ældgamle tjørnebuske og fra gårdens bygninger.

Foran hende lå den store gravhøj, delvis overvokset af buske og småtræer, men nøgen på den side, som vendte mod Strood. Det var en klokkeformet høj, som hævede sig omkring tredive fod over det omgivende land. Hun stod et øjeblik stille og lyttede. Ikke en lyd. Hun måtte alt klatre op og lægge sig med øret til jorden på toppen mellem granerne. Uden frygt begyndte hun at gå op ad en lille sti, som var trådt af børn og får, og i løbet af få øjeblikke var hun på toppen. Hun standsede for at få vejret og se op på den bleghvide måne, som stirrede ned på hende, og kastede sig så på jorden med ansigtet vendt mod nordvest.

Hvad var det? Kun en kogle, som faldt ned ved siden af hende. Ikke en lyd. Tst! en lækat løb forbi hende og forsvandt i et hul. Så hørte hun skrig; en stakkels kanin blev overfaldet og et rovdyr sugede dens blod i sig. Hun løfte hovedet og lagde det derpå til jorden igen. Hendes blik var stift rettet ud mod det fjerne.

Hvad var det? På et øjeblik var hun på fødderne.

Hvad var det for en rød plet, hun kunne se over marsken, på Ray, mellem træerne? Hvad var den springende, dansende, røde tunge, som skiftevis skød i vejret og trak sig tilbage? Hvad var den hvide sky, som hævede sig over tjørnene?

Før hun nåede at tænke tanken til ende, fløj Mehalah ned ad højen mod Strood. De døde danske krigere var glemt i hendes frygtelige angst. Mens hun løb, forlod hendes blik ikke et sekund Ray, og hun så det røde lys tage til i styrke og omfang.

Gården brændte. Huset stod i lys lue, og hendes moder sov som en sten derinde – låst inde – og nøglen lå i hendes lomme.

Å Gud! hvad havde hun gjort? Hvorfor var hun gået ud? Den spildte spiritus var gået i brand og havde sat huset i flammer! Hvorfor havde hun lås sin moder inde, det var dog ellers ikke noget hun nogensinde havde haft for vane. Mehalah løb, frygt, rædsel og dødelig angst fyldte hendes hjerte. Hun så ikke efter, hvor hun løb, hun fulgte instinktivt stien; hun tog ikke hensyn til de halvrådne bræddebroer, men pilede over dem: en af dem brast under hendes fødder og faldt ned, da hun var passeret. Flammerne stod højere og højere i vejret. Hun kunne se, hvordan de fortærede de tjærede trævægge. Så var det et stort udbrud af ild, og gløder og gnister stod højt i vejret. Taget var faldet sammen. En søjle af blå-gyldent lys hævede sig og oplyste hele Ray. Tjørnene stod nu som forunderlige, fintforgrenede, gyldne havplanter i et tåget, blåt hav. Mehalah standsede ikke et øjeblik for at se på det, hun så kun flammerne springe og danse på det sted, som var hendes hjem, og hvor hendes moder lå. Hvordan skulle hun kunne nå stedet, før huset var helt udbrændt og hendes moder lå begravet under de sortbrændte rester af taget?

Endelig var hun der og stod foran flammehavet; hun kunne se en eller to mænd på stedet.

"Min moder! Min moder!" råbte hun og sank udmattet i knæ.

"Ti stille, Glory. Hun er frelst, men det er ikke din fortjeneste."

Mehalah tabte bevidstheden i et par sekunder. Følelsen af afsky var så stærk, at den næsten overvældede hende. Da hun kom til sig selv, var hun i nogen tid ude af stand til at tage sig

sammen, rejse sig, se sig omkring, og opdage, hvad der var sket.

Hele gårdhuset brændte, alle ydervæggene stod i flammer, og det meste af taget var faldet ned. Da det først var begyndt at brænde, havde det ikke taget lang tid, før det tørre træ stod i lys lue. En flammetunge stod ud af hendes moders soveværelsesvindue. Ilden glødede og rasede i det gamle dagligstue-køkken.

"Hvor er min moder?" spurgte Mehalah pludselig.

"Hun er i god behold," svarede Abraham Dowsing, som netop trak noget sengetøj udenfor rækkevidde af de flyvende gnister. "Hun er i båden."

"Og koen?" spurgte Mehalah videre.

"Hun har det også fint. Ilden har ikke nået stalden."

"Hvem fik min moder ud?"

"Det gjorde jeg, Glory!" svarede Elijah Rebow. "Du skylder mig hendes liv. Hvorfor var du ikke hjemme? Du var vel ude for at kæmpe mod din skæbne, tænker jeg."

En del genstande lå spredt omkring under træerne. Sharlands ejede ikke synderligt af værdi, men hvad de havde, lod til at være bjærget.

"Hvor er min moder? Før mig til hende."

"Hun er i båden, Glory," sagde Rebow. "Kom med mig. Ilden må have lov at brænde ud af sig selv. Der er ikke mere at gøre, men vi må få din moder indendøre. Det er en knugende frost, og hun lider ved det."

"Hvor er hun? Hvad har du gjort med hende?" spurgte Mehalah atter, endnu næppe ved fuld samling og bevidst om, hvad hun sagde.

"Hun er sikker i min båd og pakket godt ind i tæpper. Kom med mig, så skal jeg bringe dig til hende. Abraham og min karl kan blive her og passe på, til ilden har raset ud og se efter, at der ikke sker mere skade. De kan komme efter os senere i din båd."

"Hvor tager du hen?"

"Jeg vil straks bringe din moder under et beskyttende tag; kulden vil ellers slå hende ihjel. Kom nu, Glory!"

Elijah førte hende ned ad den stejle, stenede skråning til Rhyn. Derhenne lå hans båd – hans store fireårede båd – og i agterenden af den lå mrs. Sharland sammenkrøbet mellem en mængde tæpper og sengetøj.

"Joseph!" råbte Elijah til en af de mændene ved det brændende hus, "kom efter os, så snart I kan, og tag Abraham Dowsing med jer. Vi kan hente, hvad der måtte være tilbage, i morgen."

Mrs. Sharland jamrede sig og vred hænderne.

"O, Mehalah, dette er forfærdeligt, alt for forfærdeligt!"

"Kom op i båden og tag et par årer," sagde Elijah utålmodigt. "Vi må få den gamle i hus, ellers dør hun mellem hænderne på os."

Flammerne spejlede sig i vandet rundt om båden, så det så ud som om den flød på ild.

"Tag årerne," befalede Elijah i en barsk tone.

Mehalah adlød mekanisk. Han stødte båden fra land og sprang så selv i den.

En tid lang blev der ikke sagt et ord. Mehalahs øjne var stift rettede mod hendes brændende hjem med et fortvivlet blik. Hendes hjerne var som lammet, hendes hjerte stod næsten stille. Mrs. Sharland jamrede sig og græd, og kom med højlydte

bebrejdelser til Mehalah, som pigen dog ikke hørte. Hun var som bedøvet og ude af stand til at fatte, hvad der var sket.

Båden skød forbi spidsen af Ray.

Derhenne stod den lave, brede masse, som var Burnt Hill. Mehalah rejste sig.

Elijah så sig over skulderen og lo.

"Op ad Salcott Fleet!" kommanderede han.

"Hvad!" råbte pludselig Mehalah, og hendes hjerte krympede sig. "Hvor skal vi hen?"

"Til Red Hall," svarede Elijah.

"Der vil jeg ikke hen!" udbrød pigen i en fortvivlet tone, idet hun brat slap årerne, så at båden svingede rundt.

"Tag årerne igen," befalede Elijah. "Hvor kan vi ellers bringe din moder hen? Du må tænke på hende. Hun kan ikke ligge her ude i marsken i nat."

En dyb stønnen undslap Mehalahs bryst. Hun greb atter årerne. Efter en halv times fart, råbte Elijah: "Hold inde!" Han sprang i vandet og trak båden på land.

"Ræk din moder hånden og hjælp hende i land," sagde han bydende. Mehalah adlød uden at sige et ord.

Rebow fangede pigen med begge hænder, da hun kom ind på bredde.

"Velkommen, Glory! velkommen til Red Hall! Det nye år finder dig under det tag, hvor du skal råde som herskerinde; din skæbne er mægtigere end din vilje!"

16. En ny bolig

Da båden havde nået landingspladsen ved Red Hall, var mrs. Sharland så udmattet rædsel og ganske følelsesløs af kulde, at hun ikke var i stand til at gå. Hun stønnede under tæpperne; men gjorde ikke noget forsøg på at rejse sig. Elijah blev derfor nødt til at bære hende ud af båden og derpå blev hun, med hjælp fra Mehalah, båret ind i huset i deres arme. Ingen af de to sagde noget, og mrs. Sharlands klager over forskellige sager, hun havde sat pris på, og som hun frygtede for at have mistet, var der ingen, som tog sig af.

Det gamle kvinde var pakket ind i et tæppe, som omsluttede hende helt op over hovedet, men hun blev ved at holde en sprække åben for ansigtet, ikke så meget for at kunne få vejret, som for at kunne spørge om dette og hint.

"Hvor er min grønne bombasins kjole – hvor er den?"

Tæppets folder lukkede sig foran ansigtet. Hendes fingre kæmpede med dem, indtil de igen fik fremskaffet en åbning.

"Er mit tudse-krus reddet?" Spidsen af en næse og en tynd finger havde fundet vej ud af tæppet.

"Og så var der et helt dusin Lowestofter-suppetallerkener!" Der kom et bump, da hun blev løftet over et gelænder, som sendte hendes hoved og skuldre tilbage i tæppets dyb, og der gik nogle øjeblikke, før hun igen kunne få frembragt et hul.

"Min varmedunk? Jeg kan ikke lægge mig i en kold seng."

Et spring over et vandløb begravede atter den gamle kones ansigt. Det var først, da de nåede huset, at hun kunne udbryde: "Min rom!"

"Du er kommet hen, hvor der er rigeligt af dens slags," sagde Elijah, og han betegnede med et nik til Mehalah, at hun skulle bære den gamle op over trappen og ind i huset.

Der brændte en god ild indendøre, som farvede væggene rødgule. Det store rum var varmt, og mrs. Sharland kæmpede sig vej ud af tæppet, så snart hun så, hun var under tag.

"Bring mig i seng," sagde hun, "mine ben er frosset til is. Jeg kan ikke gå så meget som et skridt. Er mit tudse-krus bjærget?"

"Jeg bærer hende alene nu," sagde Elijah. "Tænd et lys, Glory, og følg så efter mig."

Han løftede den gamle op over skulderen, og førte an op ad trappen. Mehalah fulgte bagefter med et lys, hun havde tændt ved kaminilden. Han bragte mrs. Sharland ind i et bekvemt indrettet soveværelse med hvide gardiner for vinduerne og en lav himmelseng i det ene hjørne.

"Tænd op i kaminen," befalede han, og Mehalah holdt lyset hen til det i forvejen ophobede strå og høvlspån på risten. Snart dansede flammerne op i skorstenen og fyldte hele værelset med et rødt skær. Så blev den gamle kone lagt på sengen.

"Det ser jo komfortabelt ud," sagde hun, "akkurat som om du havde ventet os."

"Jeg ventede jer skam. Alt var rede. Glory ved, at jeg har gået og ventet på dig og hende. Jeg sagde til hende, at hun *måtte* komme, før eller senere. Før eller senere måtte vi være under det samme tag, ligesom før eller senere den samme grav vil optage os begge. Hun ville kæmpe imod mig og ville ikke komme til mig; men hendes skæbne er stærkere end hendes vilje. Min vilje er hendes livs skæbne. Min vilje danner og behersker det."

Mehalah sagde intet. Hun var ude af stand til at tale; hun var som bedøvet. Der lå som et bælte af jern omkring hendes hjerte, som hæmmede dets frie slag; en blyvægt tyngede på hendes hjerne og dræbte enhver selvstændig tanke. Hun, som hidtil selv havde været sit livs eneste lov; hun, hvis vilje havde været aldeles ubundet, hun så sig nu fanget i en anden viljes net, en vilje, som var mægtigere, voldsommere, ubøjeligere end hendes. – Hun havde hverken tid eller kræfter til at tænke på, hvordan hun skulle undslippe fra den stilling, hun fandt sig hensat i. Alle hendes tanker var henvendt på moderen; på sig selv turde hun først tænke, når hun var mere fri. Men om hun end ikke kunne tænke på sig selv, så følte hun dog, at hun var besejret og en fange, og at en flugt ikke ville blive let.

"Derhenne," sagde Elijah, idet han pegede på en dør, "derhenne er endnu et lille rum, hvor du og din moder kan opbevare, hvad I vil. Hvis I mangler noget, så kom nedenunder."

Elijah gik med tunge trin ned ad trappen og ud af døren. Mehalah så ud af vinduet, at han begav sig ned til sin båd. Han skulle tilbage til Ray. Hun kunne se en rød lysning over deres nedbrændte hjem. Tårerne stod hende i øjnene ved synet, men græde kunne hun ikke. Således stod hun og så længe på den døende ild, idet hun trak gardinerne for bag sig for at skærme sig mod lyset fra værelset. Hendes moder lå roligt i sengen, åbenbart tilfreds over at være kommet til et så bekvemt logi, og aldeles udmattet af den ophidselse, hun havde gennemgået. Gradvist døsede hun hen i søvnens arme, bevidstløs for sit tab og sin stilling; men Mehalah forblev ubevægelig stående ved vinduet og så dystert ud over marsken og sumpene mod det røde punkt, som betegnede hendes forrige hjem.

Hun stod på samme sted, da bådene kom med en del af deres ejendele til Red Hall. Hun hørte stemmerne af Rebow og de andre mænd nedenunder. Hun åbnede døren for at lytte. Han gav besked om, at der skulle sættes mad og drikke frem til folkene. Abraham Dowsing var der. Hun kunne skelne hans stemme.

"Havde jeg ikke tørnet dig ud, ville du være brændt inde," sagde Rebow.

"Fruen kan være glad over, at vi i det mindste har reddet kostalden," svarede Abraham i en gnaven tone; åbenbart uvillig til at indrømme, at han skyldte Elijah noget som helst.

"Synes du måske ikke, at du skylder mig dit liv?" spurgte Elijah.

"Kostalden brændte jo ikke."

"Nej. Men den ville være brændt, hvis vi ikke havde været der til at hold flammerne fra den," bemærkede en af de andre mænd.

"Fruen kan være glad over, at jeg ikke brændte inde. Jeg ved ikke, hvordan hun skulle klare sig uden mig."

"Så det betød måske ikke noget særligt for dig selv, hvad, Abraham?"

"Det ved jeg såmænd ikke. Engang skal man jo dø, og jeg har altid hørt, at døden i flammerne skal være en rar og stilfærdig måde at dø på – bedre end at blive bragt i graven af kramper og kolden og febergysninger." Efter en pause hørte hun Abraham tilføje: "Forresten ville jeg jo være blevet vækket af ilden og røgen."

"Ikke dig. Men selv om du var vågnet, hvad kunne du så have gjort for at redde den gamle kone? Hun ville været brændt til

aske, før du var kommet på benene."

"Det er fruens sag, ikke min," svarede Dowsing.

"Du kunne heller ikke have skaffet alle tingen ud af huset."

"De er ikke mine," svarede Abraham vredt. "De indbilder Dem da ikke, at De har gjort *mig* nogen tjeneste ved at have reddet andre folks ejendele?"

"De tilhører din frue."

"Ja, det er rigtigt nok, og de tilhører derfor ikke mig. Lad mig bare blive fri for jeres praleri. Jeg har ikke noget at takke jer for."

Denne utaknemmelige bemærkning, som dog ikke var unaturlig hos en simpel bonde, der ikke gerne så sig påduttet en taknemmelighedsgæld, som kunne sætte ham i en uheldig stilling, fulgte en tavshed, mens selskabet langede til bordet.

Pludselig spurgte Abraham: "Hvordan kan det være, at I var derude?"

"Herren sendte mig og Jim ud med den store båd efter ænder, og han selv var i den lille," svarede en af folkene. "Vi skulle blive liggende udenfor Rhyns munding, mens han roede op ad floden for at drive ænderne ned til os; der var en hel mængde, og vi tænkte at skyde en hel flok. Han var imidlertid ikke længe borte – ikke over en time – da vi så det brændte på Ray og hørte ham råbe, at vi hurtigt skulle komme til hjælp, så vi roede alt, hvad vi kunne, og da vi nåede stedet havde han allerede sprængt døren og fået den gamle kone ud. Vi hjalp så godt, vi kunne, og fik bjærget en hel del af deres ting."

"De er nu ikke meget værd," sagde Abraham. "Der er ikke noget i hele huset, som er fem pund værd tilsammen. Kun koen var værd at frelse, og hun var ganske sikker. Jeg sov på loftet oven over hende."

"Din frues liv var vel noget værd, håber jeg, Abraham?"

"Det ved jeg ikke noget om. I hvert fald ikke for mig. Hun er ikke min frue; det er Mehalah, som befaler og gør alt, hvad der skal gøres. Jeg mener ikke, at en gammel kones liv er fem flade øre værd; andet end måske for hende selv, men det er hendes sag og ikke min. Hun er syg og har feberen. Og!" råbte Abraham, idet han slog sit krus i bordet, "når De redder en gammel kone, som kun er en plage for dem, som har med hende at gøre, hvor meget er det så værd? Man kunne lige så godt have betalt Dem for at lade hende være, hvor hun var, i stedet for at trække hende ud af ilden. Nej, Mehalah, hun er af en anden sort. Men hende har De ikke reddet!"

"Men hvor var hun da? Hun var ikke i huset."

"Hvordan skal jeg kunne vide det? Jeg udspionerer hende ikke, sådan som visse andre." Han skævede listigt i retning af Elijah. "Jeg gør det ikke. Men jeg tænker, hun var ude i saltmarsken og lure efter fåretyvene."

"Har der været fåretyve på Ray?"

"Ja, det har der."

"Holdt du udkig efter dem om natten?"

"Jeg?" svarede Abraham med et grynt, "det var jo ikke mine får. Nej, ellers tak. Dem, der ejer fårene, de må også passe på dem. Jeg gør, hvad jeg bliver betalt for, og mere gør jeg ikke."

Mehalah lyttede ikke til hele denne samtale. Da hun havde hørt, at Abraham var der, og hvorledes det hang sammen med, at Rebow og hans folk havde været på stedet, da ilden brød ud, lukkede hun døren og gik atter hen til vinduet. Der blev hun stående ubevægelig lige til morgenen brød frem, undtagen for at se til ilden, som hun holdt ved lige med brænde, som var

stablet op ved siden af skorstenen. Da dagen begyndte at bryde frem, satte hun sig på en skammel ved siden af sengen, lænede sit hoved til kanten af madrassen og faldt i søvn. Hun sov i en time eller to, en urolig søvn, som var hjemsøgt af drømme og den ubehagelige stilling, hun befandt sig i.

Da hun vågnede, var der stille i huset. Tøvende gik hun nedenunder; hun fandt ingen oppe, men der var tændt op og en kedel kogende vand på plads; bordet var dækket med alt, hun kunne ønske sig til morgenmad. Elijah, Abraham og de øvrige mænd var borte. Der stod en dåse te på bordet. Mehalah lavede en kop til sin moder og bragte den op til hende.

Den gamle kvinde var vågen og drak begærligt teen.

"Jeg tror ikke, jeg kommer ud af sengen i dag, Mehalah," sagde hun. "Det smerter i alle mine lemmer; kulden er gået mig til marv og ben og jeg føler det som om frosten ville splitte mine knokler på langs. Jeg må blive liggende til sengs, indtil jeg er ordentlig tøet op igen."

"Kan du spise noget?"

"Det tror jeg nok."

"Hvor længe skal vi blive her, moder?"

"Her er da meget bekvemt, tror jeg."

"Men vi kan umuligt blive i dette hus."

"Hvor skal vi ellers gå hen?"

"Jeg vil søge mig tjeneste et eller andet sted."

"Du kan ikke lade mig blive alene tilbage her. Hvor skal jeg tage hen? Jeg kan ikke forlade sengen, og det vil vel vare en uges tid eller så, før frosten slipper mine knogler."

"Jeg kan ikke, jeg vil ikke blive her!"

"Hvor kan vi ellers gå hen?"

Mehalah pressede hænderne mod panden. Hun kunne ikke besvare dette spørgsmål. Havde hun været alene, så havde hun måske kunnet skaffe sig ind i et bondehus, men med en syg moder, som var afhængig af hende, var dette ikke muligt. Ingen bonde vil have dem begge ind for hvad tjenester, hun alene kunne yde.

"Hvor kan vi eller tage hen?" spurgte mrs. Sharland på ny; og vedblev i en jamrende tone: "Hvis master Rebow giver os husly for en tid, så er det meget venligt af ham, og vi må være taknemmelige, for vi har ingen mulighed for at finde husly andre steder. Hvor skal vi tage penge fra til atter at bygge gården op? Tror du, min fætter, Charles Pettican –"

"Nej, nej," udbrød Mehalah, "ikke et ord om ham."

"Han var jo meget venlig og lovede –" sagde mrs. Sharland.

"Han kan ikke gøre noget for os, moder; jeg vil ikke spørge ham."

"En mand med en forgyldt balkon på sit hus ville næppe savne nogle få pund til at opføre en træhytte."

"Jeg vil ikke gå til ham igen."

"Mit kære barn," sagde mrs. Sharland, "jeg er ikke i tvivl om, at han ville tage os ind for en kort tid, når vi bliver tvunget til at forlade Red Hall."

"Tror du da, at vi ikke bliver tvunget til at blive her?"

"Jeg kan ikke indse, hvordan det skulle gå til. Det er meget smukt af master Rebow, at huse os en tid, men jeg tvivler på, at vi vil kunne sætte os fast her. Jeg ville ønske, vi kunne. Men vi bliver under alle omstændigheder nødt til at blive her i nogen tid. Vi har intet andet sted at tage hen, bortset fra fætter Charles."

Mehalah vidste nok, hvad den mulighed var værd. Men hun fandt dog en vis lettelse ved at høre moderen omtale opholdet på Red Hall som noget midlertidigt. Hun kunne ikke udholde tanken om, at skulle blive her for tid og evighed. Hun dannede sig et håb om, at hun nok skulle få arbejde et eller andet sted og kunne leje en lille hytte; hun var jo stærk nok til at arbejde lige så hårdt som en mand.

I løbet af dagen blev alt, hvad der reddet ud fra branden på Ray, bragt til Red Hall; selv koen blev drevet langs den elleve mil lange landevej. Det gamle ur ankom og blev opstillet i det store rum nedenunder, en gammel cyprestræs kommode, "fyrre-skuffedarium", som mrs. Sharland kaldte den, dækket med en mængde udskæringer, som forestillede en falkejagt, og som rummede hendes bedste klæder, som træets harpiks beskyttede mod møl, blev sat ind på hendes værelse. Den vejede mindst et halvt ton. Det gamle Lowestoft-stel, som hun satte så stor pris på, blev anbragt i en tallerkenrække sammen med Elijahs eget porcelæn. Tudsekruset – et hvidt krus med en malet og glaseret frøfigur indeni – blev også bragt op til Red Hall, ja selv et par biskuit-porcelænspudler med barberede haler og store manker, som havde stået på kaminhylden på Ray, kom derhen, ligesom et varmebækken med et istemplet portræt af Hans Majestæt George I. Det blev hængt op i den lille egepanellerede stue ved siden af indgangen til hallen, som Rebow sædvanligvis brugte til opholdsrum.

Gradvist blev de fleste af mrs. Sharlands ejendele bragt til Red Hall, og det lille egepanellerede værelse blev møbleret med dem. Hendes læderbetrukne lænestol med den høje ryg blev stillet foran den store kamin med inskriptionen: "Når jeg

holder, holder jeg fast". Der var også nogle få ting, som var Glorys særlige ejendom, som var blevet frelst, og også de blev anbragt i den lille stue. Mrs. Sharland var overmåde tilfreds ved på den måde at finde sig omgivet af sine egne ting. Hun forlod ikke sin seng, men forlangte, at datteren bar alt, hvad der kunne bæres, op til hende, og hun vendte og drejede hver enkelt genstand og inspicerede nøje, at alting var helt, og begræd det, som havde lidt overlast. Den ene af pudlerne havde tabt et øre og en stump af halen. Den gamle kone græd og surmulede og skældte ud over denne skade, som om den var af samme størrelsesorden som det ødelagte hus. Hun ville absolut hilse på de mænd, som havde bragt tingene fra Ray over i deres båd, og hun læste og påskrev dem og ville vide nøjagtigt, hvem der havde hentet hunden ud af det brændende hus, hvor den havde opholdt sig, og beklagede sig så længe, indtil de lovede at undersøge den plet, hvor porcelænsdyret havde tilbragt natten, og også bunden af båden, for at finde den manglende hale og spidsen af øret.

"Jeg skal nemlig sige jer," sagde hun, "at hvis jeg koger dem i mælk sammen med resten af hunden, kan jeg få dem til at sidde fast igen."

Hos nogle mennesker, hvis sind mangler sans for perspektiv, forstørres ligegyldige ting og virkelige problemer bliver overset. Således hos mrs. Sharland. Hun ævlede og kævlede hele dagen om den beskadigede porcelænshund, fordi den stod på kaminhylden i hendes soveværelse og hun fik øje på den, hver gang hun drejede hovedet i den retning. Det nedbrændte hus blev næsten glemt over kalamiteten med hundens hale; hendes

flammende hjem dannede kun en glødende baggrund for den lemlæstede hvide puddel.

Mehalah så ikke noget til Elijah Rebow hele dagen. Han var inde i huset flere gange, men så snart han hørte hende på trappen, forsvandt han straks. Men hun så og følte, at han tænkte på hende og havde omsorg for hende; derom talte alt det besvær han gjorde sig for at få selv den ringeste ubetydelighed bragt over fra Ray, og den omhu, hvormed han havde sørget for, at der var fuldt op af alt i huset, hun havde brug for. Til middagen havde han sat kød frem på bordet og sat kartofler over ilden. De var klar til hende, alt hvad hun skulle gøre var at hente dem. Hendes moder spiste med god appetit og gav sin tilfredshed højlydt luft med hensyn alle de bekvemmeligheder, der omgav hende.

"Jeg håber virkelig, Mehalah, at vi ikke så snart bliver nødt til at forlade dette sted foreløbig."

Glory svarede ikke.

Hen ad aften kom Abraham Dowsing med koen. Pigen hørte dens brøl og løb ned – hun kunne ikke lade være – og slog armene om halsen på dyret. Der var en bagtrappe, som førte til køkkenet og gården; ad denne kunne hun komme ned uden at måtte gå gennem forstuen, og på denne måde havde hun undgået Elijah, som hun vidste opholdt sig derinde.

Elijah kom imidlertid netop frem ved trappens øverste trin, efter at hun var løbet ned, og så ned i gården, hvor hun var. Da hun opdagede ham, hørte hun straks op at kærtegne dyret.

Abraham stod ved hendes side med et surt udtryk.

"Jeg har været længe undervejs," sagde han.

"Det har du ganske sikkert, Abraham," svarede hun.

"Jeg vil gerne have noget at spise og drikke, jeg har ikke fået en bid siden i morges. På Ray findes der ikke andet end aske nu, og den er glødende varm. Du kan jo ikke forvente, at jeg skulle fylde mig med den."

Mehalah holdt sig forskrækket for munden, for hun var på nippet til at sige, at han skulle gå ind og få noget at spise. Men hun havde jo ikke noget at give den gamle mand. Hun levede på Rebows godhed og nåde.

"Jeg kan ikke gå uden mad," vedblev Abraham. "Jeg vil vide, hvem jeg for fremtiden skal få min mad fra. Jeg har allerede lagt fire pence ud i *Rosen* til smør og ost, og dem skylder De mig."

"Der har du pengene," sagde Mehalah og tog dem op af lommen.

"Ah! det er jo meget godt. Men hvorfra skal jeg nu få mad og drikke? Er jeg endnu Deres tjener eller er jeg det ikke? Hvis jeg er det – hvor er så min mad?"

"Kom her, Abraham," sagde Elijah fra køkkendøren. "Der er brød og kolde kartofler og kød herinde. Du skal nok få din aftensmad, og du kan sove oppe på loftet."

"Hør her, herre," vendte den gamle fyr sig mut til Rebow, "jeg vil gerne vide, hvem jeg i fremtiden skal kræve min løn af."

"Af mig," sagde Rebow. "Jeg fæster dig."

"Hvor skal jeg arbejde?"

"Her, eller passe fårene på Ray."

"Fårene er ikke Deres, men hendes –" han pegede på Mehalah med tommelfingeren.

"Ray og Red Hall er nu en og samme ting," svarede Rebow. "Du har at betragte mig som din herre og hende som din frue," og med disse ord gik han ind og slog døren i bag sig.

Abraham trak på skuldrene. Han skævede til Mehalah, som trykkede sin hånd mod panden.

"Hvornår skal De i kirken, hvad, frue? Jeg tænkte nok, at det ville komme til dette. Mig kan det være det samme, så længe jeg får min mad og min løn."

Abraham gik langsomt hen i stalden med koen. Mehalah blev stående som groet fast til stedet, mens hun trykkede hænderne mod sine bankende tindinger.

Dette var mere, end hun kunne holde ud. Hurtigt løb hun op ad trapperne; hun ville tale med Rebow, nu straks mens hendes hjerte var fuldt. Hun stormede gennem køkkenet og ind i hall'en. Han var der ikke. Idet hun løb videre, snublede hun og var nær ved at falde, rædselsslagen kom hun op igen. Hun havde været tæt på at styrte ned i kælderen gennem lemmen. Den stod åben; det var den, hun var faldet over. Føj! Fra dybet steg dunster op som fra et vildt dyrs hule. Hun kiggede ned og opdagede den vanvittige, som klirrede med lænkerne, idet han udstødte uartikulerede skrig og fo'r frem og tilbage. Han var næsten nøgen, kun nogle smudsige laser hang om ham, og hans hår faldt så langt ned over ansigtet, at hun ikke var i stand til at skelne hans træk ved det svage skin fra den hornlygte, Elijah havde efterladt på trappen. Rebow fjernede netop med en høtyv sin broders halmleje og kastede frisk halm hen til den ulykkelige.

Mehalah kunne ikke udholde dette syn og trak sig tilbage. Hun behøvede nogle minutter alene til roligt at overveje, hvad hun nu bedst kunne gøre og tænke over, hvad der var sket. Hun åbnede hoveddøren og steg ned ad den lange trappe til gårdspladsen. Der så hun, at en skodde dækkede den runde

åbning, hvorigennem den vanvittiges hule fik lys om sommeren. Den var nu lukket for at holde vinterkulden ude. Ved siden af åbningen var der en dør. Mens hun betragtede den, blev den åbnet, og Rebow viste sig for at kaste den gamle halm og de afgnavede ben ud, resterne fra hans broders måltider. Han bemærkede hende ikke, eller lod, som han ikke gjorde det, og hun trak sig tilbage. Hendes ønske om at tale med ham var borte. Hun følte sig ikke i stand til en samtale med ham, før hun havde været alene en tid, og fået samlet kræfter. En samtale med ham måtte blive en kamp. Det stod klart for hende, at han var fast bestemt på, at hun skulle blive på Red Hall. Hun var lige så fast besluttet på ikke at gøre det. Men nogen mulighed for hende og moderen at komme bort, kunne hun i øjeblikket ikke se.

Hun forlod huset og haven omkring det, og gik over engen ned til diget, som hun besteg og fortsatte ad det lige til det sted, hvor Red Hall-marsken skilte Tollesbury Fleet fra Virley- og Salcottbækkene.

Så kastede hun sig på jorden nedenfor vindmøllen, som pumpede vand op af afvandingskanalerne; den gik dag og nat, så længe der var vind nok til at bevæge dens vinger. Den arbejdede nu. Møllevingerne fo'r rundt og pumpen knagede med en smertefuld lyd, og ved hver omdrejning blev en strøm af vand drevet over diget og ud i havet.

Mehalah håbede, at her, borte fra moderen, fra Rebow og livet i Red Hall, ville hun være i stand til at tænke. Men det var ikke tilfældet. Hendes følelsesløse hoved var ude af stand til at finde på nogen som helst plan. Hun så ud over havet, – det var blygråt, krusede sig i vrede bølger, og mågerne skreg og

dukkede sig i dem. Himlen over hende var dækket af skyer. Kysten ved Bradwell så grå og dyster og øde ud, og intetsteds var nogen sejler at opdage som et godt varsel, et løfte om flugt fra hendes øjeblikkelige forvirring og rådløshed.

Hun sad og ventede. Søerne blev efterhånden mørkere og mere truende. Mågerne var ikke mere at se. Mersea med sine træer og sit kirketårn forsvandt. Bradwell-kysten hævede sig begsort mod det sidste skælvende dagslys på den vestlige horisont. Og intet sejl viste sig.

Langt borte, ude på havet, midt i det tiltagende mørke, skinnede et lys. Et øjeblik blev det større, så blegnede det og forsvandt i mørket. Et øjeblik efter voksede det på ny, for så straks igen at forsvinde og atter var alt mørk nat. Således gik det uophørligt, i ensformig gentagelse. Hvad hun så, var det femten engelske mil fra kysten liggende fyrskib med sit blinkfyr, et flydende Pharos. Hun tænkte på Elijahs ord, på tvillingbrødrenes uhyggelige, stadigt gentagne kamp og omfavnelse, kærlighed og had, had og kærlighed dybt dernede i gravhøjen, som ville vare indtil en af dem vandt sejr.

17. Ansigt til ansigt

Med langsomme skridt og i en nedtrykt stemning vendte Mehalah tilbage til huset. Det var nat ude og inde, nat for hendes øjne, nat i hendes sjæl. Vinden sukkede og hulkede henover det sivbevoksede, oversvømmede land med trøstesløse, fortvivlede toner, og Guds ånde i hende – hendes levende sjæl – sukkede og hulkede ligesom Hans ånde, der blæste over den vintermørke marsk derude. Ikke en stjerne så ned til hende fra Hans himmel deroppe, og ingen så ned fra Hans himmel i det lille menneskehjertes kroge. Mehalah formåede næppe at finde vejen gennem marsken mellem digerne og vandløbene, og lige så lidt formåede hun at finde en vej gennem sit livs labyrint.

Endelig nåede hun Red Hall og steg op ad trappen til hoveddøren. Nu ville hun tale med Elijah. Det ville være bedre straks tale med ham og komme til en forståelse. Det var uudholdeligt, hvis hun skulle forblive i sin nuværende stilling og være uvidende om sin fremtid. Hun tøvede foran døren. Ikke uden kamp kunne hun beslutte sig til at åbne den og gå ind og se den mand i øjnene, hvis gæstfrihed hun i øjeblikket nød godt af, og som hun dog på samme tid hadede og afskyede. Hun vidste, at hun stod i stor gæld til ham. Han havde frelst hende moders liv, han havde reddet en stor del af deres ejendele fra ødelæggelsen, og dog formåede hun ikke at takke ham. Hun var rasende over hans indblanding i deres anliggender, mens hun med dyb taknemmelighed havde modtaget hjælp fra enhver anden. Han blev hende blot så meget mere modbydelig ved bevidstheden om, at hun stod i gæld til ham; det forbitrede

hende næsten uudholdeligt at føle, at hun og hendes moder levede af hans overflod.

"Kom ind, Glory!" råbte Elijah derinde fra, da hun blev stående foran døren.

Hun gik ind. Han sad ved ilden med sin tobakspibe i hånden; han havde hørt hendes skridt udenfor og taget piben af munden, idet han ventede i en lyttende, forventningsfuld stilling.

Han gjorde tegn til hende at sætte sig i en stol – moderens stol – som stod på den anden side af ildstedet. Hun agtede ikke på hans bevægelse, men blev stående midt i værelset og tog, næsten uden at vide det, hænderne op for ansigtet. Blodet bankede i hendes tindinger. Hendes hjerte blev koldt, og en afmægtig svaghed greb hende.

"Lyset er ikke så stærkt, at det kan blænde dig," sagde Elijah, "få hænderne ned; jeg vil se dit ansigt."

Hun opbød al sin viljestyrke for at lade hænderne blive, hvor de var, men kunne ikke; de sank ned.

"Sæt dig."

Hun rystede på hovedet.

"Sæt dig."

"Jeg vil tale et øjeblik med dig, Elijah. Jeg *må* tale med dig." Hendes hjerte slog voldsomt, hendes bryst hævede og sænkede sig. Hun formåede kun at ytre sig i korte, brudte sætninger.

"Sæt dig dér!" Han pegede med piberøret på den tomme stol.

Hun nægtede stadig at adlyde ham, men hendes kræfter svandt. Alt det, hun havde gennemgået, havde virket lammende på selv hendes ubøjelige vilje. Hun var bestemt på at modgå ham, selv i en så ubetydelig ting som dette, men hun følte, at

hendes beslutsomhed vaklede. Hun klamrede sig desperat til, hvad der endnu var tilbage af hendes modstandskraft.

"Jeg vil ikke høre et ord af, hvad du siger, hvis du ikke sætter dig ned."

Han holdt inde og så på hende. Så sagde han: "Gå op til din moder!" Han vendte sig bort fra hende og begyndte på ny at ryge.

"Elijah, jeg ved, hvad du har gjort for moder, og hvad du endnu gør for hende."

Han sprang op fra sin stol og gik ophidset frem og tilbage i værelset, vendte sig af og til og betragtede hende med uhyggeligt stikkende øjne, heftigt sugende på piben, til den glødede rødt og vredt ligesom hans øjne i skæret fra kaminen. Hurtigt og støjende gik han på stengulvet, med de høje skuldre skudt op og hovedet sænket. Hun fulgte hans bevægelser med pinlig opmærksomhed; han mindede hende om den vanvittige broder, der ligesom han gik op og ned i kælderen under dem. Så længe han trampede omkring på denne måde, kunne hun ikke tale til ham. Der var ikke noget at gøre. Hun sank ned i sin moders stol.

"Sådan!" råbte han og kastede en ring med nogle nøgler i hendes skød. "Tag dem. Det er dine nu. Nøglerne til alt her i huset, kun ikke –" Han pegede med piben nedad i retning af kælderen.

"Jeg kan ikke tage dem," svarede hun og lod nøgleknippet glide fra sit skød ned på gulvet.

"Tag dem op!" befalede han.

"Nej," sagde hun fast, "jeg vil ikke. Elijah, vi to må komme til en forståelse med hinanden."

"Vi forstår allerede hinanden," sagde han og holdt inde med sin vandring. "Det har vi altid gjort. Jeg kan læse i dit hjerte. Jeg ved alt, hvad der foregår derinde, så klart og tydeligt som om det var skrevet med røde bogstaver i en bog. Jeg forstår dig, og det er der ingen anden i hele verden, som kan. Jeg er skabt til at læse dig. Engang hørte jeg en baptistprædikant sige, at Gud en gang havde skrevet en bog, og så skabte Han menneskene, for at de skulle læse i den. Du er en bog, og Gud skabte mig for at læse i dig. Jeg kan det. Jeg behøver ingen lærdom i så henseende; det ligger i min natur. Andre kan det ikke. De kan bryde deres hoveder, så meget de vil, men de kan ikke få noget ud af dig. Men for mig er du klar som dagens lys. Forstår du mig?"

"Nej."

"Du *vil* ikke. Du sætter din egensindige, ondskabsfulde vilje ind på undlade at forstå mig. Engang hørte jeg en præst sige – dengang jeg var dreng, gik jeg med min moder i kirke; nu går jeg aldrig andre steder end til Ray efter dig – Hvad er Gud? Gud er det, som skaber mennesket, opholder hans liv og giver ham håb om salighed eller nedstyrter ham i Helvede. Ethvert menneske har sin egen Gud; for der er noget forskelligt for hvert menneske, som gør det saligt eller ødelægger det. Hvad andet begærer jeg end dig Glory? Det er dig, som skaber mig og holder mig i live; du er min salighed eller mit helvede."

"Men," fortsatte han, atter stående stille og gestikulerende med hånden og piben, "som jeg var ved at sige, hørte jeg engang en præst sige, at Gud skabte ethvert menneske af en klump ler og en dråbe spyt, og altid skabte han to mennesker ad gangen. Han kunne ikke lade være. Han har to hænder, men Han er ikke

venstre- eller højrehåndet som du og jeg, Han arbejder med begge hænder på en gang. Han kaster de mennesker, Han har skabt, fra sig overalt. Har Han ikke lavet alle ting dobbelt? Har du ikke to hænder og to fødder og to øjne? Gives der ikke en sol og en måne og har jorden ikke to poler, og findes der ikke to køn, og dag og nat, og vinter og sommer og –" han trådte tæt hen til Mehalah og råbte lidenskabeligt: – "og du og jeg?" Så begyndte han atter at vandre op og ned, men langsommere og fortsatte: "Hvor end disse to, som Gud har skabt med sine to hænder er, så må de komme sammen. Det betyder ikke noget, hvor de er, om den ene er i Mersea og den anden i Afrika, Asien, Kina, Amerika eller London, det betyder ikke noget, tidligere eller senere må de komme sammen, og når de gør det, da er de i Himlen. Tager nu en mand et eller andet venstrehåndsvæsen – det var med den venstre hånd, Han skabte kvinden – så hjælper det dog intet; han kan ikke gå imod sin skæbne. Han har taget den urette kvinde, og han er ikke lykkelig. Han ved det godt selv, og han føler sig rastløs og fuld af fortærende længsel i sin sjæl, og hvis han ikke finder den rette i denne verden, for han dør, så venter og vandrer hans ånd, indtil den rette dør og også begynder at søge efter sin rette mand. Det er dét, som driver ånderne til at vandre på jorden. Ånder er de, som har ægtet den forkerte i livet, som vandrer og venter og søger efter deres rette modstykke. Hører du vindens piben og hylen i vinternatten? Det er ånderne, som ser ind ad vinduerne og hulker, fordi de må skælve derude i den bidende kulde, indtil de møder den rette. Men når de mødes, er de i Himlen. Der er en himmel for enhver, men kun én, og det er når de to halvdele finder hinanden og forenes, og bliver det ikke i dette liv, så i det næste.

Og der findes også et Helvede, men dér findes ikke en plads for alle og enhver, og det vedvarer ikke i al evighed, men kun indtil man finder sin rette modpart." Han holdt inde. Han var blevet meget alvorlig og ophidset over sine egne ord. Han kom igen hen til Mehalah.

"Glory!" vedblev han, "ser du ikke, hvorledes månen følger solen og ikke kan nå ham? Hun er hans rette ledsager, og solen ved det ikke og vil ikke have hende, og så går det dag og nat og vinter og sommer, og under aftagen og tiltagen, videre og videre. – Men det vil ikke gå således i al evighed. Solen vil blive bedrøvet i sit hjerte, og en dag vil den blive mat og tabe sit skin af længsel efter månen, og der vil blive et vældigt blus og flammer og gløder og herlighed, og de vil begge være i Himlen. Og nu er begge jordens poler fjernt fra hinanden og så længe de er det, så længe ruller verden afsted i sin elendighed og i sin kval, og deraf kommer jordskjælv og vulkaner og store pestsoter – polerne er fjernet fra hinanden, skønt de skulle være sammen. Men efterhånden kommer de hinanden nærmere og nærmere. Årstiderne er ikke mere, hvad de tidligere var, og dette er grunden. Polerne er ikke mere, hvor de var, de drejer sig mod hinanden. Og en dag vil de flyde sammen til ét og så er enden kommet. Jeg har hørt sige, at der i Bibelen står skrevet, at det vil engang tage ende med denne verden. Det vidste jeg også uden Bibelen. Polerne må en dag komme sammen og blive ét. Glory!" fortsatte han, "du og jeg, vi er hinandens modstykker, Du blev til i Guds venstre hånd og jeg i Hans højre, på nøjagtig det samme tidspunkt, og han satte dig på Ray og mig på Red Hall. Der var ikke meget rum imellem os, kun lidt vand, mudder og marskland, og vi blev trukket nærmere og

nærmere til hinanden for hver dag, og nu er du her, under mit tag. Du kan ikke gøre ved det. Du kan ikke kæmpe imod det. Du blev skabt for mig og jeg for dig, og dit liv vil være et helvede, hvis du ikke tager imod mig nu. Jeg *må* blive din. Du mente, du kunne kæmpe imod og tage George De Witt. Det kunne måske have været. Og var det sket og jeg var død før du, så ville du have hørt mig skrige foran dit vindue og banke på din dør og have følt, hvorledes jeg drog og drog, om du ville eller ikke, dit hjerte bort fra George og vendte det til mig. Så endelig ville du også være død, og da var du blevet min og ville have fundet Himlen efter tredive, fyrre, halvtreds års helvede."

Mandens forfærdelige alvor undlod ikke at gøre indtryk på Mehalah. Hvad han sagde, var hans tro. Han gav på sin grove, heftige facon udtryk for det, han virkelig følte. Hun, som aldrig havde lært noget, var fuld af en uklar, ubevidst famlen efter noget højere, videre, end det flade, indestængte liv, hun hidtil havde ført. Hun fo'r sammen.

"I Himlen med dig!" råbte hun og trak sig baglæns; "aldrig, aldrig!"

"I Himlen med mig og med ingen anden end mig. Du kan ikke finde nogen anden himmel end den, som findes i mine arme, for du er skabt for mig af Gud. Jeg har sagt dig det, men du ville ikke tro mig. Forsøg, om du vil, at finde din himmel andetsteds. Gud skabte ikke dig og George De Witt af én klump ler. Det kunne han aldrig have gjort – *du*, Glory! stor, stærk og ædel, med en jernvilje, og denne svage, hjælpeløse tølper, som hang ved sin moders skørter. Sikkert nok har han skabt George De Witt og Phoebe Musset af ét stykke; men du og jeg blev til i samme stund, af den samme klump ler, og den samme livsånde

rører sig vore hjerter, det samme blod flyder i vore årer. Du kan ikke gøre noget ved det, for sådan er det nu engang. Du kan ikke, du skal ikke, undfly mig. Tidligere eller senere må du finde din rette ledsager, tidligere eller senere må du søge din tvilling og tidligere eller senere finde din himmel."

Han gik nu roligt hen og satte sig i stolen overfor Mehalah.

"Hvad var det så, du ville sige mig, Glory?" spurgte han. "Jeg afbrød dig."

"Først og fremmest må jeg takke dig for alt, hvad du har gjort for moder."

"Jeg har intet gjort for hende," svarede Elijah skarpt.

"Du trak hende ud af det brændende hus. Du reddede hendes ting fra flammerne. Du har givet hende husly her."

"Jeg intet gjort for hende," gentog Elijah. "Hvad jeg end har gjort, det gjorde jeg for dig. Havde du ikke været, så havde hun for min skyld gerne kunnet brænde inde, og jeg havde ikke rørt en finger for at hjælpe hende. Hvad skulle jeg bekymre mig om hende for? Hun er intet for mig. Hun var mig ikke bestemt af skæbnen, det var du. Jeg frelste hende, fordi hun var *din* moder. Det var *dine* ting, jeg skaffede ud af det brændende hus. *Dig* har jeg taget ind i mit hus. Jeg har kun ladet hende komme her, som jeg ville lade din sko komme, eller din ko: fordi det er *dine*. Hun er intet for mig. Det er mig akkurat det samme, om jeg aldrig så eller hørte mere til hende nogensinde."

Han rejste sig og gik hen til vinduet, tog en flaske, som stod der; så tog han sit gevær fra et hjørne og begyndte at pudse dets messingbeslag, efter at han først havde hældt noget vitriol fra flasken på metallet.

"Se her," sagde han, idet han dryppede lidt af syren på den anløbne messing. "Se, hvordan det koger og syder, indtil det har bortædt alt smudset, og metallet skinner som guld. Således også mig. Din modstand bringer mig til at koge og syde, og måske er det godt, at jeg finder lidt modstand. Men efter en stund vil det skinnende metal komme frem. Da vil du se, hvad jeg er. Du kan ikke lide mig nu, fordi jeg ikke er velskabt og smuk som din George De Witt. Men underneden findes det gyldne metal – han var kun forgyldt tombak, denne George De Witt. Det var en tåbelig indbildning hos dig, at han skulle være din kammerat. Ikke en uge ud havde du kunnet elske ham, når du først havde lært at kende, hvad han virkelig var. Ægteskabet ville have revet forgyldningen af, og du havde foragtet ham og kastet ham fra dig."

"Elijah," sagde Mehalah, "jeg vil ikke høre på dette. Engang har jeg elsket – og altid vil jeg elske – ikke dig! – dig – aldrig!" hun lagde større og større eftertryk på sine ord "men George, kun George – ingen anden end George!"

"Desto større nar er du," sagde Elijah tvært. "Men jeg tror det for resten ikke. Du taler kun således for at ærgre mig, men i virkeligheden tror du ikke på det."

Hun følte ingen lyst til at tale mere om dette emne. Hun havde givet sit hjerte luft og fandt det tilstrækkeligt.

"Nå, hvad var det ellers, du havde at sige? Jeg havde ikke tænkt mig, at du skulle høre til den slags, som bukker og nejer sig ydmygt og siger 'mange tak, I herrer'. Det er noget nyt hos dig, Glory! Det er første gang, jeg har fået noget, som lignede taknemmelighed fra dig."

"Du har heller aldrig før givet mig anledning til det."

"Meget sandt," svarede han, "det har du ret i. Og jeg bryder jeg ikke om din tak. Jeg ville tage imod den, hvis jeg mente, at den var noget værd, men det gør jeg ikke. Jeg er ligeglad med den. Jeg forventer ingen tak af mit legeme, fordi jeg giver det næring, eller fra mine hænder, når jeg varmer dem ved ilden; de tilhører mig, og jeg giver dem kun, hvad jeg skylder dem. Hvad jeg gør for dig, gør jeg for mig selv, og af samme grund. Du tilhører mig."

"Jeg *må* tale," sagde Mehalah. "Dette er mere, end jeg kan udholde. Du siger ting om mig og til mig, som jeg ikke vil tåle. Vil du da fornærme mig? Har jeg nogensinde givet dig den allerringeste opmuntring, som berettiger dig til at tiltage dig denne ret over mig?"

"Nej. Men det må være således. Du kan ikke kæmpe imod din skæbne."

"Jeg tror ikke på denne skæbne, du taler om," sagde pigen, der samlede sin styrke i samme takt, som hendes indignation svulmede i hende. "Du har overhovedet ingen ret over mig. Jeg er blevet bragt herhen imod min vilje, men alligevel kan jeg ikke gøre andet end anerkende din gæstfrihed. Havde du ikke givet os husly, så ved jeg ikke, hvorhen vi skulle have vendt os. Jeg beder dig lade os blive her endnu nogen tid – ikke længe – til jeg har fundet mig en eller anden kondition, hvor jeg kan arbejde og underholde min moder. Vi må sælge vort ringe indbo, vore får og koen, og med pengene –"

"Med pengene må du betale mig afgift for Ray til Frue Dag."

"Så uædel kan du ikke være!" gispede Mehalah i lidenskabelig vrede. "Dette ophæver al din godhed ved at give os husly. Men når du vil have det sådan, må det være sådan. Vi skal sælge alt

og betale dig hver en skilling; ja og også for vort ophold her i huset, så længe vi er tvunget til at blive her."

"Ikke så hastig, Glory," sagde Elijah behersket. "Der er endnu adskillige ting at tage i betragtning. Du kan ikke finde nogen kondition – ingen vil tage dig ind sammen med en gammel, sengeliggende moder."

"Jeg kan i det mindste forsøge."

"Ja da, forsøg du bare; forsøg så meget du vil, og kom så tilbage til mig. Du har allerede forsøgt en god del udveje for at slippe fra mig, men du kan ikke. Du forsøgte det ved at låne penge af George De Witt; du forsøgte det ved at gå til den lamme, gamle skibstømrer, du forsøgte dig hos pastor Tyll, og du forsøgte, jeg ved ikke hvad til sidst, og du fik også fat på pengene, men alligevel kunne du ikke slippe fra mig. Du forsøgte at få George De Witt til mand, for at du kunne holde dig borte fra mig i dette liv, men der blev intet af det. Han er forsvundet, borte fra den sti, som fører fra dig til mig. Du kan gøre alt det, du vil, men jorden vil åbne sig og opsluge alle hindringer og lade vejen til mig ligge glat og åben. Har du nogensinde set det gamle sted, man kalder Djævlemuren – ude ved Paynes? Nej, jeg tror ikke, du kender egnen deromkring. Jeg skal fortælle dig, hvorledes det hænger sammen med det sted, som nu ligger så øde og forladt, bevokset med torne og tidsler. De gamle lorder D'Arcy ville bygge sig en borg dér. Dengang flød Salcottfloden endnu så langt op, og de kunne ro og sejle lige op til porten, når borgen først var bygget. Murerne arbejdede dagen lang, men om natten sugede jorden murene til sig. De byggede der et helt år og bragte sten fra Kent og de sænkede store klippeblokke ned i grunden, og de brugte hele

skibsladninger af teglsten, men det nyttede alt sammen intet; jorden trak alt til sig, hvad de lagde på den, som om det var vand. Endelig opgav de og byggede borgen på den bakke, hvor nu Barn Hall står. Og med dig vil det gå ligesådan. Du kan bygge, hvor du vil, og så meget du vil, det vil alt sammen forsvinde; det kan ikke holde sig, det vil blive opslugt af dybet; kun på mig kan du bygge."

"Elijah! Jeg forlanger, at du skal høre på mig. Jeg vil ikke høre på dette."

"Du *vil* ikke? Det er mig ligegyldigt, du *skal*. Min vilje vil opsluge din. Men fortsæt endelig; sig kun, hvad du ønsker."

"Jeg vil stille dig et forslag. Giv mig løn, og jeg vil arbejde her. Jeg vil passe huset og køerne og gøre alt, hvad du forlanger. Du har intet tyende, og du har brug for en. Du må antage mig som dit tyende. Det vil jeg ikke skamme mig over, men jeg vil ikke blive her, hvis min stilling ikke er bestemt og anerkendt."

"Du skal være herskerinde her i huset."

"Det ønsker jeg ikke. Jeg vil ikke være andet i dette hus end dit lønnede tyende. Giv mig løn, og jeg vil blive her, indtil jeg finder en anden tjeneste; går du ikke ind på dette, så går jeg endnu i aften herfra, selv om jeg så må efterlade min moder her."

"Hvis du forlader din moder, smider jeg hende ud."

"Så skal jeg tage hende med mig, om jeg så bære hende i mine arme. Kun under de betingelser, jeg nævnte, bliver jeg her."

"Nuvel, jeg skal lade dig have din vilje. Du skal blive betalt. Jeg vil give dig fem shillings om ugen. Er det nok?"

"Mere end nok, sammen med mit og min moders underhold. Nu takker jeg dig. Omtal mig for fremtiden for karlene som et

tyende, og ikke, som du for nylig gjorde til Abraham, som deres frue."

"Jeg taler til dem akkurat som jeg har lyst. Skulle jeg måske lade mig foreskrive regler af dig?"

"Så går jeg min vej. Jeg vil bære min moder til værtshuset i Salcott og blive med hende der, til jeg finder et andet husly."

"Hør nu her, Glory," sagde Elijah. Han satte geværet bort, støttede albuerne på knæet og så hende fast ind i øjnene. "Det hjælper dig ikke noget at tale om at flygte fra mig. Du kan nok løbe, men jeg vil trække dig tilbage igen. Når jeg om nætterne sidder her ved ilden i mine egne tanker, begynder jeg altid at tænke på dig. Jeg tænker og tænker, og så griber en dæmon mig og fylder mig med et voldsomt ønske om, at jeg skal bringe dig herhen. Jeg føler, at jeg har tråde i hver finger, tråde i mine knæ, tråde i mine fødder, alle sammen fæstnet til dig, og når jeg rører mig, så bevæger jeg også dig. Jeg løfter min finger, og du løfter din. Jeg rækker hånden i vejret, du gør det samme. Du ved det ikke, men *jeg* ved det. Jeg ved, at jeg bare behøver at rejse mig fra stolen, og jeg bringer også dig til at rejse dig, hvor du end er i verden, i din seng eller i din grav, og så, når jeg ved min viljekraft drager dig til mig, vinder jeg trådene op, og du kommer, du kommer, hvor du så end er, og i hvilken stilling du så er, fra din seng i din natdragt, af din grav i dit ligklæde, og døre betyder ingenting, for min vilje formår at sprænge dem; låse findes ikke; min vilje formår at åbne dem, og også ligkistens skruer og de fem fod jord over den er intet for mig; gennem alt kan jeg drage dig til mig. Se derhen –" han pegede med hånden på døren – "den ville springe op, og du ville stå der, ligesom i en drøm, med dine øjne vidt åbne, som de nu er, med

farveløse kinder, som nu, med åbne læber, som nu; hjælpeløs, viljeløs, ude af stand til at røre en finger og ude af stand til at give en lyd fra dig, uden at jeg vil det, og du ville styrte dig i mine arme og falde til mit bryst. Alt dette formår jeg. Jeg føler det. Jeg ved det. Jeg har siddet og har længtes efter at gøre det, men jeg gjorde det ikke. Jeg ville ikke, at du skulle komme til mig på den måde, men af din egen fri vilje. Men komme må du, enten på den ene eller anden måde. Se her!" han løftede hånden, og uvilkårligt, ubevidst løftede hun sin.

"Saml nøglerne op!"

Hun bøjede sig og tog dem op.

"En dag," sagde han, "vægrede du dig ved på min befaling at tage en mønt op fra gulvet. Nu er du allerede blevet mere føjelig. Min vilje begynder at overstige din. Stærk og oprørsk er din vilje, men for mig må den bøje sig og underkaste sig. Gå nu; jeg er færdig med dig for nuværende."

18. Fanget i spindelvævet

En måned forløb. Mrs. Sharland kom sig, så meget som det nu var muligt for en kvinde i hendes alder og med hendes svækkede konstitution, rystet som hun var ved begivenhederne den nat, hvor hendes hjem blev lagt i aske og porcelænspudlen fik knækket sit øre og sin hale. Hun havde holdt sengen i over en uge, og Mehalah måtte næsten med magt tvinge hende til at stå op og bevæge sig nedenunder. Men da hun først en gang havde taget dette skridt og fundet sig sin lænestol foran ilden i stuen, havde hun ikke mere noget ønske om at tilbringe dagene i sin seng. Hun levede nu igen fuldstændig på sin gamle måde, akkurat som på Ray, kun med den forskel, at hun sad mere ved ilden og gjorde mindre i husholdningen end før. Hun overlod den største del af de huslige góremål til Mehalah. At hun var blevet svagere i den sidste tid var tydeligt. Gamle mennesker kan gå fra år til år uden nogen synlig forandring, indtil en eller anden rystelse eller forandring i deres omgivelser indtræffer og deres tilstand pludselig forandres, og fra det tidspunkt går det hastigt ned ad bakke.

Mrs. Sharland var uden tvivl meget tilfreds med sin stilling i Red Hall. Hun havde det her meget mere bekvemt, end hun nogensinde havde haft det på Ray. Hun så flere mennesker, og noget af den lokale sladder nåede af og til hendes øren. Der lå en landsby, Salcott, kun omkring to engelske mil vej fra Red Hall, og sådan et sted flyder sladder og rygter ud til alle husene i nabolaget. Ethvert lille sogn er arnested for vulgært slidder-sladder, som beboerne morer sig med, og som passer nøje til

deres åndelige fordøjelsesevne. Menneskenes karakter såvel som deres skind er udsatte for parasitiske angreb, men menneskelige væsener er også de, som begraver deres hoveder i moralens blodige dynd og får sure opstød af det. Der findes visse væsener, som ligger indskrumpne og indtørrede på deres ryg og udholder flodbølger og frost og brændende sol uden at dø af det, indtil det dyr, som de nærer sig ved, tilfældigvis kommer forbi og de springer op, pludselig vågne og glubende sultne. Mrs. Sharland havde været gemt af vejen på Ray, uden nogen naboer, og derfor uden noget at interessere sig for eller gå til angreb på. Men nu var hun kommet på angrebsafstand af friske, levende væsener, og hun glædede sig ved en fornyet livskraft, måske ikke legemligt, men åndeligt, hvis man da kan kalde det liv, som ikke er i besiddelse af hverken tanker eller instinkt, men kun en vis tyngde, som sætter tungen i bevægelse. Den bondske hjerne er så forskellig fra det kultiverede menneskes som maddiken fra sommerfuglen; den første er den andens larve. De fødes og lever og bevæger sig i forskellige sfærer: den ene æder kål, den anden nipper honning; den ene kravler på jorden, mens den anden flyver over den; den ene er kluntet i enhver af sine bevægelser, den anden livlig og smidig; en er kødelig, den anden åndelig. Og alligevel – o, forbløffende tanke! er den ene den andens forælder.

Mehalah havde en hel del at gøre, og det var ting, hun ikke var vant til fra Ray. I Red Hall havde efter Elijahs moders død ingen kvindehånd været beskæftiget, og som følge heraf var alt gerådet i forfald og uorden. Rebow så Mehalah ikke noget til andet end ved måltiderne, og ikke engang altid da, for han var

ofte fraværende, når han bragte kreaturer til markedet eller gjorde indkøb ved auktioner.

Red Halls rige marskland var uden sin lige til græsning og til kvægavl.

Da Mehalah ved sine mangfoldige pligter var så optaget, fik hun ikke tid til at hengive sig til sine egne tanker, så at hun en tid lang fandt sig ganske tilfreds med sin stilling. Rebow havde ikke talt til hende på den måde, som mishagede hende så meget, og hun havde sjældent anledning til at tale med karlene. Hendes moder derimod greb enhver lejlighed til at sladre med gårdens folk eller få en samtale i stand med Rebow. Han viste hende under disse en slags syrlig høflighed og nedlod sig undertiden til at svare på hendes spørgsmål og indlade sig i en egentlig samtale med den gamle. Mehalah fandt da altid en eller anden anledning til gå ud af værelset og finde noget at gøre i køkkenet eller kostalden.

Abraham Dowsing så meget mindre til hende end tidligere. Den gamle mand havde trods sit underlige, surmulende væsen og sin egoistiske grådighed fattet hengivenhed for pigen. Han var meget på Ray, men kom dog lejlighedsvis til Red Hall, hvor han hentede sine madvarer.

Hvis han var ude ved fårene en hel dag, fik han sin "pose", sine forsyninger til dagen, af Mehalah.

Det var ved den tid på året, hvor fårene læmmede og han ville være borte i flere uger. Mehalah bemærkede da en vis tøvende holdning hos ham, når han kom efter sin proviant, som om han havde noget på hjertet, men ikke turde komme frem med det. Endelig, det var en dag i begyndelsen af februar, da han var på

vej ud, og ville være væk i nogle dage, sagde han med en dæmpet, utilfreds stemme:

"Når jeg kommer tilbage fra mine får, tænker jeg nok, De har været i kirke med ham."

"Hvad mener du?"

"Hvad jeg mener?" gentog Abraham. "Jeg mener det, jeg siger. Jeg er ikke af dem, som siger en ting og mener noget andet. Det kan ingen beskylde mig for."

"Jeg forstår dig ikke, Abraham."

"Ingen er så døv som den, der ikke *vil* høre," vedblev han. "Jeg tror heller ikke, at der vil komme så særdeles meget godt af at gå til alteret med en mand, undtagen det, at De får et fastere greb om ham, så han ikke kan kaste Dem ud, når han er træt af Dem."

Mehalah blev rød i hovedet.

"Abraham," sagde hun heftigt, "jeg tillader dig ikke at tale til mig på en sådan måde. Nu forstår jeg dig; men jeg ville ønske, jeg ikke gjorde."

"Å, så De forstår mig altså endelig. Det er godt. Jeg ville handle derefter, hvis jeg var i Deres sted. En mand, ser De, tager sig nu ikke så megen samvittighed ved at binde sig til en pige; når han er træt af hendes tunge og hendes temperament, så vil han svært gerne blive hende kvit og begynde forfra med en anden. Han tog gerne en hel række, ser De, hvis det ikke var for kirken. Det er nu min mening. Det var derfor, der blev bygget kirker og ansat præster: for at holde mændene på plads blev de bygget, og store dumrianer er de piger, som lader mændene gøre kur til sig og ikke griber lejligheden til at binde dem til sig."

"Nok om den snak, Abraham!"

"Det er mig ganske ligegyldigt. Jeg er ligeglad, så længe jeg bare får min mad og min løn. Kun ville det være mig langt kærere, om De blev frue her end nogen anden. Jeg ville få min mad mere regelmæssigt og den ville være bedre, fordi De kender mig og ved, hvad jeg holder af, – en ny én ville ikke forstå det lige så godt. Det er det hele. Enhver er sig nærmest, det er min trosbekendelse."

"Jeg forbyder dig engang for alle at tale til mig på denne måde. Jeg er lønnet tyende her akkurat som du; det er hvad jeg er, og jeg vil aldrig være noget andet."

"Ja, så tænker De anderledes end de fleste andre folk. De tænker altså ikke på, hvad der er godt for Dem; og, frue, lad mig sige det lige ud, De taler heller ikke som herren gør."

Så gik han sin vej, idet han mumlede noget om, at det ikke angik ham, og når visse folk ikke vidste, hvorledes de skulle spise deres smørrebrød, selv når de havde det lige i hånden, så var det ham også akkurat ligegyldigt.

Mehalah var såret og oprørt. Hun gik op til sin moder.

"Moder," sagde hun, "hvornår vil du være i stand til at tage bort herfra? Jeg vil se mig om efter stilling et andet sted."

"Hvad siger du, kære barn! Tage bort herfra, hvor jeg har det så bekvemt og behageligt? Det kan du da ikke. Elijah tillader det ikke. Det har han fortalt mig. Han sagde, at du skulle blive her, og at jeg ville kunne tilbringe resten af mine levedage her i fred og ro. Det er et rigtig rart sted; man er også nærmere på resten af verden her end på Ray. Jeg har det bedre her end jeg havde det derude. Nu får vi alting gratis; vi behøver ikke at give en skilling ud, og du får endda løn."

"Abraham har talt til mig, moder. Han antydede, hvad jeg aldeles ikke brød mig om at høre, at jeg burde ægte Elijah –"

"Det burde du også," sagde enken. "Elijah vil jo gerne have dig til kone, er jeg sikker på. Han har i lange tider ønsket det og ventet på det, men du har været så stædig og sat op imod ham. Efter alt, hvad han har gjort for os, kunne du gerne være lidt mere eftergivende."

"Jeg vil aldrig ægte ham."

"Sig ikke det. Du vil gøre hvad som helst for at sikre mig et bekvemt hjem. Det vil ikke være længe, jeg er dig til besvær – jeg ved nok, at du anser mig for en byrde; jeg ved, at hvis ikke jeg var til, ville du kunne føle dig fri og drage ud i den vide verden. Du synes, jeg er en byrde, fordi jeg ikke kan nogenting, mens du er ung og vil more dig. Men jeg tog mig af dig, dengang du var lille og svag, Mehalah, og for dig sparede jeg penge op, som jeg udmærket selv kunne have haft brug for til forskellige småting til at lette mig livet, men jeg forsagede dem kun for at spare op til dig –" Den gamle havde, snu som hun var, netop berørt det punkt, som hun vidste ville gøre indtryk på datteren.

"Ikke et ord mere, ikke ét eneste ord mere, moder!" råbte Mehalah. "Du ved, at jeg aldrig, aldrig lader dig i stikken, at du er mig uendelig kær, mere end mit eget liv. Men der er én ting, som jeg end ikke for din skyld vil gøre. Jeg vil aldrig ægte Elijah."

"Jeg er bange for, Mehalah, at du så vil komme i folkemunde."

"Det er jeg også bange for; men det er der ingen grund til. Det skal jeg vise dem. Jeg vil søge mig en anden tjeneste."

"Det må du ikke, Mehalah!"

"Det *vil* jeg, moder!"

Hun tænkte en stund efter, hvad hun skulle gøre, tog så sin hat på og gik hen til Salcott. Siden sin ankomst til Red Hall havde hun ikke været i landsbyen.

Salcott er en lille landsby, som består af en del gamle hytter ved en bæk, som kommer fra Blackwater. Den har en kirke med et smukt tårn af flintesten, men uden noget kor. I et bueskuds afstand derfra, på den anden side bækken, og forbundet med en bro, ligger kirken i Virley, en lille, pukkelrygget bygning, som er tæt ved at falde sammen, og beliggende midt på en kirkegård uden hverken hegn eller mur; kirken er fuldstændig overgroet med vedbend, og dens blyvinduer buler indad efter årtiers stormes rasen. Ved siden af den står en klokkestabel, som hælder til siden som en drukken. Nær ved denne forfaldne kirke står et bondehus med et fremspringende tag, og disse to bygninger samt en lille hytte udgør landsbyen Virley. Størsteparten af menigheden forsamles i Salcott på den anden side af træbroen, og den udgjordes for henved hundrede år siden af daglejere og folk, som havde det meste af deres udkomme fra handel med kontrabande. Hvert hus havde sin lade og sin stald, hvori fandtes et æsel og en kærre, som tid efter anden blev benyttet til at føre smuglergods ind i landet. I landsbyens udkant ligger et lavloftet værtshus kaldet *The Rising Sun*, som nærmest består af en forvirret masse af gavle og udbygninger. Den del af værtshuset, hvor skænkestuen befinder sig, er kun en etage høj, men resten af bygningen er en forvirret sammenhobning af tage, tilbygninger og skorstene, et sandt mirakel af et pittoresk skue. Mehalah gik ind i skænkestuen og fandt værtinden alene derinde.

"Jeg er kommet hertil, frue," sagde hun hastigt, "for at søge tjeneste. Jeg er stærk og sund og kan arbejde som en mand. Jeg vil tjene Dem tro og godt, hvis De vil antage mig. Jeg har en syg moder, som jeg må have hos mig og forlanger derfor kun en ringe løn."

"Hvem er du? Hvor kommer du fra?" spurgte værtinden, idet hun mønstrede hende forbavset.

"Jeg heder Mehalah Sharland. Jeg har boet på Ray, indtil huset brændte. Siden har jeg været på Red Hall."

"Jaså," sagde konen, og hendes ansigtsudtryk blev pludselig afvisende og uvenligt, "så du er altså den unge pige, jeg har hørt omtale, hvad?"

"Jeg er den unge pige, som i øjeblikket er i tjeneste hos Elijah Rebow; men som nu ønsker tjeneste andetsteds."

"Jeg har hørt tale om dig," svarede værtinden tørt.

"Hvad har De hørt om mig?"

Konen så på hende med et vidende smil.

"Undskyld, men hvad siger master Rebow til, at du sådan vil forlade ham? Du er nok kommet på kant med ham, ikke sandt?" sagde værtinden. "Men så meget snarere vil I komme sammen. Intet er bedre end en frisk brise til at få lasten bragt ind."

"Kan De give mig arbejde?"

"Det tør jeg ikke."

"Behøver De da ingen pige her?"

"Åjo," sagde hun og rømmede sig, "såfremt master Rebow intet havde imod det, så ville netop en sådan pige som dig passe sig udmærket for mig og mit hus. Jeg mistede min forrige pige for nylig; kopperne tog hende. Du kunne få hendes seng, hendes arbejde og hendes løn, og du skulle være velkommen.

Men hvis master Rebow ikke udtrykkelig giver sin tilladelse," – hun begyndte at tørre et bord af – "så tør jeg det ikke."

"Er han måske Deres godsherre?"

"Nej, det er han ikke."

"Hvorfor behøver De da at betænke Dem på at antage mig?"

"Fordi Rebow ikke ville tåle det."

"Han kan ikke holde mig tilbage hos sig. Jeg er ikke antaget for noget fast tidsrum."

"Jeg tør det ikke. Hvor længe har du været hos Rebow?"

"Lidt over en måned."

"Så har du næppe krydset hans vilje endnu. Havde du gjort det, så ville du ikke spørge, hvorfor jeg ikke tør stå ham i vejen."

Mehalah studsede. Hun havde jo sat sig op mod Elijah lige fra begyndelsen.

"Der findes ingen her, som ville vove det," fortsatte værtinden. "Vil du virkelig væk fra master Rebow, så må du længere ind i landet; men jeg tror ikke, at du kan undslippe ham. Men forresten," hun slog med hovedet, "så vil du jo bare holde på ham. Hvis en pige straks giver efter, så er hun for billig."

"De tager fejl af mig, De tager fuldstændig fejl af mig," sagde Mehalah indigneret. "Jeg vil ikke længere være i hans hus; jeg må og skal bort."

"Om Elijah Rebow tog mig pungen af min lomme eller rev sengen bort under mig, hvis han tog min datter fra mig, så vovede jeg ikke at sige nej. Hvis du tror, du kan undslippe mod hans vilje, så tager du meget fejl."

"Men det vil jeg."

"Hør her," sagde værtinden, "tag mit råd og gå tilbage og forhold dig i ro. Jeg vil ikke tale et ord mere med dig, ellers kommer jeg bare i vanskeligheder." Dermed vendte hun hende ryggen og gik ud af skænkestuen.

Mehalah forlod huset, om muligt endnu mere end tidligere bestemt på at rive sig løs fra Red Hall, lige meget hvad hendes moder så mente om det.

Hun gik over den knagende, primitive træbro til Virley. Kirkegården og gården lod til at gå ud i ét. Grisene rodede om mellem gravene. En ko lå midt på gårdspladsen. Et gammelt piletræ hang ud over en pøl af stillestående vand udenfor korvinduet. Nedfaldne tagsten og pileblade lå og rådnede sammen ved kanten af dammen. Bindingsværkskirken, som var opført på et langt ældre stenfundament, var revnet og faldefærdig; vinduerne var ved at falde ud, og der groede svampe i store klumper rundt om på det rådne tømmer. Man kunne se hvert eneste tagspær i taget som ribbenene i siden på en udsultet hest.

Gården så ikke meget bedre ud end kirken. Knækkede vinduesruder og et forfaldent rækværk viste graden af forfald. Mehalah gik ind i gården, hvor hun så en mand stå med en høtyv i hånden.

"Hvem er herre her på gården?" spurgte hun.

"Det er jeg."

"Er her også en kone?"

"Ja. Hvad har du at sige til hende?"

Mehalah fortalte ham det samme, som hun for lidt siden havde sagt til værtinden i *The Rising Sun*. "Jeg vil arbejde for mit

og min moders underhold og arbejde hårdere end hvilket som helst mandfolk her på gården."

"Hvor kommer du fra?"

"Red Hall."

"Å!" sagde bonden og fløjtede, "Rebows pige, hvad?"

"Jeg er i tjeneste hos ham for tiden."

"I tjeneste hos ham; ja det lyder skam kønt."

"Jeg er i hans tjeneste," gentog Mehalah og hendes øjenbryn trak sig truende sammen.

"Og nu ville De gerne komme her? Du tror, at min kone vil tage dig i tjeneste, hvad? Men sig mig nu: hvorfor er du egentlig kommet her til mig? Har Elijah noget udestående med mig, siden han sender mig dig på halsen? Vil han i strid med mig, måske? Tror du måske, at jeg vil løbe nogen risiko med mine lader og mit kvæg og mit liv? Næ, ellers tak. Jeg tør det ikke."

"Sig mig da i det mindste, hvor jeg kan finde arbejde?"

"Du må et sted hen, som ligger udenfor rækkevidden af Rebows arme, hvis et sådant sted da ellers findes."

"De vil altså ikke antage mig?"

Han rystede på hovedet. "Jeg vover det ikke, om det så gjaldt mit liv." Så lo han og nærmede sig hende med hånden for at klappe hende på kinden, men hun slog ham over fingrene. "I hele marsken findes der ikke nogen, som forstår sig bedre på kvæg eller gode heste end Rebow. Du er heller ikke noget dårligt stykke. Man må rose ham for hans smag."

Mehalah flåede høtyven ud af hånden på ham. Hendes øjne flammede. Hun ville have slået ham, hvis hun ikke pludselig var blevet grebet bagfra af hans kone.

"Nåda, tøs; hvad foregår der her?"

Mehalah kunne ikke svare; ordene blev hende stikkende i halsen af raseri.

"Det er det pigebarn af Rebows," sagde bonden. "Jeg tror, de leger hund og kat der i huset."

"Forsvind med dig!" råbte kvinden, "ud med dig af mit hus, tøjte! Jeg vil ikke have sådan én som dig her. Se til, du kommer afsted, eller jeg pudser hunden på dig."

Med bøjet hoved fjernede Mehalah sig. På broen blev hun stående og stødte med foden små klumper af frossen jord og småsten i vandet. En forbipasserende kvinde så på hende.

"Hvor bor præsten?" spurgte Mehalah.

"Det er den vej der – De går over marsken og op ad højen ved vindmøllen derovre, så kommer De til en vej, hvor der ligger en smedje, og så må De spørge Dem for der. Smeden er vores kapellan; præst har vi ikke nogen af. De holder sig væk på grund af feberen."

Mehalah fulgte anvisningen, kom forbi vindmøllen og fandt den hytte, kapellanen boede i; det var en fattig mand med en hustru af en lav stand og fjorten børn, som var stuvet ned rundt om i huset, hvor der nu var plads. Kapellanen var en nedbrudt mand, og enhver tanke, han måtte have i hovedet blev straks knust af den stadige støj, han levede i. Hans gamle lærdom sad ham i hovedet som fossiler i et lag kridt, der af og til viste sig som døde småbidder. Der var intet virkeligt liv tilbage i den forstenede hvide masse, som udfyldte hans kranie.

Mehalah bankede på døren. Kapellanen åbnede den og lod hende komme ind i køkkenet. Så snart hans hustru hørte en kvindestemme, kom hun farende ud fra køkkenet med arme og hænder dækket af sæbeskum, og stillede sig op i døren. Hun var

en småtskåren kvinde, som levede for sin skinsyge, og aldrig tillod sin mand at tale med nogen anden kvinde, hvis hun på nogen måde kunne forhindre det.

"Hvad ønsker du, min kære?" spurgte han Mehalah.

"Ahem!" hostede konen. "Min kære – jo, jeg be'r! Hvem er De, frøken?"

Mehalah forklarede, at hun søgte tjeneste, og håbede, at kapellanen ville kunne hjælpe hende.

"Du mener vel – mener vel ikke –" stammede han.

"Du tror vel ikke, jeg ville tage dig ind her," sagde konen. "Du er tyve år for ung. Jeg holder ikke af unge piger, de er ikke gode tjenestefolk. En stout matrone på fyrre eller halvtreds, som man kan regne med, og som ikke går og glaner efter drenge eller –" hun gjorde en bevægelse i retning af sin mand. "Men jeg har for resten ikke brug for nogen i øjeblikket. Vi har, hvad vi skal bruge."

"Vi har ingen," sagde kapellanen.

"Edward! gør os nu ikke ringere end vi er. Vi har tyende – af og til. Det ved du også godt, Edward. Mrs. Cutts kommer og skurer gulvene og gør rent om lørdagen. Det glemmer du vist. Vi betaler hende ni pence."

"Hvem er du, min kære – jeg mener: unge dame?" spurgte kapellanen.

"Ja, hvem er du egentlig?" spurgte hans bedre halvdel. "Vi må vide noget mere om dig, før vi kan anbefale dig til nogen af vores venner. De er nemlig meget kræsne, vores venner, og holder kun tyende af den bedre slags, og antager ikke alle og enhver – de skummer fløden, så at sige, og tager kun det allerbedste."

Mehalah gav de forønskede oplysninger. Mrs. Rabbit knejsede og så hånligt på hende. Den ærværdige mr. Rabbit så nedtrykt ud, men gjorde dog et forsøg på at være venlig: "Det var bedre – det var nok bedre, om du giftede dig med ham," sagde han. "Ja, det ville i enhver henseende være det bedste."

"Hvad var det? Hvad sagde du, Edward? Ingen hemmelig hvisken i mit hus, om jeg må bede. Mit hus er et anstændigt hus, håber jeg, om det end ikke er et palads. Jeg driver en forretning," sagde hun; "jeg tager smedens vogn og hans muldyr, når jeg tager ud på mine besøg, og lægger mine kort. Så kan De jo selv slutte, om jeg ikke respektabel. Og De – frøken – frøken –" vedblev hun med en fnisen og et kniks, "ja, så kunne jeg måske have den ære at besøge Dem på Red Hall og se, hvor anstændigt *det* hus er blevet? Der er vist plads til forbedringer, skulle jeg mene," sagde hun og stak næsen i vejret.

I dette øjeblik styrtede en formelig lavine ned ad den smalle trappe til første sal, som var stejl som en stige. Det var samtlige husets fjorten unger, de ældste foran, de yngre efter, som kom faldende ned i en bunke.

"Vi har den, vi har den, den skal druknes."

"Hvad er det?" spurgte faderen med svag stemme og holdt sig for ørene.

"Vi vil stikke den i ilden, så dens små øjne ruller ud."

"Nej, de er for små."

"Nej, i vandet med den."

Der lød et hyl.

"Han bed mig. Han skal druknes!"

"Hvad er det?" råbte moderen.

"En flagermus. Tommy fandt den under taget. Vi vil kaste den i vandet og se, om den kan svømme."

Hele flokken styrtede sig over Mehalah og rev hende med sig hen til døren.

Kapellanen sneg sig ud bagefter hende.

"Mit kære barn," hviskede han, "gør dit fejltrin godt igen. Gift dig med ham. Det er nu engang sådan, de fleste ægteskaber er blevet til her på egnen."

"Edward," skreg mrs. Rabbit, "kom straks herind! Ikke noget med at snige dig ud efter tøserne. Kom straks tilbage, hører du? Altid skal du da have et sidste ord at snakke med sådanne fordægtige personager."

"Gift Dem!" var pastorens sidste ord, idet han blev trukket ind af to sæbeskummede hænder, som fæstnede sig i hans frakkeskøder, og døren blev slået i efter ham.

Mehalah fjernede sig med hurtige skridt fra den galpende børneflok, som trængtes om vandtruget for at iagttage flagermusens dødskamp. Hun fulgte den sti, som lå lige for hende, og så, at den førte til Peldon, hvis hældende kirketårn stod på en høj, hvis profil havde dannet den nordlige horisont fra Ray. Tæt ved vejen lå et smukt bondehus, og hun gik derind, men blev mødt med en mængde undskyldninger. Det var ikke nu rette tid til at antage tjenestefolk. Der var intet arbejde om vinteren. Men det var jo allerede tidligt forår, mente Mehalah, og hun kunne arbejde i marken som et mandfolk. Men så var moderen en uoverstigelig forhindring. "Vi kan ikke tage en gammel, svagelig person i huset her," sagde gårdmandens kone. "Hvis hun dør og du ikke har penge, så måtte vi jo bekoste

begravelsen, og det for resten ville ikke være behageligt at have et lig i huset."

Mehalah gik videre, og et håb begyndte at vågne i hende. Endnu en et par mils vej, og hun ville komme til *Rosen*, det gamle værtshus nær ved Strood. Der var hun kendt, og der ville hun, var hun sikker på, kunne få både husly og arbejde.

Hun fortsatte vejen med løftet hoved; den mørke sky, som havde lejret sig på hendes pande, begyndte at svinde, og de bånd, der havde snæret sig om hendes hjerte, løsnedes en smule. Der lå værtshuset, en gammeldags bygning, med vedbendranker op ad murene og det røde tegltag, og et gammelt skilderi over døren, med en rød rose på et grønt felt, malet i størrelse som en kæmperoe.

Mehalah gik ind i skænkestuen, hvor værten og hans kone venligt bød hende velkommen med mange hjertelige håndtryk og beklagelser over de ulykker, som havde ramt hende og hendes moder.

"Nå, min kære," sagde krokonen i en fortrolig tone, "du kan da i sandhed prise dig lykkelig ved at komme bort fra det sted, du nu er. Naturligvis vil vi tage dig ind; arbejde kan du også få hos os, og din moder skal få husly her. Det er ikke godt for en ung, smuk pige som dig at være så ganske alene sammen med en ugift mand. Folk snakker. De *har* allerede snakket alt for meget. Men kom du bare til os. Hvornår kan vi vente dig?"

"Jeg må bringe moder hertil med en båd. Floden vil først passe om en uge. Jeg må få hende afsted ved dagslys, min moder kan ikke rejse med båd, hvis det regner for meget, og vi kan ikke komme – det vil i hvert fald blive vanskeligt at komme

væk – hvis Rebow er hjemme. I må vente os, en dag hvor vejret er smukt og tidevandet står højest ud på eftermiddagen."

"Du er sikker på, du kommer?"

"Helt sikker."

19. De profundis

Mehalahs hjerte var lettere nu end det havde været i mange uger. Hun havde fundet, hvad hun havde brug for. Hun kunne gøre sig fri af arbejdet hos Rebow og komme væk fra hans afskyelige nærvær.

Hun havde arbejdet hårdt og samvittighedsfuldt på Red Hall, og hun følte selv, at hun til en vis grad havde udlignet den taknemmelighedsgæld, han havde lagt på hende. Hendes stolte og frie ånd, som i den senere tid var blevet undertrykt, rejste sig atter; hun holdt sit hoved højt i stedet for at måtte bøje nakken.

Rebow bemærkede forandringen i hendes væsen og tænkte, at hun enten måtte have forliget sig med sin stilling, eller hun havde udtænkt et eller andet, som han ikke forstod.

Mrs. Sharland delte ikke sin datters glæde. Hun brummede og protesterede. Hun havde det så udmærket komfortabelt på Red Hall, hun mente, at Elijah havde været umådeligt god imod dem. De havde ikke manglet noget. Huset var meget bedre end den gamle rønne på Ray, og deres stilling langt bedre end noget, de ville kunne få på *The Rose*. Dette var en hentydning til Mehalah, men pigen nægtede at følge den. Og hvad Elijah angik, hvad kunne man have imod ham? Han var vel aflagt, i virkeligheden *meget* vel aflagt, en velstående mand i gode kår, som ikke brugte noget på sig selv, og som tjente en god slump penge hvert år. Han var ikke særligt ung, men han var en mand, som havde set sig om i verden og som var på højden af sin kraft og intelligens. Mrs. Sharland mente, at de ikke kunne gøre noget bedre end at slå sig til ro på Red Hall og gøre den til deres

hjem for resten af livet, og at Mehalah skulle stikke sine tåbelige ideer i lommen og få det bedste ud af, hvad der blev hende tilbudt.

Men Mehalahs viljestyrke slog enhver modstand ned.

Valentinsdag kom med fuld sol og løfter om forår. De grå ugler var allerede begyndt at bygge rede i hæsset, rakler svulmede på nøddebuskene, og i marskdyndet skød glasurten op som små pigge af vitriolgrønt glas. En blid vind strøg kærtegnende over markerne i den varme sol.

Tidevandet kom ind ved middagstid, og Elijah var fraværende.

Mehalah flyttede, døv for sin moders protester, nogle af deres mest nødvendige ejendele ud i båden, og førte til sidst sin moder ud i fartøjet, godt pakket ind i tæpper.

Da pigen havde kastet los og roede afsted på det glitrende vand, dansede og glimtede hendes hjerte om kap med de små bølger; foråret vendte tilbage i hendes afkræftede sjæl, og de gode, taknemmelige frø i hendes uskolede sjæl svulmede og viste tegn på at spire. Hun var stolt ved tanken om, at hun havde gennemført sit mål, på trods af Rebow, at hun havde genvundet sin frihed, at hendes vilje havde vist sin modstandskraft. Hun sang endog, mens hun roede, hun – hvis sang havde været forstummet siden George var forsvundet. Hun havde ikke glemt ham eller var holdt op med at sørge over tabet af ham, men følelsen af at være fri af Red Halls bånd og dens moralske undertrykkelse havde fyldt hende med en frydefuld jubel.

Det var en lang rotur.

"O, moder!" sagde hun, da de passerede under højen på Ray, "jeg er nødt til at løbe op for at se endnu engang på vores sted. Jeg kan ikke blot sejle forbi."

"Du kan gøre, som du vil," sagde mrs. Sharland. "Jeg kan ikke styre dig. Jeg vil ikke engang forsøge. Mine følelser og mine ønsker betyder jo ingenting for dig."

Mehalah lagde ikke mærke til denne syrlige bemærkning, hun var vant til sin moders evige beklagelser. Hun kastede det lille anker ud på strandens grus og sprang i land. Hun besteg højen og stod nu ved den afsvedne, sorte plet, som markerede stedet, hvor hendes hjem engang havde stået. Huset var brændt ned til sidste stump træ, kun de to murede skorstenspiber stod tilbage, stive og strunke. Der var den gamle kamin, hun så ofte var krøbet sammen foran, nøgen, kold og åben. Et par mursten var blæst ned fra toppen af skorstenen, men ellers var den intakt.

Mens hun stod der og så trist på resterne af huset, dukkede Abraham Dowsing op.

"Hvad gør du her?"

"Jeg har forladt Red Hall, Abraham," sagde hun muntert. "Jeg tror ikke, jeg har været så glad i lange tider."

"Hvornår tager du tilbage?"

"Aldrig."

"Hvem skal så lave min mad til mig?" spurgte han mut. "Jeg lader mig ikke spidse af med hvad som helst."

"Det ved jeg ikke, Abraham."

"Men jeg *vil* vide det. Tag nu tilbage igen og lad være med at gøre, hvad der er dumt og forkert. Du bør være på Red Hall – du

burde være frue der. Så ville alting gå, som det skulle, og jeg ville få min mad, som jeg kan lide den."

"Det behøver du ikke at spekulere på, Abraham, for jeg vil aldrig vende tilbage til Red Hall. Jeg er væk derfra, og jeg håber, jeg aldrig mere skal se det forfærdelige hus og dets endnu mere frygtelige herre."

"Gud ved," funderede hyrden, "om jeg måske kunne arrangere det sådan med Rebow, at jeg kunne få mine måltider fra *The Rose*."

"Det er der, jeg er på vej hen."

"Å!" lyste han op, "så er det i orden. Gør du blot, hvad du synes er bedst." Så formørkedes hans ansigt atter. "Men jeg er ikke sikker på, at herren vil beholde mig, når du er borte. Jeg tænker nok, han kun finder sig i mig på grund af dig; han mener, du nok ikke ville synes om, hvis han sendte mig bort. Nej. Du må hellere komme tilbage til Red Hall. Se at få det bedste ud af det. Det er nu min overbevisning."

Lidt efter spurgte den gamle mand: "Hør, ved herren, at du er borte?"

"Nej, Abraham."

"Er du sikker på det?"

"Jeg har ikke fortalt ham det."

"Vidste din moder, at du havde besluttet dig til at tage væk?"

"Ja, det sagde jeg til hende for en uges tid siden."

"Og du tror, hun har kunnet holde sin mund lukket? Aldrig i livet."

"Hvis Elijah havde haft mistanke om, at vi ville tage afsted i dag," sagde Mehalah, "tror jeg ikke, han ville være taget ud; han ville have forsøgt at forhindre det."

"Måske. Men han finder på så meget."

"Farvel, Abraham!" Hun vinkede ham af med et smil. Hun kendte hans særheder, og lod den gamle mand have et vist frisprog. Et øjeblik efter var hun tilbage hos sin moder, greb åren og flød let med det indgående tidevand op ad Rhyn til landingsstedet ved *The Rose*.

"Har du taget tudsekruset med, Mehalah?"

"Nej, moder."

"Heller ikke porcelænshundene?"

"Nej, moder."

"Det kan ikke nytte noget, det her. Jeg vil ikke bo på *The Rose*. Du får mig ikke ud af båden. Jeg er nødt til at have mine ejendele om mig."

"Jeg henter de andre ting efterhånden. Når du først er sikkert på plads, er jeg ikke bange. Så vil jeg tage tilbage og hente alle vores ting."

"Men du er så hårdhændet. Jeg vil ikke have, at nogen som helst andre skal røre ved porcelænssagerne end mig selv. Sidst, der blev flyttet rundt på pudlerne, tabte den ene af dem et øre og et stykke af halen. Det ved du godt. Der er ikke andre end mig, der kan håndtere den slags ting. De to grove fyre, Jim og Joe, hvad ved de om, hvor meget de hunde er værd? Du må love mig at behandle dem ordentligt, Mehalah. Læg dem i hver sin sok og rul strømpeskaftet om dem, så kan de måske komme hele igennem det. Jeg vil ikke have, de skal miste mere af deres dyrebare personer – ikke for alt i verden, nej, ikke for alt i verden."

"Jeg skal nok passe på, moder."

"Og husk også at tage min gamle natkappe – den smudsige af dem, mener jeg – og læg mine natsokker ned i tudsekruset, så det ikke går i stykker. Lov mig det, ikke sandt; hvis *det* går itu, så tager jeg min død over det, når jeg ser det."

"Jeg skal gøre mit yderste for at passe på det."

"Så er det også Lowestoft-stellet. Jeg har dem efter min far, og han havde dem fra sin bedstemoder; der er et fuldt dusin af dem, og de har ikke den mindste revne nogen af dem. Det smukkeste sæt man kan se for sine øjne; du må hellere pakke dem ind i noget af mit linned. Læg dem mellem lagnerne og dugene og pak dem ned i fyrretræsskuffedariet."

"Ja, ja, moder. Hold dig nu fast, nu er vi her."

Bådens bund knasede mod gruset, og en stærk hånd trak den ind. Mehalah så op og fo'r sammen.

På landingspladsen stod Elijah sammen med to andre mænd. Elijah var gået ud i vandet og trak båden på land.

"Nå, Glory," sagde han, "her står vi så og venter på dig. Sheriffens medhjælper har sin fuldmagt på rede hånd. Du lod os ikke vente længe."

"Hvad er det? Hvad er det?" skreg mrs. Sharland.

"Kom ud af båden, Glory! De også, frue!" sagde Elijah.

"Hvad skal dette betyde?" spurgte Mehalah. En sort sky dækkede pludselig hendes himmel og kvalte hendes hjertes glæde.

"Jeg har en arrestordre på Dem, frue," sagde den mand, som stod ved siden af Rebow. "Værs'god at læse den." Han rakte den frem.

"Hvad er dette?" skreg mrs. Sharland igen, idet hun rejste sig i båden og vaklede fremad. Mehalah hjalp hende i land.

"Dette er, hvad det er," svarede Rebow. "De og Glory er mine forpagtere på Ray. Gården er min, sammen med engene og marsken rundt om. Jeg gav otte hundrede pund for det hele. I har brændt min ejendom ned for mig, I to, De og Glory her. De har berøvet mig ejendom til en værdi af hundrede eller to hundrede pund, enten det så er med vilje eller af skødesløshed. Nu kunne jeg godt tænke mig at vide, hvorfor I ikke har bygget min gård op igen?"

"Det kan jeg ikke. Jeg har ikke pengene til det!" hylede mrs. Sharland. "Jeg forsikrer Dem, master Rebow, at branden ene og alene skyldtes et ulykkestilfælde. Jeg kunne aldrig finde på –"

"Et ulykkestilfælde!" sagde Elijah hånligt. "Kalder De det et ulykkestilfælde, når hele stuen var gennemblødt af sprit og der var fuldt blus i kaminen?"

Mehalah så på ham.

"Å ja, Glory! Troede du ikke, jeg vidste det? Tror du ikke, jeg så dig? Men jeg stod udenfor vinduet og så dig gøre det. Er det ikke rigtigt, moder, at Mehalah knuste den tønde, jeg lige havde foræret dig?"

"Det tror jeg nok, hun gjorde, Elijah! Jeg er meget ked af det. Jeg gjorde mit bedste for at forhindre hende i det, men hun er en ondskabsfuld, oprørsk pige. Du må tilgive hende, hun ville jo ikke noget ondt med det."

"Hvis du så mig gøre det, hvorfor lod du så huset gå i brand?" spurgte Mehalah og så Rebow stift i øjnene.

"Kunne jeg måske gøre noget ved det?" spurgte han som en slags svar. "Du sad jo der ved kaminen, og der skete ingenting. Til sidst gik du ud, og lukkede og låste døren. Jeg gik ned i min båd. Jeg kan godt sige dig, at jeg var urolig, og da jeg så mig

tilbage, kunne jeg se af lyset fra vinduerne, at spritten var blevet antændt. Jeg løb tilbage og forsøgte at komme ind. Hele gulvet stod i flammer."

"Det var et stengulv," sagde Mehalah.

"Og døren var lukket i lås. Du ved bedst selv, hvorfor du låste den. Den plejede aldrig at være låst før den nat. Du satte låsen i, og så gik du selv ud, mens stuen stod i flammer, og låste døren, så ingen kunne komme ind."

"Du lyver!" udbrød pigen.

"Gør jeg det? Det tror jeg vist ikke. Jeg kan ikke tolke dine handlinger anderledes. Jeg forsøgte at bryde døren op, men du havde sørget for, at det var en solid lås, du satte i. Så slog jeg vinduet ind, og da vinden blæste ind, gjorde det branden værre. Jeg løb ned og råbte på mine folk i den store båd, og jeg fik slået døren ind, men det var for sent at redde andet end din moder og hendes ting. Du forlod hende, så hun kunne brænde op sammen med dem, og du kunne blive fri for hende. Jeg kender dig."

"O, master Rebow! Jeg ved nok, jeg ligger hende til byrde, men det ville hun dog aldrig gøre!" indskød mrs. Sharland.

"Hvorfor iagttog du mig?" spurgte Mehalah, men fortrød straks spørgsmålet.

"Der ser De," sagde Elijah, idet han vendte sig mod betjenten, "hun regnede ikke med, at der ville være nogen i nærheden til at vidne imod hende."

"Her står jeg," sagde Mehalah, "sæt mig i fængsel, gør med mig, hvad I vil. Jeg er uskyldig i nogen som helst hensigt om at brænde gården af."

"Jeg kunne få dig hængt for det," lo Elijah. "Den kønne hals, der nu er bundet et rødt tørklæde nok så muntert omkring, ville ikke se så godt ud med et hampereb. Du ville komme til at dingle på Ray, der hvor huset stod. Du ville få en sort sæk trukket ned over dine mørke øjne og din brune hud. Ikke en rød, nej, slet ikke en rød, Glory!" Han gned sig i hænderne.

"Jeg har ingen arrestordre på Dem," sagde fogeden til Mehalah. "De er ikke anklaget for noget. Ordren gælder din moder."

"Mig? Hvad vil I med mig?" råbte den gamle kvinde.

"De må vandre i fængsel, hvis De ikke kan bygge huset op igen og levere det tilbage i samme stand som før. Ejeren må ikke lide noget tab ved Deres forsømmelser."

"Men det kan jeg ikke. Jeg har ikke pengene til det."

"Så må De i fængsel, indtil De får dem fremskaffet."

Mrs. Sharland sank om på gruset. Hun græd og vred sine hænder. Dette var værre end husets brand, endog værre end det manglende øre og den knækkede hale på pudlen.

"Jeg vil ikke. Jeg kan ikke!" hulkede hun. "Jeg har den slemme feber. Mine knogler er plagede af gigt. Lad mig være," bad hun, "og jeg lover, jeg vil lægge mig til sengs og aldrig rejse mig igen."

"Du skal lide i fængslet, kan jeg love dig," sagde Elijah med fryd i stemmen. "Der får du ikke nogen seng at krybe ned i, med mindre du betaler for den; du får ingen tæpper til at svøbe om dig i de kolde frostnætter, hvis du ikke kan betale for dem; du får ingen ild til at klapre tænder foran, når der ligger is på dammene, hvis du ikke kan betale for den. Kulden vil krybe ind til det inderste af dine knogler og få dig til at skrige og jamre – der i fængslet."

"Jeg har ingen penge. Jeg brugte de sidste til at betale mrs. De Witt," hylede den stakkels kvinde. "Men der er jo fårene."

"De kan betale din afgift indtil Frue Dag, ja, og måske endda til Mikkelsdag. Jeg har ikke fået besked om, at du har tænkt dig at sige op. Du kan ikke komme væk fra gården før det sker, og jeg skal nok få min afgift til sidste penny ud af dig."

"Så er jeg helt i din vold," hulkede mrs. Sharland. Hun vendte sig mod Mehalah og tryglede: "Har du slet ikke noget at sige for at frelse mig?"

Pigen stod tavs. Hvad kunne hun sige?

"Kom så, frue, det nytter ikke. Jeg har arrestordren her, og De er nødt til at følge med."

"Jeg vil ikke i fængsel. Jeg *vil* ikke. Jeg dør af kulde og feber og gigt derinde. Mine knogler vil knække som gamle vandrør, og jeg vil komme til at ryste så stærkt, at tænderne falder mig ud af munden og neglene af mine fingre og tæer. Jeg vil ikke!" skreg hun. "I må bære mig, for jeg kan ikke gå. Jeg er en døende gammel kvinde."

"Kunne du tænke dig at tage tilbage til Red Hall?" spurgte Elijah i en alvorlig tone.

"O, master Rebow, må jeg det? Der kunne jeg ryste under komfortable forhold."

"Du – og Glory! Du og Glory!" Han så fra den ene til den anden. "Jeg tager ikke den ene uden den anden."

"Tag mig tilbage!" hylede mrs. Sharland. "Jeg ved, du ikke vil være så grusom at sende mig i fængsel. Lad mig komme tilbage til min lænestol, Mehalah! Lov ham alt, hvad han vil have."

"Jeg vil ikke love ham noget som helst," sagde hun dystert. "Hadede jeg ikke denne mand før, så gør jeg det nu."

"Så må hun gå i fængsel," brummede Rebow hæst. "Hør nu her, Glory! Jeg forlanger jo ikke så meget. Jeg beder kun om, at du kommer tilbage sammen med din moder, og arbejder for mig som du hidtil har gjort. Jeg har ikke sagt et ord om noget som helst andet. Du ville flygte fra mig. Det kan du ikke. Jeg har hele tiden sagt dig, at det ikke er muligt. Hvad fremtiden angår, så må vi se, hvad den bringer. Jeg ønsker kun, at du skal sætte din egen kurs. Jeg vil ikke sige mere om mine ønsker, før du selv kommer til mig af din egen vilje, og siger at du vil være min. Se! Jeg lover dig det. Jeg vil ikke tvinge dig yderligere, men jeg vil ikke tillade, at du forlader mit hus. Der må du forblive, indtil du kommer til mig og beder mig om at tage dig, indtil du kommer og overgiver dig frivilligt til mig. Hører du, hvad jeg siger, Glory?"

"Mehalah, frels mig," tryglede mrs. Sharland. "Gør hvad du kan for at frelse mig fra fængslet. Lagde jeg måske ikke til side til dig, selv om jeg var en fattig enke og var i nød? Og vil du nu nægte mig din hjælp?"

"Det ene eller det andet må ske!" sagde Rebow. "Enten lader du din moder rådne op i fængslet, uden håb om befrielse, før hun bliver båret til graven i en fattigkiste, eller du og hun vender straks tilbage med mig i Red Hall på de samme betingelser, hvorunder du hidtil har været der, og på de betingelser, du selv har foreskrevet."

Mehalah skælvede over hele kroppen.

"Lad os tage tilbage," sagde mrs. Sharland. "Hjælp mig ned til båden. Han kunne ikke være mere forekommende end det. Du ser nok, Mehalah, at tabet af huset på Ray er et stort tab for ham; han gav jo otte hundrede pund for det."

"Med samt marsklandet og saltmarkerne og dig og Glory og alt, hvad der ellers var der," tilføjede Rebow.

Mehalah vred sine hænder. Det svimlede for hende; hun syntes, hun balancerede på toppen af en høj mur. Så trykkede hun hænderne mod panden og brød ud i en sand strøm af tårer.

"Jim," sagde Elijah, "pak det gamle stykke kvindfolk ned i agterenden af båden og ro hende tilbage til Red Hall. Tag hende under armen og få hende anbragt, ligegyldigt hvordan."

Han så på den fortvivlede pige med et hæsligt triumferende smil.

"Giv mig arrestordren, foged!" Han tog papiret, holdt det frem for Mehalah, rev det i småstykker, og spredte dem ud over vandet.

"Stød fra, Jim. Ro det gamle stativ hurtigt tilbage. Glory og jeg kører hjem i min vogn."

Mehalah så op og udstødte et gisp, som om hun var blevet stukket.

"Ja, Glory! I dag er det Valentinsdag, alle kærestefolks helligdag. Jeg har min lille gig med mig. Den passer netop til to. Du skal sidde ved min side, og jeg skal køre dig hjem, *hjem*, til dit og mit hjem, Glory, og hele vejen, her ved *The Rose*, hvor jeg har sat hesten ind, i Peldon, i Salcott, i Virley – på hele vejen – hos pastoren, i *The Rising Sun*, hos gårdmand Goppin – overalt vil jeg vise folk, hvorledes jeg på Valentinsdagen tager mig en køretur med min kæreste."

Al modstandskraft var brudt hos Mehalah. Værtinden i *The Rose* så medlidende på hende, da Rebow hjalp hende op i giggen.

"Jeg troede, du ville komme til os," sagde konen.

"Så troede du fejl," svarede Elijah med en støjende latter. "Glory kommer tilbage til mig. Vi har været lidt uenige, men nu har vi sluttet fred igen. Ikke sandt, Glory?"

Pigen bøjede skamfuldt hovedet ned til brystet. Hun formåede ikke at svare; men tårerne strømmede ned over hendes kinder og plettede ordet "Gloriana" på hendes trøje.

Rebow sagde ikke et ord til hende, mens han kørte hjem; men overalt, hvor hun havde været inde for et par dage siden, bankede han på døren. På Peldon-gården spurgte han, om de ikke havde en tyrekalv, de ville sælge. Konen gik ud i haven med ham.

"Jeg tager mig netop en lille Valentinstur med min tøs," sagde han, idet han pegede med pisken bagover skulderen på Mehalah.

Han holdt stille foran præsteboligen og råbte, indtil døren blev åbnet og mr. Rabbit viste sig, mens hans hustru tittede frem over hans skulder.

"Hør engang," råbte Rebow, "en af jeres fordømte møgunger har igen være inde på mit område og plaget mine køer og fået løbet to af dem halte. Lad fyren forsøge det nok engang, lad ham sætte sin fod bare en alen ind på min grund, og jeg skal skære den af og sende ham hjem, lige så halt som mine dyr."

Udenfor *The Rising Sun* råbte han på brændevin, som han også bød Mehalah af. Hun vendte ansigtet bort med afsky; han kørte videre til Virley Hall-gården og ind i gården, hvor han kaldte på gårdmand Goppin og hans kone.

"Hør engang," sagde han, "en af mine køer har strejfet om. Jeg tror ikke, hun har anrettet nogen skade; man har fortalt mig, at hun har været her inde i gården. De jog hende ud igen.

Jeg er en mand af få ord, men jeg takker Dem. Jeg bringer hende nu hjem og lader hende give en omgang bank."

Og derpå kørte han videre den lige vej til Red Hall.

Mehalah steg ud af vognen, knust, nedbrudt, ikke længere sig selv, ikke mere den stolte, selvbevidste pige fra Ray. Hun krøb ovenpå, tog sin røde hue af, og sled den i stykker med hænder og tænder. Hun havde for altid mistet sin frihed.

Hendes moder var allerede i det fælles soveværelse; vejen over vandet var kortere end landevejen, og strømmen havde været dem gunstig. Den gamle kvinde plaprede løs om alle sine lidelser og priste i høje toner Rebows storartede ædelmodighed. Hun var allerede travlt beskæftiget med at sætte alle de småting på plads, som havde været bragt bort og nu igen var tilbage.

Mehalah kunne ikke udholde at høre på hendes monotone plapren og flygtede i skjul i det lille sideværelse, et lillebitte, tomt kammer, kun oplyst af et lille trekantet vindue. Der sad hun sammenkrøben i et hjørne, med hovedet støttet på knæene og hænder begravet i håret bag om hovedet. Således sad hun længe ubevægelig. Hendes tårers kilde var tørret ud. En hektisk rødme brændte på hendes kinder, men resten af ansigtet var ligblegt. Hun kunne ikke tænke, hun kunne ikke føle længere. Kun én gang tidligere havde hun følt en sådan kval; det var, da medaljonen faldt ned foran hendes fødder, og hun forstod, at George var tabt for hende. Men dét øjebliks smerte var alligevel intet imod den nuværende. Dengang var det en ren, ublandet smerte, men nu blandedes den med fornedrelse, knust stolthed og en i smudset nedtrådt æresfølelse. Hendes selvrespekt havde fået dødsstødet, og hun sad nu og lod såret bløde frit. En eller to gange berørte hun gulvet med hænderne. Hun tænkte, at det

måtte flyde med blod og tårer, og at hendes hånd, når hun tog den op igen, ville være rød af blod. Men sådan var det ikke.

Men sjælen har ligesom hjertet sit livsblod, og når den såres dybt, forbløder den også og bliver tom og livløs og bleg. Mrs. Sharland kom ind og talte til datteren, men fik intet svar. Mehalah så vel op på hende, men der var ikke længere noget udtryk i hendes øjne, hun hørte ikke noget; og hvis hun gjorde, så forstod hun ikke, hvad der blev sagt til hende. Den gamle kvinde forsvandt mumlende ud af kammeret.

Aftenen faldt på, og stadig sad Mehalah sammenkrøbet i hjørnet. Den gyldne trekant, som havde oplyst væggen overfor hende, havde bevæget sig til siden, var blevet sølv, og var nu kun en tåge på den hvide mur. Med det svindende dagslys var det som Mehalahs kvaler lindredes lidt. Hun bevægede sine stivnede lemmer, rejste sig op på knæ og fæstede blikket på himlen, der glitrede gråligt gennem det trekantede vindue. Der hang en stjerne deroppe. Hun så den, og hun så længe på den, den skinnede ind bag hendes øjne og ned i hendes sjæls mørke afgrund. Lidt efter lidt begyndte hendes tanker at forme sig; erindringer fra det forgangne nåede hende over fortvivlelsens strøm. Hun var ikke i stand til at tænke på nuet; hun havde hverken kraft eller vilje til at tænke på fremtiden.

Det var gået et år siden hun på en aften som denne under den selv samme stjerne havde stået sammen med George De Witt under tjørnene på Ray, og han havde kaldt hende sin Valentinspige og for spøg foræret hende et billede af Frihedsgudinden, som netop var proklameret i Paris, bærende på den røde hue. Hun en gudinde! Hun, der nu var så svag.

Hendes kraft var borte. Frihed! Hun havde ingen frihed. Hun var en slave.

Hun rejste sig på knæene og løftede hænderne op mod den glimtende stjerne og stønnede: "Min elskede! Min George, min egen George!"

Pludselig, som om det var et svar på dette råb fra hendes sårede hjerte, hørte hun et knæk, og derpå et højt, gennemtrængende, smertefuldt skrig, som kom fra dybet og dog fra luften over hende: – "Glory! Glory! Glory!"

20. Ned i dybet

Skriget vækkede Mehalah, som et skridt ud i det kolde vand på et øjeblik bringer søvngængeren til fuld bevidsthed.

Inden et minut stod hun udenfor huset og så efter den person, hvis nødråb havde truffet hendes øre. Hun så, at træskodden, som lukkede for den hule, hvor den vanvittige opholdt sig, var brudt løs og kun hang fast i det ene af sine hængsler. To tynde, dødningeagtige hænder, som stadig åbnede og lukkede sig, strakte sig ud gennem jerngitteret.

Elijah Rebow stod i døren, øverst på trappen.

"Å, Glory!" sagde han, "har den gales skrig bragt dig ud?"

Hun gik hen imod skodden. Rebow kom hende i forkøbet.

"Ind med dig!" skreg han til sin broder. "Forbandet være du, din tåbe! At ødelægge lemmen og skræmme hele huset med dine hyl!" Han havde en pisk, en svær vognmandspisk, i hånden, og han svingede den. Hænderne forsvandt straks.

"Bring mig hammer og søm," befalede han. "De ligger i vinduet inde i forhallen."

Mehalah adlød, og Rebow fik repareret skodden nødtørftigt. Der var et jerngitter for vinduet, og træskodden, som dækkede det, havde et lille hul, som lod en smule lys ind. Om sommeren blev skodden helt fjernet. Den var beregnet på at holde vinterkulden ude.

"Hvorfor råbte han på mig?" spurgte Mehalah.

"Det gjorde han ikke."

"Jeg hørte hans råb. Han råbte på mig tre gange – Glory, Glory, Glory!"

"Han råbte efter sin mad," sagde Rebow leende. "Hør her, Glory! Jeg har været så længe alene i dette hus, og jeg har tænkt på dig og jeg har ruget over dig og jeg havde ingen, jeg kunne tale med om dig. Til sidst lærte jeg min broder dit navn. Jeg gav ham intet at spise, før han sagde det rigtigt. Jeg lærte ham det, ligesom man lærer en papegøje at tale. Jeg fik ham til at sige dit navn, ligesom man får en hund til at stå på bagbenene for at tigge om et stykke brød. Jeg har i dag været borte hele dagen, på grund af din trods og opsætsighed, og derfor glemt at give min broder hans mad. Men det er ligegyldigt. Han havde ingen ret til at bryde lemmen op og skrige på den måde, som han gjorde. Jeg vil straffe ham for det. Jeg skal lade ham smage pisken således, at han ikke så snart skal glemme det. For fremtiden vil han være mere stille."

"Lad være med det," sagde Mehalah. "Det er skændigt, det er ondt at behandle et sølle og sygt stakkel på den måde."

"Jaså, du er nu blevet hans fortaler, hvad? Du tager en gal mands parti imod hans fornuftige broder? Men det er jo, hvad man kan vente af sådan et afsporet væsen som dig. Hvad har han gjort for dig, at du skulle gøre dig umage for at redde hans ryg fra pisken?"

"Af dig kan man vistnok ikke håbe på barmhjertighed," sagde Mehalah vredt.

"Nu skal jeg sige dig noget, Glory! Det er fuldmåne, og det gør ham altid endnu mere gal end ellers. Jeg må holde ham knapt med mad og ordentlig muntre ham med pisken, ellers vil han i sit raseri rive murene ned."

"Lad mig tage mig af ham," bad Mehalah.

"Du vil blive bange for ham."

"Jeg vil have medynk med ham," svarede pigen. "Han og jeg er begge to sølle stakler, begge to dine ofre, begge dine fanger, som bærer dine lænker."

"Du bærer dog ingen lænke, Glory."

"Ikke det? Mine lænker er måske usynlige, men de er til gengæld hårdere og koldere, og mere tilbøjelige til at skære deres rustne jern ind i kødet, end dem, den stakkels fange dernede bærer. Jeg har forsagt at bryde dem; men jeg kan ikke. Du trækker mig tilbage."

"Jeg sagde dig, at jeg kunne. Jeg har tråde på hver finger, og jeg kan få dig til at bevæge dig, som jeg vil. Jeg kan endog tvinge dig i mine arme."

"Det – aldrig!" sagde Mehalah med mørk, langsom stemme.

"Det tror du ikke?"

"Jeg er sikker på det. Du kan prale af din magt over mig. Du *har* magt over mig; men denne magt har sine grænser. I øjeblikket underkaster jeg mig, men kun for min moders skyld. Var hun ikke helt og holdent afhængig af mig, eller var hun død, så ville jeg trodse dig og være fri, fri, som mågen derhenne."

Elijah havde stukket hånden indenfor døren, tog sit gevær, og et øjeblik efter så hun mågen falde til jorden.

"Den er ikke død," sagde Mehalah med et mat skær af triumf i det bedrøvede ansigt.

"Nej, men vingeskudt. Hjælpeløs, kraftesløs vil den endnu flagre et stykke vej. Den vil forsøge atter at stige i vejret, og hvert forsøg vil skaffe den ulidelige smerter, de sønderskudte knogler vil gnide sig mod hinanden, og den vil forbløde. Lidt endnu vil den endnu kunne holde sig svævende over vandet,

men til sidst vil den styrte i bølgerne og blive skyllet død ind på stranden."

"Ja," sagde Mehalah, "du vil ikke dræbe, du vil hellere såre, såre hårdt og grusomt."

"Ja, det er vist nogenlunde sådan, det er, Glory."

"Lad mig gentage min anmodning," sagde hun; "tillad mig at passe din broder. Jeg må have noget, nogen, jeg kan have medlidenhed med og gøre godt."

"Du kan passe mig."

"Det gør jeg."

"Du kan også have medlidenhed med mig."

"Vise *dig* medlidenhed?" sagde hun hånligt.

"Ja. Jeg er at beklage; for jeg gør alt, hvad en mand kan gøre, for at vinde en forstokket, stædig piges hjerte og møder ikke andet end had og foragt. Jeg er at beklage. Jeg er en mand; jeg elsker dig, og dog bliver jeg hadet, trodset og afvist, som om jeg havde pesten og mit hus var et pesthospital."

"Vil du lade mig passe din broder?"

"Nej, det vil jeg ikke."

Skodden blev revet af sine hængsler, kastet ud i gården, og de to gyselige hænder sås igen strakt ud gennem gitteret. Og igen lød det ynkelige skrig ud i tusmørket: "Glory! Glory! Glory!"

"Ved Gud, din hund!" skreg Elijah, og hævede pisken for at lade dens grusomme snert falde på de hvide håndled og flå huden af dem.

"Jeg kan ikke bære dette! Jeg vil ikke tåle det!" råbte Mehalah og standsede hans arm midt i slaget. Hun fik fat i piskens håndtag og vred det ud af Rebows hånd, før han kunne nå at komme sig af sin overraskelse, hvorpå hun knækkede det over

knæet og kastede det ud over det dige, som omgav gårdspladsen. Men der var ingen følelse, ingen passion at se i hendes ansigt, hun handlede koldt og bevidst, og hendes brune kind forblev uden farve. "Jeg tager hans skrig som en bøn til mig, og jeg vil beskytte ham mod din brutalitet!"

"Dig!" snerrede Elijah hånligt. "Hvad er du i dette hus? Et tyende, siger du. Så skulle også opføre dig som et sådant. Nej, Glory, du ved, at du ikke er, og aldrig kan være, et tyende. Du skal herske i dette hus. Jeg vil tilgive dig, hvad du har gjort, for du indtager kun den plads, der tilkommer dig. Men så må du holde op med at protestere, hver gang jeg omtaler dig til arbejderne som *Fruen*."

Et hårdt udtryk lagde sig over Mehalahs ansigt og øjne. Hun vendte sig bort.

"Går du? Har du ikke et ord til afsked – frue?"

"Gå!" sagde hun i en tone, som var meget forskellig fra hendes sædvanlige. "Jeg er ligeglad med alting. Jeg føler ikke noget for nogen. Jeg har intet hjerte. Gør hvad du vil med din broder. Jeg er ligeglad med ham og hans skæbne. Alting er i verden er det samme for mig nu. Hvis du havde villet lade mig tage mig af det stakkels væsen og give ham mad og passe ham, kunne jeg måske forlige mig med at skulle være her; jeg i det mindste have trøstet min sjæl med den tanke, at jeg gjorde noget for blot én ulykkelig sjæl her i verden og lettede ham hans lod. Men nu," hun trak på skuldrene, "nu er det hele mig ligegyldigt. Jeg kan le," og det gjorde hun, en hård og bitter latter. "Der er intet i verden, der betyder noget for mig nu, undtagen min moder, og jeg tror ikke engang, hun betyder

særlig meget. Jeg føler det, som om jeg intet hjerte har mere, eller som om det jeg har, ligger frossent i mit bryst."

"Så din moder betyder ikke noget for dig?!" udbrød Rebow. "Så lad hende blive her og overlad hende til min blide omsorg, og drag ud i verden og søg din lykke. Gå ud som en vagabond på landevejene, ligesom dine sigøjnerforfædre."

"Overlade min moder til din omsorg!" gentog Mehalah. "Til *din* omsorg, du som uden videre slår din stakkels vanvittige broder til blods med en stor pisk! Til *dig*, som har stukket og såret min selvrespekt lige indtil det punkt, hvor den er lammet og næsten død; som har behandlet mig, som du påstår at elske, som jeg end ikke ville behandle en hestebremse. Aldrig! Skønt mit hjerte er lammet eller dødt, så har jeg dog tilstrækkelig følelse til at passe på den, som har bragt mig til verden og plejet mig, dengang jeg var et lille hjælpeløst væsen. Hvad dig angår, så hverken hader eller elsker jeg dig. Du er ikke andet for mig end en grov, uopdragen hund. Jeg vil jage dig bort med en knortekæp, hvis du kommer mig nærmere end jeg vil have det. Holder du dig på afstand og opfører dig anstændigt, vil du ikke optage den mindste af mine tanker. Jeg går min vej, du kan gå din." Hun gik ophidset sin vej og forsvandt op i sit gamle værelse.

Mrs. Sharland begyndte straks at stille hende en hel mængde spørgsmål. Hun ville vide, hvem der havde råbt op og vækket dem, hvad Mehalah havde sat til Rebow, om hun endelig var kommet til fornuft, hvor længe hun havde tænkt sig at surmule, osv.

Mehalah svarede hende kort og ligefremt; at det var den vanvittige, som havde råbt, at han ikke havde ment noget

bestemt med det, at man havde lært ham at råbe sådan, når han ville have mad, at han var blevet forsømt af sin broder og var nødlidende; hvad angik hendes moders øvrige spørgsmål overhørte hun dem uden at svare. Derpå forsvandt hun ind i det lille kammer.

"Mehalah," råbte mrs. Sharland. "Jeg vil ikke have, du sidder derinde og surmuler. Kom ud med dig."

Pigen overhørte hende. Hun lænede hovedet op mod væggen og holdt sig for ørene. Hendes moders stemme irriterede hende. Hun ville have stilhed.

"Det her er for meget af det gode," sagde den gamle kvinde og gik ind efter hende. "Kom ud, Mehalah, du har arbejde, som skal gøres."

"Det har du ret i," svarede den unge pige i en hård tone, "jeg er et tyende, og jeg vil gøre mit arbejde. Jeg vil straks gå ned." Hun rynkede panden og bed tænderne sammen. Hendes ansigtsfarve var død og farveløs. Hendes hår var i urede og faldt løst ned over skuldrene. Hun bandt det skødesløst op ved hjælp af Georges tørklæde.

Da hun kom op igen, lå hendes moder i sengen, allerede halvvejs faldet i søvn. Mehalah gik hen til vinduet, det vindue, som vendte ud mod Ray, og blev stående foran det, idet hun trak gardinet til bag sig. Hun bøjede hovedet, men hendes blik veg ikke et øjeblik fra det sted, hvor hendes hjem havde været, dengang hun var lykkelig, hendes hjerte var frit og hendes selvrespekt intakt. Således gled den ene time hen efter den anden. Det var fuldmåne, men himlen var dækket med hvide skyer, som ilede afsted for en nordvestenvind. Månelyset

dæmpedes af og til af dem, men forsvandt aldrig helt, og i næste øjeblik skinnede det atter i sin fulde glans.

Alle husets lyde var dæmpede. Elijah var gået i seng. Mehalah havde hørt hans tunge skridt på trappen og lyden af hans dør, da han slog den i; den havde vækket hende, hun drejede hovedet, og hendes ansigtsudtryk blev hårdere i det kolde månelys. Så vendte hun sig atter mod Ray.

Hendes moder sov. Stærene og spurvene, som havde fundet vej ind under tagskægget og bygget reder mellem taget og muren, rørte uroligt på sig; de frøs og var sultne og kunne ikke sove. Den som ikke vidste, hvad det var, der bevægede sig, kunne have troet, det var musene, som holdt fest på loftet.

Derude i marsken var noget meget hvidt, ligesom en stump papir, som flagrede og glimtede i månelyset. Hvad kunne det mon være? Det bevægede sig lidt, blæste så op og faldt ned igen og flagrede på ny. Var det et ark papir? Hvis det var, hvorfor blev det så ikke grebet og ført bort af vinden? Nej, det var ikke et ark papir. Mehalahs nysgerrighed var vakt. Hun åbnede vinduet og kiggede ud. I det samme fløj det hvide op, flagrede nærmere og faldt så ned igen. En sky drev ind foran månen og gjorde marsken grå, og i skyggerne forsvandt den hvileløse tingest, det hvide glimt blev overdøvet. Da månen kom frem igen, så hun det atter. Det bevægede sig ikke. Et vindpust fo'r forbi, kraftigt nok til at ryste vinduesrammen i hendes hånd, men det tog ikke fat i den hvide ting eller blæste den bort. Så dæmpedes vinden nogle øjeblikke, og i det øjeblik bevægede den hvide genstand sig igen, hævede sig og flagrede op, den fløj, den kom nærmere – den faldt ned på taget af bagerset under vinduet. Nu kunne

Mehalah se, hvad det var. Det var den sårede måge, den fugl, som Rebow havde skudt.

Det stakkels elendige dyr kæmpede med en brækket vinge og størknet blod for at flygte ud til havet for at dø og falde ned i de mørke, buldrende, skummende bølger, forsvinde i evigheden. Den kunne ikke dø på land, den måtte ud i sit naturlige element, det utæmmede, uendelige hav; den kunne ikke opgive sin sjæl her på den nedtrampede, underkuede, indhegnede landjord.

Gjaldt det ikke også Glory? Kunne hendes frie sjæl finde hvile, hvor hun nu var? Kunne den i al evighed udholde denne tyranniske indespærring bag usynlige, uhåndgribelige mure? Hun, som havde levet så fri som en fugl, lod sig blæse så her, så der, som hun fandt bedst, når enhver indskydelse hos hende var så frisk og ren som selve Guds uforurenede ånde, der farer uhæmmet over oceanet. Var hun ikke såret af den selv samme hånd, som havde bragt den hvide måge til fald? Her var hun, flagrende, hævende sig en smule, atter faldende, og hendes hjerte var blændet af tårer, hendes livskraft ved at forbløde, hendes hvide bryst tilsmudset af klæbrigt ler, som hun slæbte sig afsted gennem den sump, han havde kastet hende i. Hvor skulle hun søge hen? Hun vendte sit ansigt mod søen – den lå udstrakt foran hende, sort som blæk. Red Hall og dens marskland var et fængsel for hende, og friheden lå på den anden side af dens diger.

Hun fo'r sammen ved en lyd som af faldende mursten. Hun lyttede uden at føle nogen nysgerrighed. Lyden gentog sig og blev lidt efter fulgt af en skurrende støj, og derpå en raslen, som af jern, der blev kastet til side. Et par minutter hørte hun intet

mere og sank tilbage i sine mørke drømmerier og iagttagelsen af den stakkels måge, som nu slog med vingerne dernede på taget, gled ned og forsvandt. Var den nu død? Det var ligegyldigt. Mehalah kunne ikke længe tage sig af en fugl. Men så fløj et par hvide fjer ud fra skyggen af bagerset. Mågen søgte stadig instinktivt videre ud mod det bølgende hav.

Netop i det øjeblik hørte Mehalah et bump, som om et eller andet tungt legeme var faldet ned, og derpå en kort klirren af metal. Hun ville ikke have skænket det videre opmærksomhed, hvis hun ikke havde fået øje på den vanvittige, som kom løbende og springende, med sin kæde vundet op om den ene arm. Han så op på månen, hans sammenklæbede hår lå frem over hans ansigt, og Mehalah kunne ikke skelne hans ansigtstræk. Han løb tværs over gården, sprang over gærdet og videre ud over marsklandet med lange hop som en kænguru, ud over engene mod havdiget.

Mehalah trak sig tilbage fra vinduet. Hvad skulle hun gøre? Skulle hun vække Elijah og fortælle ham, at hans broder havde fået vredet gitteret og skodderne fra sit vindue og var kommet ud, og nu løb fri omkring på marsken i månelyset, hoppende og springende i sin glæde over friheden? Nej, det ville hun ikke. Lad det stakkels væsen smage friheden, indånde den friske, rene luft, løbe afsted, fri og uden andet loft over sig end Guds himmel. Hun ville ikke afkorte hans frihed med så meget som en time. Han ville komme til at lide voldsomt for sin flugt i morgen, når Elijah ville samle sine mænd og de ville jage den sølle stakkel op som et vildt dyr. Hun kunne allerede se for sig Rebow stå over ham med sin store pisk, og slå løs på ham uden nåde. Hun vække Rebow! Hun være skyld i, at den gale blev

bragt tilbage til sit mørke fængsel, med dets fugtige gulv og trykkende luft! Mågen var glemt nu; dens kamp overset i ængstelsen for den større kamp, der blev stridt af et lidende menneske. Men alle disse tre var forbundet med et fælles bånd! Alle stræbte de efter det uendelige og for at undfly trældommen; en med en brækket vinge, en med en ødelagt hjerne, en med et brudt hjerte. Det var den sårede fugl, ujævnt flyvende og flagrende, søgende mod det salte hav. Der var den omtågede hjerne, drivende den stakkels mand i vanvittige spring langs diget mod det åbne vand. Der var den forslåede sjæl hos den elendige pige, som længtes efter noget, hun vidste ikke hvad, noget vidt, bredt, dybt, uendeligt, ubegrænset, som det altomfattende ocean. I det søgte fuglen, manden, pigen frihed, hvile, helbredelse.

Hun kunne ikke gå i seng og lade den stakkels vanvittige vandre omkring uden nogen til at passe på sig. Hun ville gå ud og følge efter ham og sørge for, at intet ondt tilstødte ham.

Hun tog skoene af og lukkede vinduet. Hendes moder lå i dyb søvn. Hun åbnede døren og gik ned ad trapperne. De knagede under hendes fødder, men Rebow, som havde sovet videre uden at høre den støj, hans broder gjorde ved sin flugt, blev ikke vækket ved hendes fodtrin. Hun låste bagdøren op, lukkede den bag sig, og sneg sig videre.

Idet hun passerede bagerset lod hun lyset fra sin blændlygte falde på den sårede fugl. Hun følte et stik af medlidenhed og tog den op. Den gjorde panisk forsøg på at flygte og udstødte sine vilde, hårde skrig, men hun lagde hænderne om dens vinger, holdt den ind til sit bryst og gik videre. Blodet fra dens brækkede knogler og oprevne kød gjorde hendes hånd våd og

tørrede straks ind på den ligesom lim. Hun tog sig ikke af det, men fortsatte fremad. I det klare månelys så hun den vanvittige på diget. Han havde ladet lænken falde af armen. Han tog sig ikke af den længere. Han havde været snedig eller intelligent nok til at vide, at han måtte dæmpe dens raslen under flugten fra huset.

Han sprang vildt op i luften og svingede med armene. Hans hår flagrede vildt i vinden; det så ud som våd, sammenfiltret tang. Så satte han sig ned. Mehalah gik ikke op på diget, men krøb afsted i marsken ved dets fod. Han havde fundet en sten og slog den mod sin lænke, som lå på stensætningen på toppen af diget ud mod søen. Han arbejdede ihærdigt med den en times tid, og endelig knækkede et af leddene. Han holdt kæden op over sit hoved med et højt triumfskrig, og kastede den så fra sig ned i marsken bagved. Så løb han videre. Mehalah sneg sig afsted bag ham. Han så sig ikke en eneste gang tilbage, kun fremad eller opad. Somme tider dansede han og råbte og sang stumper af sange til månen, når den kom frem bag en sky. Én gang, ved en omdrejning af diget, kastedes hans skygge foran ham, han veg tilbage for den, skælvende og med hænderne bedende strakt frem mod den; så gled han ned ad diget, lo højt og løb over marsklandet, med skyggen bag sig, og fuld af glæde over, at han så listigt var undsluppet den skikkelse, som han i sin omtågede hjerne troede havde spærret ham vejen. Nu nåede han møllen, som drev pumpeværket. Han måtte kunne huske den fra tidligere, for den lod ikke til at skræmme ham. Han bemærkede den næsten ikke, men udstødte et skingert hyl, et vildt, triumferende skrig, og løb hen imod en båd, som lå optrukket på land tæt ved. Det var den båd, som Elijah plejede

at bruge til at jage ænder i, en lille, hvidmalet, fladbundet båd med et par årer.

I et øjeblik, før Mehalah endnu havde fået overvejet, hvad hun skulle gøre, eller om hun i det hele taget kunne gøre noget, havde han stødt båden ud i vandet, sat sig ud i den, grebet årerne og halet kraftigt ud imod det åbne, frie hav, ud mod den uendelige horisont.

Han roede et lille stykke, ikke særlig langt, og rejste sig så op. Han kunne åbenbart ikke udholde længere at se ind mod land, imod det sted hvor hans elendige fangehul havde været, men måtte vende sig om og se ud over havet.

Mehalah stod på diget, og bølgerne vaskede nu og da ind over hendes fødder; tidevandet var vendt. Det vendte ved midnat, og det var netop over midnat. I sin angst for manden havde hun aldeles glemt mågen, hun endnu holdt ind til sig; uvilkårligt strakte hun armene frem efter, og fuglen flagrede ned og faldt i vandet.

Månen stod nu i et aldeles skyfrit område af himlen. I dette klare lys var manden i båden tydeligt synlig, som han stod i den hvide båd, mens han svingede med armene og af strømmen langsomt, men sikkert blev drevet længere og længere udefter. Og i dette klare lys så hun også den døende måge, der nu ikke mere rørte en vinge, flyde udefter på det mørke, kolde vand.

Ubevægelig, med en længsel i sit hjerte, som hun ikke kunne forstå, og med armene udstrakte mod den endeløse, bundløse vidde, som manden og fuglen blev båret ud i, og hvor de til sidst forsvandt, stod Mehalah der. Han sang! En gammel børnesang, fra en tid, hvor han var lykkelig, før vanviddets skygge var faldet på hans ånd.

Der stod Glory, stirrende ud over havet, draget af en uforklarlig længsel, indtil hendes øjne fyldtes af tårer. Hun så ud gennem deres tågeslør, men så intet. Hun tørrede dem bort, men så stadig intet. Hun blev stående der lige til morgenen dæmrede; men hun så intet, intet mere.

21. Forgæves!

Mrs. De Witt var i grunden slet ikke lykkelig. Der kom vel nu og da øjeblikke, hvor hun indbildte sig, at hun var uafhængig, sådan som hun altid havde ønsket det, og at hun ikke behøvede at bryde sig om andet end at sørge for sig selv, uden at behøve at tage sig af nogen af "de tomhjernede, feje mænd". Men hun var indrettet ligesom månen og gennemløb forskellige faser, og en af disse var mørk og tung. Som hun lå der en råkold morgen i sin køje i den gamle skibskahyt og betragtede sine fødder i det grå lys, som faldt ind gennem lugen, måtte hun tilstå, at hendes finansielle stilling aldeles ikke befandt sig på nogen solid basis. Den hvilede på krabber, ål og andre af havets dyr, et omskifteligt, usikkert grundlag. Hun vandrede omkring på øen og i fastlandets nærmestliggende landsbyer, med en kurv på armen, som indeholdt et halvlitermål og en ladning rejer, eller svingede en stok, hvorfra der hang et bundt slimede ål. Således drev hun en beskeden, men nogenlunde indbringende handel i gårdene. Bondekonerne var vant til at se hende, i solskin iført en lappet rød kjole og i dårligt vejr i en lang, grå militærfrakke. Om sommeren smykkede en stråhat hendes hoved, om vinteren en pelshue med øreklapper. For at betegne, at hun havde sorg, bar hun en stor sort sløjfe fæstet til toppen af huen, så hun lignede en ridder med sin dames farver bundet til hjelmen. Sjældent forlod hun en gård uden i det mindste at have afsat nogle rejer eller et par fisk; for hvis man ikke regelmæssigt købte noget af hende, bar hun nag og lod sig ikke igen se med

sin kurv, før man gjorde hende sin undskyldning og ydmygt bad hende om endelig at komme igen.

Indtægterne af denne småhandel var imidlertid ikke overvældende, og desuden var der en anden ting, som gjorde, at de ikke forslog stort. Den største del af de indkomne midler fortærede hun nemlig undervejs i *The Fountain*, *The Fox*, *The Leather Bottle* eller i *The Dog and Pheasant*. Ved bardisken i ethvert af disse gamle værtshuse var mrs. De Witt en lige så regelmæssig og velkommen gæst som i gårdenes køkkener. Dér plejede hun at hvile ud og vende sine lommer for at tælle de indkomne kobberslanter, og dér smeltede kobberet også betydeligt ind. Denne fortæring satte som mrs. De Witt i en mindre behagelig stemning. Hun var en synkende skude, som lænsede sin kapital. Ligegyldigt hvor muntert et ansigt hun havde vist verden, dengang hun om morgenen var gået ud på sin handelsvandring, så så aftenen hende uvægerligt med tyk tunge, stift blik, vaklende gang, uhyre liberal i udmålingen af sine varer og alt i alt af et temmelig forkrøllet udseende. Mærkede hun, idet hun steg op ad lejderen på skibet, at der endnu var et par kobberslanter i lommen, var hun meget lykkelig og væltede sig tilfreds omkuld på sit leje i kahytten. Men under alle omstændigheder var hun nu sin egen herre og behøvede ikke at ærgre sig over noget hjælpeløst, svaghovedet mandfolk, enten det så var en ægtefælle eller en søn, for hvem hun for resten heller ikke kunne have skjult sin lille svaghed. Så snart hun kom hjem, trak hun stigen op og ventede, som hun plejede at sige, på ingen andens hjemkomst end sin egen.

Heller ikke sin tobaksrygning havde hun kunnet nyde i fred og ro, mens sønnen var hos hende; hun skulle jo være et

forbillede for ham på en god, opofrende moder og kvinde. Derfor plejede hun dengang, så snart hun hørte ham komme op ad stigen, hurtigst muligt at bringe sin kridtpibe i havn i ovnen og mumlede så noget om, at hun vist var kommet til at tabe en smule snustobak på ovnen, eller at hun havde røget sin bedste kåbe for at holde møllene fra den. Nu røg hun i en fredelig sindsstemning sin pibe og hengav sig under nydelsen til betragtninger over de forskellige udsigter, som endnu tilbød sig for hende. Skulle hun bøje sig for den hårde nødvendighed atter at tage sig en mand, eller skulle hun hellere forblive i sin nuværende tilstand af absolut frihed? De femogtyve pund var næsten opbrugt, og hun var ikke sikker på, om hun i længden kunne leve af, hvad hendes handel med ål og rejer kastede af sig.

Mrs. De Witt var en moraliserende og, når hun var halvdrukken, også en religiøs person. Hun gik aldrig i kirke, men hun holdt meget af lidt selskabelig hellighed. Over et glas havde hun en hel del at bemærke angående sine naboers moralske mangler og sine egne religiøse følelser. Når hun befandt sig i en spirituøs tilstand, var hun altid sikker på, at hun tillige befandt sig i en spirituel nådestilstand. I sine nøgterne timer tænkte hun kun på, hvorledes hun skulle skaffe penge nok til sine fornødenheder. Hun tænkte på sin fremtid og hun befrygtede, at hun før eller siden ville være nødt til at tage en bestemmelse, om hun skulle anskaffe sig en mand eller ikke. Ørnen kan stirre på solen uden at blændes, men mrs. De Witt formåede ikke at rette blikket på ægteskabet uden at øjnene løb i vand. Det var et skridt, hun ikke ville tage, før hendes stilling var aldeles fortvivlet. *Pandora*s bund var ikke ganske således,

som hun kunne ønske det, den var rådden. Mrs. De Witt indså, at en udbedring af skibet var en sag, hun på ingen måde ville være i stand til at overkomme. Når hun begyndte at tage vand ind, ville mrs. De Witt anskaffe sig en ægtemand. Så længe plankerne modstod vandet, så længe var også hendes bryst pansret mod ægteskabelige drømme.

Forårets springfloder kom, og med dem begyndte havvandet at sive ind gennem de rådne fuger i det gamle, ormstukne skib. Mrs. De Witt var udmærket klar over det rigelige lænsevands tilstedeværelse i bunden af skibet. Lænsevand har den ejendommelighed at insistere på, at man bemærker dets nærværelse. Så ofte hun vendte hjem til *Pandora*, fyldte stanken hende med rædsel, for den forkyndte hende, at hendes friheds og uafhængigheds dage var talte. Men pludselig dæmrede der et håb i den gamle dames sind; hun så en middelvej åbne sig; hun så en mulighed for bibeholde en vis frihed, samtidig med at hendes tilværelse var sikret.

Hun havde endnu aldrig gengældt sin nevø, Elijah Rebows besøg. Et halvt år var der gået siden, men det betød ikke noget. Det fornemme selskabs etikette beherskede ikke de kredse, som Rebows og De Witts tilhørte. Hvorfor skulle hun ikke kunne holde hus for sin nevø? Han var velstående og sjældent hjemme; hans hus var stort og ville afgive plads nok til, at hun kunne fortsætte sin uafhængige levevis der, og mad og drikke ville ikke koste hende noget. Huset havde engang været hendes hjem; hun var født og opvokset der. Hun havde kun forladt det for at belaste sig med en mand og en søn. Nu, da hun var fri for disse byrder, hvad var da mere fornuftigt end at vende tilbage til det

gamle hjem? Det var det naturlige asyl, som hun skulle vende sig til i sin nødens stund.

Ganske vist havde Rebow taget mrs. Sharland og Glory i huset; men hvad var de bånd, som knyttede dem til ham, i sammenligning med de kødelige forbindelser, som bestod imellem hende og nevøen? Var hun måske ikke hans tante?

Nu, da mrs. De Witt klart indså, at det ville være fordelagtigt for hende at fortrænge Sharlands og sætte sig selv i deres sted, indså hun også straks med overbevisende klarhed, at moralitet og religion gjorde hende det til en pligt at handle. Hvorledes hang det vel sammen med forholdet mellem Glory og Elijah? Var det ikke en offentlig skandale, der blev talt om i hele egnen? Var det ikke hendes pligt i egenskab af Rebows tante at træde imellem og hæve sin stemme som moralens vogter og fordømme denne tætte fortrolighed som upassende?

Mrs. De Witt rejste sig, såvel moralsk som fysisk, ja endog i fremtoning. Det vil sige, hun sad på skøderne af sin militærfrakke, og med en voksende fornemmelse af apostolisk renhed glattede hun dem og trak samtidig snipperne på sit forklæde og sin kappe sammen; hun strammede sit skørt, så at de røde militære skøder strittede bagud på en dristig og kæk – omend måske ikke ligefrem apostolisk eller missionærmæssig – manér. Hun lod fingrene løbe gennem folderne i kyseranden, så at de kom til at stå om hendes ansigt som en ligefrem glorie eller den hvide bræmme af kronblade omkring den gule midte af en bellis. Så tog hun sig en dygtig slurk gin for at styrke sit mod, og begav sig ilsomt op af kahytstrappen, over dækket og ned af stigen for at ro over til Red Hall, mens hun stadig følte den moralske iver brænde i sit bryst.

Efter at den gale var forsvundet, var Mehalah vendt tilbage til huset, og gået op på sit værelse. Den følgende dag sagde hun ikke et ord om, hvad der var sket. Elijah og hans folk havde gennemsøgt marsken, men ikke fundet andet spor end lænken, han havde kastet fra sig. Denne bragte Rebow med sig tilbage og hængte den op over kaminen. Også i Salcott og Virley lod han søge efter den gale; men heller ikke der havde man set noget til den ulykkelige. Det var åbenbart, at han ikke var flygtet ind i landet, men var gået ad søvejen, og da man opdagede, at båden var borte, sluttede man, at det var den vanvittige, som havde bemægtiget sig den og var forsvundet fra marsklandet i den.

Elijah roede til Mersea og spurgte sig for der, men uden noget som helst resultat. Så gik han til Bradwell på sydkysten af Blackwaterdeltaet, og der havde man fundet hans båd drevet i land, men uden at der var fundet noget spor af manden selv. Han var uden tvivl druknet. Rebow var overvist om det og følte sig ganske tilfreds med således at være befriet fra den trykkende byrde. At Mehalah havde kendskab til sagen, mistænkte ingen, og hun blev derfor heller ikke udspurgt. Hun selv følte aldeles ingen forpligtelse til af egen drift at fortælle nogen, hvad hun havde set. Det kunne jo alligevel ikke være til gavn for nogen.

Hendes liv var blevet ensformigt og dystert. Hun havde mistet interessen for alt; selv moderen plejede hun med kold ligegyldighed og glemte de små, hjertelige opmærksomheder, hun ellers havde været vant til at vise hende; hun trak sig tilbage, når moderen begyndte at knurre over den

hensynsløshed, som datteren udsatte hende for. Mrs. Sharland havde været vant til at blive ledet af datteren; men nu hverken lyttede Mehalah eller modsatte sig hendes råd. Hun talte sjældent, når de var sammen; men gjorde sit arbejde mekanisk og nødtørftigt. Undertiden talte hun dog til sin moder, men da i en hård, skarp tone, som den gamle ikke var vant til, og som hun ikke holdt af; men Mehalah tog sig ikke af, hvad hun holdt af eller ikke. Hun var også ligeglad med, om moderens brød sig om hende eller var utilfreds med hende.

Når hun mødte folkene på gården, og disse talte til hende, så viste hun dem tilbage på den mest grove og uhøflige facon, og hvis hun var nødt til at være sammen med dem i længere tid, talte hun ikke et ord.

Heller ikke Rebow talte hun til. Hun besvarede hans spørgsmål med enstavelsesord eller også slet ikke, og ofte måtte han gentage sine spørgsmål, før hun værdigede ham et svar. Han talte meget under måltiderne og søgte at drage hende med ind i samtalen; men enten hørte hun ikke efter, hvad han sagde, eller også var hun fordybet i sine egne tanker, eller også gav hun det udseende af, at hun ikke havde hørt ham eller var interesseret i, hvad han sagde.

Et vedvarende surt udtryk skæmmede og ødelagde hendes ansigt, der engang havde været så ærligt og ligefremt. Joe bemærkede til Jim, at hun var begyndt at ligne husets herre. Jim svarede, at folk, som levede tæt sammen, som regel også kom til at ligne hinanden. Han kendte en kullemper, som havde en yndlings-buldog, og de lignede hinanden så meget, at man skulle tro, de var tvillinger.

Mehalah undgik også Abraham, talte sjældent til ham og vendte ham ryggen, hvis han forsøgte at få en samtale i stand med hende. Når hun var færdig med sit arbejde, plejede hun at gå langs med diget ud til landtangen, sætte sig der og tavs og rugende, med et tungt og glansløst blik, se ud over de skummende bølger og de forbipasserende sejl.

Hun tænkte ikke; hun sad hensunken i sløv ligegyldighed uden håb og uden erindring. Som hun havde sagt til Elijah hverken hadede eller elskede hun ham, og hun hverken frygtede ham eller attråede ham heller. Det var hende ubehageligt at være i hans nærhed; men hun ville ikke lade sine tanker dvæle hos ham og overhovedet beskæftige sig med ham. Hendes selvagtelse var såret, og til den igen var vundet tilbage, kunne intet som helst afvinde hendes deltagelse eller vække hende af hendes apati.

Mehalah sad ved vindmøllen, da mrs. De Witt nærmede sig i sin båd. Damen var på krigsstien og da hun så den, som hun havde tænkt sig at angribe og fordrive fra Red Hall, rettede hun bådens stævn lige mod det sted, hvor Mehalah sad, og landede lige for hendes fødder.

Synet af mrs. De Witt i sin røde jakke vækkede pigen af hendes drømme, og hun rejste sig træt for at gå.

"Glory!" råbte fiskehandlersken efter hende. "Hov der! Jeg har et ord at tale med dig. Stands omgående!"

Mehalah tog ikke notits af råbet, men gik videre. Mrs. De Witt blev rasende, gjorde hurtigt båden fast, styrtede efter hende og havde snart indhentet hende.

"Det må jeg sige!" udbrød mrs. De Witt, "det var da pokker til maner! Hørte du ikke, jeg råbte, at du skulle blive stående?"

Hun lagde sin hånd på Mehalahs skulder. Pigen rystede den af sig.

"Halløjsa!" råbte mrs. De Witt, "vi er nok ikke i godt humør i dag? Vi har nok ondt et eller andet sted? Hvad skal det betyde? Men det forstår sig – du kan vel ikke se en anstændig kvinde i ansigtet. Lastens øje sænker sig for dydens klare blik!"

"Hvad har De at sige til mig?" spurgte Mehalah mørkt.

"Hvad? Jeg har noget at snakke med dig om, noget, som især angår dig. Nu hvor hans fader og moder er døde, hvem skal så passe på Elijahs moral andre end jeg, hans tante? Nuvel, jeg tåler ikke den måde, tingene går i svang på for tiden, Glory. Her bor du i det hersens ensomme hus med min nevø, som ikke er en gift mand, og folk snakker. Min familie har altid været respektabel; vi har altid holdt hovedet højt. Om min mands familie ved jeg jo rigtignok ikke noget. Han var et meget almindeligt menneske og kom fra smudset som andre orme. Jeg hævede ham op og lod ham falde igen; jeg var ædel og havde et godt hjerte, dengang da jeg var ung – yngre end jeg er nu. Men jeg gør det ikke en gang til, det lønner sig ikke. Manden hæver kvinden, men kvinden kan ikke hæve manden. Han vælter sig videre i det smuds han kommer fra. Hun kan hundrede gange hente ham op fra det og vaske ham ren; men passer hun ikke på ham som en smed, så ligger han straks igen dernede. Jeg har prøvet det. Moses så godt ud; men han var bedre rå end kogt. Han var ikke den mand, han havde set ud til at være, dengang han var ugift. George var noget af det samme, men han var dog bedre end Moses; han havde lidt af mig i sig. Der var Rebow blandet med De Witt; han var et glas halvt af hvert, rom og vand. Men dette kommer ikke sagen ved. Vi taler nu ikke om

min familie, vi taler om dig. Jeg er her for at sørge for min nevøs velfærd, og for din. Det er ikke godt, Glory, at du er her i Red Hall. Tror du måske, at min nevø er af dem, der tager en gammel kone, som ikke ejer en rød øre, til sig for ingenting og giver hende mad og drikke for intet? Alle og enhver ved jo, han er efter dig. Han har efterstræbt dig længe. Det ved alle. Han havde allerede et godt øje til dig, dengang George endnu gik og kissemissede med dig på Ray. Hele verden ved det. Du kan ikke bo i det samme hus som ham, uden at folk snakker."

"Vover De at tro –"

"Glory! Jeg har gjort mig det til et princip altid at tro det værste. Jeg er en religiøs natur, og sådan gør vi religiøse folk altid. Det er en del af professionen. Når jeg køber af fiskerne, siger jeg altid straks, at fisken lugter, og jeg ved, at den ikke er frisk. Når jeg køber rejer, siger jeg, at de er mindst en uge gamle, og de er umulige at pille. Således ser jeg også på dig og alle andre, og så er det en meget behagelig overraskelse, når jeg finder, at de halvrådne fisk, jeg har købt, viser sig at være friske. Men det sker ikke ofte, kun en gang imellem, ligesom det kun er en gang imellem, der driver en hval ind på Mersea. Hør nu engang, Glory! tro kun ikke på, at Elijah vil ægte dig og gøre en ærbar kone af dig. Det vil han ikke. Det tænker han slet ikke på. Han har aldrig tænkt på det. Han hører til en meget bedre familie end din. Du har sigøjnerblod i dine årer, det ved han; og det er meget værre end hvis du havde den kongelige syge [Note 3)] eller kræft. Jeg tog fejl og giftede mig under min stand. Han ved, at jeg gjorde en fejl, og han vil ikke gøre den samme. Familien Rebow hører til en bedre klasse end dig. Det ved Elijah

godt. Han har aldrig tænkt sig at ægte dig. Han kunne ikke gøre det."

Mehalah, som følte sig ramt, til trods for den fuldstændige ligegyldighed, hun havde indkapslet sig i, vendte sig rasende om mod den anden kvinde.

"De lyver! Det er *mig*, som ikke vil ægte *ham*."

"Der er svaghed og styrke hos enhver menneskelig skabning," svarede mrs. De Witt i en belærende tone. "Det er nok muligt, at Elijah i et svagt øjeblik har været en sådan nar, at han har givet dig tilbuddet, og det er muligt, at du i et øjeblik, hvor du var stærk, har afslået det. Det nægter jeg ikke *kan* være muligt. Men jeg siger, at Elijah aldrig vil ægte dig, når han tænker sig om. Og det siger jeg dig også – længe vil du ikke kunne holde stand imod ham. Han er for meget en mand, og du er for svag. Du kan sætte dig op imod ham med din stolthed og egensindighed; i sidste ende vil du dog gøre, som han vil – din svaghed vil give efter for hans styrke. Hvad han har planlagt, det gennemfører han; du kan ikke stå imod Elijah, han er dig for stærk."

Mehalah svarede hende ikke. Hensunket i sine mørke tanker gik hun videre med bøjet hoved og armene over kors over hjertet som for at stilne og kue det.

"Jeg har i grunden meget tilovers for dig, Glory!" fortsatte mrs. De Witt, "og det gør mig ondt, hvad jeg dengang måtte gøre for de femogtyve punds skyld. Jeg siger dig, at det gør mig ondt, men det kunne ikke være anderledes. Jeg kunne ikke sulte – jeg var en stakkels, forladt enke uden nogen søn til at hjælpe mig. Jeg har som sagt noget til overs for dig, Glory, for du var jo den pige, som min George –" Mehalahs bryst hævede sig

krampagtigt; hun udstødte et halvt undertrykt skrig og dækkede ansigtet i hænderne.

"Min stakkels George," vedblev den gamle, da hun så, at hun havde vundet en fordel, "han holdt meget af dig. Du gode Gud, hvor han elskede at sludre med sin gamle moder om dig og om, hvordan I to skulle leve sammen i gensidig kærlighed. Den drengs hjerte var aldeles optaget af dig, så optaget som –" hun søgte efter en analogi, – "som en martsbrisling er fuld af olie. Nu ved jeg jo nok, at min George – han var en god dreng! og mere lig mig end hans fader; men han havde ikke en Rebows sjæl! – Min George, det ved jeg, ville ikke få fred i sin grav, hvis han ellers har en grav, hvis han vidste, hvordan man sladrer om dig, og hvilke ondskabsfulde ting, man siger om din karakter. En kvindes gode navn er ligesom frisk mælk. Er den engang blevet sur, så lader den sig ikke gøre sød igen, og det må jeg sige, Glory, at dit gode navn er ikke længere så frisk som det var; se dig for, før det bliver helt ødelagt."

"Jeg kan intet gøre! Jeg kan intet gøre!" stønnede den fortvivlede pige.

"Hør nu lige, Glory," sagde mrs. De Witt, "jeg er mandens tante, og jeg må passe på hans moral. Jeg vil nu gå ind og tale med ham og bringe sagen i orden. Han er min nevø; jeg kan vikle ham om min lillefinger. Jeg ved, hvordan man skal behandle mandfolk, min pige. Jeg kender dem. De er som brændenælder. Tag et ordentlig greb i dem, og de gør dig ingenting; grib dem forsigtigt, og de brænder dig. De er som ål. Hold dem, som du vil, og de glider dig dog ud af hånden; men stik dem et spid gennem gællerne, og du har dem."

"Hvad gør du her; står du og taler med min pige?" spurgte Rebow, der pludselig kom frem bag huset, som mrs. De Witt netop havde nået.

"Det var som katten; sikke du forskrækker én," udbrød tanten. "Vi talte netop om dig. Men jeg vil gerne tale med dig selv, Elijah; det er derfor, jeg er kommet herhen, jeg, din egen dyrebare tante, som holder af dig som østersen af sin skal og krabben af sin unge."

"Hvad vil du mig?"

"Kom, Elijah, lad os gå indendøre. For at sige sandheden, så er jeg tørstig efter min rotur og må have fugtet halsen. Jeg kan tale imens. Jeg har ting at sige dig, som er meget vigtige for dig."

"Kom med," sagde han surt og gik foran hende op ad trinene. Mehalah vendte om, men gik ikke tilbage til det sted, hvor hun havde siddet før, for ikke atter at blive forstyrret af mrs. De Witt, når denne efter besøget begav sig til båden for at ro hjem. I stedet gik hun hen imod porten ved broen over diget, som gik til Salcott. Det var ingen virkelig vej, kun en sti over engene. Udmattet lænede hun sig mod porten, og lagde sit trætte hoved i hænderne. Udenfor porten var der en stor mark ned grønne hvede, strålende i forsommerens klare lys. Over hende genlød luften af lærkernes jubel og sang. Men på Mehalah gjorde al denne glæde intet indtryk, ingen lykkelig tanke svang sig mod himlen og sang. Hendes hoved var lammet, hendes hjerte følelsesløst. Frosten knugede hendes sjæl.

Imidlertid sad mrs. De Witt med sin nevø inde i huset og forsøgte at tø ham op med gemytlig venlighed, men han var og blev sur og utilgængelig.

Langsomt og ad omveje kom hun til den egentlige hensigt med sit besøg.

"Jeg er blevet meget urolig over al den sladder, jeg hører, nevø."

"Er du det?" spurgte han; "jeg troede ikke, at noget kunne forurolige dig, andet end mangel på grog."

"Du ved, Elijah, at dit gode navn og rygte ligger mig meget på hjerte. Jeg bekymrer mig meget om det, for familieærens skyld."

"Hvad snakker du om?" spurgte han med en ed. "Tal tydeligt, og pak dig så fra mine enemærker med samt din giftige tunge."

"Dette er mit gamle hjem, Elijah, dette elskede, gamle hus, hvor jeg har oplevet så mange lykkelige og uskyldige dage."

"Javel, men det er temmelig usandsynligt, at du kommer til at opleve flere af hverken den ene eller den anden slags her. Sig, hvad du har at sige, og forsvind så med dig!"

"Du forvirrer mig, Elijah. Når jeg har et glas sjældne, gode sager foran mig, sådan som nu, så holder jeg af at sidde i fred og ro og sludre og nippe til glasset, mens jeg hviler mig."

"Det gør jeg ikke," sagde han. "Jeg sluger det og kommer videre. Nå, kom så frem med, hvad du har på hjerte og skynd dig. Jeg har forretninger og kan ikke sidde her hele dagen og holde palaver med en gammel kælling."

"Å!" udbrød mrs. De Witt, hvis vrede begyndte at koge op; "havde jeg været ung, så ville det været en anden behandling, man havde fået; hvis jeg ikke var en religiøs, moralsk person, ville det have være noget andet; hvis jeg ikke havde været en Rebow, men en halv sigøjnerske, så ville din tone nok have været en anden!"

"Hvis du med de sidste ord hentyder til Glory," sagde han, "så har du ret. Så ville det have været anderledes."

"Det må jeg virkelig sige!" råbte mrs. De Witt hånligt. "Blod og slægtskab er åbenbart glemt."

"Du glemte det hurtigt nok, da du rendte efter Moses De Witt."

"Jeg nedværdigede mig dengang, det indrømmer jeg," sagde hun, "men jeg har siden den tid gået i sæk og aske for det, og jeg agter ikke at gentage det. Hør nu på mig, Elijah. En gang for alle, jeg vil vide, hvad du tænker på ved at holde den tøs, Glory, her hos dig?"

"Nå, så det vil du? – Det ville jeg også gerne. Jeg undrer mig over mig selv; hun trodser og hader mig, og dog beholder jeg hende her. Jeg beholder hende her, fordi jeg ikke kan andet. Jeg ville inderligt ønske, jeg kunne gøre mig fri af hende og glemme hende, glemme, at jeg nogensinde har set hende; men jeg kan det ikke. Hun og jeg er skæbnebestemte for hinanden."

"Sådan noget forbandet vrøvl," udbrød hans tante. "Sæt du hende på porten; hun og hendes gamle tåbe af en moder, så skal jeg komme og holde hus for dig."

"Kaste Glory på porten?" gentog Rebow.

"Ja, bryd disse elendige, nedværdigende lænker."

"Jeg kan ikke," sagde han. "Jeg siger dig endnu engang, at jeg ville gøre det, hvis jeg kunne. Jeg ved så sikkert, som om det var skrevet med flammeskrift på himlen, at der ikke vil komme noget godt ud af, at hun er her; men på godt og ondt – her er vi og her bliver vi!"

"Du elsker hende?"

"Jeg elsker hende, og jeg hader hende. Jeg elsker hende med hver en fiber, åre og nerve i mit legeme; men jeg hader hende også; jeg hader hende af hele min sjæl, fordi hun ikke elsker, men hader mig. Jeg kunne trykke hende til mit hjerte og beholde hende der," han åndede tungt og hans mørke øjne flammede, "og kysse hende på munden og klemme luften ud af hende og kaste hende død for mine fødder. Da ville jeg måske blive lykkelig. Nu er jeg i helvede; men var hun her ikke, – var jeg alene og hun et andet sted, så ville det være mig et uudholdeligt helvede, og jeg ville blive vanvittig ligesom min broder. Hun må og skal blive min, ellers ender jeg ligesom ham."

"Vil du gifte dig med hende?"

"Hun vil ikke gifte sig med mig. Tro på, hvad jeg siger. Denne pige, Glory, er min og dette hus' forbandelse og fordærvelse. Jeg ved det og kan dog ikke forandre det. Hun kunne have gjort mig lykkelig og skaffet mig velstand og en stor familie. Da ville jeg have været en god og en lykkelig mand, en ganske anden end den, jeg nu er. Men så kom din søn imellem. Han ødelagde alt. Hun tænker stadig på ham, selv om han er død. Hun klamrer sig til ham og holder sig borte fra mig. Og dog er hun bestemt for mig. Hun var aldrig bestemt for George. Skulle han atter dukke op – jeg siger ikke, at det er muligt eller endog sandsynligt, jeg antager bare det tilfælde – så ville hun flygte til ham. Jeg kunne holde hende i lænker, men hun ville bryde lænkerne. Der er ikke noget at gøre," vedblev, pludselig mørk og dyster. "Vi må udkæmpe sagen mellem os. Ingen kan eller skal blande sig; den, der vover det, vil blive knust under vore fødder. Vi må skabe vor egen skæbne, os to alene, der er intet andet for.

Jeg siger dig, at om jeg kunne fødes på ny, og jeg vidste, at dette ville ske, så ville jeg flygte til Indien, til Afrika, til hvorsomhelst for at være borte fra hende, aldrig se hende, aldrig vide noget om hende, og da kunne jeg måske henslæbe mit liv i ro og fred og en slags lykke. Men det er umuligt. Jeg har set hende. Jeg har hende her under mit tag, men stadig er vi så langt fra hinanden som jordens poler. Gå nu, tante, du får ikke noget ud af blande dig. Der kommer ingen her, og jeg må ordne mig med hende alene. En skæbne hersker over os alle, og vi kan ikke kæmpe imod den; den falder over os og ødelægger og knuser os."

Mrs. De Witt rejste sig i tavs ærefrygt. Hun indså, at hendes mission var forgæves, at der ikke var nogen som helst mulighed for, at hun kunne opnå sit mål.

Hun åbnede døren og fo'r tilbage for en fremtoning i hvidt og nellikerødt.

"Hvem er dog det?"

"Mrs. Charles Pettican, frue," sagde fremtoningen med et stateligt kniks.

Note 3:

Den kongelige syge: Skrofulose eller kirteltuberkulose. Den kaldtes den kongelige syge, fordi man mente, at kongen kunne helbrede den ved håndspålæggelse. *Red.anm*

22. Den sidste dråbe

Mehalah stod nærmest bevidstløs og lænede sig imod gitteret, med sin smertende pande og blytunge øjne i hænderne. Hun hørte ikke lærkerne, som sang over hende, eller så smørblomsterne og bellisserne som smilede til hende ned fra jorden. Ved porten stod et piletræ dækket med lodne blomsterstande, som netop var modne og kastede deres gyldne pollen. En blid vind spredte det fine gule støv over pigens hår og hals og skuldre som et gyldent pudder, men hun mærkede det ikke. Kærtegnende legede luften med et par lokker af hendes mørke hår, og solstrålerne lod det skinne med en strålende kobberglans – hun mærkede intet som helst omkring sig.

En lille blå sommerfugl flagrede over hende og satte sig på hendes hoved, for det var så stille, at den ikke følte nogen frygt.

Så tog en hånd i porten.

"Er du faldet i søvn, pige?" spurgte en kvindelig stemme.

Mehalah så drømmende op.

En ung, smuk og selvbevidst udseende kvinde stod foran hende, klædt i hvidt og nellikerødt med en stor mørkerød fjer i hatten og karmin på kinderne. Mehalah genkendte langsomt Admonition.

Mrs. Pettican så nysgerrigt på hende.

"Hvem er du? – Å! Jeg ved det godt, Sharland-tøsen!" og hun lo.

Mehalah lagde sin hånd på klinken for at åbne porten.

"De behøver ikke at anstrenge Dem," sagde Admonition, "jeg vil ikke have noget med Dem at gøre. Jeg har hørt om Dem. De

er den unge person," sagde hun med en affekteret hoste, "som master Rebow har taget i sit hus for at leve sammen med. Engang havde De den dristighed at komme til min kære mand for at plage ham."

"Han var venlig imod mig," sagde Mehalah for sig selv.

"Å ja, han var ret god og venlig. Han vidste ikke så meget om Dem dengang. Rygtet havde endnu ikke gjort ham bekendt med Deres navn."

Mehalah så mørkt på hende. Der var ingen grund til at lade, som om hun ikke forstod hende. Det nyttede ikke blive krænket over hendes insinuation. Hun tog imod slaget med en dyster mine og uden at sige et ord til sit forsvar.

"Jeg er kommet herhen for Deres skyld," sagde Admonition ind gennem gitteret. Hun holdt porten halvt åben, således at den stadig var imellem dem.

"De har intet med mig at skaffe, eller jeg med Dem," sagde Mehalah.

"Å nej, slet intet, for jeg er en anstændig kvinde. Jeg passer på mit rygte og indlader mig ikke på noget umoralsk!" sagde mrs. Pettican hånligt. "Ikke desto mindre er jeg her med et tilbud fra min mand. Han er villig til at tage Deres moder i sit hus. Jeg billiger det ikke; men han er påståelig og vil have sin vilje. Han vil som sagt tage hende i huset og sørge for hende."

Mehalah så hurtigt op. En tung byrde faldt fra hendes hjerte. Hvis mr. Pettican tog hendes moder til sig, så kunne hun forlade Red Hall, forlade den for aldrig mere at vende tilbage.

"Ja. Han indrømmer slægtskabet," fortsatte Admonition. "Var jeg i hans sted, ville jeg ikke gøre det, nu hvor navnet er – ja – ikke så velanskrevet som det har været. Men han lægger ikke så

meget vægt på det. Det gør mænd ikke. Jeg er, takket være min salig moder, opdraget med meget strenge ideer, og er blevet dannet i en ganske anden skole end mr. Pettican. Og som jeg allerede har sagt – De behøver aldeles ikke at komme mig så nær – lad venligst gitteret blive imellem os, om jeg må bede."

"Som De allerede har sagt," gentog Mehalah, som i sin ophidselse var trådt et skridt frem, ængstelig og ivrig.

"Jeg sagde, at mr. Pettican vil se bort fra mangt og meget, og vil tage Deres moder i sit hus og sørge for hende i et og alt. Men De –"

"Jeg," gentog Mehalah åndeløst.

"De må aldrig, aldrig sætte Deres fod indenfor mine døre. Det ville jeg aldrig tillade. Jeg er en respektabel person; jeg sætter pris på anstand og sædelighed. Jeg ville aldrig tillade, at mit hus skulle kunne omtales som et sted, hvor man indlod –" Hun trak foragteligt på skuldrene.

Mehalah skænkede heller ikke denne fornærmelse nogen opmærksomhed. Med et gennemtrængende blik så hun på Admonition og sagde alvorligt: "De vil huse og tage Dem af min moder, på betingelse af, at jeg aldrig kommer hende nær?"

"Ja."

"Jeg må aldrig se hende, aldrig tale med hende, aldrig kysse hende igen?"

"Nej, jeg kan ikke tillade Dem at komme i mit respektable hjem."

"Ikke engang, hvis hun var døende?"

"Jeg kan ikke tillade det. Mit hus' gode navn og rygte kommer først."

Mehalah tænkte sig om.

"Jeg kan ikke beslutte mig med det samme," sagde hun.

"Det ville være Dem en stor lettelse at blive fri for Deres moder."

"Ja, umådelig."

"Det tænkte jeg jo nok!" Admonition slog med nakken og trak hånligt på munden.

Mehalah overså disse tegn på den andens foragt. "Og hvem vil tage sig af min moder?" spurgte hun.

"Det vil jeg."

"*De!*" udbrød Glory med et glimt af sin gamle indignation. "*De*, som forsømmer og mishandler den mand, som trak Dem op af rendestenen. De, som ikke ejer taknemmelighed og medlidenhed med den mand, De kan takke for Deres stilling! Hvordan ville De behandle en stakkels, sølle, hjælpeløs gammel kvinde, som ubetinget stolede på Deres barmhjertighed, når selve den mand, som bandt Dem til sig med de mest alvorlige og hellige løfter bliver fornærmet, forsømt og underkuet af Dem? Nej, aldrig! Min moder skal aldrig, aldrig blive overladt til Dem – Dem, af alle verdens kvinder. Aldrig, aldrig, aldrig!" Hun slog hånden mod gitteret. "Lad mig bære min byrde, lad mig blive knust under den, men hun skal ikke blive taget fra mig og dø af forsømmelse og dårlig behandling. Jeg kan bære det!" Hun rankede sig i en fattig efterligning af sit tidligere Jeg. "Jeg vil bære alt for hende, for hende, som gav mig livet."

"Hvor kedsommeligt!" hvæsede Admonition, og hun fo'r forbi Mehalah, idet hun rystede gitteret arrigt i farten.

Det var med den samme ildrøde farve i kinderne som på hendes kjole og hendes hat, at hun lidt efter viste sig for mrs. De Witt og Elijah Rebow.

Mrs. De Witt gik til side for at lade mrs. Pettican komme ind.

"De var vist på vej ud?" sagde den sidste, "til tjeneste, frue."

"Til tjeneste, frue," kom det ligeledes fra mrs. De Witt, som stod tøvende.

"Nå, nå, en ad gangen, om jeg må bede. Tante, gå ud med dig, og luk døren efter dig," sagde Rebow skarpt, og den gamle kvinde så sig nødsaget til at adlyde.

"Og hvad bringer så Dem hertil?" spurgte Elijah surt.

Mrs. Pettican så sig omkring, og gik derpå nærmere. "Jeg tror," sagde hun, "at De engang fortalte mig et eller andet, men jeg kan ikke huske, hvad det var, eller hvor stor Deres interesse i sagen var."

"Hvad mener De?"

"Jeg er ikke klar over, om De gerne vil slippe for Mehalah Sharland, eller beholde hende her."

"Hun bliver her. Hun forlader aldrig dette sted igen."

"Ja, sagen er nu denne," sagde Admonition, "min mand har taget en smule mod til sig her på det seneste; han har vist sig opsætsig. Min fætter Timothy – jeg ved ikke, hvad jeg skal stille op med ham; han er ikke den mand, han har været. Han finder altid på en eller anden undskyldning for at slippe væk, og jeg har opdaget, at han tager til Mersea. Han har ikke været så pligtopfyldende og elskværdig overfor mig i den senere tid, som jeg med rette kan forvente, når man tager i betragtning, hvordan jeg holder ham med mad og drikke og tobak, og altid af bedste sort, og uden at være påholdende. Der foregår noget mellem ham og min mand, og jeg tror, at det er dette – jeg *ved*, det er det. Charles har sat sig for, at mrs. Sharland og hendes datter, især den sidste, skal komme og bo hos ham og tage sig af

ham. Han tillader sig at sige, at jeg forsømmer ham. Han regner med at sætte pigen op imod mig. Han tror, hun er mere end min ligemand."

"Det har han nok ret i," afbrød Rebow hende leende.

"Jeg vil ikke have hende i mit hus. Jeg har ikke noget imod at tage den gamle kone, men datteren vil jeg ikke have ind."

"Det gør De ret i. Hun ville gøre sig til Deres herre og tæmme Dem eller sætte Dem på porten," sagde Rebow hånligt.

"Hun får ikke lov at komme, og det har jeg også fortalt hende. Jeg ville ikke modsiges og blive set ned på i mit eget hus. Jeg vil ikke have, at andre skal fratvinge mig min mands pleje og pasning."

"Er det, hvad De er kommet for at sige mig?"

"Jeg ved, at Charles og Timothy har stukket hovederne sammen. De er begge to i færd med et oprør imod mig, og Timothy er taget til Mersea for at skaffe en båd og ro herover for at invitere den tøs og hendes moder til at komme til Wyvenhoe og slå sig ned hos min mand. Charles har lovet, at hvis de gør det, så vil han sørge for deres underhold og testamentere dem alt, hvad han ejer, og gøre dem uafhængige på min bekostning. Da jeg kom under vejr med det – jeg overhørte deres planer ved et rent tilfælde – kørte jeg strakt over til Salcott, og min karl har sat hesten ind på kroen, mens jeg gik videre. Jeg vil sætte en stopper for deres lille leg. Den pige kommer ikke ind i mit hus. Hvis hun får en lillefinger indenfor, så følger hele næven efter, og jeg vil blive drevet ud, selv om jeg er Charles Petticans lovformelige hustru. Jeg ved ikke, hvad Timothy har tænkt sig med at være med i det komplot. Jeg skal nok få ordnet ham, og det inden alt for længe. Nu ville jeg gerne vide, hvordan De

stiller Dem. Jeg har været meget åben om, hvad *jeg* mener. De kan hjælpe mig eller stå i vejen for mig, men jeg håber, at jeg vil være i stand til at holde min dør lukket for den slags pak, og hvis Timothy har tænkt sig at kissemisse med hende under mit tag og for øjnene af mig, så tager han særdeles meget fejl. Min mand er snedigere end jeg troede, ellers ville han ikke kunne have fået Timothy over på sin side på den måde. Men jeg har gennemskuet dem! Timothy tror, at hvis pigen kommer derhen, og skal have Charles' formue, så vil han gøre sine hoser grønne hos hende og gifte sig med hende og få sin del af byttet. Hvis det er sådan, han regner, så har han glemt at tage mig med i sine beregninger. Timothy er et fjols, ellers ville han ikke være gået over til Charles. Jeg skal nok gøre ham det begribeligt, og det straks – nu – her –"

"Ikke her i dette værelse," afbrød Elijah hende. "Her er allerede kiv og spektakel nok, uden at De skal bringe mere af den slags ind. Men vær blot rolig: Glory kommer ikke ud af dette hus. Jeg råder Dem imidlertid til at tale med Deres fætter og hindre ham i at komme frem med tilbuddet. Hvis hun hører det, er hun væk i morgen, med samt sin moder, og så kan det blive vanskeligt nok for Dem og mig at få hende tilbage hertil."

"Hun kommer ikke over min dørtærskel."

"Jeg siger Dem, at når hun hører, at denne mulighed frembyder sig for hende, så vil hun gå herfra og ikke lade sig holde ude af hverken Dem eller en hel legion af Deres lige. Gå ovenpå og lige frem, til De finder en dør. Gå ind, det er Glorys og hendes moders soveværelse. Den gamle nar behøver De ikke at bekymre Dem om – hun ligger til sengs og er syg. Bag ved værelset er der et lille kammer med et trekantet vindue. Se ud

igennem det. Derfra har De en udmærket udsigt over hele bugten, og De vil kunne se en båd, hvis den nærmer sig Red Hall. Der er Sunken Island og Cobb-marsken imellem her og byen Mersea. De vil kunne se en båd, som kryber ind gennem en af kanalerne i marsken til Virley, og det vil være den båd, Deres fætter kommer med. Når De så går ned til stranden, vil De møde Deres fætter, så snart han lander."

Efter at Admonition var faret forbi Mehalah, gik denne bort fra gitteret og op på diget. Intetsteds kunne hun være i ro. Hun kunne ikke skjule sig, ikke være noget sted uden at blive uforstyrret. Hun så mrs. De Witt forlade Red Hall, og tænkte, at hun så kunne få lov at sidde på toppen af diget og være i fred. Men igen blev hun forstyrret, denne gang af gamle Abraham. Han kom fra Ray og lagde til lige tæt ved hende og kom op til hende.

"Hør her, mistress," sagde han, "jeg har haft så meget at tale med Dem om i denne tid, men De har ikke givet mig mulighed til at få det ud. Nu vil jeg ikke vente længere."

Hun hverken svarede eller forlod sin plads. Reaktionen efter den korte opflammen af håb og lidenskabelig ophidselse var indtrådt og havde atter bragt hende til at synke tilbage i sin nu sædvanlige mørke ligegyldighed.

"Jeg siger, mistress, at det går ikke med Dem længere på denne måde," vedblev den gamle mand. "Hvor han end er, så taler Rebow om Dem, som ingen mand bør tale om andre end sin kone; og alverden ved jo, at dét er De ikke. Men hvad er De så egentlig? De er i en falsk stilling, og det er Deres egen skyld."

"Det det ved du godt, det ikke er, Abraham."

"Jeg ved, at De allerede i morgen kunne komme ud af kniben, hvis De bare selv ville," sagde han. "Master Rebow har tilbudt Dem Deres rette plads. Så længe De ikke vil tage imod den, så længe vil enhver være imod Dem, og De imod dem. De vil ikke have noget med folk at gøre, fordi De skammer Dem ved at se folk og at blive set af dem. Jeg ved, at De ikke kan lide herren, men det er ingen grund til ikke at tage ham. En tigger kan ikke vælge og vrage. Han er ikke så ung og køn som George De Witt, men han er heller ikke sådan en nar som ham, og desuden har han også lommerne fulde, hvad der er mere end man kunne sige om den anden."

"Det nytter ikke, at du siger sådan noget til mig, Abraham," sagde Mehalah trist.

"Nej, det gør det vel ikke," fortsatte den stædige gamle mand. "Her må De blive, så længe Deres moder lever, og det kan hun gøre i måske en snes år endnu. Den dør, som knirker, holder længst, som man siger. Hun er jo ikke engang så gammel som mig, og jeg har da nok en snes års arbejde i mig endnu. Hvordan kunne De tilbringe tyve år her sammen med master Rebow, sådan som alverden allerede nu sladrer? De må dø af skam eller – men denne tilstand kan ikke vare ved. De må tage ham og genvinde Deres respekt i verdens øjne, eller drage bort herfra."

"Jeg kan ikke komme bort herfra. Jeg ønsker til Himlen, at jeg kunne."

"Så må De ægte ham. De kan ikke undfly det, for Deres egen skyld. Hør nu her, min pige," vedblev fårehyrden, "hvis De var hans kone, så havde De lovmæssig ret til at være her – huset, marsken udenom det, kvæget og fårene ville alt sammen være

Deres. De ville ikke være afhængig af ham i nogen retning; De ville eje det hele som Deres ret. Som det er, kan han få Dem og Deres moder sat i fængsel, hvert øjeblik det skal være, for De er stadig hans lejere og skylder ham afgift for Ray. Men hvis De gifter Dem med ham, så har han ingen magt mere: han kan ikke sagsøge hverken Dem eller Deres moder for en skilling. Ved at gifte Dem med ham ville De gøre gælden og forpligtelsen til intet. Hvis De giftede Dem med ham, og fandt vejen fri, så vil jeg mene, at De kunne komme væk, hvornår De har lyst, og han ville ikke have noget at holde Dem fast med. Som det er, kan han tvinge Dem med sit gældskrav. Og Deres gode navn og rygte er ødelagt ved Deres samkvem med ham. – Nå," vedblev den gamle mand, "jeg tror minsandten ikke, jeg nogensinde har talt så meget på engang, men jeg kender Dem jo fra dengang, De var en lille pige, og jeg holder lige så lidt af at se Dem gå til grunde, end som jeg holder af at se en mark, som før har været pløjet og tilsået gro til i tidsler, eller et får, der lægger sig ned i grøften og dør af klovråd, når man kunne have reddet det med en smule salve."

Mehalah svarede ikke.

"Det stikker vist, det jeg siger," sagde Dowsing. "Jeg har set får springe højt op i luften af smerte, når salven kom på et åbent sår; men det er bedre end at lægge sig ned og rådne op uden at gøre noget imod det og uden at sige et ord – sådan som De gør nu." Han nikkede til hende, og gik derpå sin vej.

Mehalah gik ud i båden og satte sig på toften som hun plejede med ansigtet i hænderne, og sank atter hen i sin sædvanlige grublen.

"Hør lige, unge dame!"

Atter afbrudt fo'r hun forskrækket sammen. Der var nok ingen hvile at finde for hende i dag.

"Spring ind på land, så er De rar, lille jomfru, og lad denne pige træde over Deres båd og i land, så hun slipper for at vade i mudderet."

"Timothy! Det er jo Mehalah!" udbrød Phoebe Musset, som var med i Admonitions fætters båd. "Jeg ville hellere have, at De skulle bære mig. Jeg vil nødig have hende at skulle takke for noget."

Mehalah gik ud af båden og rakte mekanisk hænderne frem for at hjælpe pigen.

"Væk med de hænder!" skreg Phoebe. "Jeg vil ikke røre dem! Træd til side og lad mig komme forbi, hvis De vil være så god."

"Men hvad skal dette betyde, Phoebe?" udbrød Timothy. "Hvad er der i vejen? Jeg er jo netop kommet hertil for at tale med denne pige."

"Hvad! – for at tale med Mehalah – eller Glory, som I matroser og fiskere holder af at kalde hende?"

"Ja."

"I så fald skammer jeg mig over at være kommet sammen med Dem," sagde Phoebe og lavede forarget trutmund. "De lovede mig en smuk, lille tur på søen, og solen skinnede så dejligt og luften var så varm, at jeg lod mig overtale. Men jeg havde ikke sat min fod i båden, hvis jeg havde vidst, at De ville besøge en anden pige og det til og med sådan én med et tilsmudset rygte."

"Skam Dem, Phoebe!"

"Skam De Dem!" svarede Phoebe ærgerlig. "Skam De Dem, at De har understået Dem i at tage mig med, når De tænkte på at

besøge denne –" Med størst mulige foragt mønstrede hun Mehalah fra isse til fod og fnøs. "Jeg kender hende! En dårlig, ondskabsfuld tøs! Altid løber hun efter mandfolk. Hun forsøgte at fordreje hovedet på den stakkels George De Witt, for at han skulle gifte sig med hende. Da han forsvandt, stak hun sit hus i brand og kastede sig i armene på Rebow. Nu tror jeg, at hun nok har sine garn ude efter Dem, hun med sin røde hue. Men hvor i alverden er dog huen blevet af?" vendte hun sig til Mehalah, idet hun sprang i land.

Timothy gjorde båden fast ved siden af Dowsings.

Mehalahs' blod begyndte at koge. Meget havde hun i dag måttet tåle – mere end hun egentlig kunne bære. Men denne ondskabsfulde piges hånlige uforskammethed var hende aldeles uudholdelig. Hun vendte sig om for at gå sin vej.

"Stands, gå ikke!" råbte Timothy. "Jeg er kommet med en besked til Dem. Jeg er kommet ene og alene for at tale med Dem. Jeg tog kun miss Musset op undervejs –"

"De tog mig kun op undervejs til underholdning, indtil De fandt Glory!" skreg Phoebe. "Og nu kaster De mig altså overbord, ligesom denne tøs allerede en gang har gjort. Det lader jeg mig ikke byde! Kom tilbage, Timothy, på øjeblikket! Ro mig hjem til Mersea. Jeg er ikke kommet her for at lade mig fornærme. Jeg taler aldrig et ord med Dem igen, hvis De ikke –"

"For Himlens skyld," råbte Timothy, der i vanvittig fart styrtede ned over diget og sprang i båden, "kom nu, Phoebe, og det straks, eller jeg lægger fra og lader Dem blive tilbage."

"Hvad er der nu i vejen?"

Han havde taget sin kniv frem og hakkede løs på rebet, som holdt hans båd fast ved Dowsings. I næste øjeblik roede han, alt

hvad han kunne, ned ad strømmen.

Admonition kom til syne på diget. Timothy havde observeret hende, da hun kom gående over marsken og havde taget flugten.

Rasende vendte hun sig til Phoebe.

Mehalah trak sig tilbage til møllen, langt fra deres vrede stemmer, og blev siddende ved strandbredden, indtil aftenens skygger faldt over landskabet.

Så vendte hun tilbage til Red Hall, med et udtryk af fast beslutsomhed i sit ansigt, som var hårdere og mørkere end nogensinde før.

Hun gik med resolutte skridt hen til huset, åbnede døren og gik ind. Elijah sad der, bøjet over det tomme ildsted, som om han varmede sig. Han så op.

"Nå, Glory?"

Hendes barm bølgede voldsomt. Hun kunne ikke få et ord frem.

"Du har noget at sige mig," vedblev han. "Ordene vil ikke komme frem? Sidder de fast i halsen?" Hans vilde, mørke blik fæstede sig stift på hende.

"Elijah," sagde hun endelig, med brændende kinder, "jeg giver op. Jeg vil ægte dig."

Han udstødte et højt råb og sprang op.

"Hør nu tålmodigt på mig," fortsatte hun, idet hun med møje bekæmpede sin ophidselse. "Jeg vil ægte dig og tage dit navn, men kun for at redde mit eget. Det er alt. Jeg vil hverken elske dig eller leve anderledes sammen med dig, end jeg gør nu. Det er mine betingelser. Vil du gå ind på dem, så er det afgjort. Hvis ikke, så bliver det ved at være, som det er."

Han lo højt, vildt.

"Jeg sagde dig, Glory, min egen, egen Glory, hvad det måtte ske. Du ville ikke komme under mit tag, men du kom alligevel. Du ville ikke gifte dig med mig – nu bøjer du dig. Du vil ikke elske mig – men du må og skal. Intet kan holde os adskilte. Polerne nærmer sig hinanden. Måske findes der en himmel for os begge her på jorden. Men det ved jeg ikke. Under alle omstændigheder så er facit nærmere end det var før. Glory, i dag om en uge er du min hustru."

23. For alteret

Kirken i Virley er allerede tidligere beskrevet, i hvert hvad det ydre angår. Dens indre var om muligt endnu mere forfaldent.

I tårnet havde man kun én klokke, hvis klang var den samme til både bryllup og begravelse; der var vel nok en forskel i hastigheden, når det drejede sig om den ene eller den anden begivenhed, men det var også alt. Klokken fremkaldte hverken glæde eller nedslåethed hos lytteren, uanset anledning, eftersom den var revnet. Kirkens tilhørsforhold var ukendt – sikkert fordi den aldrig havde haft nogen herre; eller hvis den havde, så havde den pågældende fornægtet den sit ejerskab. Ingen helgen i almanakken kunne lade sig forbinde med en sådan kirke og beholde sit gode navn og rygte. St. Nicolas er skytshelgen for fiskere, St. Giles for tiggere, men hvem blandt alle de hellige ville udbrede sin kappe over en andægtig menighed af smuglere og vragrøvere? Egentlig andægtighed kunne man for resten næppe heller tale om, for skønt kirken af og til indeholdt en menighed, så var det ikke en forsamling af andægtige, som søgte Gud. Salcott og Virley, disse to siamesiske sogne, som var forbundet ved en træbro, husede tilsammen fem hundrede sjæle. Der var to kirker, men kun få kirkegængere.

Den dag, vi her skriver om, var kirken i Virley imidlertid fyldt til randen og mere til. Det vil dog kun sige lidt, for Virley kirke er ikke større end en stald med to båse og et udhus, hvor udhuset er koret. Når kapellanen stod på prædikestolen – præsterne til de to sogne var altid ikke-residerende, og holdt en

kapellan sammen til deling – kunne han uden besvær give de drenge i koret, som hviskede, knækkede nødder eller snorkede, en over nakken fra sin ophøjede plads.

Klokkeren stod oppe på galleriet og havde sit besvær med at undgå at rive sine knoer til blods mod loftet, hver gang klokkerebet fo'r opefter. Han kunne som regel holde dem hele, når han ringede til begravelse, men når det var bryllup og skulle gå i dobbelt takt, kom hans knoer regelmæssigt i tæt kontakt med gipsen, og når det skete, gav en kraftig ed, som kunne høres i hele det hellige rum, genlyd mellem klokkeslagene.

Virley kirke var i besiddelse af et eneste anstændigt træk, og det var den monumentale korbue, men den var revnet, og dens piller var skæve og stod lænet op mod muren i samme stilling som Virleys mandfolk, når de morede sig med at hænge i landsbygaden for at slynge fornærmelser efter fruentimmerne, når de gik forbi.

På hver side af kirkens østvindue hang en tavle med hver fem af de ti bud, men en lokal landsbyhumorist havde været på spil og havde fjernet alle "ikke'erne" i buddene. Det kan ikke nægtes, at menighedens medlemmer samvittighedsfuldt gjorde deres bedste for at opfylde dette lovens forandrede bogstav.

Søndagsforsamlingerne bestod som regel kun af unge mennesker. De unge knægte, som deltog i den hellige handling, benyttede denne tilbedelsens time til at sende pigerne fingerkys, skære ansigter ad de mindre børn og indridse skitser af skibe i malingen på kirkestolene. Ja, i virkeligheden kunne man lige så godt have ophørt med de religiøse ceremonier, som blev afholdt på skift i de to kirker, uden at nogen ville have taget anstød af det, hvis det ikke var fordi de var det traditionelle

mødested for landsbyens unge par. De fremtidige ægtefolk mødtes i Herrens hus hver søndag for at skrifte, hvordan de havde "fejlet og var kommet på vildene veje som fortabte får" i den forløbne uge, og indgår aftaler om, hvordan de skulle fejle og komme på vildene veje igen.

Alteret var en ormstukken fyrretræsplade, som lå på en kasse. Det havde ingen alterdug andet end det røde lommetørklæde, som kapellanen af og til lagde over det. Kassen nedenunder husede en bulet nadvertallerken, en messeskjorte med høj krave, en kirkebog, hvis sider klæbede til hinanden af fugt, samt en kost og en fejebakke.

Alterskranken var rådden i bunden; og når der holdtes nadver, måtte kirketjeneren bede de knælende om ikke at læne sig op ad balustraden, for at de ikke skulle lide den tort at ligge næsegrus på gulvet foran alteret.

Den diskussion, der dengang ophidsede sindene i den anglikanske kirke angående den rette position for præsten under altergangen ville have haft nogen betydning i Virley, for gulvet foran alteret var gennemgnavet af rotter, der havde opslået deres bolig i en gammel gravkrypt, og man kunne tydeligt skelne en del mørnede og afpillede knogler omkring en fod under gulvet.

Et bryllup uden tre ganges lysning var noget ikke tidligere set i Virley og Salcott, og allerede dét vakte nysgerrighed, og da det viste sig at være et bryllup mellem en mand, der var så velbekendt og frygtet som Elijah Rebow og en pige, som man næppe nogensinde havde set, men til gengæld hørt så meget mere om, var det vel at forvente at kirken var overfyldt med nysgerrige tilskuere. Galleriet var fyldt til bristepunktet. Unge

søfolk på forreste række morede sig med at smide knækkede kridtpiber i hovet på dem, som sad på kirkegulvet, og fniste, når de hørte de magtesløse raseriudbrud fra dem, de ramte.

Der boede en skorstensfejer i Salcott, som holdt til i en faldefærdig hytte, som var fuldstændig ribbet for indbo. Det ene af husets værelser var fyldt med hø, og der krøb manden ind og sov om natten. Denne mand viste sig nu på kirkens dørtærskel.

"Se dig for, din sortsmudskede karl," råbte de nærmeststående; "vi vil ikke smudses til af dig."

"Så gør plads for jeres overmand!"

"Overmand!" sagde en gammel matrone hånligt.

"Ja, for jeg er jeres overmand," sagde skorstensfejeren. "Jeg skal feje skorstenen foroven, mens I skal rense kaminen nedenunder. Flyt jer. Jeg har lige så meget ret til at se på skuespillet som den bedste iblandt jer."

Mængden trak sig tilbage til begge side, ængstelige for at få ødelagt deres klæder, og han trængte sig frem til første række.

"Jeg fik den bedste plads af jer allesammen," sagde han, og de unge guder på galleriet hilste ham med ironiske tilråb.

I et spring var han over balustraden og inde i alterrummet.

I en fjern fortid var kirkens alterrum faldet sammen, og var blevet genopbygget med tømmer og mursten på det gamle fundament, som ragede et par fod op over gulvet. Da de gamle mure havde været fire fod tykke, og de nye mure kun var så tykke som en murstens længde, dannede det gamle fundament en slags lav bænk hele alterrummet rundt. Skorstensfejeren, hvis blik skuede klart gennem sodlaget på hans ansigt, havde opdaget denne bænk og fundet, at den ikke var optaget. I

endnu et spring var han over alteret, og havde sat sig ned bag det, på den samme plads som i de tidlige kristne tider havde været biskoppens. Han lagde albuerne på alterbordet, og havde nu den allerbedste udsigt til alt, hvad der foregik, eller skulle til at foregå i kirken.

Hans eksempel fandt straks efterligning. Et helt stormløb af mænd og drenge indtog alterrummet, og udfyldte snart hele den ledige plads langs med væggen.

"Nå, I fæhoveder," sagde skorstensfejeren, "jeg har nu alligevel den bedste plads af jer alle. Jeg vil have parret lige foran mig og kan se, når bruden rødmer."

"De kommer! de kommer!" lød det nu gennem kirken. En dreng oppe på galleriet havde gennem vinduet set brudetoget fra Red Hall komme over træbroen.

Nu kom også den ærværdige mr. Rabbit ind, meget varm og stadigt nysende – han led af høfeber i hele blomstertiden. Han nåede altret. Kirkebogsføreren dykkede ned i kassen under alterbordet og kom atter op til overfladen med talaren og kirkebogen.

"Hvor er blækket?"

"Her er en pen," svarede kirkebogsføreren, og rakte en frem, hvis kløvede spids strittede til hver siden som benene på Kolossen på Rhodos.

"Men vi skal bruge blæk."

"Der er en flaske et eller andet sted i kassen."

"Det er lige meget, om der er," bemærkede en af dem, der sad rundt om altret. "Her har vi netop en skorstensfejer ved hånden, og I skal blot blande lidt af hans sorte smuds med brudens tårer, så er den klaret."

"Hold din grimme kæft lukket," sagde skorstensfejeren.

"Det kan godt være, den er grim," svarede den morsomme mand, "men den er i det mindste ren."

"Nu kommer de," skreg de på galleriet.

"Gør plads!" råbte mrs. De Witt, og stødte omkring sig med sin paraply. "Hvordan skal folk blive gift, når man stopper indgangen til på den måde?"

Hun masede sig ind.

"Så, kom De nu bare, mrs. Sharland!" sagde hun. "Jamen herreste Gud, hvad det dog er for uforskammede folk her i Virley! De trænger så sandelig til, at nogle af os fra Mersea kommer og lærer dem gode manerer. Nå du der, unge Spat!" råbte hun til en stor knægt i fiskertrøje, "ska' du have én på hovedet? Se, hvad du har gjort ved min bedste silkekjole. Hvad tænker du dog på, at møde op i kirken i røjsere? Tror du, du kan skrabe muslinger herinde?"

"Jeg har da ikke røjsere på," sagde drengen.

"Så må det være dine fødder, der fylder sådan – de er også lige så beskidte. Du har trådt på min silkekjole, så den er revnet." Derpå vendte hun sig om og så ud gennem døren, mens hun svingede paraplyen over hovedet. "Kom nu bare, kæreste! Jeg har skaffet plads for jer."

Hun lagde en skulder til mængden og trængte sig videre frem. "Ah!" sagde hun, "her er en del fnisetøser her i dag. Hvis alt det var bekendt, som burde være det, så var der nok et par stykker af jer, som også burde stå for altret i dag. Hold I bare op med at grine deroppe!" Hun gestikulerede i retning af drengene på galleriet. "Ved I ikke, hvordan man skal opføre sig på et

helligt sted som dette? Jeg kunne have god lyst til at komme op og lære jer det!"

Mehalah trådte nu ind i kirken, ligbleg og med indsunkne, feberagtigt glødende øjne. En hektisk rødme farvede hendes kinder. Hendes læber var tæt sammenpressede og ubevægelige.

Siden hun havde givet Rebow sit løfte og sine betingelser, havde hun hverken sovet eller taget næring til sig. Hun havde opgivet sin vane med at gå op på diget og sidde og ruge, og i stedet optaget en febrilsk virksomhed. Når hun var færdig med de opgaver i huset, som var nødvendige for andres skyld, opfandt hun arbejde til sig selv.

Mrs. Sharland havde i sin ophidselse og glæde over, at datteren endelig havde givet sig, glemt sin sygdom og forladt sengen. Flere gange havde hun forsøgt at tale med Mehalah om det forestående bryllup, men ikke formået at vride et eneste ord ud af hende. Fra det øjeblik af, da Glory havde givet Rebow sit ord, havde hun ikke ytret et eneste ord hverken til ham eller til nogen anden om emnet. Hun blev om muligt endnu mere tilbageholdende og tavs end tidligere. Abraham Dowsing havde hilst hende og forsøgt sig med en grov lykønskning. Hun havde vendt ryggen til ham og var gået sin vej.

Elijahs optræden var akkurat den modsatte af Glorys. Hans dysterhed var veget for en støjende, brovtende glæde. Hans stolthed var vågnet, og han insisterede på, at der ikke skulle spares noget på bryllupsforberedelserne. Han kastede en pung i skødet på mrs. Sharland, og bad hende bruge indholdet efter forgodtbefindende på hendes eget og Mehalahs udstyr. Den gamle kvinde havde været umådelig lykkelig ved at kunne arrangere det hele, en lykke, som kun formørkedes ved den

udeltagende opførsel hos en af de hovedmedvirkende, nemlig hendes datter, som hun ikke kunne interessere i nogen som helst del af det alt sammen.

Der havde været en lille strid denne dags morgen. Mehalah havde taget sin blå jakke med "Gloriana" broderet over brystet på som sædvanlig, og mrs. Sharland havde insisteret på, at den skulle af. Pigen havde givet efter uden de store sværdslag, og havde tilladt moderen at klæde hende på, som hun ville, uden at gøre indvendinger.

Elijah var iført en blå klædesfrakke med messingknapper og knæbukser. Ingen havde før set ham så storslået klædt.

"Det må jeg sige, frue," hviskede gårdmand Goppin til sin kone, "herren på Red Hall vender vist et nyt blad i dag."

"Det kan være," svarede hun, "men det er vist ikke et tomt ark. Se blot på pigen. Det er ikke noget smukt billede, der venter ham."

"Flyt jer!" sagde mrs. De Witt. "Jeg prøver at skaffe lidt plads her."

Mrs. De Witt var kommet efter Rebows udtrykkelige ønske. Hun havde til lejligheden iført sig sin silkekjole, den samme hun havde haft på dengang hun kom hjemmefra og blev gift. Med alderen og moderskabet havde hendes figur dog ændret sig betydeligt, og kjolen var nu blevet ikke så lidt for stram til hende. At få den knappet havde været noget af en opgave, som var blevet udført af mrs. Sharland på Red Hall, da hun ikke havde været stand til det alene ombord på *Pandora*.

"Herregud dog!" udbrød mrs. De Witt, da hun trak kjolen frem fra den æske med lavendler, hvori den havde ligget, som et balsameret lig, i omkring en femogtyve år, "jeg var et fjols,

sidste gang jeg havde dig på sidste gang; og jeg vil aldrig igen tage dig på med dét formål, hvis jeg ikke bliver drevet til det af fortvivlelse."

Ude af stand til at få den lukket i ryggen havde hun kastet sin røde soldaterjakke over den, og havde fået en dreng til at ro sig over til Red Hall. Da hun nåede gården havde hun taget jakken af og fremvist sin ryg med et bønfaldende blik til mrs. Sharland.

"Jeg burde ikke have gjort det, men det gjorde jeg," sagde hun i en fortrolig tone. "Det vil sige, jeg mener, at jeg ikke burde have taget den på sidste gang," forklarede hun, da mrs. Sharland spurgte hende, hvad hun mente. "Det skete på den måde at jeg var tæt med Moses De Witts søster, og på et marked i Mersea inviterede hun mig hjem for at få en lille én sammen med hende og hendes broder ombord på *Pandora*. Jeg gik med, og jeg kunne lide både *Pandora* og Moses, så jeg sagde til ham: 'Du ser ud til at have det ret bekvemt her, og jeg tror nok, jeg også kunne få det ret bekvemt her. Så hvis du ikke har noget imod det, så tror jeg, jeg bliver her.' Og det gjorde jeg. Jeg tog min silkekjole på og blev gift med Moses, på trods af alt, hvad mine forældre sagde til mig, og jeg smed De Witts søster ud og indtog hendes plads."

Mrs. De Witt følte sig meget hæmmet i silkekjolen. Hendes arme føltes som vinger, der voksede frem af hendes skulderblade. Hun var ikke helt sikker på, at hægterne ville holde, og tog derfor afsted til kirken med den røde soldaterjakke parat over armen. Hendes hår var kunstfærdigt opsat og krøllet. Det havde hun selv gjort ved hjælp af ildrageren, og hun havde gået rundt med papirspapillotter i

flere dage. Over det bar hun en bred, hvid stråhat, bundet under hagen med himmelblå bånd, og hun havde fæstnet en lille buket forglemmigej i krøllerne over panden. "Du store Himmel," sagde hun til sig selv, "drengene vil stirre sig splittergale af kærlighed, når de ser mig. Jeg ligner ved Gud en køn lille frøken på femten – ja, jeg gør!"

Det lykkedes for mrs. De Witt at få bragt sit selskab frem til altret, hvor skorstensfejeren stadig sad, døv for de svage indvendinger fra kapellanen, som han havde påhørt med det ene øje lukket og en rød tungespids hængende ud fra den ene mundvig.

Mr. Rabbit blev nødt til at nøjes med at protestere, og for resten i en fart gøre sig rede til sin opgave.

"Hør nu," sagde mrs. De Witt, som uden videre påtog sig at optræde som ceremonimester, "jeg har ikke lyst til at lade mig træde under fode her. Træd tilbage, godtfolk, træd tilbage, uopdragne unger! Lad mig komme hen, hvor jeg kan holde orden på de uvorne knægte og se til, at alt går, som det sig hør og bør. Jeg er selv blevet gift engang; jeg skulle nok vide, hvordan det hele skal gå for sig, og det gør jeg også."

Hun banede sig vej til prædikestolen, besteg trappen og installerede sig.

"Av mit øje!" hviskede drengene på galleriet; "den gamle er sprukken i ryggen!"

"Hvadbehager?" spurgte mrs. De Witt forfærdet og følte efter bag på ryggen. Drengenes iagttagelse var rigtig. Hendes anstrengelser for at bane vej havde resulteret i, at kjolens sammenføjninger var sprukket, og prisen for, at hendes arme

atter sad, som de plejede, havde været en fuldstændig ødelæggelse af hægter og maller.

"Det er der ikke noget at gøre ved nu," sagde mrs. De Witt, og trak atter i soldaterjakken for at skjule revnerne.

"Så, pastor, klem nu bare på! Elijah, du står til højre, og Glory til venstre."

Kapellanen nøs voldsom og gned først næsen, derpå sine betændte øjne. Støvet fra det blomstrende græs nåede ind i selv denne mugne kirke, som stank stift af længst afdødes lig og råddent tømmer. Han satte i med Formaningen. Mrs. De Witt fulgte hver eneste sætning med stor opmærksomhed og passende gestus, samtidig med at hun prikkede til drengene med sin paraply. "Hør godt efter, I hvalpe!" Så nikkede og gestikulerede hun ved hver sætning til den af dem, hun mente trængte meste til at lægge sig de alvorsfulde på sinde. Elijah svarede højt og tydeligt på de spørgsmål, der blev rettet til ham om, hvorvidt han ønskede at tage denne pige til ægte, som hos ham stod. Hendes svar var utydelige og tøvende.

"Hvem giver denne mand denne kvinde til ægtehustru?" spurgte den gejstlige.

Der opstod en pause.

"Luk da munden op, mrs. Sharland, så sig dog noget!" råbte mrs. De Witt i en kommanderende tone, "eller hvis De ikke vil tale, så gør da i det mindste et kniks."

Kapellanen fik et heftigt nyseanfald. Da han var færdig, fortsatte han ritualet.

Rebow holdt Mehalahs hånd med et fast greb og gentog med fast stemme kapellanens ord.

"Jeg, Elijah, tager dig –" begyndte kapellanen og spurgte så hviskende: "Hvad er det, bruden hedder?"

"Mehalah," svarede moderen.

"Jeg, Elijah, tager dig, Mehalah, til min ægtehustru at være," begyndte kapellanen.

"Jeg, Elijah, tager dig, Glory, til min ægtehustru at være," gentog Rebow.

"Det var ikke det rigtige navn," protesterede mr. Rabbit.

"Jeg ægter Glory og ingen anden; jeg tager hende ved det navn og intet andet," sagde Rebow. "Gå videre."

"Gentag efter mig," hviskede kapellanen til Mehalah, som begyndte at skælve. Hun adlød, men standsede ved løftet "at elske, ære og adlyde." Præsten gentog ordene en gang til.

"At adlyde," sagde Mehalah.

Mr. Rabbit så ud til at blive usikker på, hvad han skulle gøre.

"At elske, ære og adlyde," anslog han vagt.

"Gå videre," befalede Rebow. "Lad hende bare først adlyde, så klarer det andet sig nok af sig selv."

Præsten føjede sig nervøst efter ham.

"Nu er det ringen," sagde kirkebogsføreren. "Læg den på bogen."

Rebow blev overrasket. "Himmel!" råbte han, "alt det havde jeg glemt."

"De må vel have noget, der kan bruges til formålet," sagde kapellanen. "Har De ikke selv en ring?"

"Nej. Ligner jeg måske en, som går med ring?"

"Så kan hendes moder låne hende sin egen vielsesring."

"Det skal hun ikke," sagde Rebow vredt. "Nej, nej! Glorys bryllup med mig er ikke nogen genbrugsaffære, og slet ikke

med noget af den gamle tosses," sagde han og pegede på mrs. Sharland. "Nej, vi skal bruge en ring, som endnu aldrig har været benyttet, fordi vor forbindelse er ulig alle andres. Vil denne kunne gå an?" Med disse ord trak han et led af en jernkæde op af lommen.

"Dette er et led af min broders ødelagte lænke. Jeg fandt den i morges på diget. Kan den bruges?"

"Det må den vel, i mangel af noget bedre," sagde kapellanen.

Elijah kastede den på bogen og stak den derpå med en undertrykt latter på Mehalahs finger. "Vor lænke, Glory," sagde han sagte, "er ikke af guld, men af jern."

24. Vredens bæger

Elijah Rebow havde i sit hjertes stolthed og fryd inviteret kapellanen, kirkebogsføreren, gårdmand Goppin, mrs. De Witt og værten i *The Rising Sun*, Reuben Grout, samt en del andre til at spise og drikke sammen med ham og hans brud på Red Hall efter vielsen. Ceremonien havde fundet sted om eftermiddagen. Loven i marsklandet var bøjelig som en ung pil, den må bøje sig for menneskets praktiske forgodtbefindende, og ikke omvendt.

Mes. De Witt tog ved denne lejlighed tømmerne af den svage mrs. Sharlands hænder. "Det kan De ikke klare," sagde hun. "Dertil behøves én med et øje på hver finger og lige så mange ben som en krabbe."

Mrs. De Witt var over alt, i køkkenet, i forhallen, i spisestuen. Hun havde kiltret silkekjolen godt op, så den ikke tog skade.

"Se her," sagde hun til de forsamlede gæster, idet hun kom med et fad svingende fuldt af rejer og satte det på bordet. "Skærp nu appetitten på disse her, og gør som i de højere kredse, hvor man altid starter med fisken og arbejder sig op til de kraftigere sager. Jeg har selv haft dem med som mit bidrag til festlighederne. Du, Elijah, kan sende noget vådt rundt; hvis de andre har det som jeg, så er de allerede tørre i halsen. Bryllup, sådan som jeg har oplevet det, har altid forekommet mig at være en tør historie."

"Hvor er Glory?" spurgte Elijah.

"Å ja!" udbrød mrs. De Witt, "Det ligner dig, sådan råbe op om 'Hvor er Glory?' Tror du, hun skal komme her og sidde til

bords i sin bedste klædning? Hun er ovenpå og klæder sig om."

Han var beroliget.

Mrs. Sharland gik rundt og var her og der, ivrig for at synes nyttig, mens hun i virkeligheden ustandselig kom i vejen for mrs. De Witt og lagde hindringer for hendes færden.

"Jeg kan ikke holde det her ud," sagde fiskerkonen. "Gå op ovenpå og se til Mehalah. Imens vil jeg servere puddingen."

"Jeg sørger for sovsen," sagde mrs. Sharland.

"Så pas på ikke at komme til at ryste på hænderne, så der kommer sovs ud over alle gæsterne," bemærkede mrs. De Witt.

"Se så, Elijah!" udbrød hun stolt, da bordet var dækket. "Se dog bare på de melboller, hvor runde og fede de er, lige så kønne som keruberne på gravstenene."

"Hvor er Glory?" spurgte Rebow.

"Løb ovenpå," sagde mrs. De Witt til moderen, "og sig til pigen, at vi venter på hende. Sig, at hun skal komme straks, før sovsen begynder at klumpe."

I Essex begynder gæstebuddene altid med kogte, kødfyldte melboller i en tyk sovs. Når de er udryddet følger kødretten.

Gæsterne sad der, med kniv og gaffel i hænderne, med munde og næser stukket frem og øjnene begærligt fæstede på de dampende puddings, færdige til at gøre indhug på dem, så snart signalet blev givet.

Mrs. Sharland var langsom til bens. Ethvert skridt tog hun med megen ro, op ad trappen og hen ad gangen.

"Jeg begynder at blive bange for, at det yderste lag af dejen på puddingen bliver kold," sagde gårdmand Goppin.

"Og der danner sig allerede en fedthinde på sovsen," sagde Reuben Grout, "akkurat som den tynde is på min andedam,

eller andemad om foråret i grøfterne. Var det ikke bedre, at jeg satte sovsen hen til ilden, indtil den gode dame ovenpå kommer ned?"

"Hun skal nok komme," sagde Rebow og begyndte at tromme med sin kniv i bordet. Mrs. Sharland vendte tilbage, lige så langsomt som hun var gået. Hun var alene.

"Nå?" spurgte Rebow.

"Mehalah er ikke på sit værelse."

"Fordømt!" råbte Elijah. "Hvor kan hun så være? Gå og hent hende."

"Jeg ved ikke, hvor hun er."

"Hun vil snart indfinde sig," sagde Rebow, idet han beherskede sig efter bedste evne. "I kan tage for jer, naboer."

Næppe var det sidste ord udtalt, før alle gaflerne blev hugget i puddingerne, og alle knivene sank i til skaftet; enhver søgte at få det største stykke. Bagefter fulgte en lige så heftig kamp om sovsen, og der blev udvist en ikke ringe utålmodighed hos dem, som måtte vente på at andre først havde fået druknet deres dejstykker i den fedtede væske.

Rebow lænede sig tilbage i stolen, idet han holdt kniv og gaffel stift opret på bordet. "Hvorfor er hun her ikke? Hun burde være her."

"Skal du ikke have nogle boller, Elijah?"

"Jeg vil ikke spise, før min Glory kommer."

"Gud forbarme sig!" udbrød mrs. De Witt og bankede ham i ryggen. "Spis nu bare. Du forstår dig akkurat lige så lidt på piger som på kalve, det er da sikkert nok. En pige er genert på sin bryllupsdag og vil ikke gerne lade sig se. Hos de fornemme skjuler de deres ansigt hele dagen bag et slør. Det er derfor,

man har sløret. Jeg var også sådan engang. Ja, se du bare på mig, men det er lige så sandt, som at østers har skæg. Da jeg ægtede Moses var jeg sådan en sart, genert lille fugl, som helst var dykket ned og havde gemt mig mellem langhalsene under skibskølen, hvis jeg ellers havde været i stand til at holde vejret under vandet."

"Hvor er hun?"

"Hvordan skal jeg kunne vide det? Vær blot ikke urolig; hun er et eller andet sted – hun er sikkert gået ud for at trække lidt frisk luft. Det var varmt og trykkende inde i den gamle lade af en kirke, med alle de levende lig oppe på galleriet og de døde under gulvet. Det gav mig en ordentlig hovedpine, og Mehalah havde det heller ikke så godt. Jeg så, hun ikke så helt frisk ud. Glæden har vel været for meget for hende. Der skal ikke altid så meget til."

"Tror du det?"

"Jeg er sikker på det. Har jeg måske ikke selv engang stået brud? Jeg kender til det af egen erfaring. Jeg har selv været gennem operationen. Det er akkurat som man stod for dommeren og skulle dømmes til livstid."

Elijah var atter delvist beroliget og begyndte at spise; men hans øjne vendte sig med jævne mellemrum uroligt mod døren.

"Vær nu blot ved godt mod," mumlede mrs. De Witt, idet hun bøjede sig ind over hans skulder og tømte hans glas. "Piger ligner på mange måder muslinger. Hvis man vil have dem møre, så de smelter på tungen, må man behandle dem med forsigtighed og tålmodighed. Først tager man muslingerne og lægger dem i lunkent vand, som man lidt efter lidt får varmet op, til de småkoger blideligt, og til sidst, men først efter mindst

to timer, rister man dem i peber og smør, og så er de rigtigt brandvarme og delikate. Men hvis man går for hurtigt til værks, så bliver de til det rene læder, og trækker tænderne ud af gummerne på én, hvis man forsøger at bide dem over. Piger skal behandles på samme måde, ellers ødelægger man dem. De ville næppe tro det, men min Moses, hvad fejl han ellers havde, han vidste, hvordan han skulle gøre med mig, og han fik mig så blid og eftergivende, at han kunne presse mig ud mellem fingrene som mudder fra Mersea-marsken, og det er ikke engang løgn. Fyld nu glasset op, Elijah; det ser ugæstfrit ud, når værtens glas er tomt."

Da damen iført sin røde soldaterjakke nu kom ind med et vældigt fad kogt bedekød højt hævet over sit hoved, blev hun modtaget med almindelige udbrud af henrykkelse.

"Et pragtfuldt måltid!" sagde Goppin.

"Men hvor er bruden?" spurgte Grout. "Jeg ville gerne drikke på hendes sundhed og en stor familie."

"Glory burde være her. Gå op igen og hent hende, mrs. Sharland, Hun må være kommet tilbage igen nu," sagde Rebow.

"Det tror jeg ikke, hun er," svarede den gamle.

"Men jeg er sikker på det. Gå op og se efter."

Enken gik atter op i soveværelset.

Da hun kom tilbage, sagde hun: "Nej, Elijah, Mehalah er ikke kommet tilbage. Hun har taget brudekjolen af sig og har lagt den på sengen, og har iført sig sin blå jakke og taget sin røde hue med sig."

"Men den rev hun jo i småstykker."

"Hun har strikket sig en ny i sidste uge," sagde mrs. Sharland.

"Det kan jeg lide! Det har hun gjort for glæde mig," sagde Elijah med et glimt i øjet. "Jeg holdt meget af at se hende i den hue. Jeg brød mig ikke om den måde, hun var heglet ud i dag."

"Vi venter på, at De skal skære stegen for," sagde Goppin.

"Glem ikke, at vi gerne vil have det fedt," sagde Grout.

"Å, se dog," mumlede Jabez Bunting, en butiksejer, "se dog på sovsen, hvor den flyder; jeg er lige ved at sprænges! Bild dig ikke ind, Rebow, at vi spiser som fine damer. Giv os nogle dygtige, tykke skiver og jo rødere og mere rå, jo bedre."

"En eller anden," sagde Elijah, "gå ud og sig til Abraham Dowsing, at han skal gå ud på diget og se efter Glory og bringe hende hjem."

"Den dreng, som roede mig herhen, sidder udenfor på trappen," sagde mrs. De Witt. "Jeg har fodret ham med rester af skind og brusk. Han kan gøre det."

"Alt dette," bemærkede den velærværdige mr. Rabbit efter et nyseanfald, "minder mig i høj grad om den hellige skrifts beretning om dronning Vashti."

"Hvad mener De?" spurgte Elijah hurtigt.

"Ikke for at fornærme nogen, slet ikke," svarede kapellanen og rødmede voldsomt; "Jeg syntes blot, at Deres udmærkede hustru i dag har nogen lighed med dronning Vashti."

"Glory ligner ingen andre," sagde Rebow med en vis stolthed. "Der har aldrig været og kan aldrig blive nogen anden som Glory. Jeg er inderligt ligeglad med, hvem eller hvad Deres Vashti var – Var hun smuk?" afbrød han pludselig sig selv.

"Bragte hun rigdomme med sig ind i familien?" spurgte mrs. De Witt, idet hun atter bøjede sig frem over Elijahs skulder og

tømte hans glas. "Elijah! Du må have fyldt op. Vær selskabelig og sørg for at holde drikkevarerne flydende."

"Det ved jeg virkelig ikke," sagde mr. Rabbit.

"Hvad mener De så med at sige, at hun lignede min Glory," spurgte Rebow vredt.

"Jeg – jeg antydede blot, at der var en vis lighed i omstændighederne. Kong Ahasverus gav en stor fest – ligesom De nu har gjort."

"Blev der serveret kogt bede?" spurgte Grout.

"Det ved jeg ikke. Det er ikke nedskrevet."

"Giv mig kogt bede – ikke alt for gennemkogt – og jeg skal ikke forlange mere," sagde Goppin.

"Og," fortsatte kapellanen, "han ønskede naturligvis, at hans kone skulle være til stede. Han ønskede, at hun skulle komme ned for at blive set af hans prinser og fyrster."

"Videre! Gid Fanden havde Deres nyseri. Det kan De altid gøre, når De står på prædikestolen; dér er der ingen, der vil tage sig af det," sagde Rebow.

"Men," vedblev mr. Rabbit, da han havde tørret næsen og øjnene og fået vejret efter det sidste anfald, "dronning Vashti nægtede at komme ned."

"Nå, og hvad sagde så hendes mand til det?" spurgte Elijah.

"Hvis han var en nogenlunde fornuftig mand," sagde Goppin, "så tog han sig en skive bede mere, og lod konen passe sig selv."

"Hør nu, nabo, De ved jo ikke, om det var bedelår," sagde Grout. "Det kunne også have været mørbrad."

"Mørbrad!" udbrød Bunting; "jeg ville ikke flytte mig en alen af stedet for en mørbrad. Det er som regel det bare fedt."

"Videre," sagde Elijah til kapellanen. "Hvordan tog han det, manden – kongen, var det?"

"Han forstødte Vashti og ophøjede Esther til dronning. Men," lagde kapellanen frygtsomt til, som om han troede, han havde antydet et grimt fortilfælde, "Ahasverus var jo ikke en kristen, og vidste ikke bedre."

"Tror De måske," lo Rebow, "at jeg ville støde Glory fra mig for nogen som helst anden kvinde? Nej, det gør jeg aldrig. Hun kan gøre, som hun vil. Hun vil ikke have noget at gøre med sådanne folk som Dem. Hun holder sig for bedre end jer – og det gør hun ret i. Hun er af dem, der ikke findes mange af. Hun har en stærkere og mandigere sjæl end nogen af jer. Hvis hun ikke har lyst til at sidde sammen med jer og proppe sig, så gør hun ret. Jeg kan lide hende for det."

Han kastede sig tilbage i stolen og tømte sit fulde glas.

"Sig mig engang, Goppin, har De nogensinde set en kvinde som min Glory?"

"Det kan jeg ikke just sige, at jeg har," svarede bonden. "Jeg tog mig blot den frihed at tage hende under hagen engang, og så rev hun mig straks greben af hånden og havde vel sendt mig til himmels, hvis ikke min gode kone havde været i nærheden og var løbet mig til hjælp. Forhåbentlig vil De finde hende mildere stemt, når De kommer for at få et kys."

Elijah gned sig i hænderne og lo larmende.

"Ha!" råbte han, "*det* er min Glory! Det siger jeg dig, Goppin, hun kunne have stødt den møggreb i flæsket på dig, lige så let som jeg stikker gaflen i stegen her," og han gjorde en voldsom bevægelse med sin gaffel.

"Nok muligt," mumlede bonden forskrækket og gned sig på låret. "Jeg for min part vil nu hellere have en mere fredsommelig hustru; men det kan man jo ikke selv vælge."

"Nå, og hvad mener De så om hende?" spurgte Rebow og vendte sig triumferende om til Bunting og Grout.

"Hun kom til min gamle," svarede den sidste, "og bad hende om at tage sig ind og give hende arbejde. Hun ville bort fra Dem."

"Det gjorde hun," udbrød Rebow. "Og hvad svarede så din gamle?"

"Hun sagde, hun turde ikke at tage hende ind. Hun turde ikke."

"Hun turde ikke!" gentog Rebow og lo højt. "Den var god. Hun turde ikke!"

"Nej," vedblev Grout, "ikke uden Deres tilladelse."

"Og De ville heller ikke have vovet det." Han vendte sig til Bunting, som rystede på hovedet.

"Nej, I ville ikke vove det. Jeg gad nok se den mand eller kvinde i Salcott eller Virley, som ville vove det. Jeg tror ikke, der er nogen, som kender mig, der ville have vovet det. Men for pokker!" brast det ud af ham. "Hvor *er* pigen? Jeg vil have hende her, og jeg vil være fordømt, om ikke I alle sammen skal komme til at drikke hendes skål stående, for hun er den herligste kvinde, der nogen sinde har været eller vil komme."

"Abraham Dowsing står henne i døren," sagde mrs. Sharland.

"Kom ind, og sig, hvad du har sige, til os alle sammen," råbte Elijah. "Hvis det er noget om min Glory, så lad høre!"

"Hun er roet ud i sin båd," sagde den gamle mand, "jeg så hende."

"Hvorfor standsede du hende så ikke?" spurgte mrs. De Witt.

"Jeg holde på hende!" gentog Abraham. "Hun er min herskerinde, jeg er kun et tyende."

"Det er rigtigt," sagde Elijah, "hvis hun tog en pisk og slog dine rygstykker til blods, ville du ikke kunne standse hende. Hvor er hun taget hen?"

Abraham trak på skuldrene. "Det er hendes eget anliggende, og kommer ikke mig ved. Men jeg skal sige Dem noget, master. Her sidder De og holder gilde, og vi har ikke fået en bid mere, end vi plejer. Må jeg spørge om lov til, at vi spiser og drikke på Deres begge tos lykke og gode helbred?"

"Det må I!" sagde Elijah.

"Stands!" indskød mrs. De Witt. "Hvad har du tænkt dig, din gamle starut? Lad dine overmænd spise sig mætte først, og så får du og resten af folkene, hvad der er tilbage. Det er kun ret og rimeligt. Jeg skal sørge for jer. Og gå så, Abraham."

Måltidet nærmede sig sin afslutning. Elijah drak temmelig meget. Glorys fravær ærgrede ham, skønt han gjorde sig umage for ikke at vise det. Da man havde fået nogle flere af de våde varer på bordet og ild på piberne, mens gårdens folk blev bespist i køkkenet, gentog flere af gæsterne deres beklagelse over, at den, til hvis ære man var forsamlet, ikke havde fundet for godt at være til stede for at modtage deres gode ønsker for fremtiden og gratulationer.

Elijah svælgede det ene glas efter det andet i sig.

Mrs. De Witt havde nu sat sig til ro sammen med de øvrige gæster og gjorde sit bedste for at indhente sine forsømmelser med hensyn til flasken.

"Elijah," sagde hun, "en af jer må se at blive herre, enten du eller Glory. Først troede jeg, hun var lidt sky og undså sig for at vise sig iblandt os, men nu er det snart mørk nat, og hun er stadig ikke kommet. Jeg må sige, at det er ikke høfligt. Men hun har rigtignok tilbragt hele sit liv på Ray og kan desårsag ikke kende meget til det finere selskabs manerer, og så er det jo første gang, hun indtræder i ægteskabet, den stakkel. Næste gang vil hun gøre det bedre. Lad os drikke på det," råbte hun og løftede sit bredfyldte glas, "lad os drikke på, at hun får mest muligt ud af sine erfaringer denne gang, og at hun næste gang, vi har den ære at være ved hendes bryllup, vil nedlade sig til selv at være med."

"Amen!" sagde kirkebogsføreren, som stadig var der.

"En af jer skal gå ud og se, om hun ikke kommer," befalede Rebow, hvis mørke ansigt glødede af vrede og brændevin. Men han formåede ikke at vente, til buddet kom tilbage, han forlod sine gæster og gik selv ud til diget. Han steg op på det og så sig omkring, men kunne ikke se noget. Der stod han, barhovedet og bandende, i mindst et kvarter, og gik så tilbage med rynket pande.

Han fandt sine gæster netop i færd med at bryde op.

"Gå bare!" sagde han, "jeg ønsker ingen lykønskninger. Hold mund. Glory og jeg har et ægteskab, som er forskelligt fra andre folks, for hun og jeg er ikke som andre folk. Vi må kæmpe det ud alene mellem os selv."

Han vinkede sine gæster bort med en grov, utålmodig gestus.

Mrs. De Witt vækkede sin roerkarl med et spark, som sendte ham ned ad trappen – han var faldet i søvn der – og faldt så selv

ned ovenpå ham. Hun rejste sig vaklende, greb ham fast i armen og marcherede af.

"Hvis jeg møder Glory undervejs, så skal jeg sende hende hjem; jeg skal ikke glemme det," sagde hun til Rebow på vejen ud.

Han gik ind i huset og befalede mrs. Sharland at gå i seng. Den kogekone, han havde lejet i dagens anledning, ryddede af bordet, undtage Elijahs glas, og trak sig så tilbage. Han var alene. Først gik han om til bagdøren og lukkede den omhyggeligt. Glory skulle ikke snige sig ind ad den vej uden at møde ham. Så satte han sig i lænestolen og fyldte et glas med brændevin og vand. Han var rasende. Med forsæt havde Glory fornærmet ham i hans gæsters nærvær, havde budt ham trods, mens menighedens mest ansete folk så på. Alle ville tale om det, man ville le ad ham i hele nabolaget.

De blå årer i hans pande begyndte at svulme. En uhyggelig ild, halvt af beruselse, halvt af indædt hævntørst glødede i hans dybtliggende øjne. Der brændte ingen lampe eller lys i værelset; men midsommernattens tusmørke fyldte det med et blegt, gråt lys.

Han gik hen til døren, åbnede den og så ud. Mågerne fløj skrigende over marsken, og køerne brølede dumpt i det fjerne. Der var ingen Mehalah at se.

"Og dette på min bryllupsdag!" mumlede han og satte sig igen. "Den dag, jeg har arbejdet for, jeg har længtes efter, som jeg grublet over og lagt planer for – og så trodser hun mig lige op i mit åbne ansigt, hun håner mig, hun viser alt og alle, hvor hun hader mig!"

Hans pibe var gået ud, han kastede den utålmodigt fra sig.

"Men hun kender mig ikke; ellers havde hun ikke vovet at opføre sig sådan. Ingen i hele nabolaget tør trodse mig, andre end hende. Enhver, undtagen hun, frygter mig, for de kender mig. Og kende mig må hun, skal hun komme til! Der bliver ingen kærlighed at presse ud af hende, før hun bøjer sig for mig og frygter mig. Og frygte mig vil hun ikke, førend hun ved alt. Og, ved Gud, hun skal få alt at vide!" råbte han højt, "jeg skal fortælle hende ting, som vil få hende til at forfærdes og falde på knæ for mig og klinke om barmhjertighed; og så skal jeg løfte hende op og trykke hende til mit hjerte og sige til hende: 'Så, Glory! nu ved du, hvilken mand du har fået i dag, en mand, som ingen kan modstå. Der findes ingen som mig, ingen som ville vove, hvad jeg har vovet. – Du og jeg, jeg og du, vi er alene i verden. En af os må underkaste sig, ellers får ingen af os fred. Du må lære at bøje dig for mig, eller vi må kæmpe for evigt.'"

Atter gik han ud på diget, men han så intet, og vendte endnu mere rasende tilbage. Da han stod på trappen, hørte han fra landevejen til Salcott høje udbrud af munterhed. Han udstødte en forfærdelig ed. Disse folk, som nu drukne dinglede hjem, gjorde sig lystige over ham, som i dag havde måttet fejre sit bryllup uden sin bruds tilstedeværelse!

Atter kastede han sig i sin stol, sad og rokkede frem og tilbage. Men han kunne ikke blive siddende længe, forpint som han var af raseri og kærlighed. Han tømte flasken til sidste dråbe og slyngede den derpå ind i ilden. Så hentede han sin gamle, messingbeslåede bøsse, tog vitriolflasken fra kamingesimsen og begyndte at gnide og polere metallet.

Men også det blev han til sidst træt af. Hans tanker kunne slippe Glory: hvor kunne hun vel være, og hvorfor var hun

forsvundet på den måde?

"Jeg elsker hende," mumlede han, idet han atter satte bøssen på plads på sømmene over kamingesimsen, "og dog hader jeg hende. Mit hjerte er som Grim's Hoe, hvor kærlighed og had kæmper imod hinanden, og ingen af dem får overtaget. Jeg kunne knuge hende fast ind til mit bryst, men jeg kunne lige så vel rive hendes hjerte ud af livet med mine negle, fordi det ikke vil elske mig." Han rokkede voldsomt frem og tilbage i stolen, mens han åndede tungt. "Mellem os to må gåden løses. Fra andre kan vi ikke vente hjælp; hun og jeg, jeg og hun, vi er hinandens bedste venner og værste fjender."

En fast hånd tog i døren, den gik op og der stod Mehalah i det grå lys.

"Hvor har du været?" spurgte Elijah, næppe i stand til at tale, så ophidset var han af raseri og skuffet kærlighed.

"Jeg har været på Ray og siddet der og drømt om fortiden," svarede hun roligt.

"Om fortiden!" råbte Rebow. "Så du har drømt om George?"

"Ja, det har jeg."

"Det tænkte jeg nok, det vidste jeg," råbte han. "Kom herhen, hustru."

"Jeg er ikke din hustru. Jeg vil aldrig blive din hustru i andet end navnet. Det sagde jeg dig. Jeg kan ikke, og jeg vil ikke elske dig. Jeg kan ikke og vil ikke være andet for dig end en husholderske, et tyende. Jeg tog dit navn for at redde mit eget, det er det hele."

"Ja, det er det hele, fordi du elsker George De Witt."

"George De Witt er død."

"Det rager mig ikke, enten han er levende eller død, for du tænker alligevel altid på ham, at du tror, han er din sjæleven. Men det er han ikke, som jeg for længe siden sagt dig. Jeg er."

"Jeg vil ikke høre mere af dette," svarede hun hårdt. "Lad mig komme forbi, lad mig gå op i mit værelse."

"Jeg slipper dig ikke forbi," bandede han, og han åndede tungt gennem næsen som en skræmt hest, "jeg vil ikke. Hør på mig, Glory, min egen Glory! Du skal høre på mig!" Han greb hende i armene mellem albuen og skulderen med sine jernfingre og rystede hende voldsomt.

"Hør på mig, Glory, du skal og du må! Du elsker mig ikke, Glory, fordi du ikke frygter mig. Hunden, som jeg prygler, til den hyler højt af smerte, den kryber hen til mine fødder og slikker min hånd. En kvinde vil aldrig elske sin ligemand, men sin overmand tilbeder hun. Du har i dag vist mig, at du bilder dig ind at være min ligemand. I dag har du atter iført dig din frihedshue," han hævede hånden, rev den røde hue af hendes hoved og kastede den på gulvet, "i den tro, at du nu, da du for verdens øjne har taget mig til mand, har knækket min magt over dig! Du kender mig ikke, Glory! du kender mig ikke! Hør på mig!" I halvmørket kunne hun se hans vilde blik gløde imod sig, kunne føle den hede ånde fra hans tungt arbejdende lunger i sit hår. Hans fingre, som holdt hende fast, trak sig krampagtigt sammen, mens han talte.

"Hør på mig, Glory! og lær mig at kende og at have respekt for mig. Mig kan man lige så lidt undslippe som skæbnen. Du kan vride dig og vende dig til alle sider, men overalt vil du møde mig, og jeg træder dig under fødderne, hvor du end tror at kunne undgå mig. Hør på mig, Glory!" Han holdt inde og tog en

dyb indånding; "Hør på mig, siger jeg. Glory! hvordan mistede du dine penge den aften, da Abraham Dowsing havde solgt dine får? Jeg kan mærke, du skælver i mine hænder. Ja, jeg tog dem. Du gik ud sammen med George De Witt og lod pungen ligge på bordet. Da din moder forlod værelset, tog jeg pengene. Nu kan du få dem igen, når du har lyst, nu da jeg har dig. Jeg tog dem – du indser nok hvorfor. For at få dig i min magt."

"Feje tyv!" stønnede Mehalah.

"Å! kald mig hvad du vil, for endnu kender du mig ikke, endnu ved du ikke, hvor aldeles umuligt det er at modstå mig. Du mente, at du, da du havde fået penge af George, var sluppet fra mig."

"Stands!" udbrød Mehalah. "Det var dig," vedblev hun med undertrykt foragt, "som skød på mig og George den nat i marsken."

"Jeg skød på ham, ikke på dig; og havde du ikke flyttet på lygten i båden, så havde jeg skudt ham."

Pigen skælvede i hans greb.

"Jeg mærker, du begynder at kende mig," sagde han i vild triumf, "og at du begynder at skælve for mig. Når du ved alt, vil du knæle ned for mig som for din Gud, som den, der lige så almægtig som Ham råder over din skæbne, uimodståelig, i stand til at knuse og dræbe, hvem jeg vil, og erobre, hvor jeg vil. George De Witt stod mig i vejen."

Mehalahs hjerte sprang et slag over og stod så stille. Hun følte det, som om hun hang i det uendelige rum og intet så og intet følte, kun hørte – hørte den mands ord, som stod foran hende.

"Han forlod Mersea by en aften. Han forlod byen i min båd, sammen med mig."

Han standsede, idet han frydede sig ved hendes rædsel over denne afsløring.

"Har du ikke noget spørgsmål at stille mig, f.eks.: 'Hvor er han nu?' 'Hvad ved jeg om ham?'"

Nej – hun kunne ikke tale, hun kunne end ikke trække vejret.

"Husker du, da du Mikkelsdag kom for at betale mig min afgift, hvordan du så og hørte min vanvittige broder nede i kælderen?"

Atter standsede han og lo. "Den stakkels fyr døde. og jeg begravede ham dernede. Så fik jeg George herhen, drak ham fuld og lagde ham i min broders lænker, til han ved sit fangenskab i mørket og kulden blev vanvittig."

En glidende blodstrøm pulserede fra hjertet igennem hendes årer. Hun ville skrige højt, men kunne ikke; hun søgte at vride sig fra ham, men det lykkedes hende ikke. Hun stønnede anstrengt, og hendes øjne stod vidåbne, stive som hos et lig, stirrende frem for hende.

"Du mistede dine får," fortsatte han triumferende. "Jeg tog dem. Jeg tog dem, for at berøve dig enhver mulighed for at kunne betale mig og holde dig fri af mig."

Hun hørte ham ikke mere. Hvad brød hun sig om fårene? Hun tænkte på George, på hans fangenskab og hans vanvid.

"Endelig, da jeg blev bange for, at du ved hjælp af denne krøbling i Wyvenhoe trods alt skulle undslippe mig, gjorde jeg endnu mere. Jeg holdt øje med dig nytårs nat, jeg ventede på, du skulle gå til sengs, så at jeg kunne stikke dit hus på Ray i brand. Men du gjorde noget endnu bedre, end jeg kunne have

håbet: du forlod huset, og så stak jeg ild på gården. Hvad kom det tab mig ved? Det var intet. Jeg vandt jo dig ved det. Jeg tvang dig under mit tag, ved at ryge dig ud fra dit eget." Han svulmede ligefrem af stolthed. "Nu kender du mig, Glory! Tror du måske endnu, at det er muligt at undslippe mig? Nej, det gør du ikke, du kan ikke. Til alle sider hegner jeg dig inde, selve jorden, du træder på, har jeg undermineret. Jeg skærer de stolper over, som bærer taget oppe over dit hoved. Nu ved du, hvad jeg er – uimodståelig, almægtig, i hvert fald hvad angår dig – din legemliggjorte skæbne. Og jeg kender dig. Jeg ved, at du aldrig vil give efter, før du finder en mand, hvis vilje og kraft er større end din. De, som har kæmpet mod hinanden er efter kampen de bedste venner, fordi de begge hver for sig kender deres egen styrke og har målt deres modstanders. Vi har haft en kamp, og jeg har kastet dig til jorden i hver eneste omgang; du i din stolthed har rejst dig igen og tørret blodet fra hjertet og tårerne fra dine øjne og forsøgt en ny runde med mig; men nu, Glory, nu har du haft dit sidste forsøg. Hidtil har du kæmpet uden at kende min magts udstrækning, og troet, at jeg viste min fulde magt ved at tale, men ikke havde kraft til at gøre noget virkeligt. Nu ser du, hvad jeg er i stand til, og hvad jeg har gjort, og du vil opgive din håbløse kamp. Glory, Glory! Kom til mit hjerte! Nu frygter du mig, og frygt er det første skridt til kærligheden. Glory! min egen Glory!" Hans stemme skælvede og hans fingre bevægede sig krampagtigt, "jeg elsker dig til vanvid. Jeg vil gøre alt for dig, vove alt for dig. Jeg vil leve kun for dig og intet andet i hele verden. Indtil denne dag i kirken havde jeg aldrig så meget som holdt din hånd. Aldrig før dette øjeblik, Glory, havde jeg trykket dig til mit hjerte, aldrig før har

jeg følt dit hjerte slå imod mit, aldrig før dette øjeblik har jeg kysset dine elskede, elskede læber, som jeg nu vil."

Han trak hende tæt ind til sig. Han slap sit greb for at kunne omfavne hende. Hun følte hans arme lukke sig om hende som en ring af jern; hun følte hans hjerte slå som en grovsmeds slag med sin hammer; hun følte hans brændende åndedrag på sine kinder. Han! Han kysse hende! Hun hvile ved den mands hjerte, som havde planlagt og fuldført hendes Georges ødelæggelse!

Hun skreg højt; hun havde genfundet sin stemme: "Slip mig! Jeg hader dig, som jeg endnu aldrig før har hadet dig! Jeg hader dig som en gal hund, som en giftig hugorm! Slip mig!" Hun vred og vendte sig, og det lykkedes hende til dels at komme fri.

"Aldrig! Ikke før jeg har trykket dig til mit hjerte og kysset dig," sagde han.

"Aldrig! Aldrig!" gispede hun. Hun fik sine hænder fri og tvang hans arme fra hinanden bag hendes ryg.

"Ha! Ha!" lo han. "Stærk, men ikke så stærk som jeg." Han greb hendes håndled og bøjede hendes arme tilbage. Hun kastede sig på gulvet, han trak hende op igen. Hun kastede sig mod stolen og klemte hans hånd mellem stoleryggen og kamingesimsen, så at han et øjeblik slap hende af smerte. Med sin ledige hånd følte hun i mørket efter et våben; hun fik fat i en eller anden genstand. Han forbandede hende for smerten, som hun havde tilføjet ham, og søgte på ny at få fat i hendes hånd. Men i samme øjeblik havde hun allerede ramt ham – ham, den feje angriber, tyven, morderen – mellem øjnene med det våben, hendes hånd havde fået fat på. Det var et slag, som blev ført med hendes fulde styrke. Der hørtes lyden af glas, som blev slået itu, derpå følte hun en smerte, som om hendes hånd blev

dyppet i ild. Så lød et skrig så højt, at det skar gennem vægge og loft, så højt, så smertefuldt, som kun en mand eller en hest kan udstøde det i øjeblikke af den mest uudholdelige pine; og Rebow faldt til gulvet, vridende sig som en orm, med hænderne presset mod ansigtet og øjnene.

25. I mørket

Dag efter dag sad eller lå Elijah Rebow i et mørkt værelse med forbundne øjne, et bytte for raseri, smerte og fortvivlelse. Vitriolen fra den ituslåede flaske var kommet ind i øjnene på ham, og havde, som der var grund til at befrygte, blindet dem.

Han var tvunget til at holde sine brændende øjenæbler borte fra lyset, men han var rasende over denne tvang. Han ville se, han kunne ikke forholde sig tålmodig. Han havde svært ved at indse, at han ikke kunne have sin vilje i alting, og slet ikke i en sag som denne. Han var desuden gnaven over, at han var blevet overvundet af Glory. At hun skulle have trodset ham og slået ham, og det tilmed på en så knusende måde, var for meget for hans stolthed.

Ingen vidste, hvordan ulykken var sket, undtagen han selv og Mehalah. Til lægen havde han kun sagt, at han havde villet tage flasken med vitriol ned fra hylden, og at den var faldet fra ham og blevet knust, da den traf ham i panden.

Mrs. Sharland var forblevet i lige så fuldkommen uvidenhed om sandheden som resten af verden, og hendes beklagelser og medlidenhedsytringer, som hun lod strømme ud over Elijah og hendes datter, ærgrede ham og ydmygede hende. De lidelser, Mehalah følte i sin sjæl, var lige så store som dem, Elijah følte på sin krop.

Rædsel og had til sig selv var de værste. Hun havde ved et eneste passioneret udbrud af sine følelser, ødelagt en mands syn og gjort hans liv til intet. Hvad kunne livet vel blive for Rebow de næste tredive eller fyrre år? – for én, som ikke kunne

udholde tilværelsen uden at være i stadig aktivitet? På et kort øjeblik havde hun gjort ham som hjælpeløs som et spædbarn, og afhængig af hende i enhver henseende. Hun måtte se til alle hans daglige behov, og bestyre hans gård og hans forretninger for ham. På én gang var deres roller byttet om. Bryllupsnatten havde skabt en omvæltning af deres roller, som hun aldrig kunne have drømt om. Hun følte med det samme den byrde af ansvar, som faldt på hende. Alle på gården så nu hen til hende som den, der ordnede og sørgede for alting. Hun måtte tænke for gården, og tænke for den herre, hvis stilling hun havde tiltvunget sig.

Hun hadede sig selv for sin overilede handling. Hun hadede den mand, hun havde forkrøblet, men langt mere sig selv. Havde hun ved sin gerning på en måde gjort sig til herre, så havde hun samtidig lagt sig selv i lænker. Ved det skrækkelige slag, hun havde rettet mod Rebow, havde hun moralsk bundet sig til ham for livstid for at søge at sone sin synd gennem selvopofrelse. Havde det været muligt for hende at elske ham, ja blot at holde af ham, så ville dette være faldet hende let, som den ægte kvindelige natur hun var, men eftersom dette ikke var muligt, ville hendes slavetilstand blive hende umådelig pinefuld.

Kærlighed letter selv det mest frastødende arbejde og gør det helligt, selv den værste selvopofrelse, men når der ingen kærlighed findes, kun afsky og modbydelighed, knuser et sådant arbejde og et sådant offer den person, som udfører det, både moralsk og mentalt. Hun måtte bære de frygteligste, mest fornærmende bebrejdelser uden mindste forsøg på at undgå dem, for hun havde, i hvert fald til dels, fortjent dem. Og dette

kunne og ville hun også udholde, men hans kærtegn! – nej! hvor dybt hun end måtte have syndet imod ham, hvor overvældende end hendes medlidenhed med hans hjælpeløse tilstand måtte være, så kunne hun ikke udholde kærlighedsytringer fra den mand, som efter hans egen tilståelse havde gjort sig fortjent til hendes dybe modbydelighed. Han havde taget en uskyldig mand, som aldrig havde gjort nogen noget ondt, og havde spærret ham inde og blindet hans fornuft ved sin ondskab; det forekom hende, som om Forsynet havde brugt hendes hånd til at udmåle en retfærdig gengældelse mod Rebow ved at dømme ham til en tilsvarende ynkelig tilstand. Og gengældelsen *var* retfærdigt udmålt; hun ønskede blot, at den skulle være tilføjet ham af en anden hånd!

På et punkt var hun skyldfri, og i stand til at undskylde sig. Hun havde handlet uden at have til hensigt at tilføje ham legemlig skade, og uden at kende det våben, hun havde benyttet. Hun var blevet revet med af selvopholdelsesinstinktet og havde grebet det, som var nærmest ved hånden, uden andet ønske end at frigøre sig fra den mands greb, hun afskyede. Det var ved sin egen handling, han havde bragt ødelæggelsen over sig.

Men skønt hun udmærket forstod dette, og at han så rigeligt fortjente konsekvenserne, kunne hun ikke frigøre sin samvittighed fra selvbebrejdelsens orm, fra den hede skamrødme over at have udført en så vild og ukvindelig hævn mod den mand, som havde gjort hende uret. Havde hendes offer været en kvinde, en rival, ville hun muligvis have frydet sig ved sin handling; men det kvindelige sind er uudgrundeligt i sine kringelveje, og det vil føle en stikkende smerte over at have

såret en mand, ligegyldigt hvor lidt denne mand var elsket, skønt det ville iklæde sig sejrens stråleglans ved at have gjort det samme mod en kvinde, som havde været en veninde. En kvinde må tænke og handle ret mod en mand, men kan ikke gøre nogen af delene mod en af hendes eget køn.

Mehalahs bryst var et bytte for modstridende følelser. Hun følte medlidenhed med Elijah, og hun følte medlidenhed med George. Hendes dybe medlidenhed med George tvang hende til at hade hans bøddel, og ønske enhver tænkelig lidelse over hans hoved som straf for hans forbrydelse. Når hun tænkte på, hvad George De Witt måtte have udholdt i kælderen, på hans afsavn dernede, på den snigende formørkelse og ødelæggelse af hans ånd, og derpå på, hvordan Elijah var trådt imellem ham og hende og havde ødelagt deres fælles drøm om lykke, og hele deres liv, kogte blodet i hende, og hun følte, at hun ville være i stand til at gøre det samme mod Rebow igen, med velberåd hu, og vel vidende hvad resultatet ville blive, som en virkelig hævnakt. Men når hun hørte, hvordan han, sådan som i dette øjeblik, gik rastløs frem og tilbage i værelset med egepanelerne og i sin blindhed ramte ind i væggen, voksede hendes medlidenhed med ham og overgik hendes vrede. Desuden var hun i tvivl om, hvordan det hang sammen med historien om Georges indespærring. Der var noget i den, som hun ikke kunne få til at passe sammen med de ting, hun vidste. Elijah havde tilstået, at han, den nat hvor George var forsvundet, havde lokket den unge mand med sig til Red Hall og drukket ham fuld eller bedøvet ham, og derefter havde lænket ham i kælderen, hvor hans egen broder var død. Det skulle have været Rebow og ikke De Witt, som samme nat havde vist sig ved

hendes vindue, havde slået ruden ind og kastet medaljonen for hendes fødder. Men var det muligt? Hun vidste, hvornår George havde forladt Mussets' butik, og hun vidste, på hvilken tid medaljonen var blevet kastet ind ad vinduet. Det var næsten umuligt, at der skulle være sket så meget i den korte tid. Det ville ikke have let at ro fra Red Hall til Ray på en halv times tid.

Og var George De Witt virkelig blevet indespærret dernede i kælderen, så havde han dog sikkert måttet kunne finde et eller andet middel til at gøre sig bemærket for gårdens folk, når Rebow var borte. Og ville nogle få måneders ophold i den fugtige kælder således fuldstændigt kunne formørke en sund mands hjerne og sanser?

Mehalah løftede faldlemmen op og gik ned. Kælderen lå, som hun nu så, slet ikke under jorden; dens gulv var i niveau med marsken udenfor. Den havde en dør, som indefra kunne lukket med slå, men som også var forsynet med en lås; og så var det runde vindue, som allerede tidligere er beskrevet. Skodden for vinduet var endnu ikke blevet sat på igen, hvorved solen fik fri adgang og oplyste rummet, så det ikke gjorde et slet så mørkt og uhyggeligt indtryk, som Mehalah havde forestillet sig. Hun fandt ringen, som lænken havde været fæstet til, længst væk fra døren og vinduet. Det var tydeligt nok, hvordan den gale havde kunnet gøre sig fri. Kæden havde været fæstnet til ringen med en hængelås. Elijah havde somme tider, når han fjernede halmen og lagde nyt ind, åbnet låsen og været skødesløs, når han låste den igen, så at den var blevet stående åben. Den vanvittige havde opdaget det, når Rebow var gået, og havde set sit snit til at bryde ud gennem vinduet. Lænken og låsen, sammen med den tilhørende nøgle, hang nu over kaminen oppe

i hall'en, som en hån mod inskriptionen nedenunder: "Når jeg holder, så holder jeg fast."

Mehalah gik op og satte sig i vinduet i hall'en, hvor hun begyndte at ordne noget syarbejde. Elijah gik stadig frem og tilbage i sit værelse og bandede højlydt, hver gang han stødte ind i et af egepanelerne. Nu hørte hun ham famle sig vej langs med væggene foran døren, og falde over en stol. Han drejede på dørgrebet og trådte ind i hall'en.

Han stod foran hende i døren til det mørke kammer, med skælvende, udstrakte hænder og bøjet hoved, hans øjne dækkede af en tyk bandage. Han var iført sin røde plysses vest og en lang, brun frakke. Hans mørke hår var i uorden og stod ret i vejret som knækkede kviste i et tilstoppet afløb. Han drejede lagde hovedet på skrå og lyttede. Mehalah holdt vejret.

"Du er der," sagde han. "Selv om du prøver at gemme dig for mig, så ved jeg, du er der og iagttager mig. Jeg er i mørket, men jeg kan dog se. Jeg kan se dig, altid og overalt, du med dine øjne – dine store, vrede, brune øjne – fæstet på mig, og din hånd hævet for at støde mig ud i den endeløse nat."

Mehalah sagde intet. Hvorfor skulle hun? Hun kunne ikke sige noget, som ville gøre nogen af dem noget godt.

"Har du hældt den fortærende ild på din tunge og brændt den ud, sådan som du har gjort med mine øjne?" spurgte han. "Kan du ikke tale? Skal jeg da sidde alene i mørket, eller trampe alene frem og tilbage i mit sorte helvede, mens jeg føler flammerne danse i mine øjenhuler uden at kunne se dem, og uden at have nogen at tale med, ingen at røre ved, ingen at sparke, eller slå, eller forbande? Gå ud og hent mig en hund, som jeg kan pine til døde, mens jeg ler ved min adspredelse. Jeg må gøre et eller

andet. Jeg kan ikke gå og gå og støde mit hoved mod væggene, indtil jeg er fyldt med mærker og sår, uden nogen at tale til eller nogen til at tale til mig. Ved Himlen! Det må være slemt nok i Grim's Hoe med de to i skibet, som hugger hinanden til blods, men der er dog i det mindste noget ophidselse og underholdning i det. Det er værre i det hul med egevæggene derinde, for der er jeg helt alene."

Han holdt inde og begyndte at føle sig omkring i værelset. Han kom hen til kaminen og lagde fingrene på indskriften. "Ha!" mumlede han, "hvad jeg har, det holder jeg fast på. Dig har jeg, Mehalah, og jeg har ikke givet dig fri, selv om jeg fik brændt fingrene."

Det var første gang, han kaldte hende ved hendes døbenavn. Hun blev forbavset.

"Mehalah!" gentog han, "Mehalah!" og lo så bittert for sig selv. "Du er ikke mere min Glory. For der er ingen Glory for mig mere; med mindre du af medlidenhed med den ødelæggelse, du har forårsaget, ville tage mig til dit hjerte og elske mig. Hvis du vil gøre det, så vil jeg tilgive alt og ikke ofre en tanke mere på mine øjne. Endnu ser jeg dig stå uberørt midt i ilden, uberørt som en datter af Gud. Altid vil jeg se dig der, og når ilden dør ud og kun den sorte aske er tilbage, vil jeg se dig der, strålende som et lys i natten, altid den samme. Jeg er ligeglad med, hvor mange år der skal gå, hvor gammel og nedbrudt du bliver, altid vil jeg se min Glory med sit rige, sorte, skinnende hår, sine store, brune øjne og sin skikkelse så smidig og rank som en gran. Jeg vil se den blå trøje og den røde hue og det skarlagen skørt." Han løftede hænderne og vred dem i luften over sit hoved. "Hvad bryder jeg mig om noget andet syn? Disse

uendelige, flade marsklande har intet smukt ved sig. Havet her er ikke som ved andre kyster, skummende, skinnende i alle farver som en påfugls hale; her er kun én nuance, og det er grå, det vælter aldrig sine bølger, men kryber rundt som en tyv over det lavvandede mudder og gurgler som en gammel kælling over de sølle skaldyr og ukrudtsplanter, vor strand kan prale med. Der er ikke noget, som er værd at se her. Det er mig ligegyldigt, at jeg er blind, så længe jeg endnu kan se dig for mig, og det syn kan hverken du eller al din vitriol udslukke. Varm spidse jernstænger i ilden, til de bliver hvidglødende og jag dem dybt ind i mine øjenhuler, dybt ind i hjernen, og først da vil jeg måske ikke mere kunne se dit billede. Intet mindre vil kunne gøre det. Hav medlidenhed med mig og elsk mig, og jeg tilgiver alting."

Han krøb forbi kaminen og var nu nær ved vinduet. Han berørte Mehalah med den ene hånd, og i næste øjeblik holdt han hende fast med begge.

"Jeg kan ikke elske dig," sagde hun, "men jeg beklager dig af hele min sjæl, og aldrig vil jeg kunne tilgive mig selv, hvad jeg har gjort."

"Se her!" han rev forbindingen af og kastede den fra sig. "Dette er, hvad du har gjort. Jeg har tag i dig, men jeg kan ikke se dig med mine øjne. Jeg ser ind i en dyne af vat, af hvide uldtotter med rødbrune pletter, skidne gamle, uvaskede uldtotter – det er alt, hvad jeg kan se. Jeg antager, at det er vinduet og solskinnet. Jeg kan mærke varmen fra solstrålerne; men jeg kan ikke se dem som andet end uldne streger."

"Elijah!" udbrød pigen, "lad mig give dig forbindingen på igen. Du har fået besked på at holde alt lys ude."

"Bah! Jeg ved udmærket, at mit syn er væk for altid. Jeg ved, hvad du har gjort for mig. Tror du, et par dage i mørke kan gøre dem raske igen? Jeg ved bedre. Vitriol fortærer jern, og øjnene er blødere end jern. Det vidste du, da du hældte det i dem."

"Jeg havde aldrig til hensigt at skade dig," sagde Mehalah lidenskabeligt og brast i tårer. Han lyttede fornøjet til hendes hulken.

"Du har medlidenhed med mig?"

"Jeg har mere end det. Jeg er knust af skam og fortvivlelse over det, jeg har gjort."

"Så vil du elske mig nu, Mehalah."

Hun rystede på hovedet og en tåre faldt på hans hånd; han førte hånden til øjnene; så sukkede han. "Jeg tænkte, en sådan dråbe ville kunne gøre dem raske igen som før. Det kunne den også, hvis der havde været sødme i den, men der er kun bitterhed. Kun vrede mod dig selv og ingen kærlighed til mig. Jeg må forblive i mørket!" Han greb hendes hoved mellem begge sine hænder, så at hans tommelfingre hvilede på hendes kinder, og han følte hendes tårer strømme ned over dem.

Han stod fuldstændig ubevægelig.

"Dette er den bedste medicin, som findes for mig," sagde han, "bedre end alt det skidt, doktoren brygger sammen. At lytte til dit hjerte flyde over og føle dine varme tårer flyde, det gør mig godt. På trods af alting må jeg elske dig, Glory, og dog, Mehalah, har jeg al grund til at hade dig. Du, som intet var, gjorde jeg til min hustru, til herskerinde i mit hus og over min ejendom, – du blev den rigeste, den fornemste, den stolteste af alle i Salcott og Virley, ligeværdig med de stolte fribønder på

Mersea. Din moder har jeg givet et hjem, og til tak har du stødt mig ud i den mørkeste nat og nægter mig din kærlighed."

"Lad os nu ikke gøre hinanden bebrejdelser," sagde Mehalah gennem sine tårer, "ellers ville jeg nok også kunne finde rigeligt at sige dig på. Jeg har aldrig bedt om at blive din hustru. Du tvang mig til det, trods min modvilje, trods alle mine forsøg på at undgå det. Du har på en grusom, fej måde såret mig ud over enhver mulighed for tilgivelse. Du har lagt mit liv i ruiner, ødelagt alle mine udsigter til lykke. George –"

Han rystede hende rasende.

"Jeg vil ikke høre det navn," sagde han gennem de sammenbidte tænder.

"Du kunne ellers godt bære at holde ham i lænker dernede," svarede hun.

"Du sagde selv, at vi ikke skulle gøre hinanden bebrejdelser, og alligevel udøser du en sand strøm af bebrejdelser over mit hoved," stønnede han. "Har jeg gjort uret imod dig, så har du gjort fuldstændig gengæld ved at kaste mig en eneste flaske vitriol i øjnene. Med denne brandvæske har du gengældt al tidligere uret; i disse flydende flammer led jeg og udsonede jeg alt det onde, jeg havde gjort dig. Du ved ikke, hvad jeg har lidt. Du har endnu ikke så megen erfaring med smerte, at du kan forestille dig de lidelser, jeg har udstået. Fortvivlelsen alene var sonoffer nok, men det er ikke alt. Foran mig ligger fremtiden, en fremtid i nattens mørke. Jeg må stole på andre til at gøre alting for mig, at være mine øjne og hænder og fødder. Hvem kan jeg stole på? Hvordan kan jeg vide, at jeg ikke vil blive forladt og ladt tilbage for at dø i mit mørke, som et bytte for grådige og hensynsløse mænd? Hvis du elskede mig, kunne jeg

støtte mig til dig og være rolig. Men du elsker mig ikke, og du vil forlade mig, når det passer dig."

"Nej, Elijah," sagde Mehalah trist, "dét vil jeg aldrig gøre. Jeg har berøvet dig dit syn. Jeg gjorde det uforvarende, i selvforsvar, måske også i vrede ved bevidstheden om, hvor grusomt, ondt og fejt du havde handlet imod mig og en anden, som jeg elskede."

"Som du stadig elsker!" kom det med et rasende skrig.

"Som jeg elskede," gentog Mehalah bedrøvet, "og jeg må lide og sone min handling, så vidt det står i min magt. Jeg vil blive hos dig. Jeg forlader dig aldrig."

"Hør på mig, Mehalah," sagde Elijah med undertrykt heftighed, "du ved, hvad man sagde – at den person, som du elskede, gik til havs i en båd og forsvandt. Liget blev aldrig fundet. Skulle denne mand vise sig igen –"

"Det er umuligt."

"Muligt eller umuligt, det er mig ligegyldigt. Jeg lever nu i en drømmeverden, hvor der ikke findes nogen grænselinje imellem det umulige og det mulige. Skulle han atter vise sig, hvad så?"

"Jeg ville forblive på pligtens vej," svarede Mehalah og lod, som om hun gik ind på hans idé.

"Pligtens, ikke kærlighedens vej," mumlede han.

"Ja, jeg sagde pligt," svarede hun, "den vil jeg aldrig vige fra."

Hans fingre borede sig krampagtigt ind i hendes kinder og bevægede sig op mod øjenkrogene; med et heftigt ryk trak hun sit hoved til sig.

Han lo. "Troede du, jeg måske ville grave dine øjne ud med mine negle?" sagde han, "at jeg ville betale dig tilbage med

samme mønt? Nej, det tænkte jeg ikke på; men skulle den døde vende tilbage til livet, så kunne jeg måske finde på det. Du kan, du skal ikke undslippe mig. Du og jeg, jeg og du, vi synker eller vi flyder sammen. Sig endnu engang, Mehalah, at du vil blive hos mig."

"Det lover jeg dig, Elijah, det lover jeg dig her, højtideligt for Guds ansigt." Hun sank ned på knæ. "Uden at ville det, har jeg stødt dig ud i mørke, og i dette mørke vil jeg blive hos dig og tjene dig."

"Ha!" råbte han. "For alteret vægrede du dig ved at love det. At elske, tjene og adlyde, var hvad præsten gentagne gange forsøgte at få dig til at sige, men du lovede kun at adlyde, det andet nægtede du. Nu sværger du at tjene mig. Skæbnens hjul drejer sig stadig, og med tiden vil du komme til at elske, hvor du først begyndte med at adlyde og fortsatte med også at tjene."

26. Ringen smedes

Det gik ned ad bakke med Mrs. Sharland. Travlheden ved brylluppet havde hidset hende til en voldsom aktivitet, men da det nu var ovre, var al hende energi fordampet, og hun lagde sig til sengs med den udtalte hensigt aldrig at forlade den igen, undtagen måske, hvis der skulle være barnedåb i familien, eller den dag, hun blev båret til sin grav. Hun forstod ikke Mehalah, hun forargede sig over, at tingenes tilstand efter den begivenhedsrige dag forblev, som de hele tiden havde været; hendes datter delte værelse med hende og holdt sig så meget og så langt væk fra Elijah, det på nogen måde var muligt, viste intet af en hustrus kærlighed til sin mand, og blev hidsig, når man tiltalte hende med hendes nye navn.

"Enten er du mrs. Rebow, eller også er du ikke," sagde den gamle kone en aften ærgerlig til sin datter, "og hvis du ikke er det, så forstår jeg virkelig ikke, hvad den ceremoni i kirken skulle gøre godt for. Du behandler Elijah Rebow så koldt og ligegyldigt, som om han intet var for dig andet end din herre, og du stadig var et betalt tyende. Jeg begriber ikke, hvad det er, der foregår mellem jer."

"Han og jeg forstår hinanden, og det er tilstrækkeligt," svarede Mehalah. "Jeg har ægtet ham for hans navn og ikke for andet. Jeg vil aldrig betragte ham som min herre: det fortalte jeg ham, den dag jeg indvilligede i at blive viet til ham. Jeg tog alene hans navn for at redde mit eget – det er det hele. Han er ikke min ægtemand i nogen anden forstand, og vil aldrig blive det. Jeg vil tjene ham, og tjene ham trofast, men min kærlighed

får han ikke. Den kan jeg ikke give ham. Jeg gav mit hjerte til én, en gang for alle, og jeg har ikke modtaget det tilbage."

"Det er jo alt sammen noget nonsens," sagde mrs. Sharland. "Elskede jeg måske ikke Charles Pettican, og var vi ikke lige ved at erklære os, da jeg fik et feberanfald? Jeg ægtede din fader, og jeg elskede ham virkelig som en god hustru og ikke som noget betalt tyende."

"Elijah og jeg forstår hinanden," svarede Mehalah. "Jeg formoder, at der er noget sandt i det, han evig og altid gentager, at han og jeg er anderledes end andre folk, og at der ikke er nogen, som kan forstå os andre end vi to alene."

"Så må I jo være som skabt for hinanden."

"Ja, det siger han; men jeg kan ikke tro det. Nej. Det kan ikke være således. For nogle falder lykke og fred og ro dem i skødet, andre må kæmpe for det, og det er det, der er vor skæbne. Men at vi to virkelig nogensinde skulle finde hinanden, det indrømmer jeg aldrig. George –" Hun dækkede øjnene med hænderne og lod sætningen uafsluttet.

Mrs. Sharlands anklage var, i hvert fald til en vis grad, uretfærdig. Mehalah tog sig af Elijah så omhyggeligt og nidkært, hun kunne, i betragtning af den mængde af arbejde, der nu lå på hendes skuldre. Hendes moder var syg og sengeliggende, Elijah hjælpeløs. Hun måtte holde øje med og lede alt på gården og i huset, samtidig med at hun tog sig af de to invalider. Følgelig var hun ikke i stand til at ofre meget tid på Elijah, men når som helst hun havde et par øjeblikkes ro fra det øvrige arbejde, brugte hun tiden på ham. Hun tog sit sytøj med ind til ham i værelset med egepanelerne, eller hun bragte ham ud i hall'en. Hun havde skaffet sig en vis lettelse ved at antage

en rengøringskone, og kunne derfor bruge mere tid på Rebow og moderen. De beklagede sig begge to, når de følte sig ladt alene for længe ad gangen, og hun havde sit besvær med at dele sin tid ligeligt imellem dem. Hun forsøgte, omend forgæves, at overtale sin moder til at tage sig sammen og komme nedenunder, så hun kunne sidde hos dem begge to på én gang; det ville befri hende fra at tage særskilte hensyn til hver af de tos nøjeregnende og modsatrettede krav, og samtidig ville Rebow være nødt til at beherske sig overfor hende, når der var en tredje part til stede.

Elijah var ikke helt blindet; han var ikke nedsænket i evigt mørke, men i tåge. Han kunne uklart genkende forskellige genstande, når de var nær nok ved ham; han kunne skelne skikkelser, men ikke ansigter, når de var inden for nogle få alen fra ham, men ikke noget fjernere. Væggen og en sort sky på horisonten var lige fjerne og synlige for ham.

Han gik omkring med en stok og besøgte kvægstaldene og mændene dernede, eller han sad i solen op ad husets sydvæg. Der var vandpumpen, og sommetider kom Mehalah ud til den. Han lyttede efter hendes fodtrin. Han kunne skelne hendes skridt fra rengøringskonens. Han tog ingen notits af denne kvinde, skønt hun af og til kom hen til ham og sagde ham et par trøstende ord.

Folkene mente, at han var blidere at omgås i sin sygdom, end han havde været tidligere. Han bandede dem ikke, som han ellers havde haft for vane. Han spurgte til kvæget og gården og gik så sin vej. Også Mehalah bemærkede, at han var mindre hidsig; hun kunne imidlertid henføre denne blidgørelse til dens rette kilde, nemlig hendes egen indflydelse. Han var, i hvert fald

til en vis grad, lykkelig, fordi hun ofte var om ham, opsøgte ham i stedet for at undgå ham, talte venligt til ham i stedet for at afvise ham, når han tiltalte hende, og lod ham vide og føle, at hun tænkte på ham og gjorde sig umage for at gøre ham tilværelsen lettere i hans sørgelige tilstand.

Når han sad i solen og så op mod dens lysende skive, som han kun anede som en tåget masse af lys, stod hun altid for hans indre øje i al sin skønhed og stolthed. Han tænkte ikke; han sad blot time efter time og stirrede på hende – på det billede, der altid stod for ham, og lyttede efter hendes skridt og stemme. Et udtryk, som næsten lignede tilfredshed stjal sig ind over hans markerede ansigtstræk, men udviskedes af og til ved et uroligt, ivrigt, spørgende udtryk, som om han spejdede og lyttede efter noget, han frygtede. Han var i virkeligheden slet ikke sikker på, at George De Witt aldrig ville vise sig igen. Hvis han kunne have skaffet sig sikkerhed på dette punkt, kunne han have været lykkelig.

Mehalah var rørt over hans tålmodighed og hans tilgivelse for den uoprettelige skade, hun havde øvet mod ham. Han havde sagt, at han ville tilgive alt, hvis hun ville elske ham. Han var endda rede til at gøre det for en mindre pris; for så meget han end tørstede efter hendes kærlighed, så var han dog, i det mindste foreløbig, fornøjet med hendes deltagelse. Tidligere havde han været vant til åbent fjendskab og utilsløret modvilje fra hendes side. Nu, da hun mødte ham med deltagelse og omsorg, blev han føjelig, og en fuldstændig omvæltning indtraf hos ham. Elske ham, det kunne hun ikke, men hun følte, at når man så bort fra, hvad han havde gjort mod George, så kunne hun se på ham uden modvilje. Medlidenhed kunne måske

modnes til venskab. Men nogen dybere og varmere følelse kunne det aldrig blive til, for han havde spærret vejen for denne mulighed ved den måde, han havde handlet mod De Witt.

Hun forsøgte af og til at nærme sig dette emne, men det medførte hver gang en sådan ophidselse hos Rebow, at hun måtte opgive at søge efter forklaringer på de punkter i den forbindelse, som forvirrede hende. Den mindste hentydning til George De Witt foruroligede herren til Red Hall, fik hans ansigt til formørkes, og bragte noget af hans gamle voldsomhed tilbage, som han ikke kom sig fra i flere dage.

Mrs. De Witt kom for at besøge ham.

"Det må jeg sige!" sagde hun, "at finde Dem i sådan en tilstand!"

Han vendte de hvide øjeæbler mod hende, med en nervøs sitren i lemmerne og en skælven omkring læberne. "Nå! Hvad nyt?"

"Nyt!" gentog damen; "herregud da! hvem kan vel vente at spørge nyt i Mersea? Man kunne lige så godt forsøge at skrabe østers i et hestetrug."

Han var tilfreds, og lod hende snakke videre uden at bekymre sig mere om hende.

Nogle dage senere kaldte han rengøringskonen til sig, da hun var på vej hen til pumpen.

"Hvad hedder De?"

"Susan Underwood. Jeg er en gift kone, har tre små børn og en fjerde på vej."

Han rodede i sine lommer og fandt en krone frem.

"Er der noget nyt? – fra Mersea, mener jeg."

"Jeg er ikke fra Mersea. Men mange tak alligevel, Deres Nåde."

"Men hvis der var noget nyt fra Mersea, ville det vel også nå til Virley eller Salcott, eller hvor det nu er, De bor."

"Det ville det sikkert. Jeg har da hørt," sagde hun, "gårdmand Pooley har været noget oftere på besøg i enken Siggars' hytte, end han egentlig behøver, og hun har en nydelig datter, har enken Siggars. Gårdmand Pudney har også været der, og den anden dag traf de på hinanden der, og blev så tossede over at finde hinanden der, at den ene kom frem med pisken og den anden med Biblen, og så slog de hinanden ned og måtte begge to bæres hjem på en skodde."

"Den sladder kan De fortælle den gamle ovenpå. Jeg gider ikke høre på det. Det er den slags vrøvl, som kvinder nærer sig ved ligesom maddiker på råddent kød."

"Men det er sandt."

"Det kan være, men hvem tager sig af det? Mig er det det samme. Er der kommet nogen nye til Mersea?"

"Endnu ikke, herre, men man siger at præstens kone er frugtsommelig."

"Forsvind tilbage i dit køkken," brølede Elijah, og trak sig derpå tilbage i sine drømmerier.

Et par minutter efter kom Mehalah ud og satte sig på bænken ved siden af ham med sit strikketøj. Han strakte hånden ud og berørte hende og smilede. Han løftede hånden op til hendes hoved.

"Glory, når du har din røde hue på i solskinnet, så ved jeg det godt, jeg kan se et skarlagenrødt lys ligesom en valmue, og det

gør mig glad. Lad mig holde dit garnnøgle, så kan jeg føle hver eneste maske du laver på dit strikketøj."

Hun lagde blidt nøglet i hans hånd; derpå begyndte hun at tale til ham om, hvad der gik for sig på gården. Han lyttede og talte i en tone og på en måde, der var ganske anderledes end det før havde været hans vane.

Hans hånd stjal sig op langs tråden, og han fik fat i hendes hånd, som han trak hen i sit skød. Hendes første indskydelse var at trække den til sig, men hun overvandt sig og lod ham føle sin hånd uden noget tegn på modvilje.

"Du har endnu ingen ring," sagde han; "du har ingen gylden vielsesring som andre gifte kvinder."

"Vor forening er jo så ulig alle andres," sagde hun.

"Det er sandt nok; men du må dog bære min ring. Jeg vil ikke være lykkelig, før du gør det. Jeg vil tro, at du vil forlade mig, hvis jeg ikke kan føle en uendelig cirkel om din finder. Hvad blev der af det led fra kæden, jeg ægtede dig med?"

"Det har jeg her," sagde hun. "Jeg har ikke kastet det bort, og jeg vil heller ikke støde dig bort. Jeg har sat det i en kæde, som jeg bærer på mit bryst."

Han så tilfreds ud. "Du bærer den for min skyld."

"Jeg bærer den," svarede hun, som sandt var, "fordi jeg den dag aflagde et højtideligt løfte, som jeg ikke vil fravige. Hvad jeg lovede, det vil jeg holde, ikke mere og ikke mindre. Hvad jeg ikke lovede, vil jeg ikke holde; hvad jeg påtog mig, vil jeg udføre."

"Og du bærer ringen på brystet –?"

"For at den kan minde mig om mit løfte. Jeg vil hverken være falsk mod dig eller mod mig selv. Udfrit mig ikke videre. Du ved

jo, hvad du har at vente og hvad ikke. Kunne jeg elske dig, så ville jeg gøre det; men jeg kan det ikke. Jeg lovede det ikke dengang, og vil ikke love det nu, for jeg ved, at det er noget, som rækker ud over mine evner."

"Du må få en ring på fingeren."

"Leddet fra kæden kan jeg ikke bære, det er for stort."

"Så skal jeg bestille dig en guldring; sådan som andre koner bærer."

"Nej. Jeg kan aldrig bære på en løgn. Guldringen hører til et perfekt ægteskab, til hjerternes forening. Den passer sig ikke for vores."

"Du har ret," svarede han og sukkede. Han holdt stadig hendes hånd; hun gjorde et svagt forsøg på at trække den til sig; men han holdt bare så meget fastere på den.

"Lad mig berøre dig, holde om dig, Glory," sagde han. "Tænk på, at jeg ikke mere kan se dig, andet end som i en tåge. Du må unde mig en smule erstatning. Jeg ved godt, hvordan du ser ud nu, som du sidder her i solen, med dit hår skinnende som kobber og dine øjne fyldte af lys og mørke på samme tid, og dine kinder som modne abrikoser. Jeg ved, hvad du er, så skøn og ædel som ingen anden pige i hele verden; men du har lukket mine øjne, så at jeg ikke kan se dig. Tillad mig i det mindste at føle dig."

Han tav et øjeblik. Så fortsatte han: "Du har ret, vor forbindelse er ulig alle andres, lige så forskellig som du og jeg er fra alle andre mennesker i verden. Nogle menneskers ægteskabelige samliv glider glat og skinnende og uden rustpletter som guldet, men vort er netop det modsatte, det er råt og mørkt og fuldt af blister og kræftsår. En dag kan det

måske blive anderledes –" han vendte sine udslukte øjne spørgende imod hende, "men ikke nu, ikke nu. Men trods alt er vort forbund ligesom ringen uden ende. Giv mig jernleddet, Glory, og kom med mig til smedjen. Jeg vil gøre dig en ring af en stump metal, en der er lille og let nok til, at du kan bære den."

Han rejste sig, og holdende hende i hånden bad han hende at føre ham til smedjen.

I nærheden af bagerset lå en lille smedje med alt nødvendigt værktøj tilgængeligt. Rebow var en dygtig håndværker med hammer og ambolt; han skoede selv sine heste og fremstillede alt, hvad der skulle bruges af jerngenstande til huset og gården.

Mehalah førte ham til smedjen og hentede gløder fra køkkenet til at fyre op i essen med, satte gang i blæsebælgen og fik ilden til at blusse stærkt op, mens Elijah ragede op i kullene.

"Hvor er leddet, Glory?" spurgte han og trådte hen til hende. Han lagde sin hånd på halsen af hende, før hun selv nåede det, og trak noget op fra hendes bryst.

"Det er ikke leddet, Elijah," sagde hun. "Det er min medaljon – den medaljon, som –"

Han udstødte et frygteligt skrig, flåede den af og slyngede den til jorden. Han ville have trampet på den, hvis han havde været i stand til at se den.

Mehalahs kinder blussede, men hun sagde ikke noget. Hun så, hvor medaljonen var rullet hen, bøjede sig ned, tog den op, trykkede et kys på den og skjulte den atter på sit bryst.

"Her er jernleddet," sagde hun, og han tog det mut fra hende.

Flammerne luede blålige over de fugtige kul, og hvide ud gennem sprækkerne i essen, mens bælgen stønnede, og Rebow

ragede kullene sammen eller rodede op i den glødende masse med en jernstang.

"Jeg har engang hørt en prædikant tale over teksten 'Vor Gud er en fortærende ild'; og han fortalte menigheden, at dette stod at læse i den hellige skrift og derfor måtte være den evige sandhed, eftersom Gud havde skrevet det selv, og Han vidste, at Han var bedre end noget menneske. Han sagde, at ilden varmer og lyser op på afstand, men hvis man kommer den nær, blænder og brænder den. Og han sagde, at sådan var det med Gud. Man kan ikke blive længe fjernet fra Ham og have det godt og føle sig sikker; men jo nærmere man komme, des værre bliver det for én; i min tanke er det Helvede, når man bliver opslugt af den brændende ild i Guds hjertes inderste. Man vil blive brændt op, fordi man ikke er guddommelig, kun ild kan leve i ild; de fleste mennesker er ikkun ler og vand, og de er ellers gode nok, og de får lys og varme, men når de dør, så brænder de op til intet lige som disse stykker kul. Men der findes andre folk, sådanne som du og jeg, Glory, som er gjorte af ild og ler; det tager kun et ord eller en tanke for at få os til at brøle og flamme og gløde som denne esse. Der findes en passion i os – og den er som en gnist af det guddommelige. Jeg er lige glad med, hvad den passion end måtte være, om den er kærlighed eller had, skinsyge eller vrede, hvis den er rødglødende og varm og fortærende, så at den smelter og brænder alt, hvad der går den imod, så kommer denne brændende passion af Gud, og den vil leve, leve i al evighed, i den brændende esse, som er Gud. Når du og jeg dør, Glory, og bliver opslugt af den store, brændende malstrøm, så vil vi ikke brænde op, men blive forstærkede. Når jeg elsker dig med en

brændende passion her på jorden, så skal jeg elske dig med en ti tusinde gange stærkere ild i det hinsides; min kærlighed vil blive til en hvidglødende hede og aldrig i al evighed slukkes, for den vil brænde i Gud, som er evig. Hvis du hader mig, vil du blive hvirvlet med ind, og dit raseri blive til et brændende vanvid, som vil rase videre til tidernes ende og som ikke kan udslukkes, for det vil brænde i Guds evige esse. Hvis jeg elsker og du hader med samme uendelige intensitet for tid og evighed – det er Helvede. Men hvis du elsker og jeg elsker, så vil vor kærlighed flamme stadig højere og vi vil være to, som er ét, og det er Himlen. Min kærlighed vil gnave sig ind i din og omslutte den, og din i min, uden nogensinde helt at indeslutte eller opbrænde hinanden, men stadig vokse til et brændende kærlighedsraseri fra evighed til evighed, og dét er Himlenes Himmel."

Han ophedede jernleddet, idet han holdt det fast i ilden mellem den lange tangs kæber, og til sidst trak han det ud og hamrede løs på det mod ambolten, mens han talte videre.

"Glory!" sagde han, "sig mig, at du ikke hader mig."

Hun tøvede.

"Glory!" gentog han, og lagde hammeren og tangen fra sig på ambolten og bøjede sit hoved i retning af hende, mens hun trak sig tilbage ind i det mørke hjørne bag blæsebælgen, "Glory, sig mig, at du ikke hader mig."

"Jeg må være ærlig imod dig, Elijah," sagde hun. "Når jeg tænker på, hvad du efter din egen tilståelse har gjort imod den mand, som jeg elskede over alt andet i verden –"

Han hævede hammeren og slog så voldsomt på jernleddet, at det sprak midt over, og den ene rødglødende halvdel fløj i en

stor bue halvvejs gennem smedjen.

"Når jeg tænker på, hvad du har gjort imod ham, så føler jeg, at jeg hader dig, og at jeg al mulig grund til at hade dig. Alt andet kunne jeg tilgive dig. Jeg har tænkt grundigt over alt, hvad du har gjort imod mig, den grusomme måde, hvorpå du har bragt mig i din magt, den hjerteløse måde, hvorpå du har trukket mit gode navn i mudderet og drevet mig til i rent og skært selvforsvar at give dig min hånd foran Guds åsyn; jeg har tænkt over alt dette, og jeg føler, at det, jeg gjorde – utilsigtet som det var – det, at jeg blindede dig, har udsonet alle disse ting. Du har forurettet mig og jeg har forurettet dig. Jeg har ødelagt dit liv, men du har også ødelagt mit. Vi er altså kvit indtil videre. Du har min ubetingede tilgivelse. Jeg har udslettet alt i fortiden, som angår mig, af min erindring. Det vil ikke længere gære og gnave i mit hjerte. Du har været højmodig og har tilgivet mig min forbrydelse, og jeg vil ikke stå tilbage for dig. Men hvad du gjorde mod George kan ikke sones. Du har forbrudt dig mod ham frygteligere, mere ondt end mod mig, og kun han alene vil kunne tilgive dig. Dét kan jeg ikke tilgive, og for den forbrydelse vil jeg altid hade dig."

Han stod skælvende – en forunderlig svaghed havde grebet ham – han var ikke vred, vild, rasende; han syntes at være et bytte for frygt og uvished.

"Sig mig, Glory, sig mig åbent og oprigtigt: er det det eneste, som afholder dig fra at elske mig? Havde jeg aldrig gjort det, jeg fortalte dig, jeg har gjort, kunne du så elske mig?"

"Det er ikke, hvad jeg siger," svarede hun. "Som jeg allerede før har sagt dig, har jeg givet mit hjerte én gang for alle til George De Witt. Jeg ville aldrig kunne holde af dig af et helt og

fuldt hjerte, sådan som en hustru bør elske sin mand; men jeg føler, at jeg ville kunne holde af dig som en ven. Jeg har medlidenhed med dig. Gud alene ved, hvilken bitter sorg og smerte jeg har lidt ved det, jeg gjorde i ubetænksomhed; og hvor oprigtig jeg er i min anger og mit ønske om at passe dig trofast. Jeg har somme tider fornemmelsen af, at jeg holder af dig; jeg ved nok, at du og jeg er anderledes end andre, og at kun vi to er i stand til at forstå hinanden; men så viser din forbrydelse med George sig atter for mig og fordriver disse følelser."

Rebow tog atter fat på ringen, bankede den tilbageværende halvdel ud i et bånd og skar den atter over. Han tænkte højt, mens han arbejdede.

"Tidligere eller senere," mumlede han til sidst, "kommer dog alt for lyset."

Han arbejdede langsomt og besværligt, da han ikke kunne se og måtte føle jernet, og derfor oftere lade det blive koldt for at overbevise sig om, at det fik den form, han havde tænkt sig.

"Se her, Glory!" sagde han, "når jernet kommer fra essen er det krystalagtigt og skørt; der er hverken fiber eller struktur i det, men vi opheder det og slår på det, og får efterhånden ved vor stædighed banket form på metallet, og det er smedens vilje, som går gennem hans arm og hans hammer videre ind i jernet og forvandler det til stål; han driver sin vilje ind i metallet, og den bliver til dets struktur. Man kan ikke finde det således i naturen. Den menneskelige sjæl må skille sig af med noget af sig selv og overføre det til det døde jern, og der vil det forblive, for menneskets vilje er guddommelig og evig. Det er på samme måde med næsten alt andet, vi foretager os. Jeg har brugt tid og

arbejde på dig, og min tanke og vilje er blevet brugt på at gøre dig til min hustru; intet af alt dette er tabt, for det er alt sammen blevet en del af din sjæls struktur. Du er måske ikke klar over det, men sådan er det. Jo mere man tænker på og arbejder for en anden, jo mere indpoder man sig i den andens natur. Jeg har hørt om sunde og raske mænd, som lod deres blod tappe og indsprøjte i syge menneskers årer, og derved gengav dem deres liv og helbred. Og sådan gør vi også hele tiden med vor vilje, vi indsprøjter dens ild i andres hjerter, og forvandler derved efterhånden deres natur. Du strømmer over i mig og jeg i dig, enten vi så ved det eller ej, indtil der kommer en dag, hvor vi er hinanden lig i farve og temperatur."

Han havde nu fået formet stålet til en grov ring uden alt for megen møje, og han bad Mehalah prøve den på sin finger. Den var for lille. Han fik den uden besvær gjort større, og tog så en fil for at glatte de rå kanter.

"Det er mig kærere, at du bærer en sådan ring end én af guld," sagde han, "for i dette jern findes en del af min sjæl. Jeg har fremstillet den på trods af min blindhed, fordi jeg havde viljen til det. Hele metallet er fuldt af min vilje, og med den min faste beslutning om, at du skal blive min i hjerte og sjæl, med kærlighed såvel som medlidenhed, nu og i al evighed. Du skal bære den på din finger, på den finger, hvis nerve fører til hjertet. Ræk mig din hånd, Glory, og lad mig sætte den på dig. Ræk mig din hånd hen over ilden, for vor Gud er fortærende ild, og dette er Hans rette alter."

Han stod på den ene side af ilden, hun på den anden; mellem dem glødede kullene vredt og opsendte en hed røg.

Hun strakte hånden ud imod ham; han greb den med sin venstre over ilden, idet han holdt stålringen i den højre.

"Glory!" sagde han med skælvende stemme. "For kirkens alter lovede du at adlyde mig. I hall'en knælede du og lovede at ære mig; her over ilden, vort billede af Gud, skal du love også at elske mig, når jeg nu sætter jernringen på din finger."

Hun svarede ikke. Hun stod som stivnet til is, med blikket fæstet på døren til smedjen, hvor der stod en skikkelse – skikkelsen af en mand.

Pludselig udstødte hun et gennemtrængende skrig: "George! min George! min George!" og trak sin hånd ud af Elijahs greb. Jernringen faldt fra hans fingre ned i den rødglødende ild underneden og var borte.

27. Den forsvundnes hjemkomst

Mehalah lå i George De Witts arme.

"Hvem er det? Hvor er han?" råbte Elijah, idet han vaklede frem med den store tang i hånden hævet til slag.

George trak pigen til side og lod den rasende mand fare ud af døren forbi sig, mens han slog omkring sig i luften med jerntangen. Han lagde armen om hende og førte hende bort fra huset. Hun formåede ikke at tale; hun kunne kun se op på ham som på én, der er opstået fra de døde. Han førte hende ud mod diget, idet han så sig bagud mod skikkelsen af den blinde, som fo'r omkring og slog efter alting i sin rasende skinsyge og i flæng ramte buske, stakitter, mure, alt, i håb om at slå den mand ned, hvis navn han havde hørt, og som han vidste var vendt tilbage for lægge hans forhåbninger øde.

George De Witt gik lidt haltende, han havde et stift ben, men syntes ellers at være frisk og rask.

"Hvor mandig du er blevet!" udbrød Mehalah, idet hun holdt ham ud i en arms længde og så stolt på ham.

"Og du, Glory, du er blevet mere kvindelig at se til, men i alt andet er du den samme."

"Hvor har du været, George?"

"Til søs, Glory, og har lugtet krudt. Jeg har været matros i Hans Majestæts kongelige marine på *Duke of Clarence* og er nu hjemsendt som pensionist, formedelst mit ben."

"Er du blevet såret?"

"Ikke rigtigt. Under ladningen af en kanon stødte en kanonkugle mod mit skinneben og beskadigede knoglen, og jeg blev invalid af betændelsen. Jeg duer ikke til aktiv tjeneste, men jeg er dog ikke ligefrem en krøbling."

"Men hvornår skete det, George? Jeg begriber det ikke. Efter din flugt?"

"Flugt, Glory? Hvad er jeg flygtet fra?"

"Fra din indespærring på Red Hall."

"Jeg har aldrig været spærret inde der. Jeg aner ikke, hvad du snakker om."

Mehalah fo'r med hånden over sit ansigt.

"Jeg troede, George, at Elijah havde fået dig drukket fuld og så bragt dig til sin kælder og holdt dig i lænker, til du blev vanvittig."

"Der er ikke et sandt ord i den historie," sagde De Witt. "Hvem har fortalt dig sådan et eventyr?"

"Elijah selv."

"Elijah er en slyngel. Jeg havde rigeligt at sige ham på foruden den det."

"Fortæl mig da noget mere om dig selv. Jeg er aldeles forvirret. Hvorfor forsvandt du?"

"Lad os gå ud på diget til vindmøllen; der skal jeg fortælle dig alt."

De drejede ind på den vej, han havde nævnt; han sagde ikke et ord mere, før de havde nået møllen.

"Lad os sætte os ned, Glory; jeg lider endnu noget i benet, så jeg er altid glad for et hvil. Nu skal du få hele historien. Du erindrer den aften, da vi skændtes med hinanden? Du var temmelig ubehagelig mod Phoebe Musset."

"Det husker jeg kun alt for godt, George."

"Efter at du var gået din vej, gik jeg hjem til Mussets for at høre til Phoebe efter den dukkert, du gav hende, og på hjemvejen mødte jeg Elijah Rebow. Han gjorde mig bebrejdelser, fordi jeg ikke straks var gået efter dig for at forsone mig med dig igen. Han sagde, at man aldrig skulle lade et skænderi blive koldt; det skulle bringes på plads, mens det stadig var hedt. Han overtalte mig til sidst til straks at følge ham i båden ud til Ray. Han fortalte, at han netop skulle den vej; efter ænder eller sådan noget, jeg husker det ikke så nøje. Jeg gik ind på det, og gik hans pram sammen med ham, og vi satte af i retning af Rhyn. Men vi var næppe kommet ind i kanalen, før en lugger fuld af folk krydsede vor vej og holdt os fast. Før jeg vidste af det, var jeg blevet overmandet og ført bort af mændene i båden."

"Hvem var de, George?" spurgte Mehalah åndeløst.

"De var fra mandskabet på *Salamander*, en skonnert, som lå og krydsede ude i bugten. De var der for at presse mandskab til at gå i tjeneste hos kaptajn Macpherson, som før havde hørt til kystvagten, men nu var udkommanderet til at skaffe mandskab. Jeg blev som mange andre før mig slæbt bort uden at blive spurgt, og tvunget til at tjene i Hans Majestæts flåde."

"Men George, hvad med den medaljon, som jeg havde givet dig? Den blev leveret mig tilbage samme aften."

"Det blev den nok," svarede han roligt. "Da jeg var fanget, spurgte Elijah mig, om jeg ikke havde et eller andet, jeg kunne sende dig. Jeg bad ham sige dig, at jeg var blevet presset, og at jeg ville vende tilbage til dig, så snart krigen var forbi og jeg blev hjemsendt; men han forlangte et eller andet tegn, for at du

skulle tro ham. Nuvel, Glory, jeg havde ikke noget andet på mig end din medaljon, og derfor gav jeg ham den og sagde, at han skulle give dig den sammen med min kærlige hilsen."

Mehalah vred sine hænder og stønnede.

"Jeg har en anelse om," fortsatte George, "at Rebow havde en hånd med i, at jeg blev presset; for han havde været ombord på *Salamander* samme eftermiddag og haft en privat samtale med kaptajn Macpherson, som manglede mandskab. Nu tænker jeg, skønt jeg ikke kan bevise det, at han lagde råd op med kaptajnen om, hvordan han skulle få fat i mig, og at Elijah med vilje bragte mig lige i den fælde, der var sat for mig. Han er lav nok til at kunne begå en sådan beskidt streg."

Mehalahs hoved sank ned på hendes knæ, og hun hulkede højt.

"Og nu, Glory, min elskede!" vedblev han, "har slynglen efter hvad jeg hører fået dig til at gifte dig med sig. Hvordan kunne du tage ham? Hvorfor har du ikke ventet på mig? Du havde dog forlovet dig med mig, og vi skulle jo snart giftes. Du fik vist hurtigt glemt dit løfte."

"Jeg troede, du var død," stønnede hun.

"Det troede min moder også. Jeg forstår det ikke. Elijah vidste jo bedre."

"Men han fortalte ingen om det. Han lod os alle sammen tro, du var druknet i en af kanalerne."

"Det er meget hårdt for en mand," sagde George, "at komme hjem fra krigen for at forene sig med sin pige, og finde, at hun ikke længere er hans. Det er et hårdt slag for mig, Glory! Jeg elskede og beundrede dig jo så højt."

Hun kunne kun vugge sig frem og tilbage i sin fortvivlelse.

"Det er meget skuffende for en mand," sagde George og satte en skrå i kinden. "Når han har regnet med at få en god pige til kone, og i slaget og stormen kun har haft tanken om hende til trøst og opmuntring; når han har lommen fuld af prisepenge, som han havde håbet at bruge til hende – ja, det er hårdt."

"George," hulkede hun, "hvorfor sendte du mig medaljonen tilbage? Jeg havde givet dig den, og du havde svoret på aldrig at skilles fra den. Du skulle ikke have sendt mig den."

"Havde jeg virkelig svoret på det, Glory?" svarede han; "hvis jeg havde, så havde jeg glemt det. Jeg var den nat så ophidset og ude af mig selv, at jeg ikke tænkte så nøje over tingene, som jeg måske burde have gjort." Han holdt inde.

"Og så?" spurgte Mehalah ivrigt.

"Vær ikke så utålmodig, Glory. Jeg skulle blot lige vende skråen. Som jeg var ved at sige, så huskede jeg ikke så nøje, hvad jeg havde lovet. Jeg havde ikke andet på mig, jeg kunne sende dig til tegn. Medaljonen var noget, der ikke være nogen tvivl om. Jeg vidste, at når du så den, ville du tro på, hvad Elijah fortalte dig – at mit løfte til dig ville være mig helligt. Og jeg har også holdt det; jeg er kommet tilbage til dig, Glory, og hvis du ikke allerede var gift, ville jeg tage dig til hustru. Jeg holder jo lige så meget af dig som før. Jeg har set mange smukke piger, siden jeg forlod Mersea; men aldrig har jeg set nogen, som var smukkere eller som jeg brød mig mere om end dig, Glory. Du var min første kærlighed, og synet af dig bringer en mængde gode minder frem. Jo mere jeg ser på dig, jo større lyst får jeg til at dreje halsen om på den gamle skurk. Du er alt for god til sådan en fyr som ham; du skulle have ventet på mig. Du havde jo lovet det, og du skulle have haft tålmodighed. Men det er jo

en bekendt sag, hvordan pigerne løber efter mændene. Jeg har set mig rundt om i verden, Glory, siden jeg forlod Mersea, og jeg kender mere til den, end jeg gjorde dengang. Jeg tænker, du mente, at når jeg alligevel lå på havets bund, så måtte du bare se at fange, hvem du så kunne få fat på."

"Tal ikke således til mig, George," udbrød Mehalah. "Jeg holder det ikke ud. Jeg ved, du kun taler sådan for at prøve mig, og fordi du er ulykkelig over mit ægteskab. Engang lovede jeg at være dig tro, jeg gav dig mit hjerte, og tro er jeg forblevet imod dig, og tro vil jeg vedblive at være; mit hjerte er dit, og aldrig vil jeg kunne tage det tilbage og give det til nogen anden."

"Det er vældig smukt og følelsesfuldt, Glory," sagde George; "jeg har lugtet krudt og jeg kender farven på blod. Jeg har set verden, og jeg ved nok, hvad følelser er værd: løst krudt er det, det brækker ingen ben, men det giver et glimt og laver en masse støj. Jeg kan ikke indse, hvordan du kan kalde det at være mig tro, når du gifter dig med en anden for hans penges skyld."

"Vil du drive mig til vanvid?" udbrød Mehalah. "Hav barmhjertighed imod mig, min egen George, min eneste George! Jeg har elsket og lidt for din skyld. Gud ser i mit hjerte og ved, hvor dybt det har været såret og har blødt for din skyld. Du må skåne mig. Jeg har tænkt på dig. Jeg har levet i en eneste drøm om dig. Livet uden dig var mig så tomt og dødt. Siden din forsvinden har jeg ikke haft et øjebliks virkelig glæde; det har været mig som et århundredes pinsler. Nej, George! Jeg har giftet mig ene og alene for at redde min selvagtelse. Den mand, hvis navn jeg ikke vil jeg nævne nu, for det er mig alt for forhadt og forfærdeligt at tænke på ham – den mand tvang mig – tvang mig bort fra mit hjem på Ray for at tage ophold under hans tag.

Han røg min moder og mig ud af vort hus, som var vi et par ræve. Da han så havde mig i sin magt, trak han en trolddomskreds om mig, som jeg ikke formåede at gennembryde. Mit rygte, mit navn var plettet; intet andet stod mig tilbage end at ægte ham. Jeg gjorde det, men jeg stillede betingelser. Jeg tog hans navn, men hans hustru er jeg ikke, og jeg vil aldrig blive mere end hans hustru i kirkebogen. Jeg har aldrig elsket ham, og jeg har aldrig lovet at elske ham."

"Det er da en mærkværdig tingenes tilstand," sagde George. "Pokker tage mig, om jeg med alle mine erfaringer med livet og pigerne, er faldet over noget lignende, og jeg har dog set et og andet. Jeg har jo ikke tilbragt alle mine dage i Mersea. Jeg har været i Vestindien. Jeg har set hvide piger, og gule piger, og brune piger, og kobberfarvede piger, og sorte – så sorte som rådden tang. Jeg har – ja, de var alle sammen noget for sig, men dette her slår alt, hvad jeg har oplevet. Du er ikke som nogen andre."

"Det siger han også; han og jeg er alene i verden, og kun vi to alene kan forstå hinanden. George, forstår du mig da ikke?"

"Pokker tage mig om jeg gør."

Hun tav. Hun var meget ulykkelig. Hun brød sig ikke om hans tone: der var en uærlighed og en hjerteløshed i den, som skurrede mod hendes virkelige følelser og alt, hvad der rørte sig i hende. Men hun kunne ikke gøre sig klart, hvad det var, som sårede hende. Hun tænkte, han var vred på hende og havde påtaget sig dette hånlige væsen for at skjule sit skuffede håb.

Hun tog medaljen fra sit bryst.

"George! kære, kære George!" råbte hun lidenskabeligt; "modtag endnu engang dette tegn. Jeg giver dig det atter

engang af mit fulde hjerte. Jeg tror, at det engang reddede dit liv, og det kan gøre det igen. I hvert fald er det dig et tegn på, at mit hjerte er blevet det samme, at jeg ingen elsker i hele verden uden dig."

Han tog den og hængte den om halsen.

"Jeg tager den for din skyld," sagde han. "Du kan være sikker på, at jeg vil sætte pris på den."

"Pas bedre på den end du før gjorde."

"Det skal jeg. Jeg vil værdsætte den umådeligt."

"George!" fortsatte hun, skælvende i alle lemmer, og rejste sig op. "George, min første, min eneste kærlighed! som jeg her atter giver dig medaljen tilbage, så lover jeg dig det samme, som jeg dengang lovede dig. Jeg vil elske dig – elske dig og dig alene og for evigt. Dengang svor jeg at være dig tro, og det har jeg været. Sværg du mig det samme."

"Naturligvis. Jeg vil altid elske dig, Glory! Jeg vil lade mig hænge, om det er muligt for en mand ikke at gøre det; for du er så smuk med dine lynende blikke og glødende kinder. En mand måtte være gjort af is for ikke at elske dig."

"Vær tro imod mig, som jeg har været det imod dig."

"Vist vil jeg det, Glory!" svarede han, og tilføjede halvhøjt: "En køn slags troskab, den, at gå hen og gifte sig med en anden."

"Hvad er det, du siger, George?"

"Pas på, Glory," udbrød sømanden, "der kommer den gamle slyngel med en stor tang over skulderen vaklende her hen imod os langs diget. Jeg må hellere se at komme af vejen. Han ser ikke netop venlig ud. Farvel, Glory!"

"Å, George! Jeg må se dig igen!"

"Jeg skal komme igen. Du kommer til at se mig ofte nok. Vi søfolk kan lige så lidt holde os fra smukke piger, som bier fra den søde kløver."

"George, George!"

Elijah stod foran hende, han var helt sort i ansigtet af raseri.

"Mehalah!" brølede han og svingede jerntangen.

Hun greb ham om håndleddet og afvæbnede ham.

"Jeg kunne bide dig og flå dit kød i laser med mine tænder," rasede han. "Alt var så fredeligt og smukt, og så kommer han tilbage fra de døde og ødelægger det hele. Hvor er du?" Han strakte hænderne ud for at gribe fat i hende.

"Rør mig ikke," råbte hun med had i stemmen. "Jeg afskyr dig af hele min sjæl, din nedrige kujon. Du har løjet for mig om George, løjet, så du næsten drev mig til vanvid; men virkeligheden er næsten lige så frygtelig – ja værre. Han lever og er fri, og jeg er bundet, bundet på hænder og fødder til dig!"

28. Timothys efterretninger

"Mehalah!" brølede den ulykkelige mand, mens han slog efter hende med begge sine knyttede næver og næsten styrtede overende ned i mudderet, da han forfejlede sit mål, "Mehalah, hvor er du? Kom herhen, så jeg kan slå dig og dræbe dig!"

"Hvorfor er du vred?" spurgte pigen. "Den mand, som du forrådte til pressegænget er vendt tilbage; er det derfor du er misfornøjet?"

"Kom herhen til mig!" råbte han.

"Du har opnået, hvad du ville, og kan ikke have noget imod, at han endnu er i live. Du har skilt os for bestandig, og hvad kan du så ønske mere? Både hans og mine forhåbninger er slået omkuld af dine handlinger. Du løj for mig om hans galskab, men skønt netop den ondskabsfuldhed ikke fandt sted, som du foregav, så har, så har du dog gjort mig mere ondt, end jeg nogensinde kan tilgive."

"Hvor er han?"

"Han er gået sin vej. Han ville ikke møde dig. Han kunne ikke ramme dig med den straf, du fortjener, siden du nu er blind."

"I har talt om mig – om mig, den blinde mand!" rasede Elijah. "Ja, først blindede du mig, så at jeg ikke kan se, og så mødes du og intrigerer med din gamle elsker i hemmelighed, fordi du ved, at jeg ikke kan holde øje med dig og straffe dig."

"Gå nu tilbage til huset, Elijah. Du er ikke i nogen passende tilstand til at kunne tale med mig om disse ting."

"Å ja! gå tilbage og sidde alene i hall'en, mens du er sammen med ham – din George! Nej, Mehalah! Det siger jeg dig,

bedrages vil jeg ikke. Er jeg end blind, så kan og vil jeg dog se dig og følge efter dig. Jeg ville sælge min sjæl til Djævelen for fireogtyve timers syn, så jeg kunne opspore jer og knuse jeres hoveder mod hinanden og trampe livet ud af jer med mine store jernbeslåede støvler. Du får ikke lov til at se ham; aldrig i evighed skal du få lov at se ham igen. Giv mig min tang, så skal jeg gøre en ende på det hele."

"Du må have tillid til mig, Elijah. Af selvagtelse har jeg ægtet dig, og aldrig skal jeg glemme den agtelse, som jeg skylder mig selv."

"Jeg kan jeg ikke stole på dig," svarede han, "fordi du er af den slags, hvis veje ingen mennesker kan regne ud. Men jeg skal sige dig noget, Mehalah. Gud skabte de fleste mennesker som urværker og satte dem på deres små jordlodder, hvor de kunne løbe omkring og passe deres sager, ligesom figurerne på italienske lirekasser. Se blot på Mersey; den ø er netop et eksempel på sådan en indretning, og på den findes der så og så mange dukker; de løber rundt og rundt, og ved du hvad? lige meget om så Gud drejer på håndtaget i ti minutter eller i ti år eller i ti gange ti år, så vil de gøre præcis de samme ting på præcis den samme måde, sådan som Han har skabt dem til og sat dem i gang med. Men da Han skabte dukkerne, som skulle gøre spring og piruetter, pustede han sin egen ånde i nogle af dem, og de er anderledes end resten. De opfører sig ikke, som de efter deres urværk burde gøre, og de følger ikke maskinens kredsløb, sådan som de burde, når lirekassemanden drejer håndtaget rundt. Selv Gud kan ikke regne med dem, for de har fået en fri vilje, og Hans ånde er sjæl og selvstændighed i deres hjerter. De går, hvorhen de lyster, og de gør, som de vil, de

følger de impulser, som Gud har indblæst i dem, og ikke de tråde, som holder dem fast i den fælles mekanisme. Jeg ved ikke, hvad jeg kan gøre. Jeg ved ikke, hvad du kan gøre. Vi har Guds ånde i os. Jeg er sikker på, at du har, og jeg er sikker på, at jeg har; men jeg ved, at din moder ikke har, og folk som George De Witt heller ikke. Landets og religionens love er de riller, hvori dukkerne dansker, og de kan kun bevæge sig i disse riller; men du og jeg og andre, som også har fået en fri sjæl, kan bevæge sig hvor som helst og gøre hvad som helst. Der gives ingen love for os. Vinden blæser i hvilken retning den lyster, og ingen kan sige, hvorfra den kommer og hvorhen den går; på samme måde er enhver, som er født af Guds ånd. Jeg har engang hørt en prædikant udlægge den tekst, og han sagde, at vinden er Guds ånd, og at den går, hvorhen den vil, og på samme måde følger alle Guds ægtefødte deres egen vilje, og der findes hverken ret eller vrangt for dem, for de bliver blæst omkring, op og ned og på tværs, hvor andre, der ikke er født som dem, ikke tør gå, og de mister aldrig deres fødselsret, ligegyldigt hvad de foretager sig, for det er ikke dem selv, men den guddommelige gnist i dem, som driver dem. Mehalah! du er et sådant væsen med din egen, fri vilje, og hvordan skal jeg da kunne vide, hvad du vil gøre? Der er ikke nogen forudbestemt rille, du nødvendigvis må følge. Dukkerne danser deres ture, men du farer ind og ud og vælter dem, som kommer dig i vejen. Jeg er på samme måde. Du har set og kender mine veje. Hvem kan vel regne med mig? Jeg har aldrig planlagt min kurs, men fulgt den kurs, jeg selv fandt for godt og som den nu faldt, og det samme vil du gøre. Men du kan være sikker på én ting,

Mehalah! Jeg tåler ikke, at du forlader mig. Så pas nøje på, hvordan du møder George De Witt og taler med ham igen."

"Elijah," svarede pigen, "jeg giver dig kun, hvad jeg lovede dig – min lydighed, og aldrig må du vente mere af mig. Dine sære, mørke veje er ikke af den slags, som kan vinde dig nogen respekt, endsige ærefrygt. Du siger, du handler efter øjeblikkets indskydelse, og ikke har planlagt din kurs. Jeg tror dig ikke. Du har forfulgt et nøje planlagt mål for at slippe af med George og få magt over mig. Det var alt sammen nøje tilrettelagte planer, som du lagde med koldt blod. Du har skaffet dig en slags kontrol over mig, men min sjæl er fri, mit hjerte er frit, og dem vil du aldrig kunne slavebinde."

"For en halv time siden var jeg rede til at tilgive dig, at du har blindet mig. Nu kan jeg ikke mere gøre det. Du har gjort en forfærdelig uret mod mig. Du sagde, det skete tilfældigt, uden hensigt. Jeg tror dig ikke. Der var en bevidst hensigt og koldt forræderi hele vejen igennem. Du vidste udmærket, at George De Witt ikke var død – eller du mente, at han endnu kunne være i live og vende tilbage, så du sprøjtede mig brandvæsken i øjnene for at blinde dem for, hvad der ville foregå, når han viste sig igen."

"Det er løgn!" udbrød Mehalah indigneret.

"Og lige så meget løgn er det, at jeg planlagde og forrådte," sagde han. "Forstår du da ikke, Mehalah, at alt hvad vi foretager os, sker med et formål, vi ikke kan se? Vi handler efter vore følelsers indskydelser, og vore handlinger føjer led til led, indtil de til sidst bliver en hel kæde. Jeg gjorde de ting, jeg mente var nødvendigt i øjeblikket, og på den måde blev du til sidst min kone. Du handlede, som kærligheden og vreden inspirerede dig

til, og nu er jeg gjort hjælpeløs, mens du kan drive dit spil med din elsker. Men jeg siger dig, Mehalah, jeg vil ikke finde mig i det. Jeg er ligeglad med, om du dør og jeg dør, men skilles vil vi ikke. Du og jeg må finde vor Himmel i hinanden og ikke andre steder. Du forfølger kun lygtemænd og blålys, hvis du tror, du kan finde en havn andre steder end i mit hjerte." Han stampede i jorden og rakte ud efter hende.

"Jeg gav mit hjerte til George, før jeg kendte dig," sagde Glory trist; "jeg havde kendt ham længe, og vi havde været trolovede længe. Vi havde håbet på at gifte os dette forår, og da ville vi have været lykkelige, usigeligt lykkelige. Han har været tro imod mig, og jeg vil være tro mod ham. Vi kan ikke gifte os nu. Det har du forhindret; men vi kan stadig elske hinanden og være tro imod hinanden og leve i hinandens tanker. Han stoler på mig og jeg på ham. Han er nu bitterlig bedrøvet ved at finde, at du har adskilt os, men med tiden vil han trøste sig, og så skal det blive som før imellem os, som dengang jeg boede på Ray. Vi vil se hinanden, og vi vil være trofaste, kærlige venner, men ikke mere end det; intet mere er muligt. Det har du sørget for."

"Er det din beslutning?" spurgte han, helt hvid i ansigtet af vrede; selv hans læber havde antaget en dødningeagtig blyfarve.

"Det er ikke en beslutning, det er sådan, det *må* være. Jeg *må* elske ham, jeg kan ikke andet. Vi *må* se hinanden. Vi kan aldrig blive mand og hustru, det har du haft held til at forhindre, og for det vil jeg aldrig tilgive dig. Men jeg vil ikke svigte mit løfte. Jeg vil blive ved at tjene dig, og jeg skal værne om dig i din blinde elendighed."

"Det går ikke," skreg han. "Hele mit væsen, hele min sjæl skriger og hungrer efter dig, efter dit væsen, efter din sjæl. Jeg

må have hele dit væsen som min ejendom, jeg vil ikke være herre over en delt Glory! troskab her, kærlighed der, kold lydighed imod mig og for ham lidenskabelig kærlighed. Tanken er uudholdelig! Å Gud!" udbrød han i vild fortvivlelse, "hvorfor tog jeg dig ikke i armene, dengang huset på Ray stod i flammer og sprang med dig ind i flammerne og holdt dig der, indtil de gule, hede tunger havde fortæret os og vi var smeltet sammen til én sort klump? Så havde vi begge haft fred nu, forenede og lykkelige." Han trampede frem og tilbage med bøjet hoved.

"Mehalah, har du nogensinde set, når man hælder vand på kalksten? Hvordan det koger og syder, mens de to kæmper om, hvem der skal herske over den anden, og ingen af dem får i sidste ende sin vilje, men den ene forsvinder i og gennemtrænger hver eneste pore og sprække af den anden, og varmen og dampen vedbliver kun, indtil den ene er fuldstændig gennemsyret af den anden. Du og jeg blander os som vand og kalk, og vi raser og ryger, men der bliver fred og ro til sidst, når vi er optaget i hinanden, når der ikke mere findes *du* og *jeg*, men kun ét væsen. Blandingen vil blive fuldstændig en dag, i dette liv eller det næste, og vi vil smelte sammen til én hård klippe, uigennemtrængelig og udelelig."

"Elijah, forsøg at vende dine tanker mod noget andet; tænk på noget andet end stadig mig. Jeg kan aldrig blive mere for dig end hvad jeg nu er; giv dig derfor tilfreds med, hvad du har, og tænk hellere på din gård, eller på hvad som helst andet."

"Det kan jeg ikke, Mehalah. Engang satte jeg en spæd plante i en krukke, som jeg havde fyldt med god jord, og planten voksede og sprængte til sidst krukken i hundrede stykker. Jeg fandt mellem skårene en tyk klump af fibre; rødderne havde

fortæret og erstattet al jorden og var svulmet op, indtil den splintrede krukken. Således er det også gået med min kærlighed til dig. Den blev, jeg ved ikke hvorledes, plantet i mit hjerte og har sendt sine rødder ud i alle hjørner og fortæret alt andet indhold og således fyldt det, at det er ved at sprænges, og der næppe mere er plads til andet end en forfærdelig, bidende, fortærende smerte. Jeg kan ikke dræbe planten og grave den ud, for det vil efterlade en stor tomhed. Jeg må lade den vokse, indtil den har sprængt hylstret. Den vokser og sætte rødder, men den vil ikke blomstre. Den har kun sat få blade, og slet ingen blomster, denne min kærlighed. Det er alt sammen kun en vildtvoksende klump af trævlerødder. Kan du sige det samme om dig selv? Det kan du ikke. Din tilbøjelighed for denne nar til George er ikke andet end en tynd stikling, som måske slår rod, måske ikke, som må plejes og passes på, for at den ikke skal visne. Riv den op og kast den bort. Den er dig ikke værdig. George er enfoldig tåbe. Jeg kender ham. En klovn uden sjæl. Der er ingen andre her med nogen sjæl, Glory, end dig og mig. Din moder har ingen, mrs. De Witt har ingen, Abraham har ingen. De er ude af stand til at forstå dem, der har en sjæl. De er kun kroppe, som drives af fysiske behov, og ser ud på verden gennem fysiske øjne, og tolker alle handlinger hos de åndeligt overlegne omkring dem, ud fra fysiske instinkter. Men du forstår mig, og jeg forstår dig. Sjæl taler til sjæl. Jeg har hørt en prædikant sige, at engang gik Guds sønner ud i verden til menneskenes døtre, og hvad de avlede ved dem var forbandet af Himlen. Det betyder så meget som, at mænd med sjæl ægtede almindelige kvinder, som kun havde instinkter og behov, og sådanne foreninger er unaturlige. Guds sønner må

nødvendigvis forene sig med Guds døtre, og overlade de dyriske mænd og kvinder til at vælte sig i sølet sammen og avle sløve afkom med glansløse øjne, mudrede tanker og dejagtige, følelsesløse hjerter. Guds forbandelse ville have hvilet på dig, hvis du havde ægtet George De Witt. Jeg har frelst dig fra det. Du har parret dig med din ligeværdige."

"Og hvilken lykke, hvilken velsignelse har fulgt vor forbindelse?" spurgte hun bittert.

"Ingen," svarede han, "fordi du sætter din vilje imod det uundgåelige. Vi må forenes fuldt og helt og blive til ét, men du sætter dig imod, og derfor vedbliver vi at være elendige. Jeg er blind og beklagelsesværdig, og du, du –"

"Jeg er også at beklage," sagde hun; "men vent! der kommer nogen, som vil tale med os."

"Hvem er det?"

"Jeg ved det ikke rigtigt. En ung mand, som engang var her sammen med Phoebe Musset."

"Hvad vil han os? Jeg vil ikke have nogen unge mænd til at komme her."

Den person, som nærmede sig, var Timothy Spark, Admonition Petticans "fætter". Han var iklædt en helt ny sørgedragt og kom slentrende med hænderne i lommen langs diget.

"Deres tjener, master Rebow," hilste han Elijah, idet han nåede dem. "Deres allermest ærbødige tjener," tilføjede han i en smægtende tone og bukkede for Mehalah. "Jeg er henrykt over at finde min kære og smukke kusine ved så godt befindende."

"Kusine?" udbrød Rebow, idet han trådte et skridt tilbage og rynkede panden.

"Javist, javist," sagde Timothy. "Jeg er jo fætter til Admonition, hustru til eller rettere enke efter den salig afdøde Charles Pettican, og han var mrs. Sharlands fætter, og min smukke kusine Mehalah, er jeg forvisset om, vil ganske sikkert ikke benægte vort slægtskab. Tør jeg byde Dem min arm?" Han trængte sig ind mellem Rebow og Glory.

"Fætter altså, omendskønt lidt langt ude," sagde han. "Lad os nu bare sige fætter. Ikke sandt, min kære?" Og til Mehalah hviskede han: "Lad den gamle blive et stykke tilbage, kusine Mehalah. Jeg har noget at sige dig i al hemmelighed. Er det forresten ikke muligt at forkorte det lange navn; det er ikke så lidt af en mundfuld. Å, jeg glemmer jo ... Glory hedder du blandt slægtninge og venner. Kom, Glory! Tag min arm. Den blinde herre er en smule usikker på bentøjet og kan ikke rigtig følge med os. Det vil være bedre for ham at trække lidt frisk luft i fred og ro for sig selv; vi vil alligevel kun forstyrre ham med vor muntre sladder. Han ser ud til at være alvorligt anlagt, han er måske hellig?"

"Sig nu blot, hvad det er, De vil hende," afbrød Elijah surt. "Jeg vil høre det. Hvad var det, De sagde om den *salig afdøde* Charles Pettican?"

"Den stakkels herre er afgået ved døden," sagde Timothy, "og hans utrøstelige enke drukner for tiden sin sorg i varm toddy."

"Mr. Charles Pettican er død?" udbrød Mehalah bedrøvet.

"Så død som Nebukadnezar," svarede Timothy. "Det gik temmelig stærkt hen mod slutningen, lammelsen angreb nogle af hans vigtige indre organer, og så var det slut med ham i en ruf. Heldigvis havde han nået at opsætte sit testamente. Hør, du har ikke taget min arm endnu, min smukke kusine. Du vil ikke?

nuvel, så vil jeg fortsætte. Jeg smigrer mig med at have gjort en vis indflydelse gældende, og han gjorde testamente, men ikke til fordel for Admonition, som på det seneste har været alt for fordringsfuld overfor mig og for hensynsløs mod ham, til at vi kunne udholde det længere. Han appellerede til min æresfølelse og jeg fortalte ham, at jeg regnede med hans taknemmelighed. Vi stak vore hoveder sammen. Admonition er blevet dukket, hun får kun hundrede pund. Min ven Charles har erindret mig venligt, endog smukt, som tak for mit venskab – og hovedparten af hans ejendom har han testamenteret til min gode kusine Glory her. Jeg behøver næppe at sige, at det kom som en lige så stor overraskelse for Admonition som det sikkert gør for dig. Men hun kan takke sig selv for det. Hun skulle ikke have forsøgt at smide mig på porten; jeg er er ikke så ubetydelig en person, at man kan skille sig af med mig efter forgodtbefindende. Admonition kan ikke komme sig over sit chok og sin ærgrelse, og jeg forlod hende i Wyvenhoe i fuld gang med at lufte sine følelser i vendinger, som ikke just var smigrende for den kære afdøde. Hun lod mig danse efter sin pibe og behandlede ham som en galejslave, så hun har kun fået, hvad der tilkom hende. Jeg så, at hun gik lidt for vidt med hensyn til Charles, og talte lidt med ham om det og tilbød ham at hjælpe ham mod et beskedent salær, og han var så god at indse, hvor fordelagtigt det ville være for ham at have mig til ven og rådgiver; vi stak altså hovederne sammen, og så forsøgte Admonition at smide mig ud af huset, hvorved hun opdagede, at jeg sad lige så fast i sadlen der som hun selv. Jeg var Charles' privatsekretær og bogholder, og den små kusine Admonition måtte holde sig i skindet. Sært nok havde hun netop dengang

samlet en ny fætter op, som jeg aldrig havde hørt om i mit liv, og hun ville have ham ind i huset i stedet for mig; men det var nu ikke et spil, jeg ville være med til. Jeg blev, hvor jeg var, og Admonition var ordentligt rasende over det, kan De nok tænke. Hvor Charles lo! Han nød det ligefrem. Jeg tror i virkeligheden, at han stadig morer sig i sin grav ved at tænke på, hvordan han fik ram på Admonition til sidst; og han er sikker også fornøjet ved tanken om, hvordan han har tjent mig."

"Hvor meget har han efterladt Mehalah?" spurgte Rebow syrligt.

"Det kan jeg ikke sige så nøje, men jeg vil tro omkring to hundrede og halvtreds til tre hundrede pund om året; en køn lille formue, og så ganske uventet, tænker jeg. Jeg er executor, og skal havde den udsøgte fornøjelse at forklare det hele for min søde kusine. Er det ikke ved at være middagstid heromkring?"

"Jo."

"Så tager jeg gerne en bid og et glas med. Der er lang vej at køre fra Wyvenhoe hertil. De skulle vel ikke tilfældigvis have et ledigt værelse?"

Der blev ikke givet noget svar på dette spørgsmål.

"Ja, for jeg har nemlig medbragt en del af mine ting. Jeg tænkte, det nok var det bedste. Så kan vi tale tingene ordentligt igennem og jeg skal sige Dem på kroner og øre, hvor meget Charles har efterladt Dem. Jeg har testamentet med mig. Det er ikke tinglyst. Det skal jeg få ordnet snarest muligt."

"Der er en kro i Salcott, *The Rising Sun*. Der kan De indlogere Dem. Vi tager ingen fremmede ind her."

"Naturligvis ikke. Men ser De," han trykkede Elijah familiært i ribbenene, "jeg er jo ingen fremmed, men en ven og slægtning

af familien, en fætter, forstår De, en fætter, som er rede til at gøre sig behagelig for den ene," – her bukkede han for Mehalah – "og være den anden til nytte –" han lagde en hånd på Rebows arm.

"De kan afgøre alt, hvad De har af forretningsanliggender på en times tid, hvis De holder Dem til sagen, og derefter kan De forsvinde," sagde Elijah vredt og trak armen bort fra den familiære berøring.

"Bestemt, bestemt," sagde Timothy. "Men i så fald vil jeg være nødt til at komme igen, og igen og atter igen, naturligvis med stedse stigende fornøjelse, men dog med en vis ulejlighed for mig selv. Jeg tænkte, jeg lige så godt kunne slå mig ned her – jeg kan nøjes med et lille hjørne for mig selv – og jeg kunne blive et rigtig nyttigt medlem af familien. De, gamle herre, med Deres lidelse, har brug for en til at bestyre gården, og hvem ville vel passe bedre end jeg, en ven og et familiemedlem, en fætter, trods alt ikke så fjern. Jeg kunne ofre al min tid til Deres forretninger –"

"Jeg ønsker Dem ikke. Jeg vil ikke have Dem!" udbrød Rebow rasende. "Hvorfor er De kommet her, De nævenyttige hvalp? Har jeg bedt Dem om at komme? Har Mehalah ønsket det? Jeg kender sådan nogen som Dem og Deres opførsel. De sneg Dem ind i Petticans hus ved at hænge i hans kones skørter, og derpå skabte De splid mellem mand og hustru; og nu er De kommet her og vil forsøge at drive det samme spil; De kommer, fordi jeg er blind og hjælpeløs og vil snige Dem efter min Glory og sætte os op imod hinanden. Vi har ikke brug for Dem her. Vi har det ikke så fredeligt med hinanden, at vi har brug for endnu én til at sætte os lus i skindpelsen. Forsvind med Dem. Hvad angår

spørgsmålet om Mehalahs arv, så vil vores sagførere sørge for den sag. Jeg vil ikke have Deres fod indenfor min dørtærskel."

"Stands," sagde Glory; "jeg må vide, om dette virkelig er sandt. Er jeg virkelig arving til en sådan formue?"

"Jeg har testamentet her i lommen."

"Vis mig det."

Timothy tog dokumentet frem og læste det op for Elijah og Mehalah. De nærmede sig til ham.

"Lad mig se det!" sagde Rebow heftigt, og greb med skælvende hånd efter papiret.

"Min gode ven," bemærkede Timothy nedladende, "hvis jeg ikke tager meget fejl, vil Deres øjnes tilstand vistnok forhindre Dem i at læse det."

"Så må jeg føle det."

Han flåede hidsigt dokumentet fra Timothy, rev det over og bed det til sidst i stadig mindre stykker med tænderne.

"For Himlens skyld!" råbte den unge mand forfærdet.

"Ha! Glory! Troede du, jeg ville tåle, at du skulle blive uafhængig af mig? Troede du, jeg ville lade dig komme i besiddelse af din egen formue, så du kunne gøre dig fri fra mig? Så at du kunne tage bort med pengene og nyde livet sammen med din væmmelige George De Witt?"

Han spredte stumperne af testamentet omkring sig.

"De vanvittige nar!" udbrød Timothy Spark. "Tror De da virkelig, at De med et så gement nummer kan berøve min kønne kusine hendes penge, og måske endog hendes frihed?"

"Jeg *har* gjort det," råbte Rebow hadefuldt. "De kan ikke gøre testamentet helt igen, for jeg har tygget og slugt adskillige stykker, og vinden har ført andre ud over havet."

"Virkelig!" sagde Timothy. "Troede De da, at dette var originalen? Naturligvis ikke. Det var en bekræftet kopi. Originalen beror hos notar Morrell, og dette var blot et uddrag."

Rebow skar tænder.

"Det forekommer mig," sagde Timothy, "at jeg vistnok alligevel vil blive nødt til at stille mig mellem mand og hustru, for at beskytte min kønne, mørkøjede kusine med de rosenrøde læber. Jeg er sikker på, at De nok alligevel har et ledigt værelse, hvor jeg kan hvile mig lidt."

29. Fristelsen

Elijah Rebow sank hen i en mut, vredladen tavshed. Han kom næppe udenfor huset, undtagen for at gå hen til smedjen, hvor han rodede rundt i den kolde aske efter jernringen, som han imidlertid aldrig fandt. Han sad i sit værelse og røg, med albuerne på armlænene på sin lænestol, med hovedet sunket ned på brystet og de matte øjne uafbrudt rettet mod gulvet. Han syntes at ruge over noget, som fyldte hans tanker fuldkomment, og han talte kun sjældent.

Det havde ikke været særlig vanskeligt at blive Timothy kvit. Han tøvede en dag eller to i omegnen af Salcott og Red Hall, men da han stadig blev mødt at Rebows vrede afvisninger og ikke blev opmuntret af Mehalah, opgav han stedet som uproduktivt. Han var en doven ledigggænger, han hadede virkeligt arbejde, og da han blev drevet til at opgive sit hyggelige kvarter i Wyvenhoe, havde han håbet at kunne slå sig ned i en lignende stilling i Salcott. Han var temmelig indbildsk, og mente selv, at han var i stand til erobre en hvilken som helst kvinde, han kastede sit blik på; han havde ikke et øjeblik været i tvivl om, at hans udseende og kønne fraser ville have vundet ham Mehalahs yndest og dermed et logi i hendes hus. Han havde også sværmet om Phoebe Musset i nogen tid, da folk mente, hun havde formue. Hendes forældre havde ingen andre børn, og deres gård og forretning ville have passet ham udmærket. Da han blev afvist på Red Hall trak han sig tilbage til Mersea, og blev meget forbløffet ved der at blive modtaget med kulde, hvor han havde ventet varme. Årsagen var, at George De

Witt var vendt tilbage: en sømand i den kgl. marine, dækket med hæder ifølge hans egen fremstilling, og Phoebe var mere tilbøjelig til at række ham sin hånd end flirte med en dagdriver som Timothy Spark.

Da Mehalah en dag gik over gårdspladsen, blev hun standset af gamle Abraham Dowsing.

"Jeg ønsker at tale med Dem," sagde han på sin sædvanlige bondske og ligefremme facon. "Hvad har herren egentlig tænkt sig? Jeg så ham i dag efter middagen sidde med en stor kniv i hånden. Døren stod åben, og jeg stod på det nederste trin af trappen og så op, og der sad han og huggede ud i luften med kniven. Så rejste han sig, og med kniven bag ryggen sneg han sig hen imod Deres moders store lænestol. Jeg så ham føle på den, og da han mærkede den, fik han et vildt udtryk i ansigtet, og han stak ud med kniven, hurtig som en tanke, og han holdt godt fast på stoleryggen med sin venstre hånd, mens han stak kniven lige ind i stolens læderryg, så den kom ud på den anden side. De kan selv se efter, næste gang De kommer derind. Jeg tror, han er godt på vej til at blive ligesom sin broder."

"Tror du, han bliver vanvittig, Abraham?"

"Ja, mon ikke? Hvad skulle det ellers betyde? Det er enten det, eller også er der et eller andet, som ærgrer ham frygteligt."

Han så på hende med et listigt sideblik.

"Det er jo ikke fordi det kommer mig særlig meget ved, men jeg har ikke lyst til at skulle finde mig en ny plads, nu hvor jeg er blevet gammel. Jeg har det så udmærket her. Jeg får min mad hver dag, og et krus øl i ny og næ. Pas på Dem selv, frue. Jeg har hørt, hvordan herren fik presset en og anden ind i flåden, som stod ham i vejen – der går en historie om det ude omkring. Han

vil ikke have *ham* til at snuse alt for meget rundt her, og jeg vil ikke råde Dem til at opmuntre *ham* alt for meget."

"George De Witt er min ven. Han kan komme her, når han har lyst," sagde Mehalah alvorligt. "Han og jeg har kendt hinanden, siden vi var børn, og mit ægteskab behøver ikke at ødelægge et gammelt venskab."

"Jeg nævnte ingen navne," sagde den gamle mand. "Det kan De ikke påstå. Men én ting ved jeg. Når som helst der kommer nogen her, så ved herren det; det må være en slags instinkt, vil jeg tro. Jeg har set ham stå øverst på trappen og spejde, som om han kunne se, og snappe ud i luften, præcis som når en gal hund snapper ud efter alting og ingenting."

"Der er George!" udbrød Mehalah pludselig, da hun så den unge sømands skikkelse komme op over diget.

"Og der har vi herren," mumlede Abraham og pegede på Elijah, som netop viste sig i døren og kastede stirrende blikke omkring sig og holdt hånden bag øret.

Mehalah tøvede et øjeblik, og gik så op ad trappen til ham.

"Vil du ned?" spurgte hun; "skal jeg give dig en hånd?"

"Ja, hjælp mig." Han greb hende om håndleddet og kom ud på trappeafsatsen. Så tog han hende i skulderen med den anden hånd og begyndte at ryste hende voldsomt.

Hun kunne læse i hans hjerte som i klart kildevand, lige ned til de grimme kroge og de afskyelige, slimede væsener, som krøb omkring på bunden af det. Hun så, at han var fristet til at kaste hende ned af trappen; men hun så også, at denne fristelse øjeblikkelig blev undertrykt. Han vidste, hun læste hans tanker. "Her er ikke højt nok," mumlede han; "du vil nok forstuve en ankel, men ikke knække nakken. Frygt ikke, jeg skal ikke skade

dig. Skade dig! Du gode Gud! Jeg ville aldrig gøre dig ondt, aldrig tilføje dig et øjebliks smerte; hellere bar jeg timers uudholdelig smerte før jeg lod dig lide så meget som et sekund. Men hvad der må ske, det sker! Der er ingen anden vej ud af marsken end over diget. Der findes ingen fred, som ikke er vundet ved kamp og vunder. Følg mig ind igen." Han trak hende ind ad døren, et vildt udtryk fo'r over hans ansigt, som det selvlysende skær i en død fisks skæl.

"Jeg kan ikke udholde dette længere, Mehalah, du slår mig ihjel! Dette er værre end vitriolen i mine øjne, du drukner mit hjerte og min hjerne i vitriol, jeg føler den ætse og stikke og brænde sig vej helt ind i det inderste, og kun efterladende sig sort, forkullet materie."

"Hvad er det, jeg gør, som volder dig lidelse?" spurgte hun.

"Du gør alt, hvad du kan. Jeg kan ikke, jeg vil ikke længere udholde denne kval. Så du den bunke kul i smedjen, hvordan ilden rasede og glødede i den? Man kan kaste vand på den uden at kvæle ilden, kun forøge heden. Til sidst slår den sorte masse revner på alle sider, og hvidglødende hede skyder ud fra dem som flammende knive. Lige sådan med mig. Ilden er her." Han slog sig for brystet og for panden. "Den er rasende, stønnende, hvidglødende, den vokser og vokser, indtil den bryder ud til alle sider. Og hvem er det, som stadig puster heftigt til denne ild? Det er dig – dig – dig!"

Han krøb sammen som et rovdyr på lur, som om han ville springe på hende og kvæle hende eller flå hende i stumper; men hun trak sig bort fra ham, udenfor rækkevidde.

"Jeg har ikke givet dig anledning til noget af dette," sagde hun. "Du taler som en gal mand."

"Det er dig, som driver mig til at tale og opføre mig som en gal," skreg han. "Du er nu din egen herre, du har penge – så mange du vil; og nu vil du ryste mig af dig. Du vil forlade den mand, som stillede sig imellem dig og din nar. Du vil tage bort sammen med ham og glemme mig. Det skal ikke ske." Han pressede hænderne ind i siderne. "Det skal aldrig ske."

"Jeg vil ikke høre på dette. Jeg vil ikke tåle sådanne ord," udbrød hun. "Bliv her, til du er kølet af." Derpå forlod hun værelset, og idet hun gik ud og over den grønne græsmark til landingsstedet, udstrakte hun sin hånd og smilede til George. Det var en lettelse for hende en tid at komme bort fra den mands dystre vildskab, som hun var bundet til for livet. I sin enfoldighed og uskyldighed kunne hun ikke tro, at der var noget galt i at møde sin barndomsven – han, som næsten var en broder for hende. Hun behøvede en smule lys i sit triste liv, og dette lys kom fra ham.

"Min kære Glory," sagde han, "jeg er henrykt for at se dig. Du har god farve i kinderne, har den gamle slyngel nu raset igen? Jeg frygter det. Du må ikke lade ham gøre det. Du burde ikke tåle det."

"Hvad kan jeg gøre ved det, George? Det er den mands natur at rase; det ligger ham i blodet. Jeg frygter næsten, at han vil blive vanvittig ligesom hans stakkels broder."

"Jo før, jo bedre."

"Sig ikke det. Du ved jo ikke, hvor forfærdeligt den elendige stakkel havde det."

"Men jeg *vil* sige det, kæreste Glory! Jeg siger det, for jo før du bliver befriet fra denne undertrykkelse og disse pinsler, des bedre for os to."

"Hvordan det?"

"Kære Glory, er det sandt, at du har arvet en lille formue?"

"Ja, det er rigtigt nok. Det lader til, at der er sat penge i forskellige sikre foretagender, Charles Petticans opsparede midler fra et helt liv, og de giver sådan noget som tre hundredede pund om året i renter. Sommetider måske mindre, sommetider mere."

"Og disse penge er helt og aldeles dine?"

"Helt og aldeles."

"Så du kan gøre med dem, hvad du har lyst til?"

"Ja; end ikke Elijah kan røre dem. Jeg vil gerne give dig dem allesammen, eller så mange, du har lyst til."

"Jeg ville ikke røre dem uden dig, Glory."

Hun sukkede.

"O, George, George! at tænke sig, hvor lykkelige vi kunne have været."

"Det kan vi stadig blive, Glory."

"Jeg indser ikke, hvordan det skulle være muligt. Jeg nærer ikke mere noget håb, men jeg glæder mig meget ved at se dig og høre din stemme. Så tænker jeg på gamle dage og gamle drømme om lykken."

"Men Glory, med tre hundredede om året kunne vi leve som fine folk og aldrig behøve at foretage os noget. Vi kunne købe et lille hus med en have omkring hvor som helst – i den anden ende af England, eller i Skotland, eller hvor som helst du har lyst, langt borte fra alle grimme udsigter og minder."

"Jeg havde ikke nogen grimme minder i gamle dage," sagde hun sørgmodigt.

"Det havde du nok ikke. Men nu har du. Min Glory! hvor det ville være herligt at kunne kaste hele den rædsomme fortid bort som en ond drøm; hele fortiden lige fra det øjeblik, hvor jeg blev presset ind i flåden og til nu – at fjerne det hele uden videre fra erindringen, som om det aldrig havde været, og genoptage livet netop fra det øjeblik, hvor det blev afbrudt."

"O George!" Hun skælvede og udstødte en hulken, som gennemrystede hele hendes legeme.

"Hvor vi skulle leve for hinanden, i hinanden, og elske hinanden. Vi ville ikke bryde os om, at andre skulle komme og forstyrre os, vi ville være så lykkelige –"

Hun skjulte sit ansigt i hænderne.

"Tre hundrede om året," vedblev han. "Det er en smuk sum. Jeg tror ikke, du ville være nødt til at leve på dem her omkring; du kunne bo, hvor du havde lyst. De er vel ikke sat i jord i Wyvenhoe?"

"Nej, nej."

"Du kunne jo for eksempel købe dig en hytte i nærheden af Plymouths havn. Jeg har været der; det er et dejligt sted, hvor man kunne se alle slags skibe sejle forbi; du kunne leve i fred og ro af dine renter."

"Det kunne jeg vel."

"Og ingen der ville kende dig, eller vide hvor du kom fra eller din historie. De ville heller ikke bryde sig om at spørge. Det ville blive et helt nyt liv, og alting fra fortiden ville være glemt."

"Hvorfor taler du således til mig, George? Jeg kan næsten ikke bære det. Du stiller billeder op for mig, som aldrig kan blive virkelighed. Alt, hvad jeg ønsker, er at leve her med alle mine sorger og besværligheder, og blot af og til se dig og tale med

dig, og således forfrisket gå tilbage til mine pligter, lettere om hjertet og styrket til at bære min byrde."

"Jeg forstår ikke, hvad du mener med pligter," sagde han. "Du har fortalt mig mere end en gang, at du kun formelt har taget Elijah Rebow til ægte, men at han i virkeligheden intet er for dig, at du ikke elsker ham og ikke har noget bånd, der binder dig til ham ud over den komedie, du spillede med ham i kirken."

"Der er et andet bånd," sagde Mehalah med svag stemme.

"Hvad andet? Hvad andet kan der være? Du anser ham da ikke som din mand, vel?"

"Nej, det gør jeg ikke, og vil aldrig gøre det."

"Du bærer end ikke en vielsesring."

"Nej."

"Og han forstod, at du ikke ville se på ham i noget andet lys end som én, der havde givet dig sit navn til gengæld for nogle tjenester?"

"Det var det hele, ja."

"Så kan jeg ikke indse, at du ikke er fri. Du lovede engang at blive min hustru, fuldt så alvorligt som noget, du nogensinde har lovet Elijah, og du indgik din aftale med ham i den tro, at jeg var død. Han vidste, at han bedrog dig, og at jeg var i live og ville forlange dit løfte til mig indfriet. Han fik altså dit løfte under falske forudsætninger, og så kan det ikke gælde. Du vidste ikke, hvordan sagerne stod, ellers ville du aldrig have givet ham det."

"Aldrig, aldrig!"

"Og gennem alt dette har du været mig tro, siger du."

"Ja, George, det har jeg."

"Så er vor kurs klart udstukket, kære Glory. Du tilhører ikke denne mand; du er bundet til mig. Din forbindelse med ham er uden værdi og er knækket; dit bånd til mig er stærkt og holder stadig. Jeg insisterer på fuldbyrdelsen af vor aftale; sådan som det er min ret. Jeg vil have dig for mig selv alene. Kom, rejs bort herfra med mig. Kom med til et hvilket som helst sted i England, hvor du vil, hvor vi ikke er kendte, hvor vore navne aldrig har været hørt, og vi vil lade os vie i en kirke og leve lykkeligt sammen for resten af livet. Hvad din moder angår, så går det jo hastigt ned ad bakke. Jeg vil vente, indtil hun dør, eller vi kan tage hende med os nu med det samme."

"O, George, George!" Mehalahs tonefald var som hos et menneske i uendelig pine; hun kastede sig på jorden for hans fødder og pressede sine hænder mod panden.

Han så på hende med et vist forundret udtryk: "Men det vil være en forandring til noget bedre. Du vil slippe ud af mørket til solskinnet, og lade al din elendighed blive tilbage her i denne forfærdelige marsk."

"George, George!" stønnede hun.

"Elijah fortjener ikke, at vi ofrer ham en tanke," fortsatte han. "Han har opført sig som en slyngel fra start til slut, og hvis han nu skulle få løn som forskyldt, er der ingen, som vil have medlidenhed med ham."

"Det er umuligt, George!" udbrød Mehalah, idet hun rejste sig på knæene og trykkede de knyttede hænder mod sit hjerte. "Det kan ikke ske, George. Det kan aldrig ske. Der er et andet bånd, som jeg ikke kan bryde."

"Hvilket bånd?"

"Jeg bliver nødt til at tilstå det, skønt det drukner mig i skam. Det var mig, George, som blindede ham, mig, som i min galskab, i frygt og raseri, uden at vide, hvad jeg gjorde, hældte ham vitriolen i øjnene."

George De Witt trak sig bort fra hende.

"Glory! hvor forfærdeligt!"

"Det er forfærdeligt; men jeg gjorde det uden overlæg. Han holdt mig i sine arme og fortalte, hvad han havde gjort ved dig –" hun rettede sig selv – "hvad han *påstod,* han havde gjort ved dig, og så forsøgte han at kysse mig, og i et øjebliks afsky, mens jeg kæmpede for at blive fri, var det, jeg gjorde det. Jeg vidste ikke, hvad der var i flasken. Jeg vidste ikke, hvad jeg havde fået i hånden."

"Du er en farlig person at have med at gøre, Glory. Jeg ville nødig være den, der hidsede dig op. Jeg forstår dig ikke."

"Det gør du vel ikke," sagde hun hulkende; "men du må indse dette, George: Jeg har blindet ham og gjort ham til et hjælpeløst væsen, som er afhængigt af mig. Jeg gjorde det, og jeg må sone det. Jeg bragte ham i denne tilstand, og jeg må udsone, hvad jeg har gjort, ved at hjælpe ham til at udholde sine lidelser."

"Han havde forbitret dig imod sig."

"Ja, men tænk på, hvad han nu er – et vrag. Jeg må bugsere dette vrag i havn. Der er ikke noget at gøre ved det; jeg kan ikke forlade ham, jeg har bragt dette over mig selv, og jeg må bære det."

"Glory, det er jo det rene nonsens! Du elsker mig ikke, ellers ville du straks tage bort med mig og overlade ham til sin skæbne. Han har så rigeligt fortjent den."

"Skulle jeg ikke elske dig!" råbte hun. "O, George, hvorledes kan du tvivle på, at jeg gør? Jeg har lidt for dig, drømt om dig, levet for dig. Min verden uden dig er en verden uden en sol."

"Så kom med mig."

"Det kan jeg ikke. Jeg har gjort, hvad jeg har gjort, og er derved bundet til Elijah. Jeg kan ikke forlade ham."

"Du *vil* ikke. Hør!" Et udbrud af muntre klokker lød over til dem fra kirken i West Mersea. "Der er bryllup i dag derovre, og klokkerne ringer til dets ære. Ringede klokkerne, dengang du blev gift?"

"Nej."

"Det skal de, når du bliver min. Ikke klokkerne på Mersea, men nogle andre på et sted, hvor man ikke kender os."

"Det kan ikke, det kan ikke ske, George! Frist mig ikke og pin mig ikke. Jeg kan ikke forlade Elijah. Jeg har lænket min skæbne til hans ved min egen vanvittige handling, og det kan ikke gøres ugjort. O, George! hvis det havde været for *det*, ville jeg måske have lyttet til dig og fulgt med dig; for jeg er ikke og vil aldrig blive hans; men som det nu er, kan jeg ikke svigte ham i hans mørke og fortvivlelse. Jeg kunne ikke være lykkelig med dig, hvis jeg havde forladt ham."

"Det er virkelig ikke særlig pænt af dig," sagde den unge mand vredt. "Du er og bliver mig en ubegribelig pige."

"Kan vi ikke fortsætte med at leve, som vi nu gør, tro mod hinanden, skønt adskilte."

"Nej, det kan vi ikke. Det er imod naturens orden. Ved du hvad, Glory? Hvis du ikke tager bort med mig og gifter dig med mig, så vil jeg finde mig en anden én og gifte mig med. Der er flere fisk i havet end som så."

Hun rejste sig og trådte et skridt tilbage, og stirrede på ham med vidt opspærrede øjne. "George, det er din grusomme spøg. Sådan må du ikke sige."

"Det er ikke en spøg, det er mit ramme alvor," svarede han mut. "Jeg kan ikke indse, hvorfor jeg ikke skulle gifte mig, når du har, Glory."

"O, George! George! tal ikke til mig på den måde. Jeg har været tro mod dig, og du har lovet at være mig tro."

"Ikke ubetinget," indskød han.

"Du kan ikke gøre det. Du kunne ikke trykke nogen anden kvinde til dit hjerte, George. Hvad du siger, er umuligt."

"Virkelig! Du mener måske, at der ikke er nogen anden pige, der vil have mig? I så fald tager du fejl."

"Du kunne aldrig gøre det," insisterede hun. "Hvis du gjorde det, ville du ikke være den George, jeg har kendt og elsket og mistet, men en anden. Den George, jeg kendte og elskede og mistede var mig lige så tro som jeg ham; han kunne ikke mere trykke en anden til sit hjerte end jeg kan."

"Men det har du jo gjort, Glory."

"Det har jeg ikke. Elijah er end ikke i nærheden af mit hjerte."

"Det tror jeg ikke på. Hvis det var tilfældet, ville du ryste ham af dig uden at tænke dig om to gange, og følge med mig."

"Kan du da ikke indse," råbte hun lidenskabeligt og strakte hænderne ud, skælvende af heftighed, "at jeg ikke *kan*. Jeg har ved mine egne handlinger gjort ham hjælpeløs, og du vil have, jeg skal svigte ham i hans hjælpeløshed? Det kan jeg ikke. Der findes noget herinde, i mit bryst, jeg ved ikke, hvad det er, men det vil ikke lade mig gøre det. Hvis jeg trodsede det, ville jeg aldrig mere have ro."

"Du er heller ikke rolig nu."

"Men det ville være anderledes. Jeg har ganske vist mine sorger, som det er nu, men min nød ville være af en ganske anderledes art og ganske uudholdelig. Jeg kan ikke forklare det, George, men du af alle burde kunne forstå mig. Hvis jeg sagde dette til Elijah, ville han straks se ind i mit hjertes dybder, og alle de tanker, der fandtes i det, ville være så tydelige for ham som de malede ruder i et kirkevindue. Men for dig lader de til at være knuste og sammenblandede til et sammensurium uden mening."

"Jeg siger dig endnu engang, Glory, at jeg ikke forstår dig. Måske vil det være nok så godt, hvis vi er adskilte. Jeg hader at have en knude i hænderne, som jeg ikke kan løse. Hvis Elijah forstår dig, så bliv endelig hos ham. Jeg vil søge mig en mage andetsteds."

"George!" tryglede hun, "du er vred og fornærmet. Det er jeg ked af. Jeg vil gøre hvad som helst for dig. Jeg vil altid være og forblive dig tro, men jeg vil ikke forlade Elijah og følge med dig. Jeg kan ikke."

"Udmærket så; jeg vil se mig om efter en hustru andetsteds."

"Det kan du ikke," sagde hun.

"Kan jeg ikke?" gentog George De Witt leende; "jeg tænker nu nok, der kan findes en køn pige i Mersea, som kun venter på at blive spurgt, før hun springer i favnen på mig. Det forekommer mig, at jeg måske skylder hende noget til gengæld for den måde, du dengang behandlede hende i min båd."

"Hvad!"

"Hør nu her, Glory, vi må forstå hinanden. Hvis du vil løbe bort med mig – og jeg kan ikke se, at der skulle være andet i

vejen for det end nogle sentimentale tåbeligheder – så kan vi blive gift og leve lykkeligt sammen af din lille formue og min pension, og hvad jeg ellers kan samle mig sammen."

Hun rystede på hovedet.

"Hvis du ikke vil det, nå, så vil jeg gå lige herfra og hen til Phoebe Musset og bede hende blive min kone; og du kan tage mit ord for, at om tre uger, så vil de samme klokker, der nu ringer i Mersea kirketårn, ringe igen for os."

"Du kan ikke gøre det."

"Men det *vil* jeg. Jeg vil gå lige derhen nu. Min moder ønsker det, og jeg ved, at Phoebe står klar med sit Ja."

"Kan du trykke hende, *hende*, til dit hjerte?"

"Med største fornøjelse."

"Men så, George, har jeg aldrig kendt dig, aldrig forstået dig."

"Sikkert ikke, i hvert tilfælde ikke bedre end jeg forstår dig. Endnu engang, vil du komme med mig?"

"Nej, aldrig."

"Du har altså aldrig elsket mig. Jeg vil gå til Phoebe – med Glory er jeg færdig."

Hun løftede hænderne mod himlen, pressede dem mod sit hjerte, og løb derpå med udstrakte arme tilbage til Red Hall; hun faldt og rejste sig igen, og flagrede videre, stadig med udstrakte arme, som en såret fugl, der søgte at lette, men var ude af stand til det, og i stedet søgte et ly, hvor den kunne skjule sit hoved og dø.

30. Til bryllupsklokkernes klang

Hun blev ved at løbe. Foran hende lå Red Hall. Solen var gået ned, og himlen glødede i skarlagen, ravgult og ametyst, kun brudt af det gamle hus' store mørke masse mod horisonten.

Hun løb videre, og bryllupsklokkerne fra klokketårnet i Mersea fyldte aftenluften med deres glade klang; tonerne fløj ud over den vide marskflade som vilde fugles sang.

Hun løb op ad trappen, ind ad døren til den store hall, hvor Elijah sad og med en finger fulgte inskriptionen over kaminen, mens det røde lys glødede ind gennem vestvinduet og farvede hans pande mørkerød.

Hun kastede sig ned for hans fødder, lagde armene om hans knæ og lod sit hoved synke ned på dem. Utydeligt skimtede han hendes røde hue falde ned foran ham som en knækket valmue; han strakte hånden ud og lod den hvile på den.

Hun var kommet til ham, til det eneste hjerte, som var trofast, som ikke lod sig ryste ud af sit leje; til den eneste sjæl, der svarede til hendes egen, det eneste sind, der kunne læse hendes tanker. Den George, hun havde troet på, idealet af troskab og stadighed, havde opløst sig og var forsvundet, idet han efterlod et gement og nedrigt væsen, som hun gøs tilbage for. Til ham, som hun havde hadet, som hun havde stædigt havde holdt sig rank imod, fløj hun nu som sin eneste støtte, hendes eneste havn.

Hun var ude af stand til at tale, hendes tanker jog gennem hendes hoved i vild uorden, ligesom skyerne, når vinden jager dem fra hinanden.

Af og til brød en krampagtig hulken frem og gennemrystede hende.

"Hvad er der i vejen, Mehalah? Hvor har du været?"

Hun svarede ikke. Hun kunne ikke. Hun var ved at kvæles. Måske hørte hun ham ikke, eller forstod ikke, hvad han sagde.

Hun så kun, hvordan hendes afgud faldt sammen og blev til støv. George måtte hellere være død, og hun kunne have levet sit liv med ham som sit ideal af manddom, ædel, ligefrem, sandfærdig og trofast. Hun ville have været tilfreds med at slæbe sig igennem sit triste liv på Red Hall, og ville have båret Elijahs svingende humør og hendes moders evindelige beklagelser uden noget håb for sig selv, hvis hun blot kunne have bevaret sin forestilling om alt det, der havde forekommet hende ærligt og trofast. Hun kunne ikke udholde den afsky, hun følte. Hun var som en troende, der ved at løfte en flig af helligdommens slør fandt sin gud, den gud, han havde ofret til og bedt til, at være et ynkeligt dyr.

"Hvor har du været?" spurgte Elijah endnu engang og lagde hænderne på hendes skuldre.

Hun løftede hovedet og hev efter vejret, hun ville tale, men kunne ikke.

"Hvorfor svarer du mig ikke?" spurgte han, ikke med heftighed, men med en stålsat, beslutsom stemme.

"Mehalah!" sagde han alvorligt og strengt. "Der er gået mange dage, siden George De Witt vendte tilbage, og siden Charles Petticans arv gjorde dig uafhængig af mig. Jeg har ventet og

længtes efter at holde dig, som jeg nu gør, fast og sikkert i mine stærke hænder. Du kan mærke dem på dine skuldre. De vil aldrig slippe dig. Nu, hvor jeg holder dig, holder jeg fast. Mehalah! Vi har gamle mellemværender at afgøre. Dage og ugers blinde kvaler i mig, timers og dages forfærdelige indre pinsler, mens George De Witt var her. Nu holder jeg dig, og nu må alt blive opgjort mellem os."

Hun forsøgte at løfte sine hænder, men han holdt hendes skuldre så fast, at hun ikke kunne bevæge dem.

"Elijah," sagde hun, "gør med mig, hvad du vil. Alt er mig ligegyldigt."

"Hvor har du været? hvem har du været sammen med?"

"Jeg har været hos ham."

"Det vidste jeg. Du skal aldrig mere være sammen med ham."

Hun sukkede. Hun vidste, at det var sandt, hvad han sagde. Aldrig mere ville hun kunne se ham i det samme lys som før; hun ville aldrig kunne møde ham på samme måde som før.

"Mehalah!" vedblev han, og hans hænder rystede så meget, at han rystede hende; "jeg har elsket dig; nu hader og elsker jeg dig på samme tid. Du har ladet mig lide kvaler, som jeg aldrig havde troet, en mand kunne udholde og dog leve. Lidet vidste du, og endnu mindre brød du dig om, hvilke smerter jeg led i mine øjne, da du brændte dem ud på mig. Lidet vidste du, og endnu mindre brød du dig om, hvilke smerter min sjæl har lidt, siden George De Witt kom tilbage."

"Elijah," sagde hun og løftede sit tunge hoved, "lad mig tale. George –"

"Nej, aldrig," afbrød han hende, "aldrig skal du sige hans navn igen." Han dækkede hendes mund med sin hånd.

"Nej, jeg kunne ikke bære det," vedblev han. "Mehalah, dit hjerte har aldrig tilhørt mig, og jeg vil ikke længere tåle at være det foruden. Kunne du synke til mit bryst og lade mine arme omslynge dig, så at vore hjerter slår mod hinanden, og presse dine læber mod mine? Nej, nej," svarede han sig selv. "Ikke nu, jeg kan ikke forvente det af dig. Han stod mig i vejen, og han er opstået fra havet for at skille os ad. Så længe vi er her på jorden, kan vi ikke blive forenede, for han bryder den strøm, der løber fra mit hjerte til dit og fra dit hjerte til mit. Selv når han er langt borte, tusind mile borte, ville din kærlighed drages mod ham. Man siger, at månen er flere hundrede tusinde miles fra jordens oceaner, og dog bølger og stiger og falder og trækker det sig tilbage efter månens pulsslag, fordi månen og jorden begge er en del af den samme sfære. Så længe du og han er indenfor hinandens rækkevidde, er der ingen fred at finde for mig, din kærlighed vil aldrig søge mod mig og danse og funkle omkring mig. Jeg må se mig om andetsteds efter fred, andetsteds efter fællesskab, uden hvilket der ikke er nogen fred. Løft dit hoved, Mehalah! Hvorfor hviler det så tungt på mit skød? Jeg ved ikke, hvad der er kommet over dig. Jo –" sagde han pludselig med lavere stemme, "jo, jeg ved, hvad det er. Det er skyggen af et uvejr, duften som varsler regnens komme. Du er kommet krybende til mig, du har kastet dig for mine fødder, du lægger dit hoved i mit skød, du løfter dine arme mod mit hjerte – fuldbyrdelsen er nær. Mehalah! Forstår du mig?"

"Ja."

"Ja. Vi to forstår hinanden og ingen andre kan. Nu, Mehalah, min Glory! du skal ikke mere flygte fra mig. Vil du kysse mig, Glory?"

Han lagde sin hånd på hendes hoved og mærkede, at hun rystede det benægtende.

"Nej. Jeg ventede heller ikke, at du ville. George ville du kysse, men ikke mig; men du skal aldrig tilhøre nogen anden end mig. Løft dit hoved, Glory!"

Han løftede hendes hoved med den ene hånd og forsøgte at skimte hendes træk gennem den tåge, som aldrig forlod ham.

"Glory!" sagde han, "vil du sværge mig til, at du, hvis jeg slipper dig et øjeblik, vil sætte dig her, ved mine fødder, i mine hænder, på samme måde som du nu ligger?"

"Ja."

"Det er mørkt, ikke sandt? Jeg kan ikke se noget, end ikke din røde hue. Jeg vil slippe dig. Jeg ved, jeg kan stole på dit ord. Gå, og tænd mig et lys." Han slap sit greb, og hun rejste sig vaklende og adlød, som i en drøm. Der stod et lys på kaminhylden, hun tog det ud i køkkenet og tændte det ved ilden derude. Vaskerkonen var gået.

"Gå ovenpå," sagde han. "I lang tid har jeg ikke hørt nogen lyd derfra. Gå op og kys din moder og kom så tilbage."

Hun adlød atter og gik som en død op ad trappen; i næste øjeblik hørte han hende udstøde en langtrukken, dæmpet klage.

Han lyttede. Hun kom ikke tilbage.

"Mehalah!" kaldte han.

Han ventede et minut og kaldte så igen.

Hun kom ned med lyset i hånden. Han kunne ikke se det, men lyset glimtede i et par store tårer, som randt ned over hendes kinder.

"Kom så tilbage til din plads," befalede han. "Husk, at du svor."

Hun kastede sig for hans fødder.

"Moder! Min moder!"

"Hun er død," sagde Elijah. "Jeg vidste det. Jeg hørte hende kalde på dig med mat stemme for en times tid siden, og jeg gik ovenpå og lyttede ved hendes seng og lagde min hånd på hendes hjerte, indtil det ophørte at slå."

Mehalah sagde intet, hendes skikkelse rystede voldsomt af bevægelse.

Han tog lyset, løftede hendes hoved op og holdt det tæt hen til hendes ansigt.

"Jeg kan ikke se meget," sagde han; "jeg kan næsten ikke se noget af det kære ansigt, af de store brune øjne, jeg elskede så højt, jeg kan kun se noget, som skinner rødt. Det er huen." Han tog den af hende og lod sin hånd glide gennem hendes kraftige hår. "Jeg kan se ... jeg tror, jeg kan se, skæret af lyset i øjnene. Jeg kan se munden, den mund, som jeg aldrig har rørt, men kun som skæret af en aftenrødme på himlen."

"Slip mig," jamrede hun. "Moder, moder!"

"Vi vil gå sammen til hende," sagde han. "Vent lidt."

Han satte lyset fra sig, lagde endnu en gang sin hånd på hendes hoved, og pressede det bagover med sin venstre hånd. Så hun i hans blindede øjne en opstigende fugtighed? En tåre randt ned over hver af hans furede kinder. Så rettede han sig pludselig op, og med sin jernnæve, tung som en forhammer, slog han hende midt i panden. Hun faldt sammen på gulvet.

"Glory! min egen, egen Glory!" råbte han og lyttede.

Der kom intet svar.

"Glory! min elskede! min stolthed! mit andet jeg! min sjæleven!"

Han tog hende op og hun lå livløs over hans ben. Han lagde sit øre til hendes mund og lyttede.

"O, Glory! min egen! min egen!"

Han strakte hånden ud efter væggen over kaminhylden og tog sin broders lænke og lås ned derfra, derpå tog han nøglen. Så kastede han lænken over armen og trak den livløse pige op til sig og lagde hende over skulderen, og forlod så værelset, idet han følte sig frem ud af døren og ned ad trapperne.

Der var ingen at se i gården. Ingen på engen.

Solen var allerede gået ned for nogen tid siden, men endnu lyste horisonten som blod og ild, med flammekantede skyer og striber af brændende skarlagenrødt.

Forsigtigt steg han ned ad trinene, gik over gårdspladsen, og hen over engene til landingspladsen. Han kendte vejen godt. Han havde kunnet finde den i den mørkeste nat uden at træde et skridt forkert. Da han kom til diget, lagde han Mehalah ned, mens han famlede efter sin båd, og løst rebet, som holdt den fortøjet til stranden.

Så vendte han tilbage og løftede den stadig bevidstløse pige op.

Han følte hendes svage ånde mod sin kind, mens han bar hende, men han så ikke, at farven begyndte at vende tilbage til hendes ansigt. han havde travlt, og fortsatte fremad uden at standse. Han bar hende ud i båden og tog årerne og begyndte at ro, mens hun lå på bunden.

Det var ebbe. Hans instinkt ledte ham.

Klokkerne fra tårnet i Mersea klang lystigt.

Vinduerne i *The Leather Bottle* var oplyste, og gæsterne drak den ene skål efter den anden på det nygifte pars velgående.

George De Witt var på vej til Phoebe Musset, lidet anende, at Mehalah lå besvimet på bunden af en båd, som bar hende ud mod det åbne hav.

Nu mærkede Elijah af den friskere brise og bådens livligere bevægelser, at han var ude over revlerne og på dybt vand. Han tog årerne ind.

Han løftede Mehalah op, sluttede hende i sin favn og trykkede hende mod sit hjerte.

"Min Glory! min egen kæreste! min eneste!" stønnede han. "Jeg kunne ikke lade være. Du ville have forladt mig, hvis jeg ikke havde gjort dette. Der var ingen anden udvej, ingen anden vej til lyset. Glory, vi blev skabt for hinanden; men en usalig skæbne har skilt dit hjerte fra mit her på jorden. Vi vil mødes og forenes i en anden verden. Det *må* vi, for vi var født til hinanden. Glory! Glory!"

Hun bevægede sig, åbnede øjnene og tog et dybt åndedrag.

"Vågner du, Glory?" spurgte han. "Lyt, lyt! bryllupsklokkerne ringer, ringer, ringer for dig og mig. Nu først, Glory, står vores bryllup for alvor! først nu, inderligt forbundne, vil vi finde ro."

Han tog jernkæden og bandt den om sig og hende og trak den fast sammen; så satte han låsen på plads og kastede nøglen i havet.

"Engang drejede jeg denne nøgle skødesløst om, og han, som var lænket, undslap. Nu har jeg lukket den ordentligt; den vil ikke løsnes i al evighed. Nu, Glory, er vi bundet til hinanden for evigt."

Hun sukkede.

"Kan du høre mig?" spurgte han. "Det er godt. Glory, et kys?"

Han strakte hånden ned i bunden af båden og trak bundproppen ud og kastede den overbord. Med det samme begyndte det kolde havvand at strømme ind.

"Glory!" råbte han, og han trykkede hende fast til sit bryst og fæstede sine læber heftigt, grådigt til hendes.

Han følte hendes hjerte slå, ganske vist kun svagt, men det slog dog.

Klokkerne ringede stadig lystigt. Klokkerne var blevet rigeligt forsynet med øl, og de trak halvfulde og glade i klokkerebene. Lykke for det nygifte par! Et langt liv og lykke og glæde uden ende! Bryllupsgæsterne i *The Leather Bottle* fyldte deres tinkrus til randen og skålede og råbte et trefoldigt leve!

Vandet strømmede ind gennem hullet i bunden, og båden sank dybere. Livet begyndte atter at vende tilbage hos Mehalah; men endnu hverken så eller vidste hun noget af, hvad der skete med hende. Hendes øjne var åbne og vendte mod havet, mod den fjerne horisont, og Elijah løsnede et øjeblik sit tag i hende.

"Elijah," udbrød hun pludselig, "hvor koldt her er!"

"Glory, Glory! Det er ild! Nu er vi ét!"

Klokkerne lød ud over det bølgende hav – ingen båd var mere at se på dets overflade, kun havmågerne, som dykkede og skreg.

Om "Mehalah"

Forfatter: Sabine Baring-Gould (1834-1924).
Org.udgave: *Mehalah. A Story of the Salt Marshes.* In two volumes. Smith, Elder & Co., London, 1880.
Denne udgave: Oversat af Kim N. Jensen (f. 1955) efter *Mehalah. A Story of the Salt Marshes, by the author of "John Herring" &c.* New Edition. Smith, Elder & Co., London, 1884.
Forside: Frank Bramley (1857-1915): *A Hopeless Dawn* (1888).

ISBN 978-87-7628-103-8
1. ebogsudgave

© 2025 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk

Indhold

Forside
Ophavsret og brugsbetingelser
1. The Ray
2. Rhyn
3. De syv brokfugle
4. Red Hall
5. Lokkeduen
6. Mørk eller blond
7. Elijah igen
8. Hvor er han?
9. I sorg
10. Han har strøget flag
11. En hollandsk auktion
12. En forgyldt balkon
13. Flaget går til tops
14. På Burnt Hill
15. Nytårsaften
16. En ny bolig
17. Ansigt til ansigt
18. Fanget i spindelvævet
19. De profundis
20. Ned i dybet
21. Forgæves!
22. Den sidste dråbe
23. For alteret

24. Vredens bæger
25. I mørket
26. Ringen smedes
27. Den forsvundnes hjemkomst
28. Timothys efterretninger
29. Fristelsen
30. Til bryllupsklokkernes klang
Om "Mehalah"